

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a
WAR
of
RUIN &
RECKONING

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KURTULUŞ SAVAŞI
YENİDEN YAPILANMA
ELF MEVSİMİ

FAE GUARDİANS
KİTAP NİNE

LANA P Z KECHERCY

Telif Hakkı© 2023 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

Bir Yıkım ve Hesaplaşma
Savaşı ASIN: B0C9MQMGK5

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2023
Kapak tasarımı ve İç Sanat© Lana Pecherczyk 2023 www.lanapecherczyk.com

İçindekiler

[Elphyne Haritası](#)

[J.C. - Giriş 2047 ANF](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[J.C. - Giriş 2010 ANF](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[J.C. - Giriş 2046 ANF](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[J.C. - Giriş 540 ANF](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Ölümüm halinde Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Hiçbir Yayını](#)

[Kaçırmayın](#)

[Diğer Okuyucularla konuşmak](#)

[mı istiyorsunuz? Ayrıca Lana](#)

[Pecherczyk Yazar Hakkında](#)

Blurb

Bir hesaplaşma yaklaşıyor... ama en çok kimin canı yanacak?

Çevre aktivisti Nova Morales, nükleer bir serpintiden binlerce yıl sonra uyandığında etrafı büyü, canavarlar ve savaşla çevrilidir. Korumak için savaştığı dünya, kendisiyle birlikte paramparça olmuştur.

Kalbini. Sevdiği herkes ölmüştür. Tek istediği cevapları bulmaktır ama bunun yerine kendini bir Unseelie eş avının isteksiz ödülü olarak bulur. Elf Muhafız Yaprak her zaman Kuyu'ya olan görevine öncelik vermiştir.

Prime'in ve o çekilmez medyum Clarke'ın eski dünyadan bir insanla kaderi olduğu hakkında söylediklerine rağmen kaderi kendisindir. Sihir kaynaklarındaki bir yanıklık, onun aşka ayıracak zamanı yok.

Düşmanın nefesi enselerindeydi. Ancak görevinden kaçmak onu eskiden sevgili olduklarını iddia eden güzel bir savaş ödülüyle karşı karşıya getirince, her şeyi, hatta kendi hayatını bile sorgulamak zorunda kalır.

Hafıza.

Sorularla ilgili sorun, gömülü kalması daha iyi olan cevaplara yol açmalarıdır. Ve daha acı verici sırlar ortaya çıktıkça, Leaf gerçeğin en çok kimi mahvedeceğini merak etmeye başlar - entrikalarıyla Prime'ı

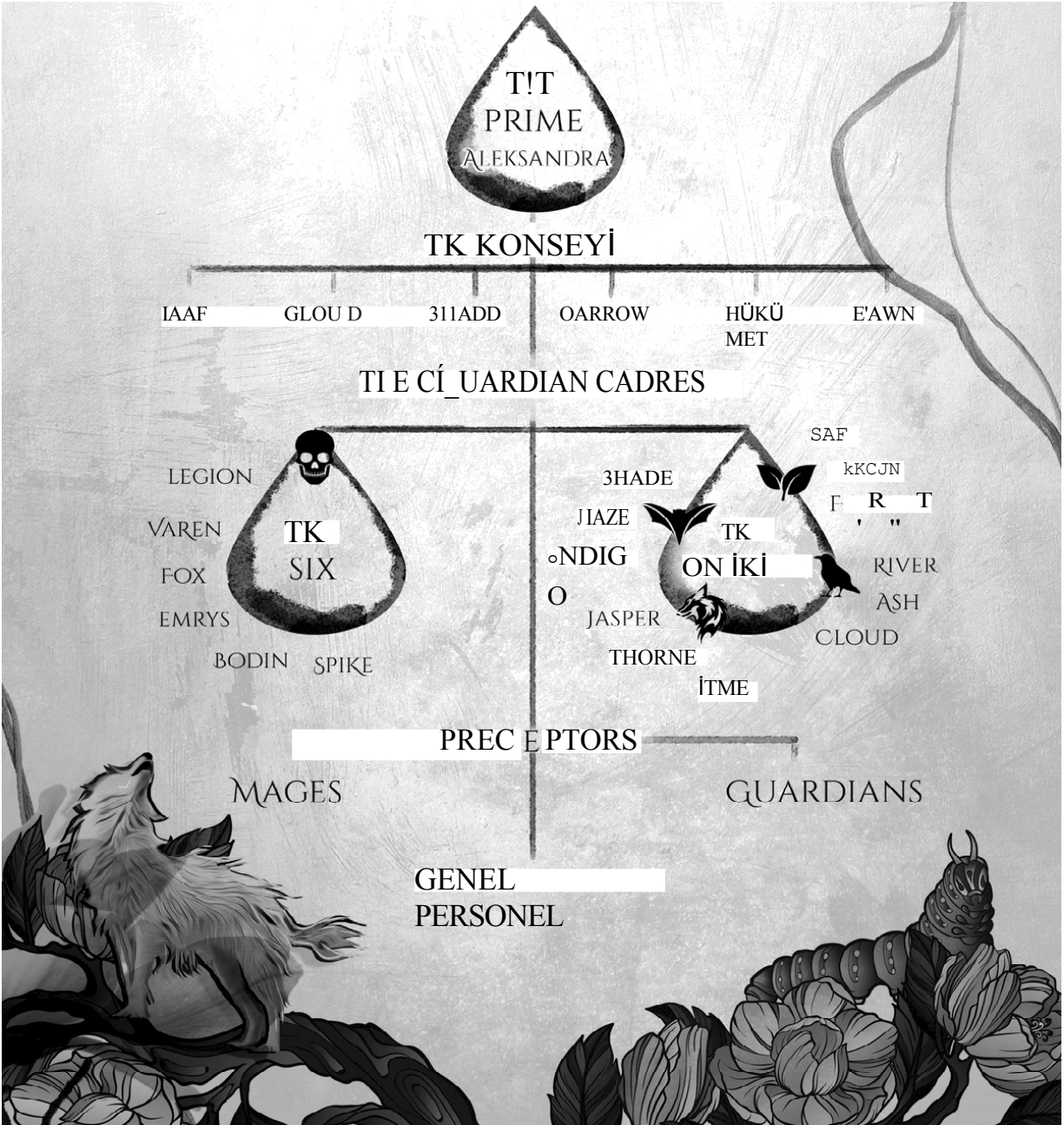
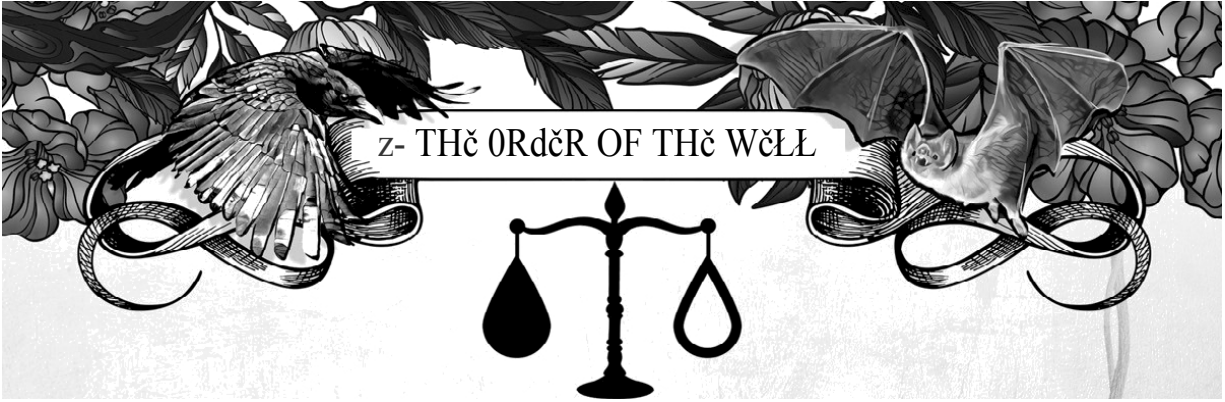
Aklını kaçırmış Unseelie Kraliçesi ve intikam savaşı, kanatlarında çip olan karga şekil değiştirici, bir müttefikin kayıp kızı... ya da aşık olduğu kadın Nova.

Yıkım ve Hesaplaşma Savaşı, Dokuzuncu Fae Muhafızları Romanı ve Elf Mevsimi Üçlemesinin son kitabıdır. Fae Muhafızları serisinin devamı gelecek.

ELPHYNE HARİTASI

ZOOM HARITAYI BÜYÜTMEK İÇİN

J.C. - Giriş 2047 ANF

Duyduğum kadarıyla, dünya üzerindeki yaşam döngüler halinde ilerliyor. Önce dinazorlar, sonra /ae, sonra insanlık ve şimdi de /Yine. Bir döngünün sonunu ve diğerinin başlangıcını görecektik kadar hayatta olan bizler için bu gezegendeki her şey, hiçbir şey kalmayana kadar tekrarlanmaya mahkum görünüyor.

Biz doğuyoruz. Yasalarımız nesilden nesile geçiyor. Bizi besleyen gezegenden gelen uyarıları görmezden geliyoruz. Yıkıcı ve bencil yollarımızı değiştirmek için yeniden kullanıyoruz. Neslimiz tükeniyor.

Ancak bu kez, gezegenin bana ikinci bir şans vermeyeceğini biliyorum ve Estrella'mla yeniden bir araya gelme umuduna tutunmaktan yoruldum. Onun yokluğunda, onun gibi yaşamaya çalıştım. Onun değerlerini düşündüm çünkü o zamanlar bunu yapacak kadar güçlü değildim.

Şimdi bile... son konuşmamızdan binlerce yıl sonra bile, onun sesini hala net olarak duyuyorum.

"Bunun bir son olduğuna inanmaya alıştım." sözlerini söylediği günkü gibi.

Ne yazık ki, Öyle.

En azından benim için. Zamanın hepimizi yakalamak için yolu var. Arkadaşlarımdaki işaretleri görüyorum ve sıranın bende olduğunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, küçük takıntılarında ve kendime söylediğim büyük yalanlarda. Ona yapacağımı söyledim /Ama zamanım .

Well'i yalan söylemekle ve beni yanlış vaatlerle oyalamakla suçladım.

Önce yalan söyledim. Ondan vazgeçemezdim ve inancımı kanıtlamak için bunu yapmalıydım.

Olabileceğim her şey olmak için olduğum her şeyden vazgeçmeliyim.

Bu benim Kuyu'ya olan son borcum ya da birleşik kıyametimizi durdurmak için yaptığım bitmek bilmeyen fedakarlıklarım. Bu benim Son müzakere / ya da karşılığında istediğim tek şey / ya da mutlu bir son.

PROLOGUE

Nero masasının üzerindeki Elphyne haritasına kırmızı bir iğne batırdı ve ardından alnındaki teri sildi. Gökyüzü Kulesi'nin en üst katında, kış bahçesi ve nemlendiriciler

Sıcaklık bazen boğucu olabiliyordu. Ama mahremiyete ihtiyacı vardı ve bu oda en iyisiydi.

Bu harita her şeydi. Her kırmızı iğne, çılgın Unseelie Kraliçesi'nin Seelie'lere saldırdığı ve can kaybına yol açtığı bir bölgeyi simgeliyordu. Gelecekteki olası saldırılarla ilgili Orakçılarından gelen istihbarat üzerine turuncu iğneler yerleştirmişti. Mavi iğneler askerlerinin Muhafızları kaçırdığı ve eşsiz manalarını çaldığı yerleri gösteriyordu. Tek bir yeşil iğne haritanın kenarındaki bir çanağın içinde kullanılmadan duruyordu. Bu, başarılı bir büyük ölçekli mana toplama seferine işaret ediyordu... Kutsal Kase'ye.

On yıl, insan yıllarına göre uzun bir süreydi ama lekelenmiş fae'ye göre, zaman içinde bir göz kırpmaydı. Deli kraliçenin Seelie'lere karşı savaşını kızıştırmasını bekliyordu çünkü güç kaynakları her zamankinden daha güvenilmezdi. Yanlış hesaplamıştı. Yine güvercinlerle satranç oynuyordu.

Affedilemez.

Ama kurtarılamaz değil.

On yıl önce o haritada bir avuç kırmızı iğneden başka bir şey yoktu. Artık her yeri kaplamışlardı. Nero sadece küçük parçalar halinde mana toplamış olsa bile, Lekeli sayısı azaldığında

kontrolü ele geçirecekti. Sonunda tüm toprakları tek bir akıl, tek bir kurallar dizisi altında yönetecekti.

"Efendim?" Alfred'in genç sesi Nero'yu sarstı.

Yeni yüzbaşının burada olduğunu unutmuştu ve genç adamın üniformasını ve kısa kızıl saçlarını inceledi. Altın apoletler yeni yüksek rütbesini gösteriyordu ve aptal bundan son derece gurur duyuyordu. Bu ve kemerindeki altın tokayı nişanlısına hediye etmeyi planlıyordu, kısa süre sonra anlaşmalı evliliklerini sağlamlaştıracaklardı. Uzun boylu, çelimsiz genç, birkaç yıl Kule Muhafızı olarak hizmet ettikten sonra şişmanlamıştı. Nero'nun buçukluk koğuşı Willow'la olan arkadaşlığı sayesinde dikkat çekmişti. Alfred, gümüş saçlı kurt çocuğuna karşı duyarlı, uyumlu ve aşıktı.

Nero ondan kız büyüdükçe onu izlemesini istemişti. Bir önceki kaptanın başarısız darbesi sırasında onu neredeyse kaybediyorlardı. Nero'nun Elphyne'i kontrol etme planı genç kadının ölümlerden bir ordu kurma yeteneğine dayandığından, bu tekrarlanamazdı.

O buçukluk özeldi; işe yaramaz kızı Aurora'dan bile daha özeldi. Yıllar boyunca yaptığı itaatsizlikleri hatırlayınca bir öfke dalgası kabardı ama kaşlarını çatarak bastırdı. Kızı zaten çok fazla zamanını almıştı. Onunla bir dakikasını daha boşa harcamayacaktı.

Astların en iyi özelliği deneyim değil, itaattir; bu genç adamda bu özellik fazlasıyla vardı. Zihnini çalıntı mana ile şekillendirmeye bile gerek yoktu.

"Evet?" Nero kaşlarını kaldırdı.

Alfred katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. "Efendim, Rory-ahem-Aurora ve Bayan Willow arasında bahçede yapılan bir eğitim seansını denetlemekten yeni döndüm."

"Rapor verin." Nero haritasına döndü ve kırmızı iğneleri inceleyerek bir şablon bulup bulamayacağını anlamaya çalıştı. O sırada Alfred garip bir şekilde kolunu indirdi.

"Willow'un ölümleri uyandırma yeteneği zayıflıyor. Sanırım o da fae'lerin büyü kaynaklarıyla ilgili yaşadıkları soruna yenik düşüyor."

"Nasıl bocalamak?"

"On denemeden sekizi başarılı oldu. Diğer ikisi..."

Sessizlik üzerine Nero Alfred'le yüzleştirdi. "Ve?"

Genç adam kaşlarını çatı. "Cesetler ortadan kayboldu."

Nero daha kötülerini de görmüştü. Bununla birlikte, yüzde seksenlik bir etkinlik oranı makul olmaktan uzaklaşıyordu. Geçtiğimiz on yıl boyunca bu buçukluk, fae'lerin maruz kaldığı aynı çarpık etkilerden kaçabildiği için şanslıydı. Nedenini anlamayı diliyordu çünkü ona göre şans diye bir şey yoktu.

"Kayıp ölümsüzler başka bir yerde ortaya çıktı mı?" diye sordu.

Alfred tereddütlerle haritaya doğru yürüdü, kırmızı bir iğne aldı ve Cornucopia adlı tarafsız bir şehir olan Elphyne'in kalbine sapladı.

"Kaç ceset var?" Nero kaşlarını çatı. "Elli."

Sikeyim.

"Fae'ler bizden şüpheleniyor mu?"

"Duyduğumuz kadarıyla hayır. Unseelie, Seelie olduğunu varsayıyor ya da tam tersi."

Nero, buçukluk çırağı olgunlaşıp eğitilirken on yıl boyunca sabırla Kristal Şehir'de kalmıştı. Nero kaşlarını çatarak büyük haritaya uzandı ve Alfred'in yerleştirdiği iğneyi kavradı ama elini görünce durakladı. Cildinde kırışıklıklar ve yaşlılık lekeleri oluşmuştu. Duvarların dışından gelen kaynak malzemenin kalitesizliği nedeniyle mana alımı azalmıştı. Bu duvarların içinde sadece iki seçeneği kalmıştı: neredeyse boş olan kızı ve Willow.

Pimi çıkardı ve kırmızı kaseye geri bıraktı. "Kızımı tedavi odasına getirin," dedi.

"Emredersiniz efendim." Kaptan selam verdi ve döndü.

"Kaptan?"

Nero'yla yüzleştirdi. "Evet, efendim?" "Sizi kovmadım."

"Özür dilerim, efendim." Genç adamın yüzü soldu, çünkü şüphesiz geçen seferki sonuçları hatırlıyordu.

"Her gibi sağduyunuzu bekliyorum."

Başını salladı ve "Elbette" diye cevap verdi.

"Güzel. Odanın hazırlandığından ve gerekli önlemlerin alındığından emin olduktan sonra Bilim Adamını çağırın. Gidebilirsiniz."

Bölüm Bir

Leaf masasının üzerindeki yıpranmış Elphyne haritasını açtı ve son on yılda yaptığı işaretleri inceledi. Köşe bucak dolaşarak Jackson'ın bilinen son adımlarını takip etmişti.

Crimson. Büyü sistemlerine öncülük eden elf yüzyıllar önce ölmüştü. Doğru bilgiye ulaşmak, fırtınada cin bulmak kadar imkânsızdı.

Yüzünü ovaladı ve nasırlı ellerini tirmalayan kaba sakalları görmezden geldi. Kirli savaş derisinin utancını görmezden geldi. Ona bu takıntıyı unutmamasını ve görevine dönmesini söyleyen iç sesini duymazdan geldi - Kuyu'daki lekeyi temizlemek.

Penceresinin dışındaki yüksek sesler elf kulaklarının seğirmesine neden oldu. Bunu da görmezden geldi. Leke ve Seelie ile Unseelie arasındaki savaşla birlikte, fae'ler dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyordu. Eğer bir tartışma ya da Kadro'nun eğitim alevlenen sıcak bir öfke söz konusu değilse, bu Kuyu Büyücüleri Tarikatı ve Muhafızlar arasındaki çapkın seks oluyordu. Yıllar önce terbiyeyi umursamayı bırakmışlardı. Ve Başbakan'ın aylarca ortadan kaybolmasıyla, sanki o burada değilmiş gibiydi.

Belki Aleksandra halkına liderlik etmek için etrafta olsaydı daha çok önemserdi... ya da en azından Crimson'ın kehanetle ilgili anılarını nasıl yeniden canlandırabileceğini açıklardı. Ama Aleksandra'nın yerini bir periden bile zordu.

Belki de İyi Kutsanmış ve çiftleşmiş idam mangasıyla yüzleşmek için sıradaki kişi o olmasaydı daha fazla umursardı. Dudakları tiksintiyle büküldü.

Şimdi bir insanla çiftleşmek -güçlü biriyle bile olsa- zaman kaybı olurdu. Bu fikri ne zaman düşünse, içindeki tiksinti onu iliklerine kadar hasta ediyordu. Kehaneti açığa çıkarma görevinin de acil görevinden zaman çaldığını düşününce, ikiyüzlülüğünün farkındaydı. Ancak Jackson Crimson'ın anılarını ve kehanetin tamamını ortaya çıkarma dürtüsüne karşı koymak daha zordu.

Dişlerini sıkarak çimenlikteki tartışmaya kulaklarını tıkadı. Buruşuk haritayı düzeltti ve eski dünyadan gelen son kurşun kalıntılarının yerini aradı. Nükleer Serpinti ve Kuyu'nun geri dönüşü yeryüzü şekillerini değiştirdikten sonra çok az anıt ayakta kalabilmiştir. Ama bu özel-

"Bunun söz vermiştin!"

Leaf'in bakışları pencereye kaydı. Bu Clarke'ın sesiydi. Adımlarını hızlandırdı, perdeleri kenara çekti ve karanlığa baktı. Bir hayalet gibi, uzun beyaz geceliğiyle çimenlerin üzerinde durmuş, Altılı Kadro'dan üç Sluagh Muhafızı ile karşı karşıya duruyordu.

Merak ettim.

Altılı'nın kendi gündemleri vardı. On yıl önce, herkes ilk kez konsey odalarında duruyordu. Legion, Leaf'le kehanet üzerine konuşmuş ve Maebh'in lekeyi temizlemek için yaratılmaması gerektiğini açıklamıştı. Ama o zamandan beri kendi içlerine kapanmışlardı.

Kimse bu dünyanın durumunu korumakla ilgilenmiyordu. Clarke ve Rush dışında kimse. Her ikisi de Leaf'in başının belası olmuş, eşini bulma görevine devam etmesini ve Nero'nun muhtemelen onlara yollayacağı savaşa talep ediyorlardı.

Faekind ve insanlığın bu toprakların bekçileri olmaya layık olduklarını kanıtlamak için son şansları olacağını önceden söylemişti.

Kristal Şehir'den gelen istihbarat, askeri hava gemilerinin tamamlandığını ve sanki bir şey bekliyorlarmış gibi limanlarında oturduklarını söylüyordu. Ama havadaki aynı gerilim Leaf'i başka bir yöne sevk etti. Bunu açıklayamıyor ya da ölçemiyordu ama içgüdülerini takip etmesi gerektiğini biliyordu.

Clarke'ın ses tonu ve tonu yükseldikçe, Leaf haritayı yuvarladı ve deri seyahat çantasına koydu. Kendini temizlemek için birkaç dakika harcadı ve sonra daha az kirli bir savaş üniforması giydi. Savaş üniforması

Kral balıkçığı mavisini biye, On İki'nin takım lideri statüsünü temsil ediyordu. Shade her zaman onun rolünün peşinde olmuştu. Belki de Leaf bu görevi ona vermeliydi.

Tam botlarını giydiği sırada kapı açıldı ve Clarke hışımla içeri girdi. Tüllü geceliğinin altındaki çıplak, kirli ayakları kirli etek ucuna uyuyordu. Leaf'in bakışları yukarı doğru kaydı ve dağınık kızıl saçlarını, bağciksız ve açık yakasını ve kirli tırnaklarını inceledi. Kadın uykusunda bahçeyle mi uğraşıyordu?

Mavi gözleri ateşli bir kararlılıkla ona kilitlendi. "Yine mi gidiyorsun?"

Kaşları yukarı kalktı. Onun nerede olduğunu ve planlarını bilmeye hakkı olduğunu düşünmesi komikti. Eğildi ve ayakkabı bağlarını bağladı. Kadının bakışlarını görmezden gelerek şifonyerinin yanındaki duvara doğru yürüdü, baldrisini aldı ve kemerleri dikkatlice gövdesinin etrafına bağladı. Sırtını esneterek, kının kürek kemikleri arasında durduğu yerde hareket ettiğinden emin oldu.

Uzun saçları takılınca, elini ensesinin altından geçirip saçlarını çekerek kurtardı.

Clarke kılıcı *Reckoning*'i kınına sokarken ofladı. Kadının damarına basmak ona çekici geliyordu. Çok çabuk ateş ediyordu. Neredeyse çok kolaydı, gerçekten.

Adam seyahat çantasını topladığında, kadın mantığıyla olan savaşını kaybetti ve "Ne kadar inatçı bir pisliksin, biliyor musun?" diye bağırdı.

"Öyle mi?"

Nedenlerini parmaklarıyla saydı. "Birincisi, Elphyne savaşıyla ilgili herhangi bir konuda yardım etmeyi reddediyorsun. İkincisi, İyi Kutsanmış eşini bulmayı görmezden geliyorsun. Üçüncüsü, Aeron, Violet ya da Barrow'un Maebh'i ortadan kaldırmak için kullanabileceğimiz bir şey bulmasına yardım etmiyorsun."

"Bitirdin mi?"

"Neredeyse değil!"

"Bana Altı ile olan tartışmanızı anlatacak mısınız?"

Dudakları kapandı ve adam gözlerini devirmeye direndi. Bu çocukça, insani bir ifadeydi ama bu eski dünyalılarla ne kadar çok zaman geçirirse, alışkanlıkları ona o kadar çok bulaşıyordu. Sırada ne olduğunu düşündükçe ürperiyordu. Pratik şakalar, Laurel'in kokteyllerinden biri,

günlerini odasına kapanıp uyuyarak geçiriyor. Yasak.

"Eğer bana karşı dürüst ," diye hatırlattı ona, "o zaman ben de sana karşı açık değilim. Bu kadar basit. Başka bir Kahin'in oyununda piyon olmayı reddediyorum."

"Seni manipüle etmiyorum." Şok onun solgun yüz hatlarını beyazlattı. Sonraki sözleri boğuk ve duygu dolu çıktı. "İnan bana, Willow'u neredeyse kaybettiğimizde dersimi aldım."

Çocuğu insan düşman tarafından esir alınmıştı. Kız muhtemelen şimdi yetişkinliğin eşiğinde olacaktı... eğer yaşasaydı. Leke kötüleştiğinden beri çocuktan kimse haber alamamıştı, ki bu garipti. Leaf, insanlığın lideri Nero'nun fae'ler arasındaki bu zayıflıktan faydalanacağını düşünebilirdi. Mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Kristal Şehir'de kalmaları muhtemelen Nero'nun Elphyne'deki savaşın daha da kötüleşmesini beklediği anlamına geliyordu... ya da belki de Kuyu'yu yok etmek için.

Clarke'a sabırsızlıkla baktı. "Ne istiyorsun?"

Yüzünde çaresizlik ifadesi belirdi. "Eşinle ilgili imgelemi gördüğümünden bu yana on yıl geçti. Ortaya çıkmadı, bu yüzden psişik yeteneklerimin o zamanlar da güvenilmez olduğunu tahmin ediyorum. Hiçbir Kahinin görmediği bir çağın eşiğindeyiz. Kehanet-"

"Başbakan'ın tamamen paylaşmayı reddettiği mi?"

"Evet." Çenesini sıktı. "İşte o."

İçini çekti ve gözlerinin arasındaki köprüyü çimdikledi. "Neden onun açıkladığı parçalara güvenmeye devam ettiğini bilmiyorum. Resmin tamamı bu değil. Ve tamamını öğrenene kadar sadece onların anlattıklarını takip edeceğiz. Anlıyor musun?"

"Benim de bir Kahin olduğumu unutuyor musun?" Kadın ona göz kırptı. "Az önce görülerinin güvenilmez olduğunu itiraf ettin."

"Şimdi öyleler." Gözlerini parlattı. "Ama daha önce, On İki'nin İyi Kutsanmış bir eş bulmasıyla ilgili pek çok güvenilir görüş gördüm. Ekibimize her bir eklediğimizde, geleceğimizdeki korkunç Boşluğu durdurmaya daha da yaklaşıyoruz."

"Leke her şeyi değiştirdi."

"Yani cevabınız Elphyne'de dolaşarak yıllarınızı boşa harcamak mı? Bunu nasıl çevirmek istersen çevir, tek bir gerçeğe tamamen güvenilebilir-

İyi kutsanmış birlikler. Kimse onları manipüle edemez veya taklit edemez. Sadece Kuyu bir birliği veya bir kişiyi kutsama gücüne sahiptir. Bir Gardiyan olarak bunu biliyorsunuz. Belki de leke için çözüm onlardır, kim bilir! Kuyu'ya karşı böylesine ölümsüz bir görevi olan biri olarak, onun istediği şeye nasıl sırtını dönebilirsin?"

Çünkü bir ilişkiye girme düşüncesi yanlış geliyordu ve cinsel yakınlaşmaların ötesindeki kadınlar dikkat dağıtıcıydı. Fae politikası dikkat dağıtıcıydı. Kuyu'nun bütünlüğü önce gelirdi. Bu dünyayı korumak önce gelirdi.

Birinin sınırı çizmesi gerekiyordu. Eski dünyadan gelen bu insanlar çok fazla şey değiştirmek istiyorlardı. Onlar gelmeden önce her şey yolunda gidiyordu.

Bakışlarındaki bir şey Clarke'ın meydan okumasını söndürdü. Omuzları çöktü. Uzun kızıl saçlarını bükerek, "Willow yetişkinliğe erişmeden Kristal Şehir'den ayrılırsa hayatı tehlikeye girer," dedi.

Gözleri kısıldı. "Bunu sana Varen mi söyledi?"

Clarke başını salladı. "Sluagh'lar kaostan doğan varlıklar, bu da Varen'in lekeyi yönlendirebileceği ve geleceği benden çok daha iyi öngörebileceği anlamına geliyor. Ama sorun şu ki..." Kaşlarını çatı, onu çağırmadan önce bir şeyler düşündü. "Benimle gel."

Odasından çıkarken kirli geceliği dalgalanıyordu. Leaf arkasından baktı ve bunun başka bir manipölasyon olup olmadığını merak etti. Ama Clarke haklıydı; kızı insanlarla kalmaya karar verdiğinden beri ondan hiçbir manipölasyon kanıtı görmemişti. Kaderindeki eşini bulması yönündeki taleplerine rağmen, onu asla kandırmamış ya da yönlendirmelerine uymaya zorlamamıştı.

Sonunda yapacak bir şey olmadığını fark etti. Yine gitmek üzereydi, o halde gitmeden önce Clarke'ı dinlemenin ne zararı olabilirdi ki?

Bölüm

İki

Leaf, Clarke'ı alt kattaki mutfakta Violet ile sohbet ederken buldu. Gece arkadaşı olan Violet, şafak vakti akşam yemeği için sandviç hazırlıyordu. Kadının mavi gözleri Çiftleşme işareti savaş lekeli derisinin altında parlıyordu. Resmi bir Muhafız olmasa da -sol gözünün altında mavi bir gözyaşı damlası yoktu- uyanık olduğu her saati D'arn Indigo ile birlikte masumları korumak için savaşıyor geçiriyordu.

Leaf, Elphyne savaşına katılmalarını engellemeye çalışmıştı ama onlar yine de ellerinden geldiğince yardım ettiler. Leaf onu her zaman sevmişti. Daha doğrusu, saygı daha iyi bir tanımlamaydı. Pek çok insanı hiç sevmezdi. Ama Violet yenilikçi, pratik ve açık sözlü biriydi. O arsız kan emicinin kaderinde nasıl olup da Kuyu'nun adıyla yazıldığı onu aşırıyordu. Daha kötüsü de . River'la çiftleşebilirdi. O karga şekil değiştiren, Indigo'nun manabeeze'deki hali gibiydi; öngörülemez, vahşi ve biraz da deliydi.

"Hey," diye mırıldandı Violet bir ağız dolusu yemeğin arasından. Çenesini kaldırdı. "Violet."

Clarke'ın dolap kapaklarını açmasını izlediler. Sonunda bir cam kavanoz buldu ve yarısına kadar suyla doldurdu.

"Clarke..." diye iç geçirdi. "Bunun bir anlamı olsa iyi olur."

"Şşş." Menekşe El salladı. onu aşağı ile a kaşlarını çattı. "O bilim yapmak."

Clarke kıkırdadı. "Benim deney yapacağım kimin aklına gelirdi ki? Bahse girerim sekizinci sınıf öğretmenim

hemen şimdi."

"Anlaşılr bir dil ilgimi daha çok çeker," dedi Leaf.

Clarke ağzını açtı ama kapattı ve kendini toparladı. "Altı ile benim aramda ne konuşulduğunu bilmek istiyordun. İşte bu da onun bir parçası."

Leaf kollarını kavuştururken deri gıcırdadı. "Dinliyorum."

"Olay şu." Suyu işaret etti ve Yaprak'ın bakışlarıyla buluştu. "Sence bu neyi temsil ediyor?"

Sabrı . "Ben çocuk değilim Clarke."

"Duh." Eliyle adamın vücudunu işaret etti. Adam ondan bir baş daha uzun duruyordu, omuzları iki kat daha genişti ve nasırlı avuç çilli yüzünün büyüklüğündeydi. "Ama dürüst olmak gerekirse, bazen öyle davranıyorsun. Tamam, devam edelim. Eğer cevap vermeyeceksen-"

"Kuyu," diye homurdanarak bariz cevabı verdi.

Çıkardığı iğrenç vızıltı sesi kulaklarının seğirmesine neden oldu.

"Yanlış!

Violet, bir tahminde bulunmak ister misin?"

Indigo'nun kadını eski dünyadan gelen bir bilim uzmanıydı. Bu rekabet adil değildi. Ağzındaki lokmayı bitirdi ve sakince cevap verdi, "Yarı haklı. Bu Kuyu'nun aydınlık tarafı; saf, berrak ve uyumlu tarafı."

"Doğru!" Clarke'ın dinçliği bu erken saat için çok fazlaydı. Kasap tezgahının altından bir şişe yemeklik yağ çıkardı ve Leaf'in önünde salladı. "Ve bu da Well-chaos'un mürekkepli tarafı." Kıvamlı sıvıyı berrak suyun içine damlattı. "Nasıl ayrıştığını görüyor musun?"

Herkes mürekkep ve berraklığın ayrı kaldığını biliyordu. Leke mana kaynaklarını bu şekilde mahvediyordu. Berrak mürekkepten çekmek genellikle rastgele, yüzen bir mürekkep damarına denk gelirdi. Onun amacı neydi?

Violet'in kahverengi gözleri anlayışla genişledi. Teni soldu. "Oh kahretsin."

Yaprak beceriksizce ayaklarını sürüyerek, bakışları kavanozla Clarke ve Violet arasında gidip geldi.

"Evet. Aynen öyle!" Clarke muzaffer bir edayla onu işaret etti.

Neler oluyordu? İkisi Trix ve Aeron gibi çekilmez bir gizli dili mi paylaşıyorlardı? Daha önceki yorumunu iptal etti.

Violet'e saygı duymakla ilgili. Dudaklarından bir homurtu döküldü. Bu kadarı ona yetmişti.

Violet, yağ ve su yeni, bulanık bir karışım haline gelene kadar sıvıyı döndürdü. "Başlangıçta büyü sadece mana çektiğimizde ve bir mürekkep damarına çarptığımızda bozuluyordu. Ama şimdi, kim ya da nereden mana çekerse çeksin, hepimiz her zaman etkileniyoruz."

Yaprak'ın üzerine dehşet çöktü. "Kuyu kendini dengelemenin bir yolunu buluyor."

"Belki." Clarke içini çekti. "Tek bildiğim artık herkes için aynı şeyin geçerli olmadığı."

Violet tırnağıyla kavanoza vurarak sıvının ayrılmasını izledi. Yağ üste çıktı ama suyun büyük kısmı bulanık kaldı. "Bu tersine çevrilebilir mi?"

Clarke omuz silkti. "Eğer bunu bir an önce düzeltmezsek, Kuyu asla eskisi olmayacak."

"Sence Maebh'in demogorgonunu son birkaç yıldır görmememizin nedeni bu mu?" Violet sordu.

Yaprak çenesini ovuşturdu. "Yer değiştirmek ve metalden kaçınmak için mürekkep manaya ihtiyacı var. Eğer saf bir kaynaktan yararlanmakta da zorlanıyorsa muhtemelen zayıflayacaktır. Maebh'in Elphyne'e hükmetme planı geri tepiyor. Şimdi Kuyu'ya karşı işlediği suçlarla yüzleşmesi için onu gözaltına almak için iyi bir zaman olabilir."

Clarke kalçasını tezgâha yasladı ve kollarını kavuşturarak dönen girdaba endişeyle baktı. "Varen'in psişik öngörülerini artık güvenilir değil. Fae'ler ölümsüzdür... ama şimdi her şey karıştı. Ne olacağını kim bilebilir?"

"Deli bir kraliçenin bencilliği yüzünden bu dünyanın ölmesine izin vermeyi reddediyorum." Leke Maebh'in suçuydu. Doğal olmayan hayvanını yarattığında bunu o başlatmıştı.

Clarke derin bir nefes aldı ve sonra verdi. "Ben Violet gibi kitaplardan anlayan bir kadın değilim. Ama hayatta kalan biriyim ve aynı . Bu dünyayı hâlâ kurtarabiliriz." Bakışları Yaprak'ınkilere kaydı ve öylece kaldı. "Kuyu'nun eski dünyadaki kadınları yeni güçlü koruyucularla eşleştirmesinin nedeninin bu olduğunu hiç düşündün mü? Bunu bir düşünün. Nasıl olduğunu biliyoruz

Siz Muhafızlar büyüsz yaşamanın bir şey olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değilsiniz. Ama Elphyne'i tanıyorsunuz."

"Aynı fikirde değilim." Bulut yorgun gözlerini ovuşturarak içeri girdi. Siyah dalgalı saçları omuzlarına kadar sarkıyordu. Saçları normalden daha uzun, düğümlü ve mattı. Çamur ve canavar safrası derisinin ve kanatlarının yarısına sıçramış, onu kokutmuştu.

Yaprak başka tarafa baktı. Bu iğrenç karga şekil değıştirici, Kristal Şehir'de bir insanı öldürme arzusuna rağmen mana çarpıtmalı canavarları avlamayı bırakmamıştı. Nero'nun kızı -ve muhtemelen Maebh'in kayıp torunu- bir asır önce şehirde kapana kısıldığında ona işkence etmişti. Ama Cloud intikam almak için yıllarca beklemişti. Mükemmel hesaplaşmayı planlamak için daha fazla zaman dışında bir on yıl daha neydi ki?

Yaprak'ın parmakları kılıcına doğru seğırdi ve sabırla Bulut'un kirli hançeriyle tuzlanmış eti dilimlemesini, iki parça ekmeğın arasına sıkıştırmasını ve kadınlara ters ters bakarak yüksek sesle çiğnemesini izledi.

"Sanırım Clarke'ın kastettiğı," diye açıkladı Leaf, "onsuz yaşamanın onsuz acı çekmekten farklı olduğudur."

Bulut çiğnemeyi bıraktı. Mavi gözlerinde şimşekler çaktı ve siyah dövmelelerinin üzerinden atladı.

Normalde Leaf geri adım atmazdı ama onun tek istediğı bu lanet evden kaçmaktı. Clarke'a döndü. "Gitmeden önce paylaşmak istediğın başka bir şey var mı?"

Ona bakakaldı ve bulanık suyu işaret etti. "Sana hepimizin boku yediğini gösterdim ve sen hâlâ kaçıyor musun?"

Yaprak kızgın bir kaş kaldırdı. Onu daha iyi duyabilmek için kasap tezgahının üzerine eğildi. "Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"İyi," diye bağırdı. "Sık kafalı ol. Eğer eşini bulma konusundaki tavsiyelerimi dinlemeyeceksen, o zaman..." Başını salladı ve nefes verdi. "O zaman bana ipucunun nerede olduğunu göster, ben de eski görülerimden araştırmaya yardımcı olabilecek bir şey hatırlayıp hatırlayamayacağıma bakayım."

Doğruldu. Gözlerini kısmış. "Bana yardım edecek misin?"

"Kadere karıştığım için neredeyse kızımı öldürüyordum. Ondan önce de nükleer savaş başlıklarının şifrelerini vermek için kullanıldım. Hızlı öğrenen biriyim. Manipölasyon bana değil."

"Peki, senin ne?" Cloud ölümcül bir ciddiyetle sordu.

Yaprak beklentiyle Clarke'a baktı.

Violet gözlerini devirerek, "Burada biraz daha testosteron olursa, kendiliğinden sakallarımız çıkacak," dedi.

"Değil mi?" Clarke sırttı, sonra bakışlarını Cloud'a yöneltti. "Benim işim ailemi korumak, buna kızım ve bu evde yaşayan herkes dahil... bu sen de dahilsin, göt herif."

Gariplik ve tiksinti Cloud'un yüz ifadesini kapladı ve sonra dışarı çıktı. Ona bir hançer verin ve o sizin istekli rakibiniz olsun. Ama ona duygu verin ve kaçsın.

Yaprak çantasından haritasını çıkardı ve tezgahın üzerine bıraktı. "Bana ne anlatabilirsin?"

Clarke haritayı inceledi ve daha önce aradığı bölgeleri not etti.

Adam ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. "Bana bir dakika verin."

"Surat asmayı kes, elf." Violet dışarı çıkarken onun kışına bir şaplak attı.

Gözleri kocaman açılmıştı. Önce Clarke Cloud'a aile demişti. Şimdi de Violet, kışladaki çocuklardan biri gibi kışına vuruyordu. Bu evdeki herkes delirmişti.

Bekle. Somurtmak mı? Yaprak .

"İşte." Clarke, Meandering Woods'un zirvesine dokundu. "Aradığınız kalıntılar orada."

"Bu, zekamın beni götürdüğü yerin tam tersi yönde bir günlük yolculuk demek."

"Dev yüzlerin oyulduğu bir uçurum arıyorsunuz, doğru mu?" Gözleri kısıldı. Nereden biliyordu ki? Ama tabii ki, Muhtemelen imgeleminde pek çok şey görmüştü ve ister isteyerek, ister ihtiyaçtan ya da unutkanlıktan olsun, bundan bahsetmemişti.

Bir Sluagh gibi onun düşüncelerini okuyormuş gibi omuz silktili ve şöyle açıkladı: "Birisi bir anıyı tetikleyen bir şey söyleyene veya yapana kadar rüyalarımın konuyla ilgili olup olmadığını her zaman bilemiyorum. Örneğin, şu anda bu mutfakta Cloud ve Violet ile yaptığımız konuşma. Bir yolculuğa çıkmadan önce konuştuğumuz bir rüya hatırlıyorum. Aradığınız yer bir zamanlar Mount olarak biliniyordu.

Rushmore. Benim zamanımdaki liderlerin yüzlerinin olduğu bir uçurum. Eğer imgelemlerim doğruysa, o zaman olduğu gibi şimdi de aynı yerde değil. Sanırım 'istihbaratınız' Jackson Crimson'ın günlüklerinden birinden."

"Belki de."

Onun gizliliğiyle alay etti. "Benim zamanımdan beri topraklar değişti. Bu ülkenin şekli farklı."

Yaprak onun kendinden emin bakışlarını uzun, gerilim dolu bir dakika boyunca tuttuktan sonra nefesinin altından küfrederek günlüğünü aldı. Kaba ve sabırsız hareketlerle deri bağı çözdü ve eski sayfaları karıştırdı. Neyse ki kadim kitabın üzerindeki koruma büyüsü uzun zaman önce yapılmıştı ve hâlâ bozulmamıştı.

Parmağını yaladı ve aceleyle çizilmiş haritayı ve günlük girişini bulana kadar sayfaları çevirdi. Clarke okumak için kasap bloğunun kendi tarafına geçti.

J.C. TARİHLİ: 471 ANF

A, Order'da daha fazlasını yapıyor. Hâlâ eksik olan eyleme odaklanmamı istiyor, ama onun varlığından ya da onu bulma yeteneğimden şüphe etmeye başlıyorum. Kuyu bazı günler fısıldıyor, günler çığlık atıyor. İkisi de diğerleri kadar anlaşılmaz. Her ikisi de bulanık suda arama yapmak ve berraklık beklemek gibi.

Ne yapacağımı biliyorum ama aramayı bırakamıyorum.

/Ya da zamanın boşlukları arasındaki kutup yıldızım. Rehberliğim olsaydı, inancım sarsılmazdı. Buraya hatırlamak için geldim, ama boşluklar hafızamızın şeklini değiştiriyor, tıpkı bizim

*Zihinleri. Onu bulsam bile beni tanımaz, ya da **ben** değiştim.*

Yaprak sayfayı çevirdi.

"Hey!" Clarke tersledi. "Ben de onu okuyordum."

"Aşk acısı çeken bir aptal gibi birkaç paragraf daha ağıt yakıyor. Sıkıntıdan patlayacaksın. İşte okumak isteyebileceğiniz şeyler."

Kızgınlığı onun teninde kaynıyordu ama günlüğü okudu.

*... Buranın bir anlamı var ve **ben** dönmeye devam **ediyorum**. Belki de bu çökmekte olan yerler bir gün göreceğim son yerler olacak.*

Yaprak Clarke'a baktı. "Yani?"

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi.

"Sence burası onun son dinlenme yeri mi?" Belli ki öyle.

"Göle girdiğini ve bir daha çıkmadığını sanıyordum."

"Eğer Aleksandra'ya inanılacaksa."

"Ama yalan söyleyemez..."

değil mi?" Nefes verdi.

"Doğru."

Ama Leaf'i en çok kaygılandıran şey, lafı dolandırabilmesiydi. Prime yıllar önce yanıltıcı kelimeler kullanmış olabilirdi ve şimdi bunlar gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonuna dönüşmüştü. Crimson'ın öldüğüne ya da kehanetin tamamına dair kesin bir kanıt bulana kadar, Leaf hiçbir şeyi kutsanmış gerçek olarak kabul etmiyordu.

Clarke, "Ben sadece bana söylenenleri ve akademide öğrendiklerimi biliyorum," dedi.

Yaprak'ın bakışları haritaya kaydı. Harabeleri kendisinin araması gerekecekti. "Orada olduğuna emin misin?"

"Bakın, asla emin olamıyorum. Dediğim gibi, mutfaktaki bu konuşmaya dair bir imgelem başka bir imgelemin anısını tetikledi."

"Peki o imgelemde tam olarak ne vardı? Yalan yok."

"Seni Meandering Ormanı'nda bir ata binerken gördüm. Rushmore Dağı'nın sarmaşıklarla kaplı olduğunu ve yosunlu kayaların üzerinden su aktığını gördüm. Yüzünde bir aydınlanma gördüm. Aradığın şeyin bu olup olmadığı başka bir soru. Ama bu bir başlangıç."

"Meandering Woods, emin misin? Fısıldayan Orman değil mi?"

" sanmıyorum. Ağaçların daha yeşil, karın daha az olduğunu hatırlıyorum."

Rush, sarı kurt gözleri alev alev yanarak çıplak bir şekilde içeri girdiğinde noktayı işaretledi ve haritayı yuvarladı. Gümüş rengi saçları dağınıktı ve sakalları kesilmemişti. Leaf bu günlerde şekil değiştirenlerin pek dönüşüm geçirdiğini düşünmediğinden, Rush'ın uygun kıyafetler giymemiş olması muhtemelen eşinin kayıp olduğunu görünce uyanmasından kaynaklanıyordu. Sert gözleri Clarke'ın üzerine dikildi, geceliğini inceledi ve sonra Leaf'e dik dik baktı.

"Eşimden uzak dur," diye hırladı.

"Crimson beni kurtar," diye mırıldandı Yaprak nefesinin altında.

Clarke hiç rahatsız olmadan Rush'ın mutfağına doğru yürüdü ve onun kaslı kolunun altına girdi. Bakışları Leaf'in üzerinde yumuşadı. "Seni bu görevi bir kenara bırakıp eşinin peşine düşmen için son bir kez daha ikna edemez miyim?"

"Madem bu kadar önemli, neden peşine düşmüyorsun? Bunu başkaları için de yaptın."

İfadesine karanlık çöktü. "Onlarla birlikte, eski dünyalıların ne zaman ve nerede uyanacaklarını tam olarak biliyordum. Ama Silver, Violet ve Peaches ile çok geç öğrendim. Melody ve Trix ile Kristal Şehir'in duvarları ardında kilitli kaldılar. Eşin olduğuna inandığım kadınla ilgili ise artık hiçbir fikrim yok. Yıllar önce uyanacağını düşünmüştüm ama bu süre içinde yaşlı bir büyücünün çözüldüğüne ya da uyandığına dair tek bir ses duymadık." Rush'a melankoliyle sarıldı. "Umarım ölmemiştir."

"Felaket tellallığı yapmak fikrimi değiştirmeyecek."

Dehşete kapılan Rush başını salladı. "İnatçı bir elf olduğunu hep biliyordum ama şimdi bunun düpedüz aptallık olduğunu düşünüyorum."

"Bebeğim," diye nefes aldı Clarke. "Onu inatçı bir şekilde odasına çağırdım ama işe yaramadı."

"Onun odasında mı? Sadece benim gözlerim için olan o gecelikle mi?" Onun çıplaklığına kaşlarını çatı. "Ciddi misin?"

Rush'ın kara kaşları aşağı indi ve yumruğunu göğsünün üzerinde bir daire şeklinde ovuşturdu. "Bana ne oldu bilmiyorum. Kendimi ilk çiftleştığımız zamanki bölgeci hissediyorum."

"Bu konuşma son derece sürükleyici," dedi Yaprak, "ama bensiz yapmanıza izin vereceğim." Bir sonraki kısmı neredeyse sormak istemiyordu. "Ve benim... eşimin"- neredeyse kelimedede boğuluyordu- "hangi yerde uyanacağını öngörüydün?"

Onun gözlerinin içine baktı. "On yıl önce, zaten gitmekte olduğun yöneydi."

Hayal kırıklığı içinde hırlayan Yaprak hışımla dışarı çıktı ve ahırlara doğru yürüdü. Hangi yolu seçerse seçsin, bir Kahin bu işe karışmıştı. Clarke'ın söylediği bir şey onu durdurduğunda Tarikat kapılarından çıkmış ve bir mil uzaklaşmıştı.

Benim işim kızımı korumak.

Pencerenin önünde Sluagh'la tartışmış, sonra da hemen odasına gelmişti. Bu bir tesadüf değildi. Ama belki de Clarke'ın yardım etme isteğinin Leaf'ten çok kızı Willow'la ilgisi vardı. Çünkü o zamana kadar, güdüler Prime'ın On İki'nin eski dünyadan bir insanla çiftleşmesi arzusuyla aynı doğrultuydu.

Clarke onu bilerek mi ters yöne gönderdi, yoksa yine her şeyi fazla mı düşünüyordu?

Bölüm

ÜÇ

O Geçtiğimiz üç ay boyunca savaş sesleri Nova Morales için beyaz gürültü haline gelmişti. Acı çığlıkları, öfkeli haykırışlar ve savaş çığlıkları birbirine karışmıştı, ta ki kim olduklarını merak etmeyi bırakana kadar

aitti. Ama bu sadece bir savaşın ortasıydı. En kötü sesler geceleri uyumaya çalıştığında geliyordu - acı çığlıkları daha samimi, eve daha yakın hale geldi. İster işkence gören mahkumlara, ister aşağılanan, boyun eğdirilen ya da zorlananlara ait olsun, yapması gereken en kolay şey bunları duymazdan gelmek ve kamp şefi olarak işine devam etmektir.

Azalan erzakları daha uzun süre dayanacak hale getirmeye devam ettiği sürece, zarar görmekten kurtulmuştu. Şimdilik. Kavrulmuş dudaklarından acı bir kahkaha döküldü. Hayatının çoğunda çevreci bir aktivist olmanın tek faydası - dünya her ne kadar boka batmış olsa da - her kırıntıyı değerlendirmeyi öğrenmiş olmasıydı.

Gece gökyüzünden gelen bir bağırışla irkildi. Kanatlı fae'ler kamp kurduklarında genellikle gece vakti ve huzursuz olurlardı. Yaya olanlardan daha hızlı yol alırlardı ve diğerleri dinlenirken onlar boş enerji harcarlardı. Kanatlı askerler kavga çıkarıyor ya da kampı terk edip ormanda dolaştığı söylenen mantikoru avlamak için birbirlerine meydan okuyorlardı.

Yemeklere odaklanın.

Dikkatini dağıtan düşüncelerden arınmak için akli başında olması gerekiyordu ve ne kadar çabuk bitirirse o kadar çabuk yemek yemesine izin verilecekti. Çiğ ve sürtünmüş ellerini kirli sabunlu suya daldırdı ve bir tabak bulmaya çalıştı.

Alçaktan uçan bir vampir üzerine çullandı. Başını eğdi, vampirin korkusuna gülmesinden nefret ediyordu.

"¡Eres un burro!" diye İspanyolca mırıldandı. Ahmak!

Bu savaş kampında kim olurlarsa olsunlar, yarın ölebilirlerdi. Bu yüzden gergin olduğu için onu affedin. Ve besin zincirinin en alt halkasındaydı; vampirlerle ve güvenliğini pek umursamayan Fae'lerle dolu bir kampta bir insandı.

Onu yolun kenarında tökezlerken bulmuşlardı, kafası karışmış ve hastaydı. Üzücü olan şey, burada olmaksansa orada olmayı tercih etmesiydi. Ormanda saklanmalı ve yardım istememeliydi.

Başını salladı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmakları altın halka küpelerine ve göğsünü bir özlem acısı sardı. Gözlerini kapatarak, gözyaşlarını durdurmak için derin bir nefes aldı.

Bu gece neyim var bilmiyorum.

Ama eski hayatını düşünmeden edemiyordu.

Nova liseden eve küpeleri takarak döndüğü ve annesinin onu evden kovmaya çalıştığı günü hâlâ hatırlıyordu. Bunu düşündükçe yanakları kızarıyordu. Büyükannesi ve büyükbabası yıllar önce Meksika'dan göç ettiklerinde kültürel miraslarına dair tüm referansları bir kenara attığı için annesine çok kızmıştı. Nedenini anlayamamıştı... ta ki anne ve babası aileleriyle aralarının bozulduğunu açıklayana kadar.

Parmakları tekrar bulaşık suyunun içine kaydı. Annesiyle bu konuda çok tartışmışlardı ama aralarının açılması konusunda gizemli kalmışlardı. Keşke ona söyleyecek kadar güvenmiş olsalardı. Huzursuzluğa rağmen, her Pazar farklılıklarını bir kenara bırakırlar ve aile bir araya gelip yemek yerd.

Koluyla burnunu sildi. Temiz tutmanın bir anlamı yoktu. İki haftadır aynı yırtık pırtık elbiseyi giyiyordu ve o zaman bile, bu kamptaki askerler tarafından vahşice kullanılıp öldürülen bir kadının cesedinden çıkarmıştı.

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek bakışlarını kaldırdı ve çevresini taradı. Alacakaranlık, küçük kamp alanının ötesini görebileceği kadar ışık bırakmıştı. İki kadın daha

akşam yemeğinden kalan bulaşıkları temizliyordu. Birinin sivri kulakları vardı. Diğeri ise boynuzları ve ayak gibi toynakları olan bir fae idi. İkisi de Nova'yla konuşmuyor ya da mirasları hakkında ayrıntılı bilgi vermek istemiyordu. Nova kulak misafiri olduğu konuşmalardan bir şeyler öğrenebildi.

Bu haftaki kamp, adının Elphyne olduğunu öğrendiği topraklarda bir nehir ile orman arasında bir yerdeydi. İlk varsayımının aksine, yeni bir gezegene nakledilmemişti. Burası Dünya'ydı... doğduktan sadece binlerce yıl sonra.

Hatırladığı son şey, nükleer serpintiden kaynaklanan hava bozulmalarını açıklayan korkunç uyarılar ve bildikleri hayatın sona ermek üzere olduğunu dehşetle anlamasıydı. İkiz kardeşi Niles ile korkunç bir tartışma yaşamış ve bu yüzden ondan nefret etmişti. Çocukluk arkadaşı Jace ile buluşmayı planladığı sahilden iç bölgelere doğru yola çıkmıştı. Ailesi uzun zaman önce ve ikiziyle arası açılmış olduğundan, Jace ailesine en yakın kişiydi.

Jace, Los Angeles'ın küçük, mütevazı bir kasabasında komşularıydı. Nova'yla birlikte olup bekâretini alana kadar yıllarca Nil'in en iyi arkadaşıydı. Nova, üçlünün sonraki kavgaları için hep kendini suçlamıştı. Jace ile flört ederek aralarındaki ilişkiyi mahvetmişti. Sonra, ailesiyle birlikte ülkenin öbür ucuna taşındı.

Niles bundan sonra acı çekmeye başladı.

Kaçmak isteyen Nova, çevre aktivizmine yöneldi. Jace babasının petrol şirketinin CEO'su oldu. Nova'nın çocukluğunda yan komşusu olan seksi, rahat sörfçüye aşık olmasına rağmen, kısa süreli aşkları asla yürümeyecekti. Ama yakın arkadaş olarak kaldılar. Adam tatillerde abartılı hediyeler gönderiyor, kadın da gittiği her yerden ona kartpostallar yolluyordu. Onunla aylarca konuşmamıştı ama Niles'tan sonra -ikiziyle yaptığı korkunç tartışmayı düşünmemeye çalışarak kaşlarını çattı- dünyanın sonu geldiğinde aradığı ilk kişi Jace olmuştu.

Şimdi yine yalnızdı. İnsanlar, büyü akışını durduran yasak maddeleri kullanmaya devam ettikleri için batıdaki bir şehre sürgün edilmişlerdi.

Fae halkları arasındaki bu savaş olmasaydı, insanlık bir numaralı halk düşmanı olurdu. Muhtemelen idam edilirdi.

ya da kaçak altın bulundurduğu için Kuyu Tarikatı'na teslim edilecek.

Nova küpelerini tekrar düşündü, onları çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordu ama Tarikat'tan hiçbir Muhafız onlarla karşılaşmadığı için kimse büyü kesici maddeye dokunmak istemiyordu. Büyü şu anda öngörülemez bir durumdaydı. Pek çok kişi metale dokundukları için kısa süreliğine bile olsa bağlantıyı kaybederlerse bunun kalıcı olacağından korkuyordu. Ölümlü olurlardı... sonsuza dek.

Bu batıl inancın doğru olup olmadığından emin değildi ama küpeler bu vahşi canavarlara karşı bir başka koruma katmanı olmuştu. Altın halkalar kararmış ve eğrilmiş olabilirdi ama onlar ona kalan son ev parçasıydı.

Alçaktan uçan bir başka vampirin kösele gibi kanadı kafasına çarptı. Bulaşık suyunu ve taş tabak çanağı toprağa kusan tahta kovaya doğru tökezledi.

"¡Ay, qué menso!" diye bağırdı. Ne aptaldı, onu korkutacak alçaktan uçuyordu. Durduramadan dudaklarından bir dizi İspanyolca küfür daha döküldü.

Vampir geri çekildi ve bir gümbürtüyle yere inerek dikkatsizce kir ve toz püskürttü.

Genelde onu görmezden gelirlerdi, ama aptal ağzı kendi kendine kaçtı.

Kış Sarayı'ndandı. Bunu söyleyebilirdi çünkü deri savaş üniformasında boynuzlar, güller ve dikenlerden oluşan bir amblem vardı. Bir yara izi uzun burnunu mutasyona uğratmıştı. Kırmızı gözlü vampir, keskin kesici dişlerini parlatan bir hırıltıyla ona doğru ilerledi. Dişlerinden neredeyse salya gibi bir şey damlıyordu ama bunun, beslenirken avlarının ne kadar kolay uykuya daldığıyla ilgili olduğundan emindi.

"Bana ne söyledin?" Sesi alçak ve soluk soluğaydı.

Vampirlerin doğaüstü işitme duyuları vardı... kalp atışlarını duymak için çok daha iyiydi. Ve şu anda, onunki göğsünde tavşan gibi atmaya devam ediyordu.

Yanındaki iki kadın da yardımcı olmadı. Nova'ya doğru bir bakış bile atmadan bulaşıkları yıkamaya devam ettiler.

Ayağa fırladı, dağınıklığa baktı ve kendini koruyabileceği bir alet . Ama en iyi silahları zekâsı ve azmiydi. Çenesini kaldırdı ve adamın kan çanağına dönmüş gözleriyle buluştu.

"Bu kirli savaş kampında hava becerilerinizin boşa gittiğini söyledim." Yağcılık her zaman iyi bir karşılıktı. Parmaklarının titrediğini görmemesini umarak dökülen tabaklarını kayıtsızca topladı. Ya da nabzındaki dalgalanmayı duymamayı... Çünkü dikkatle dinlerse yalan söylediğini anlayacaktı. Bazen onun insan olduğunu ve mistik Kuyu'larının yasaları gereği gerçeğe bağlı olmadığını unutuyorlardı.

Tabakları toplarken, yıpranmış botlar çevresine doğru yürüdü ve durdu. Kamptaki diğer seslere -bağırışlar, konuşmalar, çıtırdayan ateşler ve hatta birinin müstehcen bir masal söylemesine- rağmen ağır nefes alıp veriş gürültüydü.

"Ve belki de güzelliğin kampın bu köşesinde ziyan oluyor," diye mırıldandı. "Kalçaların ve göğüslerin üremek için mükemmel."

Nova bir tabağı düşürüp kırdı.

Görmezden gel. Görmezden gel. Görmezden gel.

Parçaları topladı ve omurgasını dikleştirdi. Vampirin aç gözleri onun az giyimli vücudunu taradı. Yırtık elbise Nova'nın omuzlarından sarkıyor, dekoltesini ve göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkarıyordu. Nova mal varlığını hiçbir zaman saklamamıştı. Kumsalda küçücük bir bikiniyle kasıla kasıla dolaşmaya bayılırdı, özellikle de Jace'in yanında. Ama bu ilgi midesini bulandırıyor.

"Buradayım çünkü kaptanın ordusunu doyurması gerekiyor."

Üst dudağı kıvrıldı. Vampirler yemeğe pek önem vermezdi. İnsan kanı ekstra lezzetliydi. Onun gibi birinin kampta, koklama mesafesinde olması ve sırtında Dokunmayın yazısının bulunması bir boğa için kırmızı bayraktı.

Tam dönüp bu işareti gösterecekti ki başka bir kanatlı fae çok alçaktan çullanarak kan çanağı gözlü askeri devirdi. Nova kovaasına sarılırken iki asker daha yaya olarak koştu, kavga bahanesiyle heyecanlanmışlardı. Görünmez olmayı umarak geriye doğru eğildi.

Bundan sonra olacaklar hiç hoş olmayacaktı ve mümkün olduğunca uzak durması en iyisiydi. Ya birbirlerini öldüreceklerdi ya da-

"Bunun anlamı nedir!" Gürleyen kelimeler yeri salladı.

Bakma. Bakma.

Kovasını masa olarak kullandığı kütüğün üzerine koyarken Nova'nın gözleri acıdı. Görmezden gelmeye ve temizlemeye çalıştı ama arkasındaki her erkek homurtusu korkuyu iliklerine kadar hissetmesine neden oluyordu.

"K-k-kaptan." Dişi elf haykırdı, gözleri kocaman açılmış ve Nova'nın arkasına odaklanmıştı.

Nova dönmek istemedi. Kaptan Grung'un yeşil, vahşi derisini, bir metre boyunu ve şiddetli alt ısırığını ilk gördüğünde bebek gibi altına işemişti. Düşmanlarının kemikleri boynundaki bir kordondan sarkıyor ve her hareket ettiğinde korkunç bir rüzgâr çanı gibi takırdıyordu. Keçeleşmiş siyah saçlarında bitler geziniyordu. Kir, pis koku ve kötü hijyen onun şehvet dolu ve uzun bakışlarını daha da kötüleştiriyordu.

Onu dokunulmaz ilan ettiğinde, Nova belki de o şişkin göğüslerinin altında bir kalbi olduğunu düşünmüştü. Ama sonra onun o kadar da zeki olmadığını öğrendi. Onu dokunulmaz ilan etmişti çünkü ne kadar az kurala uyulursa o kadar iyiydi.

Sırtındaki uyarıyı sadece boyamıştı çünkü şimdilik yemeği hazırlamak için ona ihtiyaçları vardı. Oh, ama onu ellemiş, okşamış ve parmaklarını yalamıştı. Askerlerinden biri her seferinde aynı kuralların herkes için geçerli olduğunu söyleyerek şikâyetle bulundu.

Adam pastasını nasıl yiyebileceğini anladığı anda kızarmıştı. Kaçmak her gün aklındaydı ama iki şey onu durdurmuştu. Birincisi, kaçanlar öldürülüyordu. Elbisesinin asıl sahibi bu dersi almıştı. İkincisi, eğer mucizevi bir şekilde bu kaderden kurtulursa... nereye gidecekti?

Elphyne savaştaydı. Canavarlar vahşi doğada dolaşıyordu. Kulak misafiri olduğu konuşmalardan aşırıdıkları dışında burası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Dişi elf tısladı ve hırladı. Kafasını Nova, saldırganlığın kendisine yönelik olduğunu fark etti.

"Bu senin hatan," diye tersledi Fae.

"Ne?"

Kafası karışan Nova boynuzlu dişiye döndü; elfin öfkeli olduğu yerde bu dişi korkudan yeşile dönmüştü. Nova askerlere baktı ve onların kaptanlarıyla olan tartışmalarının düşünceli bir hal aldığını gördü. Grung şişkin çenesini ovuşturarak onlara düşünceli bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı elfe. "Buradan duyamıyorum."

"Akşamki eğlence için pazarlık yapıyorlar."

"O kadar da kötü değil... değil mi?" Oyunlar ya da eğitim savaşları askerleri meşgul ediyordu. Ama onların bile artık tükenmeye başladığını düşünüyordu. Manticore'u avlarken burada çok uzun süre kalmışlardı. Yağmaladıkları kasabada bile kaynak ve kurban kalmamıştı.

Elf dudaklarını düzleştirdi. "Eğer bizi açık artırmayla gelin olarak satmaya fena değil diyorsan-"

"Gelinler değil," diye soludu boynuzlu fae, iri gözleri askerlere kilitlenmişti. "Eşler. Bir eş avının ödülleri olacağız."

"Ne?" Nova'nın kanı . "Ama... yemeği kim pişirecek?"

"Bu yüzden resmi olarak çiftleşeceğiz. Eğer bir kişiye ait olursak ve elden ele dolaşmazsak, hala yemek pişirebiliriz ama üzerimizdeki çekişmeler sona erer."

Nova, çiftleşme ritüelleri hakkında kulak misafiri olduğu Elphyne kültürünün parçalarını bir araya getirmeye çabaladı. Bu biraz evliliğe benziyordu ama daha kalıcı ve saygıdeğerd. Eşler genellikle ömür boyu birleşirdi... sadece ölümle ayrılırlardı.

Grung'un birkaç ayını almıştı ama sonunda pastasını yemenin bir yolunu bulmuştu. Ve pastayı yemeyi bitirdiğinde, o ölmüş olacaktı.

Bölüm FOUR

L eaf atını küçük, harap olmuş nehir kenarındaki köye doğru sürdü. Yanmış ve yağmalanmış evlerde hâlâ korlar parlıyordu.

Cesetler yanmış et gibi kokuyor, midesini bulandırıyor ama yine de açlıktan kıvrandırıyor.

Sabah nehri geçip harabelere doğru yola devam etmeden önce handa dinlenmeyi umuyordu. Nihayetinde, kendi bulduğu yön yerine Clarke'ın yeni yönünü seçmişti. Şimdi buna pişman olmuştu.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Atının kişnemesi sessiz gecede yankılandı. Hayatta kalan yok. Odunların cızırdaması ya da çatırdaması dışında ses yoktu. Mütevazı köy, yolcuları karşısına geçirmek için vardı ama geride değerli hiçbir eşya bırakılmamıştı.

Eski, kurumuş kan kirli sokakları kaplamıştı. Atı, yanından koşarak geçen bir fareye kişnedi.

"Oha," diye usulca, dizginleyerek.

Küheylanı sakinleşirken iç çekti ve sonunda köyü taradı. Çoğu İyi Kutsanmış dışının, Tarikat'ın fae politikasından kaçınma politikasına katılmadığı bir sır değildi. Clarke'ın onu bu yöne göndermesi tesadüf olamazdı. Ondan hayatta kalanları araştırmasını mı bekliyordu? Sonunda savaşta bir taraf seçmesini mi? Ya da belki de paranoyaktı, devrilen ve yakılan her köyün altında daha iyi bir kader arıyordu.

Prime tekrar ortadan kaybolmadan önce onunla yaptığı son tartışmayı hatırladı. Kadim gözlerinde vahşi ve umutsuz bir bakış belirmişti.

"Seni aptal." Ona bir kitap fırlattı. Adam eğildi ve kitap başının yanından geçerek duvara çarptı. "Sana uygulanmadığı sürece kehaneti takip etmekten oldukça mutluydun."

"Ve bunu takip etmeye devam edeceğim," diye sakince hatırlattı ona. "Eğer bizden sakladığın kısımları açıklarsan."

"Sana söyledim, bende değil. Jackson Crimson'da vardı. Eğer onun anılarını yaşamak istiyorsan, eşini bul ve bana geri dön."

"Sadece söyle bana."

"Az önce yaptım," diye hırladı, sonra görkemli beyaz kanatlarını açtı ve gökyüzüne yükseldi.

Bu patlama, Leaf'in Aleksandra'nın kasvetli gözlerinde o güne kadar gördüğü en büyük duygu gösterisiydi. Deneyim anıları ne anlama geliyordu ki? Crimson'ın adımlarını izler ve günlükleri okursa, bunun olayların pratik bir gözlemi olduğunu düşünmüştü. Ama belki de başka bir anlama geliyordu. Dudakları düzleşti ve homurdandı. Şimdi cesaretini kaybedemezdi. Gerçeği bulmaya bu kadar yaklaşımışken olmazdı.

Leaf'in düşünceleri Jasper-Maebh'in düşmanı ve eski On İki Kadro ekibi üyesine gitti. Jasper, eski Seelie Yüce Kralı olan babasını öldürdükten sonra Cam Tacı'nı miras almıştı. Mithras onu hapsetmeden önce Jasper sık sık sorumluluğa direnirdi. Ancak çiftleşip yumurtladıktan sonra liderliği iyi benimsedi.

Bu köylülerin hayatta kalma içgüdüleri olsaydı, sığınmak için Helianthus Şehrindeki Jasper'a veya Delphinium Şehrindeki Aeron'a giderlerdi.

Dürüst olmak gerekirse, Leaf bu savaşın bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemişti. Seelie'lerin çoğunun Unseelie kampına geri döneceğini ve iltica etmelerinin sonuçlarıyla yüzleşeceklerini varsaymıştı. Ayrıca Tarikat'ın şimdiye kadar Maebh'i nasıl 'yapmayacağını' öğrenmiş olacağını da düşünmüştü. Ya da en azından Prime veya Lejyon'un pes edeceğini ve Leaf'e bilmesi gerekenleri söyleyeceğini.

Bakışları için için yanan köyü taradı. Elphyne birkaç yüzyıl önce ayrıldıktan sonra Maebh'in deliliği arttı. Ve çoğu fae, her iki tarafta da

Kuyu'daki lekeden Maebh'in sorumlu olduğunu biliyordu. Aranan bir kadındı ve işlediği suçlar için yargılanacaktı.

Ancak demogorgon onu koruduğu sürece Tarikat'ın eli kolu bağlıydı ve leke Muhafızların tam potansiyelleriyle çalışmasını engelliyordu. Tarikat'ın Elphyne'deki gücü ve etkisi, diğer herkesinki gibi azalıyordu.

İç geçiren Yaprak yüzünü ovaladı ve atını nehre doğru sürdü. Şansı yaver giderse, karşıya geçmenin bir yolu hâlâ mümkün olabilirdi. Belki bir tekne ya da bir sal... ama iskeleye kadar her şey yok edilmişti.

Nehir at sırtında geçilemeyecek kadar genişti ve geceleri kara katran gibi akıyordu. Nehrin etrafından dolaşmak yolculuğuna bir hafta ekleyecekti. Attan inip bir geçit açmayı deneyebilirdi ama bu düşünce aklına gelir gelmez Clarke'ın suyla yaptığı deneyi hatırladı ve tereddüt etti.

Serin bir esinti erkek seslerini getirdi. Omzunun üzerinden uzandı, parmaklarını *Reckoning*'in kabzasına doladı ve çekti. Çınlayan çelik kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Sesleri aradı. Hayatta kalanlar olabilirlerdi.

Bir grup Unseelie askeri nehrin aşağısında toplanmıştı. Yaprak gözlerini kısarak geceye baktı ve yakındaki ormanda daha fazla askerin ortaya çıktığı bir hareketlilik yakaladı. Muhtemelen nehirde yıkanıyorlardı. Bu yüz­süz piçler köyü yağmalamış, sonra da leş gibi kemiklerini ayıklamak için burada kamp kurmuş olmalıydılar. Ama neden kalmışlar?

Reckoning'i kılıfına soktu. Tarikat'ın Maebh için tutuklama emri olmasına rağmen, onun burada olacağından şüpheliydi. Onu yıllardır kimse görmemişti. Eğer o orada değilse, bu askerler bir Muhafız için tehdit oluşturmuyordu. İşte tam da bu yüzden Fae politikalarını görmezden gelmek Tarikat için bir kuraldı. Leaf artık engellenmeden işine devam edebilirdi.

Atını ileri doğru mahmuzladı. Nehir kıyısındaki beş kişilik grup onun yaklaştığını fark etti ve saldırıya hazır bir şekilde düzen aldı.

"Dişlerini kenara bırak," diye homurdandı Yaprak, atını yavaşlatarak birkaç metre ötede durdu.

İçlerinden birinin Yaprak'ın sol gözünün altındaki parlayan mavi gözyaşı damlasını, çelik kılıcını ve

savaş üniformasının üzerindeki kral balıkçığı mavisi bandı.

Bir vampir yere tükürdü. "Burada ne işin var Muhafız?"

Yaprak, hâlâ silahlarını sallayan askerlere kızgın bir kaş kaldırdı. Bu grup pek akıllı değil. Kısa bir süre kaçak mal aradı ama bulamadı ve fikrini değiştirdi. Biraz zeki olabilirler.

"Buradan geçiyorum," diye cevap verdi. "Yiyecek bulmak ve dinlenmek için gittiğim köyü yerle bir ettiğiniz için, yerine başka bir yer bulmanızı bekliyorum."

Vampirin kan çanağına dönmüş gözleri kısıldı. Leaf'in hoşuna gitmeyecek kadar çok kırmızı vardı. Kana susamışlık vampirleri doyumsuz, çılgın, bastırılmaz canavarlara dönüştürürdü. D'arn Indigo da dahil olmak üzere bazı vampirler kazara kana susamış ama akıl sağlığına ve kontrolüne geri dönmüştü. Diğerleri ise uyutulmak zorundaydı.

Leaf dizginleri çekerek grubun yanında ilerledi ve onları daha yakından inceledi. Şüphelendiği gibi yarısı nehirde yıkanmıştı. Ama aynı zamanda belli belirsiz bir beklenti havası da sezmişti.

"Kampı mı topluyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman olay nedir?"

Unseelie askerlerinin isteyerek yıkanması nadir görülen bir manzaraydı. Sessizlik.

Yaprak gözlerini kısıtı.

"Yemek için kimi göreceğim?" diye sordu, hâlâ atı voltalıyordu. "Buranın sorumlusu kim?"

"Bu Kaptan Grung olmalı."

Daha fazla bilgi gelmeyince Yaprak göz devirmesini bastırmak zorunda kaldı. Sıkıca gülümsedi. "Peki Kaptan Grung'u nerede bulabilirim?"

Askerler sessiz ve aceleci fısıltılarla konuşuyorlardı. Leaf her kelimeyi duydu. Embesiller. Görünüşe göre yakında bir av başlatacaklardı. Kulağa gereksiz bir eğlence gibi geliyordu.

Yaprak sabırsızca, "Av umurumda bile değil," diye tersledi. "Beni Kaptan'a götür de atımı besleyeyim, dinleneyim, sonra da yoluma gideyim. Yapacak işlerim var."

Otoriter sesi onları harekete geçirmeye yetmişti. Biri Leaf'e kendisini ormana kadar takip etmesini işaret etti. Leaf atını ileriye doğru itti, Muhafızlardan duyduğu korkunun, lekeye rağmen kendisine hâlâ bir nebze saygı kazandırmasından memnundu. Tepkiler olmadan mana çekemese de, Kuyu'ya erişimini kaybetmeden büyü kesici bir silah kullanabileceğini düşündü.

Yani ona doğru fırlattıkları saçma sapan büyü her neyse, *Hesaplaşma* muhtemelen onu zayıflatabilir ve ardından kılıcı yumuşak bedenlerine saplayarak iyileşmelerini engelleyebilirdi.

Çadırlar ve kamp ateşleri ağaçların ilk sırasının ötesindeki açıklığa serpiştirilmişti. Küçük asker toplulukları konuşmalarına ara verip onun geçişini izliyordu. Başka bir küme kendi arasında tartışıyordu. Ağaçlardan sarkan tek tük cesetler -muhtemelen baskından kaçan tutsaklar- hepsi çürümüş ve birkaç günlüktü; derisi yüzülmüş ve bağırsakları çıkarılmış dört hayvanın bulunduğu bir ağaç hariç. Muhtemelen bir sonraki yemek onlardı.

İlginç bir şekilde, kenarda büyük ve boş bir kafes duruyordu. Tahta parmaklıklar elf glifleriyle güçlendirilmişti, bu da onları manayla çarpıtılmış bir canavarı tutabilecek kadar güçlü kılıyordu. Hangi canavarı avlayacaklarını merak ediyordu.

Yiyecek ve birkaç saatlik dinlenme Leaf'in atına ilerlemek için yeterli enerjiyi verecektir. Belki de boğazını kesme girişimlerinden kaçınmak için uyanık kalırdı. Büyük bir şenlik ateşinin yanındaki kargaşa Leaf'in bakışlarını bir sıra halinde itişip kakışan üç kadına çekti. Hareket etme konusundaki isteksizliklerine bakılırsa muhtemelen tutsaklardı... ya da avlanmışlardı.

Elleri dizginleri sıkıca kavradı. Onun sorunu değildi. Dikkatini ona önderlik eden askere verdi ve talimat üzerine devasa bir çadırın önünde durdu. Ön taraftaki bir kapaktan pantolonlu ve kemik kolyeli dev bir ork çıktı.

"Gardiyan." Sesi derindi. "Ben Kaptan Grung."

Grung kısa süre önce banyo yapmıştı ve bu, askerlerden bile daha alışılmadık bir durumdu. Leaf attan indi ama dizginleri tutarak atını yakınında tuttu. Orklar oldukça bölgeciydi. Yaprak Grung'un göz hizasının üzerinde kalırsa, muhtemelen onu bir tehdit olarak görecekti.

"Kaptan," diye selamladı. "Kendim ve atım için yiyecek almaya geldim. Belki birkaç saat dinlenirim, sonra da yakanızdan düşerim."

Ork kaslı kollarını kavuşturdu ve gözlerini Yaprak'a dikti. "Sen Unseelie Ordusu'ndan değilsin. Sana yiyecek vermek zorunda değiliz Muhafız."

"Hayır, yok. Ama kampı teftiş etmeden hızla yoluma devam etmemi istiyorsanız, en kolay seçeneği seçmenizi öneririm."

Ork gözlerini kırıştırdı.

"Yemek," diye sordu Yaprak. Crimson'ın hatırı için. Bu aşırı kaslı yaratık kaptanlığı nasıl kazandı?

Grung isteksizce homurdandı. "Bekleyeceksiniz. Aşçılar meşgul."

Yaprak'ın bakışları panik içindeki kadınlara kaydı. Belki de aşçılar onlardı. "Kendi yemeğimi alamaz mıyım?"

"Askerler gerekir değil Baskın Yemek Malzemeler. Onlar gerekir bekleyemek zamanları için," diye okudu Grung.

"Ben sizin askerlerinizden biri

değilim." "Herkes için aynı kurallar."

"Beni bekletiyor musun?" Bu çok mantıksızdı. Bekleyecek zamanı yoktu. Clarke'ın verdiği bilgiyle ilgili bir şey onu tedirgin etmişti. "Ne kadar süre?"

"Av ne kadar sürerse sürsün. Sonra-" Grung derin düşüncelere dalmış bir halde çenesini sıvazladı. "Sonra, kimin kazandığına bağlı olarak, çiftleşmelerini beklemelisin."

"Dostum?"

"Evet." Grung dişileri işaret etti. "Bu bir eş avı."

Yaprak gözlerini kapattı. *Üçe kadar say. Bir. İki. Üç.* Sonra onları açtı. "Bu av ne zaman başlıyor?"

"Yakında. Dişiler zayıf olduğu için avlanmak kum saatinin bir turundan daha kısa sürecek. Sonra çiftleşme. Sonra da bir sonraki öğün için yiyecek hazırlanacak."

Dinlenmek ve atı beslemek öncelikliydi. Leaf ayrılabilir ve başka bir köy bulmaya çalışarak şansını deneyebilirdi ama Clarke'ın verdiği bilgi yanıltıcıysa ve ilk ipucunun bulunduğu yere geri dönmek zorunda kalırsa yiyecek bulmak zor olacaktı. Yabani hayvan avlamak da bu aptalca avın bitmesini beklemek kadar zamanını alacaktı.

Yaprak, bu olay askerleri meşgul ederse güvenlik endişesi duymadan dinlenebileceğini düşündü.

Nefes vererek sordu: "Atı nereye götürebilirim? Sanırım hayvanlar için yem her zaman serbest, yoksa bunun da kuralları var mı?"

Grung okudu, "Canavarlar yakınlarda koşumlanmalı ve bağlanmalıdır. Hayvanların savaş boyunca dayanması bekleniyorsa, hayvanlara bakılmalıdır. Hayvanlar günde bir kez şafak vakti beslenmeli ve taze su sağlanmalıdır."

Dev, Leaf'in kalma kararından pişmanlık duymamasını zorlaştırdı.

Yüzbaşı bekleyen askere döndü ve "Atı ağıla götür," dedi.

Yaprak onu durdurdu. "Çantam ve silahlarım bende kalacak."

Jackson Crimson'ın günlüklerinin yanlışı ellere geçmesini istemiyordu. Elindeki kopyalarda belirli bir kehanetten bahsedilmese de, Aleksandra ve Maebh'in Crimson'la olan dostluğu hakkında ayrıntılı bilgi vardı. Bu bilgi, Unseelie'lerin kraliçelerinin Prime'ların dostu olduğunu düşünmeleri durumunda Leaf'e yardımcı olabilir ya da güvensizlik tohumları ekebilirdi. Bu embesillerin çoğu okuyamıyordu ama şansını denemek istemedi. Ne kadar az kişi bilirse, Tarikat'ın kazandığı tarafsız itibarı korumak o kadar iyi olurdu.

Seelie topraklarında, Jasper Cam Taç giyerken iş yapmak yeterince zordu.

Leaf çantasını omzuna attı ve atı süren askeri takip etti ama Grung, "Askerler kampta kalsın," diye bağırdı.

"Ben senin..." Tanrı aşkına. "Nerede bekleyeceğim?"

"Kampta. "Sanki belliymiş gibi.

"Tabii ki."

Grung'un vahşi sırtışı alt ısırığını belirginleştirdi. "Şimdi, müstakbel eşim için yıkanmayı bitirmeliyim."

Ne anlamı vardı ki? "Onunla yatmadan önce avın seni kirleteceğinin farkındasın."

Bu çiftleşme avları daha az medeni olan fae'lerde yaygındı ve genellikle rekabet avantajı elde etmek için rakip erkeklerin birbirleriyle savaşmasını ve birbirlerini öldürmesini içeriyordu.

Grung, Leaf'in yorumunu değerlendirirken yüzündeki ifade donuklaştı. Ama beş beyin hücresinin kavraması çok zor olmuş olmalı

Çünkü çadırına geri döndü ve neşeli bir melodi ıslık çaldı.

Yaprak'ın bakışları yıldızlara kaydı. "Kutsanmış Kuyu, bana geceyi geçirecek sabrı ver."

Yolculuğumdaki bu duraklamanın doğru karar olmasını sağla.

Nefes verdi ve kampın ortasındaki büyük kamp ateşine doğru yürümeye devam etti. Neden Kuyu'nun kendisine cevap vermesini beklediğinden emin değildi. Hiç cevap vermedi. Ama onunla konuşmak ya da dua gibi bir alışkanlığı vardı. Belki de onu sakinleştiriyordu. Ya da Elphyne'in aptal sakinlerini anlamasına yardımcı oluyordu.

En azından *Hesaplaşma*'yı kaldırmaya kalkışmamışlar ya da silahların dışarıda bırakılmasıyla ilgili bir kural okumamışlardı... ama bir bakış, çoğunun silahlarını yakınında tuttuğunu gösteriyordu. Bu küçük akıncı birlikleri Maebh'in uzmanlık alanıydı. Stratejisi Elphyne'in her tarafına muhalefet yaymak, Seelie'lere karşı nefret beslemek ve onları yanlarından kıstırmaktı. Umut varmış gibi göstermeyi severdi; böylece umudu yok ederken gülebilirdi.

Yaprak ateşe yaklaşırken birkaç yan bakışla karşılaştı. Kargaşadan uzak, sakin bir yer bulmalıydı. Atı dinlenene kadar vakit geçirmek kesinlikle daha kolay olurdu ama bir şey botlarının bu yöne doğru gitmesini sağlıyordu. Ve yaklaştıkça, bu şey daha da manyetik bir çekim oluşturuyordu. Nedenini anlayamamıştı. Ateşin başında bulunduğu tek şey, sığır gibi denetlenen üç dişiydi.

Askerin çaresizliğiyle içten içe alay etti.

Giderek artan bir huzursuzluk duygusu Yaprak'ın tenini sardı. Sezgileri onu rahatsız ediyordu. Tarikat'tan ayrıldığından beri aynı his ruhunu kemiriyordu. En kötüsü de bu hissin kendi düşüncelerine güvenmemesine neden olmasıydı. Vücudu bir şey yapıyordu. Zihni başka bir şey istiyordu.

Bu dişilerden uzaklaşmak kolay olmalıydı ama bir kurt şekil değiştiren kasıklarından birini koklarken üst dudağı kıvrıldı. Kadın irkildi ve onu itmeye çalıştı ama başaramadı. Yaprak bir adım daha yaklaştı. Yumrukları yanlarında esnedi. Elf askerlerinin kendilerini bu kadar alçalttığını göremezsiniz, aşağılık herif... Kahverengi saçları dalgalanan dişi ona doğru döndüğünde donup kaldı.

Vücudundan bir titreme geçti. Ciğerleri sıkışmıştı. Daha önce hiç böylesine içgüdüsel bir tepki verdiği biriyle karşılaşmamıştı. Onunla ilgili bir şey vücudundaki her hücreyi tutukladı, sıcak kahverengi gözlerinden ve

Güneşin öptüğü zeytin rengi teninden düğmeli burnundaki çillere kadar. Dudakları dolgun ve pembe renkteydi ve adam gözlerini onlardan alamıyordu.

Leaf güzellik için kendini aptal yerine koyan bir erkek değildi ama kısa süre içinde geri dönmek için bir neden bulamazsa, olacağı tam olarak bir aptaldı.

Manyetizmanın kaynağı oydu. Ama neden ona daha önce tanışmışlar gibi bakıyordu?

"Jace?" diye haykırdı.

Lanet olsun.

Bölüm FIVE

N Jace'in adını haykırdığında Ova'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onun cevap vermesini, onaylamasını ya da bir şey söylemesini bekledi ama adam şaşkınlıkla ona baktı.

Jace'ti. Bundan emindi. Garip bir deri üniforma giymişti ve sol gözünün altında küçük mavi bir parıltı vardı. Ama diğer her şey, kaybettiğini sandığı yakışıklı eski sevgilisinin neredeyse aynısıydı. Uzun sarı saçları ve sörfçü bronzluğundaki tenine kadar. Bronzluğun DNA'sına işlediğini söyleyerek onunla hep dalga geçmişti. Doğu kıyısına taşındığında bile bu bronzluk hiç solmamıştı.

Bekle... gözünün altındaki parlayan işaret. Neden tanıdık geliyordu?

Dehşet midesine bir taş gibi oturdu.

O bir Muhafızdı. Şu sihirli polis tipi savaşçı fae'lerden biri. Herkesin nefret ettiği... ne içindi? Ah evet, canavarları öldürdüğü ve -kalbi durmuştu- yasak maddeler kuralını uyguladığı için.

Küpeleri.

Ama o Jace'ti. Onu idam etmezdi. Elbette onu kurtaracaktı.

"Jace!" diye bağırarak kütüğün üzerinden atlamaya çalıştı. Askerler hırladı ve onu geri itti. Panik göğsünü daralttı. Vahşi gözleri Jace'e kaydı. "Yardım edin."

Sanki başka biriyle konuştuğunu düşünmüş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Sessiz ol," diye tısladı dişi elf. "Bizi öldürteceksin." Ama Nova duramadı.

"Neyin var senin?" Sesi titriyordu. "Benim, Nova Morales. On yedi yaşına kadar yan komşumuzdun. Her pazar ailemle birlikte yemek yedin. Tatillerimizi senin sahil evinde geçirdik. Hadi, Jace. Benim!" Hâlâ bir şey yok. Risk alarak küpelerini işaret etti. "Bunları bana sen verdin!"

Nova onları bir mağazanın vitrininde öve öve bitiremediğinde satın almıştı. Som altın halkalar. Bu küpeler Nova'nın kardeşini kısa ve gizli ilişkilerinden haberdar etmişti.

Mavi gözlerinde kızgınlık yüzüyordu. Kare çenesinde tendonlar parladı. Kendisini engelleyen askerleri iterek yaklaştı. Hayvanlar gibi hırladılar ve terslediler ama onun yüzünü görünce aceleyle özür dileyen bir el işaretiyle geri çekildiler.

"Aptal kadın," diye homurdandı onun ayaklarının dibine vardığında. "Kendini bir dünya acıdan kurtarabilirdin ama kaçak malını işaret etmek zorunda kaldın."

Nova'nın kanı . "Jace?"

Hatırladığı aynı pürüzsüz, kültürlü sesti. Hatta Ivy League'de aldığı eğitimden beri benimsediği havalı notaları bile taşıyordu. Ama gözlerindeki öfke, hiddet çok yabancıydı. Onu son gördüğünde, o gözler sevgi doluydu ve... boğazı tıkanı.

"Benim adım D'arn Leaf. Ben-"

"Kapa çeneni," diye boğuldu. Bu artık eğlenceli değil. "*Yo no estoy pasándolo bien.*"

"Affedersiniz?" diye göz kırptı.

"Eğer bu bir tür eşek şakasıysa, seni uyuduğun yerde öldüreceğim, *dostum.*" Başının üzerinden kalabalığı süzdü. "Eğer ikizim benim aşağılanmama gülüyorsa, söyle bana. Eğlenmiyorum, o yüzden bu işi bitirelim."

"Kadın," diye hırladı. "Seni tanımıyorum. İkizini tanımıyorum."

"Elbette biliyorsun. Adı Niles. Üçümüz eskiden çok yakındık. Sonra sen taşındın, o da Meksika'ya döndü ve yanlış insanlarla . *¡Nunca escuchas lo que yo dice!* Bunların hepsini sana ben anlattım!"

Belki de dünyayı dolaşıp kurtarılamayacak bir gezegeni kurtarmak yerine Niles'la daha fazla zaman geçirseydi, kardeşi son konuşmalarında o korkunç şeyleri söylemezdi.

Dünya daha küçük olsaydı daha iyi olurdu.

Nova soğukkanlılığını toplayarak arkadaşına baktı. Adamın bronzlaşmış yüzü solduğunda ve gözlerinde anlayış belirdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Nihayet. Beni tanıdın."

"Eski dünyadan olduğunuzu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Bakışları etrafta geziniyor, sanki rakiplerini tartıyormuş gibi askerleri değerlendiriyordu. Döndüğünde, sivri elf kulaklarını fark etti.

Uyuştı. Sesler cızırdadı. "Sen Jace değilsin."

Jace

olmaz.

Jace

değil.

Ölmüş olmalı. Gerçekten yalnızdı. Bacakları jöle gibi olmuştu. Soğuk, acımasız gerçeklik iliklerine kadar işlemişti. Uyandığından beri sık sık umutları yükselmiş, ama sonra yıkılmıştı.

Akıl sağlığının daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Tanrı gözlerinin önünde acımasız, tatlı bir havuç sallandırdı. Bu Gardiyan, onun her şeyi olmaya yaklaşan tek erkeğin aynısıydı. O güne kadar gördüğü tek adam... Boğazı kapandı ve gözlerini kaçırdı. Ağladığını görme zevkini onlara tattırmayacaktı.

"Başlama zamanı!" Kaptan Grung kalabalığın arasına daldı.

Gözleri şehvetle parlıyordu. Temizlenmiş ve tıraş olmuştu ama yine de görüntüsündeki canavarlığı silememişti. Ya da iğrenç nefesini. Nova onun önünde durup tahrik olmuş bir köpek gibi nefes nefese kaldığında kokusunu almıştı.

Nova paniklemeliydi. Kaçmanın yollarını hesaplamalıydı. Ama tek yapabildiği göz kırpmaktı. Zihni ,

ortaya çıkmak üzere olan kabusa hazırlanıyordu. Hayal kırıklığının geri dönmesi, onu alt etmesi için-

"Bekle," diye bağırdı Muhafız.

Grung hırladı, "Muhafızlar müdahale etmez."

Elfin kibirli, tereddütsüz bakışları dev orkun bakışlarını neredeyse sıkılmış gibi tutuyordu. "O koca, boş kafatasının içinde bir şeyler döndüğüne eminim."

İzleyen askerler arasında nefesler ve kıs kıs gülüşmeler dolaştı. Daha fazlası havadaki şiddetin tadına vardı.

"Benimle alay etme." Grung, Yaprak'ı alınının ortasından drtt. "Sen. Karışma. Karışma."

"Tabii ki Kuyu'nun bütünlüğüne yönelik bir tehdit iermediğ sürece. Kulaklarında kaçak mal taşıyor. Yasalarımızı çiğnedi ve tutuklanmalı."

Kaptan elfin yüzüne doğru kükreyerek tükürükler saçtı. Hakkını vermek gerekirse, Muhafız bu pis kokulu tehdit karışısında neredeyse hiç irkilmedi. Sırtındaki kılıca bile uzanmadı. Ork işini bitirene kadar bekledi, sonra ceketinin altından gömleğinin eteğini çekip yüzünü sildi.

Nova kendini yeniden değerdendirmeye zorladı. Evet, arkadaşının tıpatıp aynısıydı. Ama onun gibi davranmıyordu. Jace bir Fortune 500 şirketini yönetiyordu. Ama kaba ya da ukala değıldi. Nova'nın dünyayı kurtarmakla ilgili idealist görüşlerine asla glmedi. Babasının şirketi için çalışmaktan nefret ediyordu ama çocukken ona görev bilinci aşılanmıştı. Bu yüzden kendini o özel akademiye sürüklemiş ve sonra da hiç şikâyet etmeden niversiteye geçmişti. Srf yapmayı bırakmış ve bir şirketi miras alacak kadar zeki olabilmek için kendisinden isteneni yapmıştı. Kibirli olmalıydı. Ama Jace hayatında hiç kimseyi kmsememişti.

"dlmz alamazsınız," dedi Grung şiddetle.

Nova tehlikenin farkına varamadan kulaklarındaki keskin bir çekiştirme acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu. Avuçlarını acıyan kulaklarının üzerine vurdu ve ıslaklık hissetti. Arkasında biri acı içinde çığlık attığında ne olduğunu anladı. Küpeleri koparmıştı ve Kuyu'dan kesilmişti.

Gardiyan buz tadı verecek kadar soğuk bir ses tonuyla, "O geliyor," dedi.

"Hayır." Kaptan devasa, huysuz bir çocuk gibi tepindi. "Biz zaten karar verdik. Aynı kurallar hepimiz için geçerli. Sen de dâhil." Sesi tehlikeli bir tonda derinleşti. "Kuralları çiğnemek ölüm demektir."

Grung karanlık ormanı işaret etti. Nova bakmayı reddetti. Toprağa saplanmış olan şeyin bir uyarı olduğunu biliyordu. Her gün mızrakların yanından geçerken nefesini tuttu.

Yaprak'ın bakışları sertleşti. Uzun, işkence dolu saniyeler geçti. Sonra doğruldu. "Anlaşıldı."

Nova'nın dudaklarından bir inilti yükseldi. Kardeşi haklıydı. Bu dünya artık kurtarılamazdı.

Nova her zaman dayanıklılığıyla gurur duymuştu. Jace onları terk bile, anne babası uykularında öldüğünde bile, Niles zalim ve acımasız bir adam olduğunda ve Jace hastalandığında bile... her zaman dünyaya bakmanın bir yolunu bulmuş ve eğer hayatın büyüğü varsa, o zaman kesinlikle sorunlarının kıyaslandığında küçük olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi... şimdi hiç bilmediği bir umutsuzluk ruhunu sarmıştı.

"Yani... onu tutuklamayacak mısınız?" Grung'un yüz hatlarının inançsızlığa bürünmesi neredeyse komikti.

"Oh, yanlış anlamış olmalısınız. Yapacağım," dedi. "Ama ava ben de katılacağım. Herkes için aynı kurallar geçerli, değil mi?"

Ork bembeyaz kesildi. Çenesi açıldı ve sonra kapandı. Nova'nın yanındaki iki dişi, sanki bu elften yeşil derili vahşiden daha çok korkmuşlar gibi inledi.

Grung, "Kazanan ödülü eş olarak almalı," diye uyardı.

"Neden?"

"Çiftleşmemiş dişi tüm erkekler için bir ödüldür. Çiftleşmiş erkekler dişilerini korur. Ve aşçımız uygun durumda olmalı. Askerler yemek yemelidir." Göğsünü yumrukladı, kemiklerini takırdattı. "Ben yemeliyim. Yani ya hiç yok, ya da bir eş."

"Bunu yapıyor muyuz?" diye bağırdı kalabalığın ilerisinden biri.

Sesler yükseldi, sabırsızca aynı fikirdeydiler. Vampirler gün doğmadan önce ödülleriyle vakit geçirmek istiyorlardı.

"Seni durdurmama izin verme." Yaprak avuçlarını gösterdi. "Ama yarışacağım."

"Silah yok," dedi ork, Muhafız'ın kılıcına bakarak. "Uçmak yok. Mana yok. Herkes için aynı."

"Ama cüssen senin silahın," dedi kuru bir sesle. "Ve vampirlerin dişleri var. Şekil değiştirenlerin pençeleri var. Geyiklerin boynuzları var. Hepsî dişilerin izini sürmek için daha iyi duyabilir, görebilir ve koku alabilir. Bu gece burada yarışan başka elf görmüyorum. Bu da demek oluyor ki dezavantajlı olan tek kişi benim. Silahımı almak durumu daha da kötöleştirir."

"Peki," diye hırladı. "Tek silah. Metal yok."

Nova, kaşlarını çatmadan önce Leaf'in gözlerindeki parıltıyı yakaladı. "Sanırım silahı sen seçeceksin?"

Grung homurdanarak karanlığın içine, mızrakların ucundaki kesik kafalara doğru yürüdü. Nova onun onlardan biriyle dönebileceğini düşündü ama o tedarik çadırına girip kemikten yapılmış dayanıksız bir fileto bıçağıyla dönene kadar devam etti.

"Dişileri serbest bırakın," diye bağırdı kaptan.

Nova irkildi. Bileklerini bağlayan hiçbir bağ yoktu. Şimdi mi demek istemişti? Vahşi gözleri kaçmak için en iyi yeri aradı ama karanlıkta görmek imkânsızdı. Yaprak haklıydı. Daha hayvansı fae'ler onun geldiğini bir mil öteden görebilirdi. Diğer dişiler tereddüt etmedi. Koştular - her biri ormanın diğer ucunda kayboldu.

"Koşun," diye kükredi Grung, gür sesi etrafı dolduracak kadar yüksekti. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Yakında görüşürüz, müstakbel eşim."

Sanki kalbi hâlâ mesajı almamış gibi Yaprak'a baktı ama onu korkutucu derecede endişesiz buldu. Sadece diğerlerinden daha ölümcül biri böyle sarsılmaz bir güvene sahip olabilirdi. Onunla birlikte bir kaderin ölümden daha iyi olacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişti.

Bölüm ALTI

Leaf deli olmalıydı. Ama bu kadınla ilgili pek çok şey yatkın değildi. Onu kendi zamanından biri sanmıştı.

Clarke müstakbel eşinin harabelere giden yolda bulunacağını söylemişti. Belki de kaçtığı eski yolculuk değil de bu yolculuktu.

Bu avın galibi olmak, bir Gardiyan olarak görevini yaptığı anlamına geliyordu. İyi niyetle, eski dünyadan gelen bir kadını burada kendi başının çaresine bakması için bırakamazdı. Dikkat dağıtıcı olduklarına inanmasına rağmen, o zamandan beri uyanan herkes Nero'ya karşı verdikleri mücadeleye katkıda bulunmuştu.

Bu mantığı kullanarak avı kazanacak ve embesil orku onunla çiftleştiğine ikna edecekti. Bu işe , hepsini öldürecekti.

En azından atı o zamana kadar dinlenmiş olurdu.

Sonra Yaprak harabelere doğru ilerleyecek, son günlüğü bulacak ve Nova'yı şu küçük şemsiyeli saçma içkilerden içebileceği Tarikat'a geri götürecekti. İhtiyacı olan son şey, bunu terk ettiği için onu taciz eden bir kadın sürüsüydü. Bunu yapmasının tek nedeni buydu. Kulaklarındaki halkaları söktüklerinde Nova'nın gözlerindeki acı değil. Onun yüzüne baktığında nabzının hızlanması da değildi. Ve aslında, onun sesinin ruhunun huzursuzluğundan bir şeyleri gevşettiğine dair açıklanamaz fikir de değildi.

Onun için hiç kimse değildi.

Kısa ve keskin hamlelerle baldrisini çözerek, onlar kovalamak için işaret beklerken rakiplerine dik dik baktı. Tek tehdit ork değildi. Şekil değiştirenler ve vampirler en iyi duyulara sahipti. Ama vampirler gökyüzünden avlanmayı tercih ederdi. Yasak oldukları için, yaya olarak idare etmek zorundaydılar. Ancak şekil değiştirenler ormanda koşma konusunda oldukça becerikliydiler.

Nova'nın apış arasını koklayan biri olmamış mıydı?

Kurt şekil değiştirenin ateşten uzakta durduğunu ve Nova'nın kaçtığı yöne doğru baktığını gördü. Çaresiz adamı takip etmek Leaf'in en iyi şansı olacaktı.

El çantasını *Hesaplaşma*'nın yanına bıraktı. Leke manayı çarpıtmadan çok önce, eşyalarının üzerine koruyucu muhafızlar yerleştirmişti. Biri onları çalmaya kalkışırsa, muhtemelen kendilerini elleri olmadan bulacaklardı.

Doğruldu, çürük fileto bıçağını dişlerinin arasına aldı, cebinden deri bir ip çıkardı ve saçlarını arkadan bağladı. Onları bu kadar kolay bir şekilde yanlış bir güvenlik hissine kaptırması gülünçtü.

Eğer Leaf manasına güvenebilseydi, Grung'un kurallarına aldırmadan Nova'yı bir portaldan geçirip Düzen'e götürebilirdi.

Saçlarını sabitledikten sonra bıçağı ağzından çıkardı ve kötü tadı yere tükürdü. İğrenç, görgüsüz, iğrenç ve

-

"AVLAN!"

Askerler Leaf'in yanından koşarak geçerken ayak sesleri ağaçları ve yeri titretti. Crimson'ın hatırı için... neredeyse tüm birlik ava katıldı. Geride kalıp koştukları her yönü izledi ve sonuncusu da ormanın gölgelerinde kaybolana kadar bekledi.

Sonra *Hesaplaşma*'ya uzandı.

Grung'un kuralları manaya bağlı değildi. Siktir et onu. Hiçbir şey Leaf'i rekabette yolunu kesmekten alıkoyamazdı. Hiçbir şey ama... Aklına çılgınca bir fikir gelince eli *Hesaplaşma*'nın kabzasından bir santim uzakta durdu. Nova'nın bu lanet kurallara uymadığı için kollarından koparıldığını hayal etti. Büyüsünün onu korumakta başarısız olduğunu hayal etti. Onun ikinciye verildiğini hayal etti. Leaf'in yumruğu boş olarak yanına döndü.

Onların kurallarına göre oynamak Nova'nın, atı da dahil olmak üzere onları dışarı çıkaracak açıklığı bulana kadar güvende olmasını sağlıyordu. Bu insan onun için çok önemliydi.

Clarke'a göre, o düzeltti. Nova, Clarke ve diğer İyi Kutsanmış kadınlar için önemliydi. Ve Tarikat için. Onun için değil.

Yola çıkmadan önce kalan bir askeri uyardı: "Eşyalarım dokunursan ellerini kaybedersin. Anlaşıldı mı?"

Muhafız başıyla onayladı. Yaprak yüzünü ovaladı ve ormana doğru koşmaya başladı.

İlk cesedi bulması uzun sürmedi. Bir vampir, devrilmiş bir kütükten çıkan bir dala saplanmıştı. Leaf oradan şekil değiştirenin izini kolaylıkla takip etti. Ödüllerini almak için çaresizce çabalarken kimse gizlenmemişti, ki bu onun beklediği bir gerçektir. Askerlere tek tek baktığında çoğunun ereksiyon halinde olduğunu gördü. Bu erkeklerin sahip olduğu azıcık akıl, siklerine takılıp kalmış olmalıydı.

Bir kadının kan donduran çığlığı kanını dondurdu. Bacaklarını pompalayarak ve dallardan kaçarak koşmaya başladı. Bir gölge ağaç gövdesinin arkasından sıçradı. Yaprak bir yumruğu engelledi ve omzuna aldı. Hırlayarak saldırganı boğazından yakalamak için hamle yaptı ve bıçağını çarpan bir kalbe . Leaf şekil değiştirenin yüzündeki şoku fark ettiğinde dayanıksız bıçak kırıldı.

Nova'nın kokusunu alan oydu. *Lanet olsun.*

İlk denizayısı patlamadan önce Yaprak iki adım ötede Nova'nın bu yoldan geldiğine dair işaretler arıyordu. Karanlık bunu anlamayı zorlaştırıyordu.

En iyi iz sürücü gitmişti, Leaf'in silahı da öyle. Bunun kolay olacağına inanmakla aptallık etmişti. Alnını silerek, doğru yöne gittiğini umarak koşmaya devam etti.

Pusuda bekleyen iki kişiyi öldürdükten ve kazığa oturtulmuş beş ceset bulduktan sonra kaptana yetişti. Orkun yeşil, terli teni ay ışığında parlıyordu, ormanda hızla ilerliyordu. Eğer hâlâ koşuyorsa, Nova'yı bulamamıştı. Bu çığlık başka birine aitti.

Umarım.

Grung Yaprak'ın kovaladığını fark etti. Hırladı ve bir ağacı köklerinden sökerek fırlattı. Yaprak üzerinden atladı ve zarifçe yere indi.

diğer tarafta. Ağaç başka birine çarptığında Yaprak'ın arkasından bir gümbürtü ve dehşet çığılıı duyuldu.

Ork kayarak durdu. Geniş, kaslı omuzları bir ciğer dolusu hava çekti. Ağaçların arasındaki küçük alanda birbirlerinin etrafında döndüler. Manevra yapmak zor olacaktı. Orman ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Artık ayak sesleri duyulmuyordu. Sadece hırıltılı nefesler ve Yaprak'ın nabzı kulaklarında uğulduyordu. Ve zihninin arkasındaki ses fısıldıyordu: *Bul onu. Bul onu. Bul onu. Bul onu.*

"Bıçağın nerede, çelimsiz elf?" Grung kıkırdadı.

"Askerinin kalbinin içinde," dedi Yaprak.

Ork'un neşesi kaçtı. "Avıma katılmana izin verdim ve sen askerimi öldürdün."

"Kurallarınızda aksi belirtilmedi."

Ork'un bakışlarında öfke kaynıyordu ama Leaf'in haklı olduğunu biliyordu.

İkisi de ağaçların arasından sıçrayan suların süzüldüğü yere baktı. Nehirdeki Nova olmalıydı, kokusunu gizlemeye çalışıyordu. Zeki kadın.

Ork önüne çıkan ağaçlara çarparak kaçtı.

Yaprak boynunu kırdı ve derin bir nefes aldı. Sonra kovalamaya başladı. Orkun peşinden koşmak için hiç enerji harcamadı. Kafasının içindeki ses daha yüksek, daha ısrarcıydı. O geçerken dallar yüzüne çarptı. Keskin şeyler etini sıyırdı. Ama gözleri terli yeşil deriyi asla kaybetmedi. Ormandan çıkar çıkmaz Grung suya doğru koştu.

Vahşiyeye bir büyü fırlatma dürtüsü Yaprak'ın içinde bir lav dalgası gibi yükseldi. Serbest kalmasını güçlükle engelledi. İçindeki geri tepme, başının yarılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Sağanak karanlığı araştırdı ve Nova'dan hiçbir iz bulamadı. Kalbi göğüs kafesine çarparak suya doğru koşmaya başladı. Grung'un devasa bedeni sabit kalmak için akıntılarla zar zor mücadele ediyordu. O su üstünde kalmak için mücadele ediyorsa, Nova nasıl hayatta kalabilirdi ki?

Yaprak'ın kalbi sıkıştı.

Ölmüş olamaz. Eminim kendini boğmamıştır... Göğsünde bir şey çatladı. Umutsuzluk. Keder. Acı. Neden? Kadını çok az tanıyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Ciğerleri çalışmayı reddediyordu. Görüşü bulanıklaştı ve bakışlarını başka yöne çevirdi... sadece nehir kıyısının ilerisinde su kenarından uzaklaşan küçük, minyon ayak izlerine rastladı.

Ormandaki beyaz bir ışık gözüne çarptı. Nova.

Ay ışığıyla aydınlanmış yüzü gölgelerden dışarı bakıyordu. Onu görünce ağaçların güvenliğinden kaçtı. Grung'un kükremesi suda yayılarak neredeyse kıyıya ulaşıyordu. Harekete geçen Yaprak, Nova'yı karşılamak için yarıştı.

"Kaçın!" diye bağırarak eliyle ormanı işaret etti.

Neden Yaprak'a doğru koştu ki? Delirmiş miydi? Bu onun kaçmak için en iyi şansıydı. Kokusunu seyreletmişti. Grung suyu araştırmakla meşguldü. En iyi iz sürücülerin çoğu ölmüş ya da meşguldü. Ama gözlerindeki çaresizlik ona doğru düşünmediğini söylüyordu. Aptalca bir nedenden ötürü, onun yanında kendini daha güvende hissediyordu.

Vücutları çarpıştı. Yaprak'ın kolları onun etrafını sarmış, su dolu ve titreyen bedenini hapsetmişti. Yumuşak, kadınsı kıvrımlar onun sert fiziğine baskı yapıyordu. Tuzlu suyla kokusunu silmişti ama yine de açıklanamayacak kadar mükemmel kokuyordu. Rahatlaması, mantığıyla savaştan çalkantılı duyguları tetikledi. Yerden fışkırıp vücutlarını saran mavi kuyu işaretleri yoktu. Kalplerinin çarpması dışında aralarında hiçbir şey geçmedi.

Onu yakalamıştı. Ama o onun kader arkadaşı değildi.

Etli bir el Leaf'in omzuna indi ve onu Nova'dan kopardı. Düştü, yuvarlandı ve yörüngesini durdurmak için kumu pençeledi. Başını kaldırarak orku hedef aldı. Grung Nova'nın önüne geçti ve iri gövdesiyle onu engelledi.

"Benim," diye hırladı.

Yaprak Nova'ya "Koş," diye seslendi.

Ama lanet kadın reddetti, bu yüzden kendini zor soruyu sormaya zorladı - eşi olmayan bir kadın için hayatını riske atmaya değer miydi?

Bölüm Yedi

N Ova, Yaprak'ın ifadesinde tereddüt olduğunu fark etti. Kalbi küt küt atmaya başladı. Saniyeler önce onu eski bir dost gibi kucaklamıştı... Jace gibi. O büyük avuç başının arkasını sanki Eskiden öyleydi.

Onun ısrar ettiği gibi kaçmalıydı. Bunun yerine, Muhafız'a doğru ilerleyen Grung'un kemerindeki hançere baktı. Cesareti -ya da aptallığı- ayaklarını kumda ilerletti. Leaf'in gözleri büyüdü ama onu durduracak kadar hızlı değildi.

Grung öyleydi.

Dev yumruğunu savurdu. Şakağına inen darbe onu sersemletti. Yıldızlar dans etti. Yer yarıldı. Sert bir şekilde yere düştü ve nehir suyu yüzünü yuttu. Kendini yukarı itmek, nefes almak için mücadele etti.

Kıyıda bir yerde, Grung'un acı dolu kükreyişini belli belirsiz duydu. Ama sonra güçlü eller onu sudan çıkardı. Endişeli ve paniklemiş bir yüz, kendisinininkinden birkaç santim uzaktaydı.

"İyi misin?" Yaprak hışırdadı.

Başını sallamaya çalıştı. Yutkundü. Onu vücudunun arkasına itti ve orkla yüzleşti.

"Onu yakaladım," diye hırladı. "Ben kazandım." "Benden başka tanık yok."

Muhafız nefesinin altında "embesil" diye mırıldandı, sonra da kükredi, "Liderlerinin bir şey yapmadığını öğrendiklerinde birliğin kontrolünü kaybedeceksin.

kurallara uyun."

Leaf'in bakışları aşağıya, orkun kasıklarına kaydı. Nova onun bakışlarını takip etti ve neredeyse kusacaktı. Kaptan gerekirse Nova'yı nehir kıyısında ele geçirmeye hazırdı. Tam burada, Muhafız'ın artık bir engel olmadığı anda.

Kaçmalıydı.

Ama Jace-Leaf'in yanında olamayacaksa ne anlamı vardı ki? *Hoja de los Guardianes*. Muhafızların Yaprağı. Adı her neyse. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Tek bildiği uzaklaşamayacağıydı. O da öyle.

Ağaçlardan gelen bağırışlar Grung'un dikkatini çekti. Yaprak öne fırladı. Ork kalın ön koluna bir yumruk yedi.

Nova, Davut'un Golyat'a karşı tek şansının bu olduğundan korkuyordu. Ama Leaf hızlı, sert ve doğru vurdu. Katil bir kedinin kıvrılarak yakalanmaktan kaçışını izlemek gibiydi. Her nasılsa vücuduna aldığı darbeleri gözünü kırpmadan atlattı ve lazer keskinliğindeki odağını bir an olsun düşmanından ayırmadı.

İki uyumsuz rakip nehir kıyısı boyunca dövüştü. Yaprak orka yumruk üstüne yumruk atıyor, karşılığında vücuduna birçok darbe alıyordu. Taştan yapılmış olmalıydı. Bu yüzden kız onu kucakladığında kendini çok sağlam hissetmişti.

Gardiyan'ın fiziğine duyduğu hayranlık zihnini zorladı. Onun hükmetme konusundaki tek kararlı azmi tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Bu savaşçı elfin onu korumak için savaştığını görmek... ve sonra kaçınılmaz olarak ona sahip olmak garip bir şekilde tahrik ediciydi. Öyle olmamalıydı.

"Nerede o?" Sağından bir ses.

Ormandan askerler çıkınca korkusu geri geldi. Diğerlerini ele geçirmekte başarısız olmuş ve şanslarını onunla denemek için buraya gelmiş olmalıydılar.

Yaprak orku gözünden bıçakladı, sendeleyerek geri çekildi ve omurgasını dikleştirdi. Uzun sarı saçları çözülmüş ve sırtından aşağı dökülmüştü. Vahşi, medeniyetsiz ve acımasız görünüyordu. Askerlerin duyabileceği kadar yüksek sesle, "O benim!" diye bağırırken gözlerinden bir iblis parlıyordu.

Grung hırladı ve hançeri gözünden çekti. Soketten yoğun kan sızıyordu. Yukarı tırmanırken hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

ayaklarını.

"Ben senin kurallarına uydum," dedi Yaprak, sesi sabitti. "Sen , ben de çiğnerim."

Uyarısını vurgulamak için parmak uçlarında mavi şimşekler çıktı.

Kaptan toplanan tanıklara baktı, sonra dişlerini gösterdi.

"Sen kazandın." Kuma kan tükürdü, hançeri fırlattı ve kanlı dudakları korkunç bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi, onunla ."

Nova bu ima karşısında gerildi. Burada mı?

"Kampta," diye kabul etti Yaprak, orktan uzaklaşıp onu vücuduyla korudu. "Tıpkı diğer galipler gibi."

Nova'nın nabzına yeni bir tür panik girdi. Bu da neydi şimdi? Leaf'in eli Nova'nın endişesinin arttığını hissetmiş gibi vücudunun arkasına geçti ve kalçasını sıktı. Bu şehvet uyandıran bir elleme değildi. Kısa ve platonikti. İş gibi.

Bir planı olmalı. Var mıydı?

Adam onu omzunun üzerinden atarken Nova ciyakladı. Her şey çok hızlı oldu. Kolları sallanıyordu ve kan kafasına hücum edip Grung'un vurduğu şakakta birikti. Zonkladıkça, onlar yürürken saçlarından yere desenler damlıyordu.

Ama o buna bakmıyordu. Gerçekten bakmıyordu. Yüzü dar bir deriyle kaplanmış, esneyen gergin kalçalarla doluyken değil. Yanakları kızardı, kafasına daha fazla kan hücum etti ve hemen bayıldı.

CHAPTER SEKİZ

Nova karanlık bir çadırın içinde, yatağının yanında volta atan kızgın bir elfle uyandı. Oturmaya çalıştı ama baş dönmesi onu bir iniltiyle yere düşürdü.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı. "Sence neredeyiz?"

Sert ve sinirli ses tonu Nova'nın kaşlarının çatılmasına neden oldu.

Nefes almak için bir an durdu, baş dönmesinin azalmasına izin verdi ve çevresini gözden . Dışarıdaki kamp ateşi, tuvalin rengini ve dokusunu fark etmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Savaş kampındaki aynı kirli yeşildi. Midesi bulandı. Hâlâ buradaydı

-Hala bir mahkum.

Topak topak yatağı küf kokuyordu ve nemli bir duvara yaslanmıştı. Giysi yığınları ve ganimet yığınları karşı duvarın uzunluğu boyunca sıralanmıştı. Ortadaki tepe, altında durulabilecek kadar yüksek, ancak iki yanda daha küçük olan Yaprak, dağınık alanın ortasında kısıtlı adımlarıyla bir yol açmıştı.

Bu asker çadırlarından biri olmalı.

Dışarıdaki şamata ve gürültülü bağırışlar sahte güvenlik hissini mahvetti.

Ordu bekledi. Kutlama yapıyorlardı. Bu, Yaprak'ın çoktan... Nemli elbisesini sıvazladı ve tereddütle uyluklarının arasına bastırarak morarma olup olmadığını kontrol etti.

Yaprak volta atmayı bıraktı. Gölge gözlerine alarm vurdu ve tısladı, "Hayır, sen uyurken seni becermedim. Sen uyurken

Ben-" Hızla çenesini kapattı ve çadırın kapalı dik dik baktı.

Dışarıdaki sesler kesildi.

"Uyanmış gibi görünüyor Muhafız!" Alaycı sesin Grung'a ait olduğu açıktı. "Ödülünü alsan iyi edersin, yoksa o adil bir oyun olur."

Yaprak, sanki ona ihanet etmişler gibi avuçlarını düşündü. Hâlâ savaş üniformasını giyiyordu. Tek değişiklik uzun sarı saçlarının taranmış olmasıydı. Bu ve ruh hali.

Dışarıdaki seslerin şiddeti arttı. Yaprak volta atmaya devam etti. Her döndüğünde nemli saçları savruluyordu. İkisi de nehirden dolayı hâlâ ıslak olduğuna göre uzun süre baygın kalmamış olmalıydı.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandı ve adam bunu duymazdan geldi.

Yatağından kayarak çıktı ve köşedeki giysi yığınınına baktı. Bir parça pelerine benziyordu. Bu iyi olabilirdi. Onunla yüzleştğinde, iki dar göz onu ihtiyatla izliyordu. Dudaklarını düzleştirip İspanyolca küfrederek ona yaklaştı ve pelerini uzattı.

Teklifini tokatlayarak geri çevirdi. "Dokunma bana."

"Yeter." Gözleri parladı. *"No puedo creer que los hombres todavía creen que saben to do sobre ."*

Gözlerini kırptırdı. "Ne dedin sen?"

"Dedim ya, erkeklerin hâlâ her şeyi bildiklerini düşünmelerine inanamıyorum." Nova'nın öfkesi sarmal bir yılanın saldırması gibi yükseldi. Eliyle adamın yüzünü işaret etti. "Sen kibirli bir aptalsın, benden daha iyymişsin gibi davranıyorsun, bana dokunamayacak kadar iyymişsin gibi davranıyorsun. Sanki bu bedene çok korkunçmuş gibi." Beyaz kumaşın tenine yapıştığını ve altındaki her şeyi ortaya çıkardığını bildiğinden, sırılsıklam olmuş elbisesini işaret etti. Ama umursamanın ötesindeydi. Belki de Jace'in Jace olmayışından kalan acıydı bu. Belki de iki bin yıllık evrimin hiçbir şeyi değiştirmedğini görmek için bu gezegeni kurtarmaya çalışarak geçirdiği bir hayattan duyduğu bastırılmış acı ve hayal kırıklığıydı. Ya da belki de aptal ikizinin ihanetiydi ya da bu yerden bıkmış olmasıydı. Karışıklık. Gelenekler. Vahşet. Bitti artık. Leaf'in göğsünü dürterek onunla alay etti. "Sana dokunuyorum. Sana dokunuyorum, kibirli pislik. *¡Vete al diablo!*"

Elini sert göğsüne bastırdı. Adam dikkatle bakarken yüzünü ısı kavurdu. Onun gözlerine bakmaya cesaret etti ve

eğlence değil merak buldu.

"Ne dedin sen?" diye mırıldandı. Ne mi söyledim?

Sonra aklına geldi. "İspanyolca cehenneme git dedim." Bir eğlence homurtusu onu terk etti.

"İspanyolca." Kelimeyi dilinde test etti, birkaç kez mırıldandı, sonra kaşlarını çatarak kılıcının ve baldrisinin yanındaki deri çantaya baktı.

"Bu dili tanıyor musun?" diye sordu umutla. Jace onun sayesinde bu dili konuşmayı öğrenmişti. O son kader gününde Vegas'ta buluştuklarında onu şaşırttığı şeylerden biri de buydu.

Elini bıraktı ve çıkışa yeniden odaklandı. Sesler yine kesilmişti. Nova'nın duyduğu tek ses ateşin çıtırtısı ve ağır nefes alış verişin kusursuz sürüklenişiydi.

"Orada öylece bekleyecekler mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı. "Çünkü eğer çiftleşmezsek, sen ikinciye hediye edileceksin."

Grung?

"Yatağa uzan," dedi sessizce. "Elbiseni çıkar ve ben konuşma."

Gözleri kısıldı. Onun tarafından tekrar korkutulmayacaktı. Öfkesini bir kez kaybetti mi, sanki bir valf boşalmış gibi olurdu.

Çenesini kaldırarak sırtına doğru, "Yap beni," dedi.

Çıkışa doğru sivri bir bakış attı. Kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırırken gözlerine kibir girmişti. Onun aptalca bir ifadeyle iletişim kurmaya çalışmasını, yatağı işaret etmesini, kıyafetlerine sarılmasını ve sonra dışarı bakıp başını sallamasını izledi.

"*¡Ay, qué menso!* Sessiz sinema konusunda hiç iyi değildin." "Sessiz sinema da ne?" diye homurdandı.

Gözlerini devirdi.

Ona çiftleşiyormuş gibi yapmaları gerektiğini mi söylemeye çalışıyordu? Oyunu oynasınlar, belki askerler seviştiklerine inanırdı? Aptal adam. Vampirler onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Şekil değiştirenler onun kokusunu bir kez almış ve ormanda onu takip etmişlerdi. Ve iletişim yöntemi berbattı.

Öfkeyle elleri ve dizleri üzerine çöktü ve çadırın etrafında sürünerek çadır sahibinin geride bıraktığı eşyaları aradı. Sabun, işe yaramaz ıvır zıvırlar, başka bir yün pelerin ve küflenmiş yiyecekler buldu. Leaf'in deri çantasına uzandığında, Leaf parmağını sallayarak onu durdurdu.

Bir kalemle yazma eylemini taklit etti. Gözleri irileşti ve çantasından deri ciltli bir günlük ve kömür çubuğu çıkardı. El yazısıyla yazılmış sayfaları Nova'nın okuyamayacağı kadar hızlı, ama el yazısının kömürle değil mürekkeple yazıldığını fark edeceği kadar yavaş çevirdi.

Kitabın sonuna doğru boş bir sayfa buldu ve kelimeleri karaladı: Rol yapmalıyız.

Tam da tahmin ettiği gibi.

Başını salladı ve kulaklarını işaret etti. Duyacaklar. Yakışıklı yüzündeki suçlu ifadeden planının işe yaramayacağını biliyordu. Ama başka alternatifi yoktu.

Belki de yapacak bir şey yoktu ve bu eylemi gerçekleştirmek zorundaydılar. Orada uzanıp boğazının kapanmasına izin verebilirdi. Hayır. O bir yabancıydı. Bekâretini alırken şefkatle elini tutan adam değildi. İkizinin bulamayacağı yerlere aşk mektupları saklayan adam değildi. Ve kesinlikle Serpinti sırasında Vegas'ta tek başına acı çekerken bıraktığı adam değildi.

Jace ile olan ilişkisi parlak, sıcak ve kısa sürmüştü. Sonunda yeniden bir araya geldiklerinde kalbinde hâlâ hissettiği bir etki bırakmıştı. Bir gece. Dünya donmadan önce birlikte geçirdikleri tek şey buydu.

Kirli bir kanvas zeminde yanında oturan bu adam Nova'dan hoşlanmıyordu. Görüşü, mesafeli vücut dilinden anlaşılıyordu.

Bu dünya korkunçtu ve ruhunda daha fazla mücadele kalmamıştı. Bedeni kontrol edebildiği son parçasıydı. Şimdi bundan vazgeçmek akıl sağlığını bir arada tutan ipi kesecekti.

Umutsuzluk içinde nefes alarak kömürü aldı ve "Hadi yapalım" diye yazdı. Buna kaşınmış bir kaşıntı diyelim. Sonra gidebiliriz.

Adamın dikkati kızın yüzünün yan tarafını yaktı ama kız gözlerini yazdıklarından ayırmadı. Adamın sert savaşçı eli kızın elini kavradı ve sonra

kömürü uzaklaştırmak için. Parmaklarını gevşetemiyordu. Tutulmuşlardı.

Yaprak onun omurgasını avuçladı, kitabı daha iyi görebilmek için vücuduna açı verdi, sonra yazmak için elini kullandı. Bu samimi ve üstlenici poz, karnının alt kısmına doğru bir sıcaklık yaydı. Kirpikleri bir erkeğin ona tekrar dokunmasının rahatlıkla dalgalandı. Gölgeyi sayfada kelimeler oluştu ama bulanıklaştılar ve karanlığın lekelerine dönüştüler. Tek yapmak istediği onunla yüzleşmek, vücut ısısına doğru eğilmek ve tüm kalbiyle özlediği adammış gibi davranmaktı.

Yazmayı bitirdiğinde, dikkatini kelimelerine yönlendirmek için çenesini eğdi. Kız yutkundu, gözyaşlarını kırıştırdı ve adamın yazdıklarına .

Ya da savaşıarak çıkabiliriz. Mana kullanmalıyım ve ne yapacağı belli olmaz. Kanlı, tehlikeli ve güvensiz olacak.

Onun bakışlarıyla buluşmak için boynunu bükte ve kendine güven belirtisi aradı. Şimdiye kadar tanık olduklarına bakılırsa, adam eşi benzeri görülmemiş bir beceriyle dövüşüyordu. Ama büyü kullanırsa riskleri ikiye katlanırdı ki bu da kolayca geri tepebilirdi.

Ona bir seçenek sundu; onurunu bir yolu. Bir cesaret dalgası hissederek çadıra doğru ilerledi ve omuzlarını bir pelerinle örttü. İşe yarayabilecek diğer birkaç eşyayı koymak için bir çanta buldu. Ayakkabısı yoktu ama ağrıyan ayaklarına katlanabilirdi.

O hazırlanırken, Leaf baldricini taktı ve çantasını omzuna attı. Birbirlerine bakarken Nova'nın kalbi küt küt atıyordu. Olabilecekleri kadar hazırdılar. Dışarıda sesler kesilmiş, bekliyorlardı. Beklentilerinin ince branda duvarı yaktığını neredeyse hissedebiliyordu.

Bakışlarını sabit tutan Yaprak kılıcını yavaşça kınından çıkardı. Kılıcın üzerinde parlayan mavi işaretler çadırın iç duvarlarına yansıdı. Yatağın hemen ötesindeki arka tarafı işaret etti. Kızın elini tutarak parmaklarını kemerine geçirdi ve ona sert bir bakış attı.

Geri çekilmek için son şans, der gibiydi bakışları.

Bölüm Nine

A Leaf avı kazandıktan sonra Grung'un gözleri kinle parladı. O anda Leaf kamptan çıkmak için savaşıması gerektiğini biliyordu, ne olursa olsun o çadırın içinde ne olursa olsun. O çantasını telaşsız bir şekilde toplamayı başardı. Kılıç daha zorlayıcıydı. Büyü doğru şekilde etkinleşmeden ve kılıç ona ulaşmadan önce avucuna sekiz kez aktarım rünleri kazımişti.

Yaklaşan kaçışlarını geciktirmeye çalışmıştı. Gün doğumuna ne kadar yakın olursa vampirler o kadar pasif olacak, böylece önündeki engellerin büyük bir kısmı ortadan kalkacaktı. Ama Nova haklıydı. Dışarıdaki sabırsız soytarıların kulakları kusursuz işitiyordu. Sahte çiftleşme seslerini seçerler ve sonra da güç kullanarak karşılık verirlerdi.

Leaf önce olasılıkları kendi lehine yığmayı tercih etti.

Teklifini kabul ettiği anlamına geldiğini düşündüğü eşyaları toplamak için koşuşturan Nova'nın parıldayan gözlerine baktı. Kaderi onun gözyaşlarında kendini mühürlemişti. Ama asıl soru şuydu... eğer hayatta kalırlarsa, onunla birlikte gelmeyi isteyecek miydi? Onu tekrar omzunun üzerinden atmak zorunda kalacak mıydı?

Kaçışlarının işe yaraması için tereddüt olmamalı. Güven olmalı. Onlara karşı hareket eden her şeyin üzerine gücünün tamamını salmak üzereydi. Manası damarlarında birikiyor, nabız gibi atıyor ve serbest kalmayı talep ediyordu. Taşıdığı şey bir leke olup olmadığını umursamıyordu. Sisteminden çıkmak istiyordu. Duyulmak istiyordu.

Endişelenmeden serbest kalabilmesi için Nova'nın talimatlara uyması gerekiyordu. Nova'nın bakışları sertleştiğinde ve "*¡Vámonos!*" diye fısıldadığında şüphesi kayboldu.

Kadının acelesi Leaf'i harekete geçirdi. İç kuyusunun kapağını bir santim yana kaydırarak damarlarına güç dolmasına ve duyularını artırmasına izin verdi. Bu durumdayken herhangi bir vampir ya da kurt değiştiren kadar iyi duyabiliyordu. Dezavantajı ise bunun sürekli manaya mal olmasıydı.

Bu duruma sadece zor durumda kaldığında girerdi ki bu akşamdan önce bu durum nadiren yaşanırdı. Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara iterek vücudunda meydana gelen değişikliklere odaklandı. Tüyleri diken diken oldu. Havada elektrik zaplıyordu. Ses yükseldi.

Nova'nın kalbi *güm güm* attı.

Damla damla yakındaki bir sızıntıya gitti.

Çat, pat! Dışarıda kamp ateşi yandı.

Ağır nefes alıp verme. Biri geçirdi. Biri de diğerleriyle konuşurken sustu. Bir başkası aramadan önce ne kadar bekledikleri hakkında sızlandı.

Yaprak, *Reckoning*'i arka kanvas duvarın içinden dilimledi. Orman kokuları taze, şafak öncesi havayla birlikte içeri doluştu. Nova'nın parmaklarının hâlâ kemerinde olduğunu hissederek dışarı çıktı ama durakladı. Uyuyan güneş gökyüzünü mora boyayacak kadar yükselmişti. Korktuğu kadar karanlık değildi. Nova muhtemelen ona ayak uydurabilecek ve saldırılardan elinden geldiğince kaçabilecek kadar iyi görebiliyordu.

Parmaklarını çözdü ve sessizce, "Arkamda kal, yakın dur ve devam et," dedi.

Cevap gelmeyince onu görmek için boynunu büktü ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Bu aşırı hassas durumda, kızın güzelliği onu neredeyse ne yapması gerektiğini unutturacak kadar etkiledi. Uzun kirpikleri nemden kabarmıştı. Altın rengi benekler kahverengi gözlerini belirginleştiriyordu.

Bir adrenalin sarsıntısı bakışlarını kızın yüzünden ayırmasına oldu.

Atına doğru koşarken, onun ayak seslerinin yakınlarda kaldığını duymaktan memnundu. Hakkını vermek gerekirse, çıplak tabanlarını kesmesi muhtemel keskin sopa ve kayalardan şikâyet etmedi.

Üç adım daha attıktan sonra alarm duyuldu.

Planladığından üç tane daha fazlaydı. Vampirler çoktan uyumuş olmalı. *Harika.*

Yukarıda doğal olmayan bir hışırtı. Bir gölge düştü. Yaprak kılıcını iki eliyle kavradı, adım attı ve yanından geçerken kesti. Elf bileyleme glifleri çeliğin üzerinde parladı. Mavi ışık kılıcının arkasına yayıldı ve tereyağı gibi kesmesini sağladı. Vampirin bedeni yere düşmeden önce ikiye ayrıldı.

Sonrası tam bir kaos. Grung sağdan böğürdü. Uyanık kalan tüm askerler ikinci bir dalga halinde ileri atıldı. Ama bir dalga Leaf'in istediği şeydi. Evindeymiş gibi hissetti.

Nova korkuyla kılıç kolunu kavradı. Diğer eli bir gayzer gibi mana salıyordu. İleriye doğru bir yol açmanın ötesinde bir biçimi, şekli ya da amacı yoktu. Ham güç havada yoğunlaştı ve cızırdadı, görünmez bir ölüm halkası halinde dışarı doğru püskürdü. Deriler vücutlardan sıyrıldı. Kan püskürdü. Kaslar, bağlar ve tendonlar kemiklerden sıyrıldı. İskeletler bir kasırganın içindeki çürük çubuklar gibi parçalandı.

"¡Dios mío! ¿Qué pasó aquí?" Nova'nın dehşet sesi Leaf'in vicdanıyla boğuşuyordu.

Ama yine de manası yükseldi.

Gözleri ham, sağanak enerjinin gücünden yanıyordu. Sanki Kuyu'nun kendisine dokunmuş gibiydi. Nova'nın onu sıkan eli olmasaydı, bağımlılık yaratan çekime yenik düşebilirdi. Çabayla kükreyerek iç kuyusunun kapağını zihinsel olarak kapattı. Güç vücudunun içinde geri tepti, onu kestiği için öfkeliydi.

Acı zihnini dağladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve karanlık görüşünü kapladı.

"Yaprak!"

Bana ihtiyacı var.

Ağır başını kaldırdı ve daha fazla tehdit aradı. Onun yerine dehşeti buldu. Orman kampında yarattığı felaket karşısında çenesi düştü. Ağaç gövdeleri köklerinden kopmuş, çadırlar uçmuş ve malzemeler dallara takılmıştı. Ayakta kalan her şey kanlı iç organlar ve kemiklerle boyanmıştı. Hayatta kalan tek bir ruh bile yoktu. Gücü çeyrek mil yarıçapındaki her şeyi havaya uçurmuştu.

Kahretsin, at.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama görüşü yine kalabalıklaştı. "At," diye homurdandı.

Crimson, konuşmak acı veriyordu. Kelimeler dilinin üzerinde zımpara kağıdı gibiydi. Derisi o kadar çok ağrıyordu ki, kendi derisini de yüzmüş olma ihtimaline karşı bakmaya korkuyordu. Ama Nova kolunun altına girerek onu destekledi. O kadar da kötü olmamalıydı.

"Ben göremiyorum," diye mırıldandı. "Siktir."

Hayvanların toplandığı yöne doğru sendeleyerek ilerlediler. Tanımlanamayan, biyolojik ve inorganik karmaşa yığınlarının arasından geçtiler. Topallayarak ilerledikçe daha fazla nesne ve ağaç ayakta kalıyordu. Sonunda el değmemiş çadırlara rastladılar.

Ama Fae yok. Henüz yok.

Elinde hâlâ *Hesaplaşma* olan Leaf gücünü topladı ve Nova'nın yardımını olmadan bacaklarını onu taşımaya zorladı. Hayatta kalanlardan biri onun işini bitirmeyi düşünürse, savaştaki enerjisi varmış gibi davranmak zorundaydı. Hızlı bir iç değerlendirme ona bu düşüncenin tamamen yanlış olmadığını söyledi. Aslında bol miktarda rezervi vardı.

Tuhaf.

Bu ham güç her zaman içinde miydi, bu bir kaza mıydı, yoksa... yanındaki kadına baktı, şaşırmıştı. Hayır. Başını salladı. Hayır, henüz oraya gitmiyordu.

"Bakın!" Nova ağılın canlı hayvanlarla birlikte bozulmadan durduğu yeri işaret etti. Ve atını.

Kılıcını omzunun üzerinden kınına sokarken, "şükür," diye homurdandı.

Ancak ata yaklaştıklarında, avda geride kalan fae bir yem varilinin arkasından fırladı. "Bana zarar vermeyin!"

Leaf'in eli Nova'nın kafesine uzandı ve onu geride tuttu. Fae ırkıldı ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Bırak bizi gidelim, sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum," dedi.

Asker önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Yaprak'ın hareket etmediğini görünce ormana doğru kaçtı.

"Hadi gidelim." Yaprak ağıla doğru yürüdü ve atının dizginlerini bir direktan çözerken, yarısı yenmiş yem kaplarını fark etti. Şansına kaşları kalktı. Görünüşe göre Grung'un kuralları

Bir şey. Birisi şafakta söz verdiği gibi hayvanları beslemişti. Birisi ayrıca eyeri çıkarmış, yanları fırçalamış ve su sağlamıştı.

Yani Leaf yorulmuş olsa bile, aracı yorulmamıştı.

Güzel. Oradan hemen çıkması gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey Maebh'e neden onun askerlerinden oluşan koca bir birliği katlettiğini açıklamaktı. O kadın ona hep tuhaf bakıyordu. Onunla geçirdiği zamanı sınırlamayı tercih etti

Yaprak atını eyerledi, bindi ve Nova'ya elini uzattı. Nova önce ona, sonra da ağaçlardan damlayan kanlı yıkıma baktı. Gözlerinde çözemediği bir şey titreşti. Kaçıp kaçmayacağını merak etti. Ve sonra onu kovalamak gibi sıkıcı bir göreve başlamak zorunda kalacaktı. Yine de onu omzunun üzerinden atıp o dolgun kalçayı tekrar kavrama düşüncesi tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.

Ama elini onun elinin içine koydu, ondan önce atın sırtına çekilmesine izin verdi ve sordu, "Tamam, Muhafızların Yaprığı. Şimdi ne olacak?"

J.C. - Giriş 2010 ANF

Bazen yaptığımız şeyleri neden yaptığımızı merak ediyorum.

Ya

*p. Bu medeniyeti bir araya getirdiğimizden beri
Bu bir rehberlik, nedenlerimi biliyorum. Yaşadığımız dünyadan
daha iyi bir dünya yaratmak istiyorum. E's li/e'nin
çalışmalarını, ahlakını ve değerlerini onurlandırmak istiyorum.*

*Bir miras, diyor M. Ona göre bu dünyayı sonsuza dek inşa
ederse, A'nın da kayıplarının tarifsiz acısına rağmen onu
çocuklarla doldurmasına yardım etmekten başka çaresi
kalmayacak.*

*A sadece cevap istiyor. Cevaplar, duyuyorum, asla
gelmeyecek. Çünkü onları bulmak için kalbinin içine bakması
gerekıyor, ama o tekrar kullanıyor. Ve böylece kalbi
küçülüyor ve daha az yer kalıyor.*

Bölüm On

Leaf, Nova'nın sorusuna cevap vermedi ama başka bir seçeneği olmadığı ve gitmesi gerektiği için hayatını kurtaran yabancıya güvendi.

Kamptan nehre doğru dörtmala ilerlerken, kemirgenler ve leşler ordunun etini ve kemiklerini kemirmeye başlamıştı bile. Dakikalar önce olmuştu ama şimdiden bir rüya gibi görünüyordu. Şekiller ve lekeler insan ya da fae değildi. Nova gerçekliğe tepki vermekte zorlanıyordu.

Bu onun zihninin ayrışması mıydı? Şoka mı giriyordu?

"Onları... gömmeli miyiz?" Nova dönmeye çalışarak sordu ama Yaprak homurdanarak onu yerine dönmeye zorladı.

"Fırlatılmak mı istiyorsun?" diye tersledi. "Gözler ileri."

Kendisine söyleneni yapana kadar sorusuna cevap vermedi.

"Onlar Unseelie. Seelie'lerle olan bu savaş onların suçu ve bunun sonuçları da beraberinde geliyor."

Nova, onlar ata binerken atın dalgalanan yelesine baktı. Ama yeeler kanlı bir renk almış gibiydi ve sonra odaklanamadı. Yerçekimi her çarptığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gözlerini sıkarak kapattı ve yeleye tutundu ama gözlerini kapatmak bir hataydı.

Kaslardan et koptu. Bir anda patlayan bir ölüm kakofonisi... sonra kafa karıştırıcı bir *damla damla damla*. Kırılmış, devrilmiş ağaçlar ve tanınmaz hale gelmiş kanlı lekeler gördü. Sonra siyah saçlı, yeşil deriden küçük bir parça.

Zaman orman, nehir kıyısı, kum, mavi gökyüzü ve kanlı kâbuslarla bulanık bir şekilde geçti. Sert kalçaları ve bükülmez çelik kollarıyla onu kucaklayan tehlikeli elfi kızdırmamak için kendini zor tuttu. Binicilikten dolayı poposunda büyüyen ağrıyı kucaklamak için kendini zorladı.

Güneş yükseldiğinde at nefes almakta zorlanıyordu ve tekrar eden ölüm görüntülerine daha fazla dayanamadı.

Konuyu değiştir. Bir şey hakkında konuş. Herhangi bir şeyden.

"Bu savaş neyin nesi?" diye sordu. Bir askerin, gerçek tehdit batıdan gelirken Seelie'lerle savaşmanın zaman kaybı olduğunu söylediğini duydum. İnsanlığı mı kastediyordu?"

Yaprak'ın göğsü yorgun bir iç çekişle sırtına yaslandı. Atı dörtlale koşturup takip edilip edilmediklerini görmek için omzunun üzerinden kontrol ederken duruşunun, ses tonunun ve halsiz hareketlerinin her satırında yorgunluk sezdi.

"Biri öyle mi dedi?" diye mırıldandı.

"Evet. Bu popüler bir görüş değildi. Bunun için onu dövdüler."

Düşündüm de, asker mızraklı kellelerden biri olabilirdi. "İlginç." Yaprak tıkladı onun dil ve yavaşladı ve at

pırl pırl nehrin yanında. "Ama eğer insan şehrine sığınmayı düşünüyorsanız, sakın yapmayın. Asker haklıydı. İnsan lider Nero, sadece Elphyne halkına karşı değil, Kuyu'nun bütünlüğüne karşı da gerçek bir tehdit. Halkı aç ve hasta. Mana çalışıyor. Lanet olası aptal, hiçbir sonuç olmadan kuralları çiğneyebileceğini sanıyor."

"Kimse kendi dünyasının durumu için sorumluluk almak istemiyor. Benim zamanımda da böyle insanlar vardı. Kardeşim de dahil. Her zaman kendilerinden başka suçlayacak birileri vardı."

Yaprak arkasından sessizleşti, bu da ona iyi geldi, ancak dikkatini dağıtmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Midesi titriyor ve çalkalanıyordu. Dörtlale koşmak tüm ağrılarını ve acılarını sarsmıştı. Şakağı hâlâ Grung'un ona vurduğu yerden zonkluyordu. Kulakları ağrıyordu. Şimdi de kızı ve kalçaları ağrıyordu ve ata bineli sadece birkaç saat olmuştu. Ama elf kadar bitkin değildi. Sırtındaki ağırlığı her geçen dakika daha da ağırlaşıyordu.

"Nero birbirimizi öldürmemizi umuyor." Leaf'in derin sesi zar zor duyuluyordu. "İşgal ettiğinde daha az direniş. O da senin gibi

eski dünya. Uyandığından beri tek istediğı hepimize
hükmetmek." Yaprak'ın sözleri zihninde dönüp duruyordu.

Eski dünya.

Partiyi yönet.

Nero.

Aşinalıkla boğuştu. Ruhu ona karşı savaştı. Boğazındaki safranın yükseldiğini hissederek derin bir nefes aldı ve havayı yuttu.

Şu güzel nehre bakın. Güneşin altında nasıl da parılıyor.

"Sorun nedir?" Yaprak doğruldu ve sordu.

Şişmiş dilinde kelimeler oluşmuyordu. Cildi karıncalandı. O tanıdık kelimeler hafızasında şekillenirken ağaçların ve nehrin ufku sallanıyordu.

Eski dünyadan. O

da senin gibi.

"İmkânsız," diye nefes nefese başını salladı. "Sen Jace değilsin. Yani o olamaz... hayır..."

Ama miydi? Ne de olsa o buradaydı. O da burada olabilir

miydi? "Nova." Yaprak'ın sesi keskinleşti. "Söyle bana."

Başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. "Gonnabesick."

"Whoa." Yaprak atı dizginleyerek durmasını sağladı. Düşmek, kaçmak ya da onun kusarken görmeyeceğı bir yere gitmek niyetiyle yana doğru sıçradı.

Ama avucunu göğüs kafesine dayadı ve sertçe bastırarak onu kendine doğru çekti. Nefes nefese kaldı. Hıçkırdı. Kalbinin üzerinde duran güçlü ele baktı.

Savaşçı elleri. Kirli tırnaklar. Yara izleri.

Ivy League eğitilmiş bir petrol kralının manikürlü elleri değil. "Nefes al." Sesi kadının omurgasına sıcak bir çakıl taşı gibi iniyordu.

"Yapamam." Diyafram spazmları arasında nefes nefese kaldı. "Bırakın beni. Bırak beni-"

"Hayır."

"No necesita tu ayuda!" Onun yardımına ihtiyacı yoktu. Kaçmak için elini çekmeye çalıştı.

At homurdandı ve sıçradı.

"Olduğun yerde kal Nova," diye homurdandı, eli inatçıydı. "Burnundan nefes al ve ağzından ver."

Çok mantıklı olmasına rağmen direnerek inledi.

Sinirli bir homurtuyla avucunu kadının boğazına doğru kaydırdı ve sonra çenesini destekledi. Diğer eliyle alnına bastırarak başını göğsüne yasladı ve kalçalarından öne doğru eğildi. Görebildiği tek şey atın yelesiydi. Tek hissedebildiği adamdı.

Arkasından derin derin nefes alarak bunun nasıl yapılması gerektiğini gösterdi. Karnı her nefes alışında kadının omurgasına doğru kayıyordu. Her nefes verişinde sıcak havayı istismara uğramış kulağına doğru itiyor, boynunun derisini gıdıklıyordu. İkinci nefesinde ciğerleri onunkini taklit etti. Üçüncü nefesinde rahatladı, böylece onun iskeleti olabildi. Adamın sözleri onun düşünceleri oldu. Nabızı onun kontrolündeydi.

"Güzel." Derin, emredici, sakinleştirici. "Tekrar. Daha yavaş."

Titreme vücudunu sarstı, dişlerini gıcırdattı ama nefes aldı.

Mide bulantısı eriyip gitti.

Hisler aceleyle içeri

girdi.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı kısık sesle.

Yavaşladı. Atı okşadı, sonra doğruldu ve omzunun üzerinden baktı. Yüzündeki üzücü ifade değişti. Bacağını arkaya doğru salladı ve attan indi.

Bunu yapmaya devam etti, duygularını sakladı.

"Hayatımı kurtardın," dedi. "Ve beni tanımadığın halde bana yardım ediyorsun. Sanırım eşim falan olabilirsin ama teşekkür etmeliyim-"

"Yapma," diye tersledi, sinirlenmişti. "Elphyne'desin. Artık kuralları anladığına eminim."

"Ben çok-"

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye kestirip attı. "Sen benim eşim *değilsin*. Bir Gardiyan olarak görevim eski dünya insanlarını Tarikat'a getirmek. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Seni oraya götürdükten sonra işimiz biter."

Adamın eli kadının elini sardı, parmaklarını yumruk yaptı ve onu göğsüne eliyle özür işareti yapmaya zorladı. Bakışları göğüslerine, dokunduğu yere kaydı. Sonra sanki onu yakmış gibi elini fırlatıp attı.

Gözleri yaşardı ve nehre baktı. Çadırda ona kibirli dediğinde söylediklerinin yarısı bile değildi. Aynı zamanda zalim ve acımasızdı.

Dizginleri eline aldı. "Seni hasta eden neydi?"

"Kan yüzünden."

"Bana yalan söyleme, insan. Riske attığım şeyden sonra olmaz."

Gözlerini hızla kırptırdı. Yalnızlık kalbini sıkıştırdı. Umutsuzluk. Döngünün tekrar edip durduğu ve bir girdabın içinde sıkışıp kaldığı korkusu. Kendi içine doğru kamburlaştı.

"Nova," Yaprak. "Dik otur ve bana cevap ver."

"Nero'nun eski dünyadan olduğunu söylemiştin. Benim gibi olduğunu. Ne kadar zamandır... ne kadar zamandır bu zamanın içinde?"

"Emin değiliz. Varlığından ancak Clarke yaklaşık yirmi yıl önce Tarikat'a geldiğinde haberdar olduk. Nero kendini genç tutmak için çalıntı mana kullanıyordu."

"Neye benziyor?" diye sordu sessizce, atın yelesiyle oynarken.

"Uzun boylu, siyah saçlı, Romalı burunlu... sizinkine benzer bir ten rengi... belki biraz daha soğuk. Neden?"

O hastalıklı his geri geldi.

İkizinin sert yüzü gözünün önüne geldi. Sonra da sondaki davranışı. Ebeveynleri öldükten sonra Meksika'ya dönmüş ve onlara asla konuşmamaları söylenen aileyle -ailesinin kaçmak için her şeyini feda ettiği suçlularla- yeniden bağlantı kurmuştu.

Niles ilk başta Los Angeles'a döndü ve geleneksel Pazar yemeklerini aileleri olmadan paylaştı. Ancak konu ne zaman dünyanın durumu hakkındaki karşıt değerlerine gelse, yemekler kaçınılmaz olarak tartışmaya dönüşüyordu. Kadın, insanlığın hâlâ çevreyi kurtaracak kadar değişebileceğini umuyordu. O ise, kaçınılmaz olarak yerle bir olacaklarını ve herkesin öleceğini söylüyordu.

Aralarındaki huzursuzluğu hep kutuplaşan siyasi görüşlere bağlardı. Her ailenin karşıt görüşleri vardı. Onunki neden farklı olsun ki?

"Nova?"

Cevap veremedi. Aklı çok geçmişteydi, Niles'a gitmesini ve bir daha dönmemesini söylediği geceyi düşünüyordu.

"Artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum!" Kafasına bir tabak fırlattı.

Porselen çiçekli duvar kâğıdına çarpınca eğildi.

Kaşlarını çatarak parmağını ona doğru uzattı. "Bu gezegen zaten ölüyor."

Onu en çok nasıl inciteceğini her zaman biliyordu. Bakışları pahalı takım elbisesinin kolundan görünen kartel dövmesine kaydı. Annesi bu yüzden Nova'nın kültürüyle yeniden bağ kurma çabalarından nefret ediyordu.

-Ölmelerini isteyen insanların dikkatini çekeceğinden korkuyordu.

Niles'in onun damarına basmasından ve bunu telafi etmek için geri adım atmasından nefret ederdi, sanki ne kadar ileri gidebileceğini görmek için duygularıyla oynuyordu. En azından şimdi sahte bir nezaketle kafasını karıştırmıyordu. Onun duygularını önemsiyormuş gibi davranmıyordu.

"Eğer yardım edebilirim, hayır." Çenesini kaldırdı. şey uğruna savaşmaktan asla vazgeçmeyecekti. Ve dünya değerli bir davaydı. İnsanlık değerli bir davaydı. "Denemekten vazgeçmeyeceğim."

Birden sakinleşti, tıpkı suda yüzen bir köpekbalığı gibi. Sonraki sözleri duygudan yoksundu. "Ateşin neden var olduğunu hiç merak ettiniz mi? İlk Uluslar başka bir yere taşınmadan önce ateş yakarlardı. Önce kaynaklar için toprağı yağmalar ve ihlal ederlerdi. Sonra da yakıp kül ederlermiş."

Alay etti. "Bunu yazın orman yangınlarından kaçınmak için yaptılar."

"Küllerinden yeni bir hayat doğsun diye yakıp yıktılar." Başını iki yana salladı. "Bu uygulama türümüzün doğuşundan beri devam ediyor."

"Biz evrim geçirdik. Yangınlar artık şu yollarla durdurulabilir" - parmaklarıyla işaret ederek yolları saydı- "su bombaları. Oksijen yoksunluğu. Söndürücüler."

"Yeter!" Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "İdealleriniz sizi öldürecek. Bu dünya kurtarılamaz bir ateş. Yanmayı kontrol etmeyi tercih ederim." "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Çok yakında haklı olduğumu göreceksiniz. Ama çok geç olacak. Ayaklarıma kapansan bile, artık umurumda değil. Şansını kullandın."

"Haklı olduğunu mu ?" diye öfkeyle haykırdı. "¡Ay, qué menso! Sen ! Delisin. Bir rahmi nasıl paylaştığımız beni aşıyor."

Bakışlarına buz girmişti. "Diğetine yaptığım gibi seni de yemeliydim."

Annelerinin karnında üçüzler büyüyordu.

Belki de zalim tarihi hükümdarlara olan karanlık takıntısından, boyun eğmeyen fikirlerine ve tehditlerine kadar onda hep bir sorun vardı.

Gözlerinde işbirlikçi bir parıltı vardı. Jace'i nasıl tehdit ettiğini düşünmeden bunu asla tahmin edemezdi. Nova ikisini tartışırken gördüğünü, Jace'in yaralı yüz ifadesini ve sonra Jace ona birlikte olamayacaklarını söylerken Nile'in hesaplanmış zaferini hatırlıyordu.

Gözlerini ikizine dikti. "Ne yaptın sen?" Kollarını aşağı doğru çekti ve omuz silkti.

"Her zaman yapacağımı söylediğim şeyi yaptım." Duygusuz gözleri sözleriyle çelişiyordu. "Seni yendim. Seni her zaman yeneceğim."

"Yarıştığımızı fark etmemiştim."

"Doğduğumuzdan beri yarışıyoruz." Dudağı kıvrıldı. "Anne karnında, ebeveynlerimizin sevgisi için, okulda, arkadaşlıkta. Sen hep kazanmış göründün. Ama ben uzun bir oyun oynadım, Nova."

Kimdi bu adam?

"Biliyorsun..." Sanki bu konuşma onu sıkışmış gibi iç geçirdi. "Buraya yarım kalan işleri için geldim. Hayatta olup da her şeyi bilen tek kişi sensin. En büyük satranç rakibimin sen olduğunu sanıyordum ama şimdi görüyorum ki bir güvercinle oynuyormuşum. Geriye dönüp , seni gözümde fazla büyütmüşüm. Seni kullanmak başka bir bağlantılı enerji kaynağı yaratmaktan daha kolay olurdu ama..." Bir iç çekiş daha. "Her şey daha iyiye gitti diyelim."

Yemek odasından çıktı.

"Buraya gel ve kendini açıkla," diye bağırdı. "Niles!"

Ama ön kapıya doğru yürüdü, salondaki aile resimlerinin yanından durmadan geçti. Ön kapıyı açtı, yağmura adımını attı ve yüzünde güneş parlıyormuş gibi yaklaşan fırtınaya baktı.

"Bu ismin kulağa hep zayıf geldiğini düşünmüşümdür." Ses tonundan sızıyordu. "Sana güzel, güçlü bir isim vermişler. Nova, patlayan bir yıldız gibi. Eskiden buna takılırdım. Neden? Neden seni

Bana karşı olan ihtimalleri? Sonra fark ettim ki... bir novanın diğer yüzü, ardında yarattığı kara deliktir - Boşluk."

Nova ürperene kadar ona baktı. Adamın ruhundaki şeytani kötülük onun ruhuna aktı. Aralarında her zaman bir ikiz bağı vardı ve birbirlerinin ne hissettiğini ya da nerede olduklarını sezebiliyorlardı. Bu yüzden sık sık onun şifrelerini tahmin ederdi. Ama bu kötülük yeniydi.

Hayır... yeni değil. Sadece ortaya çıktı.

Gözlerinde hiç şaka yoktu. Espri yoktu. Gerçek Niles buydu ve haklıydı. Satranç taşlarını deviren bir güvercin kadar bilgisizdi, oyunlarını bile anlamıyordu.

"Annem ve babam dönüştüğün bu adamdan utanırdı" diye hırladı.

"Şanslısın o zaman, değil mi?" Bakışları acımasızlaştı. "İkisi de aynı anda öldüğü için şanslıyız."

Kendine gelen Nova kaşlarını çatı. Anne ve babasının uykularında birlikte ölmelerinin her zaman şans olduğunu düşünmüştü. Kendi kendine bunun aşk olduğunu söylemişti. Ayrı kalmaya dayanamamışlar ve kırık kalpleri birlikte son bulmuştu. Ama Niles'in suç ilişkileriyle yeniden bağlantı kurmak için hemen ayrılmasını da tuhaf bulmuştu.

Ya sadakatini kanıtlamak için ailelerini öldürdüyse?

Nova kustu, ağzını kapattı ve sonra tekrar yaptı - Leaf'in yanından uzaklaştı. Attan düştü ve kumlu nehir kıyısına yuvarlandı. Düşüşünü engellemek için elleri dışarı fırladı. Öksürürken ve boğulurken kemikleri sarsıldı. Dehşet ve korku içine çökerek diyaframının kabarmasına neden oldu ama midesinde hiçbir şey yoktu.

Boş.

Tıpkı kardeşinin gözleri gibi.

Soldu. Hıçkırdı. Sıcak bir el alına dolandı ve yüzünün yere çarpmasını engelledi. Yaprak çenesinden tuttu ve onu yüzünü ona dönmeye zorladı. Bu sefer teselli yoktu. Endişe yok.

Yorgun mavi gözler bir uyarıyla parladı. "Konuşmaya başla."

"Sen de mi?" diye homurdandı. "Lütfen acımasız olma. Lütfen bana zarar verme. Yapamam... Yapamam..."

Yaprak'ın nefesi kesildi. Bıraktı ve geri çekildi. "Bana neler anlat. Bu saçmalık için çok yorgunum."

"Sen bir piçsin."

"Evet."

En azından inkar etmedi. Arkasına yaslandı, burnunu sildi ve içinde bulunduğu durumun saçmalığı histerik kahkahaların yükselmesine neden oldu. "Buraya nasıl geldim? Sevdiğim birine benzeyen öfkeli bir adamla. Hem de..."

Durdu, kardeşiyle ilgili her şeyi açıklamak üzereydi. Bir tür yersiz sadakat kalbini sınadı. Yardım için koşması gereken kişinin Niles olup olmadığını düşünmeye zorladı onu. Ama bu fikir aklına geldiği anda kalbi isyan etti.

Niles kafadan hastaydı. Her zaman öyleydi ve gerçekte yüzleşemeyecek kadar zayıftı.

"Roma imparatoru Neron'a karşı hep hastalıklı bir hayranlığı vardı," diye mırıldandı. "Onun hakkında öğretmenleri rahatsız eden okul ödevleri yazardı. İşaretleri nasıl göremedim?"

Yaprak gerildi. "Nero'yu tanıyor muydun?"

"Bu her zaman onun adı değildi. Görünüşe göre değiştirmiş." Gerisi için kendini çelikleştirmek için derin bir nefes aldı. "Onun rakibi olduğumu düşündü. Anlamıyorum. Ona *meşdan* mı okudum? Ondan nefret ettiğime inanmasını sağlayacak bir şey mi söyledim? Sadece ... Nasıl bir *yarış* içinde olduğumuzu düşündüğünü anlayamıyorum. Benim aptal ahlak anlayışım olmasaydı bu intikam yolunu seçer miydi?"

"Nova!"

Leaf'in sert sesi onu histerinin eşiğinden döndürdü. Onunla yüzleşti, gözlerindeki şaşkınlığı ve tehlikeyi gördü ve Jace'in onun zihninin hiçbir yerinde olmadığını kesin olarak anladı. Elf kulaklarını bir şekilde açıklayabilse bile, tüm bu benzerliğin altındaki kişilik farklıydı.

Öyle olsaydı o da aynı korkunç sonuca varırdı.

"Sanırım Nero benim ikizim." Sesi robotik geliyordu. "Ve sanırım o benim dünyamı yok etti."

Yaprak'ın ifadesi donuklaştı.

Aptal kadın. Az önce ölümcül bir savaşçıya ikizinin dünyayı bombalayan adam olduğunu söyledin.

Ama kaçamadı.

Nova her zaman Niles'a karşı koymuştu. Muhalifleri karşısına alır ve onlara karşı pozitifliği kullanırdı. Meydan okumanın kardeşiyle paylaştığı bir şey olduğunu sanıyordu. Sadece o olumsuzluk yaratıyordu. O buna meydan okudu.

"Ağabeyim hesaplı bir adamdı," diye açıkladı, gücünün kemiklerine geri sızdığını hissederek. "Her zaman bu dünyanın gelişmesinin tek yolunun tek bir kişinin yönetebileceği kadar küçük olması olduğunu söylerdi. Sürekli anlamsal tartışmalar yapardık. Beni , görüşlerime meydan okuyarak beni öfkeliendirdiğini düşünürdüm. Ama tüm bu zaman boyunca, test ediyormuş... bir plan yapıyormuş. O zaman görememiştim ama şimdi görüyorum."

"Neyi gördün?"

Nova ayağa kalktı ve dizlerindeki kumları temizledi.

Leaf'in gözlerine baktı. "Sonundan günler öncesine kadar psikopatlığının gerçek derinliklerini ortaya çıkarmadı. Ama biz çocukken aynada yüz ifadelerini taklit ettiğini hatırlıyorum. Poker oynadığını, neredeyse beş parasız kalana kadar turlar boyunca para kaybettiğini hatırlıyorum; sırf rakiplerini inceleyebilmek için. Ama hepsini geri kazanırdı, hatta daha fazlasını. Niles'ın *her zaman* bir kozu vardı." Sesi sakinleşti. "Ve ben her bir şekilde tahmin ederdim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Şaşkınlık, Muhafız'ın son derece tanıdık mavi gözlerine vurdu.

"İlk bombanın atılmasından bir gün önce kardeşim beni ziyaret etti. Akşam yemeği yedik. Tartıştık. Sonra da katıldığımızı bilmediğim bir yarış kazanmakla övündü." Yaprak'ın yakasına yapıştı ve onu sarsmaya çalıştı. "Kendini o kadar beğenmişti ki, ona af dileyeceğimden o kadar emindi ki. Ama tek yapmak istediğim seni bulmaktı, yani Jace'i bulmak. Dünya sona erdiğinde düşündüğüm tek kişi oydu." Arkadaşının yüzünü incelerken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Onun göğsüne yumruk attı. "Neden o olamıyorsun?"

Yaprak geri adım attı. "Çünkü ben doğdum... binlerce yıl önce değil."

"Ne zaman doğduğunu bilmiyor musun?"

"Mesele şu ki, ben o olamam. Öyle olduğumu ummaktan ne kadar çabuk vazgeçersen o kadar iyi." Yaprak'ın soğuk hesaplaması geri döndü. Sanki az önce onun kalbini kırmamış gibi devam etti. "Yani Nero'nun

sana karşı bir kan davası yüzünden mi? Seni oyunlarda yenemediği için mi?"

"Bikiniyle kasıla kasıla dolaşmaktan hoşlanıyor olabilirim ama o kadar da kibirli değilim. şekilde başlamış olabilir ama çok geçmeden beni başka şekillerde manipüle edebileceğini fark etti, ailemi, arkadaşlarımı ve Jace'i... Sonunda dünyayı manipüle etti. Bana aylar gibi gelse de, 'Nero'nun ne kadar uzun süredir burada olduğuna bakılırsa muhtemelen onlarca yıldır Nile'in hayatından çıkmışım. Bir sonraki engele geçti."

"Herkesi yönetmek."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Bu sözde yarışları kazanmanın ruhundaki boşluğu dolduracağını düşünmesi çok ironik. Ama o bir psikopat. O duygusal kapasiteye sahip değil." Geleceklerinin keskin gerçekliği yüzüne vurduğunda gözleri odağını kaybetti. "Şimdi tehlikeli olduğunu düşünüyorsun ama o doğduğundan beri bozuktur. O boşluğu hiçbir şeyin dolduramayacağını anlayana kadar bekleyin. Dünyayı yönetmek bile."

Bölüm ELeVen

S Kraliçe Maebh'in özel odasının kapısında duran Pollock, o karanlık, peçeli bir hayalet gibi kütüphanesini arşınlarken bakmamaya çalıştı.

Tatlı-Yüce Ay Tanrıçası, evet, çok denedi

Zor. Muhafızları izlerken demogorgonun yarılmış çenesinden sarkan salyayı fark etmemek için daha da çok çabaladı.

Pollock terleyen gıdılarını sıvazlarken, üç yıl nasıl dayandığını merak etti. O ve yardımcı muhafızları kraliçelerinin yüzünü sarayın obsidyen koridorlarını süsleyen portrelerin ötesinde görmemişlerdi. Kanlı cinayetlerden duygusal feryatlara ve soğuk umutsuzluğa kadar her şeye tanık olmuşlardı.

Lanet olası kuzen Dingus. Pollock hiçbir işe yaramayan yarı cin kuzenini bir bulsa, ona *haddini* bildirirdi. Yüzücü bu işi önermişti - Pollock için iyi şeyler söylemişti. Uyanık olduğu her dakika bu kapıda sıkışıp kalacağından ve hayatından endişe edeceğinden bahsetmemiştir.

Bugün kraliçe eldivenler de dahil olmak üzere baştan aşağı siyah dantel giymişti. Bazen volta atmaya bırakıyor ve saatlerce çıtırdayan şömineye bakıyordu. Bazen Majesteleri'nin öldüğünü düşünüyordu -o peçelerin altında taşlaşmış bir heykel- ama sonra dantel ağzında dalgalanıyor ve volta atmaya devam ediyordu.

Bir de kitaplar vardı. *Yüce Ay Tanrıçası*, onu kitaplar hakkında konuşturmayın. Pollock bu akşam vardiyasına başladığından beri raflardan en az yirmi eski kitap çıkarmıştı.

Ona sorarsanız üzücüydü. Üzücüydü çünkü sayfaları çevirirken koruma büyüsunü bozacak bir şey yapıyordu. Bazen sayfaları koparır, alevlere karşı onlara bakar, sonra da yerde çürüyen diğerlerinden tamamen habersiz bir şekilde kitabı yere bırakırdı.

Pollock insanlığın hayranı olmayabilirdi ama kitapları severdi. Tarihi eserlerin solup gitmesini izlemek onu son derece sinirlendiriyordu. Kraliçesi çürüyen sayfaları görmedi bile. Etrafta dolanırken geride kalan tozları tekmeledi.

Bir keresinde bilgiyi kurtarmak için ortalığı toplamayı teklif etmişti ama kadın peçesinin arkasından ona yüksek sesle tıslamıştı.

Kuzeni Dingus gibi aptal değildi. Bir daha hiç sormadı.

Ama bugün, soğuk hava gerginlikle doluydu. Sanki bir şeyler kopmak üzereymiş gibi hissediyordu. Ya da zihninin kendi kendine kaçmasına izin verirse

-ve bazen yatmadan önce bir iki masal anlatmayı hayal ettiği için bunu yapardı- altlarında dünyada bir gözyaşı açılabilirdi.

Majesteleri bu gece özellikle bir şeyin yerini bulmaya kafayı takmıştı. Kütüphanesinin ortasındaki savaş masasına doğru yürüdü ve Elphyne haritasına baktı. Generallerinden biri haftada bir gelir, gelişmeler hakkında onu bilgilendirir ve onun adına ele geçirdiği ya da yerle bir ettiği bölgeleri işaretlerdi. Sonra da giderdi.

Eskiden umursardı.

Ona bir sonraki adımda hangi ülkeyi ya da şehri yok edeceğini söylerdi. Ama bu, kütüphanesini araştırmaya başlamadan önceydi.

Güneşlenen demogorgondan alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı yükseldi. *Oh, tatlı Tanrıça*. Pollock'a doğru hırladı. Kaşlarını çatmış falan olmalıydı.

Parmaklarının titremesini engellemek için mızrağını kavradı ve ifadesini netleştirdi. Demogorgon gevşeyip kraliçesine göz kırptığında, raftan bir kitap daha çekti, sayfalarını karıştırdı, hırladı ve bir başkasını çekerken çoktan unutulmuş olan kitabı fırlattı. Pollock'un meslektaşı boş bakışlarını havada tuttu ve omuz silkti.

"Bizim yerimiz değil."

Kraliçe nefesini tuttu. Pollock'un bakışları tam o sırada bir kitabın sayfalarından yuvarlanan katlanmış kâğıdı gördü. Kâğıdı aldı,

Açtı ve okurken sustu.

"Aleksandra." Tıslayan nefesi peçeyi şişirdi. Kuyu Tarikatı'nın Başbakanı mı?

Gözlerini göremediler. Yüzünü göremiyorlardı. Ama kraliçenin savaş masasına doğru yürüdüğünde, haritadaki her şeyi arakladığında ve o kağıdı ortaya yerleştirdiğinde niyetini anladılar.

Evcil hayvanını çağırdı. Kabus gibi yaratık açılıp onun yanına doğru süzülürken pis kokular yayıldı. Tozlu zeminde dokunaçlı kanatlarını takip ederek dört ayağı üzerinde süründü, sonra kraliçenin çenesinin altını kaşıyabilmesi için kalçalarının üzerine oturdu.

"Henüz her şeyimi kaybetmedim, değil mi evcil hayvanım?" Sesi titrek ve zayıftı.

Demogorgon boğazının arkasından tıkırdayarak kraliçeye sadece onun anladığı o garip dilde cevap verdi.

"Doğru," diye homurdandı. "Sluagh'ımı çalmayı düşündü. Kuyu'nun onları benden uzak tutacağını sandı ama ben hâlâ Vahşi Av'a komuta edebilirim. Tek yapmam gereken onları kendime çekmek."

Demogorgon süslendi ve .

Söylediği her neyse cevap olarak başını salladı, sonra masanın üzerine düşmüş kâğıt parçasına baktı. Sesi uzaklaştı... dikkati dağıldı. "Evet, kıymetlim. Git. Avlan. Ama onun bedeninden son nefesini alacak olan benim. Damarlarındaki kanı ben içeceğim." Parmağını haritaya vurdu. "Ve bunu her şeyin başladığı yerde yapacağım."

Bölüm TWELVe

N Ova'nın itirafı her şeyi değiştirdi. Yaprak atı okşarken bir sonraki hamlesini düşündü. Hepsi bitkin, aç ve susuzdu. uyumak istedi ama

onunla ne yapacağına karar vermek bekleyemezdi.

İkizinin bu dünyayı yok eden kötü adam olmasına verdiği şiddetli tepkiden, onun Elphyne'in tarafında olduğunu düşündü ve bu da işleri daha da kötüleştirdi. Eğer kötü biriye onu hemen şimdi ve burada öldürebilirdi. Ondan uzaklaşmayı zaten zor buluyordu ama şimdi bir süre daha onunla sıkışıp kalacaktı... en azından onu Prime'a ya da Tarikat'a teslim edene kadar.

Dikkat dağıtıcı.

Ve onun eşi bile değildi. Aralarına Kuyu'dan hiçbir kutsama girmemişti. Belki de artık böyle şeyler için çok geçti, çünkü leke manayı tüm birlikleri varoluştan yok eden bir şeye dönüştürmüştü. Serbest bırakılmasının kalıntıları ruhunun içinde kaynıyor ve onu sıcak yapıyordu. Serin havanın yardımcı olmasını umarak ceketini çıkardı ama keten gömleği ağırdı ve tenini tırmalıyordu.

Giderek artan bir öfkeyle ata doğru yürüdü ve Nova'yı iterek eyeri kontrol etti. Nova bir adım geri çekildi ama şikâyet etmedi. Onun kokusu bile adamı sabırsızlık noktasına getirmişti. Bir banyoya ihtiyacı vardı. Onun da öyle. Yiyecek ve suya ihtiyaçları vardı ve... düşüncelerini susturdu ve eyeri bıraktı.

Genelde, bu tür şeyler hakkında Başbakan'a uğrayıp onunla konuşurdu. Ama o da sorunun bir parçasıydı. Muhtemelen baykuşun içine saklanmıştı.

Buzlu çorak topraklara yakın, şekil değiştirenlerin yaşam alanı. Aleksandra'nın çatışmadan kaçınmak için oraya kaçtığını hep biliyordu. Yıllarca Elphyne'i takip etmiş, sorumluluktan kaçtığında onu avlamıştı. Aleksandra onun gizli sığınağını keşfettiğinden habersizdi. Ültimatomunu yerine getirmedeği sürece onu pusuya düşürmenin bir anlamı yoktu.

Aklına bir fikir gelince Yaprak doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Aleksandra, Nova'yla çiftleşmediklerini bilmiyordu. Ya... "Ne?"

Nova, Aleksandra'nın kendisine baktığını fark ederek sordu.

"Daha önce, hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmek istemiştin ama seni durdurdum."

"Biliyorum."

"Ama bana borcunu ödemek için yapabileceğin bir şey var."

"Sunacak hiçbir şeyim yok. Manam yok. Ayakkabılarım bile yok."

"Başbakan, kardeşiniz hakkındaki bilgi birikiminizi açıklayabileceğiniz en iyi kişidir." Durakladı. "Sanırım onun bu dünyayı daha fazla yok etmesini engellemek istiyorsun?"

"Tabii ki biliyorum," diye haykırdı. "Onun yaptığı *hiçbir* şeye göz yummam. Ve bazı şeyleri biliyorum. Eminim eğer ben-"

Kadına durmasını işaret etti. "Şimdi ayrıntılara girmeye gerek yok. Ama seni ona götürürsem, bu aksilikten bir şeyler kazanabilirim."

Kadının kaşları bu ima karşısında kalktı ama adam nezaket gösterisinde bulunamayacak kadar yorgundu.

"Tamam," dedi yavaşça. "Peki sen bundan ne kazanıyorsun?"

"Başbakan, ben onun entrikalarına boyun eğip İyi Kutsanmış bir eş talep edene kadar kaderimle ilgili önemli bilgileri açıklamayacak." Kızgınlık sözlerini kırptırdı. "Doğal olarak, sözde bir kehanetin ne dediğine bakılmaksızın çiftleşmeye zorlanmam çok saçma. Bu yüzden eşim olma numarasına devam etmeni istiyorum."

Çenesi kapandı. Zeki bir kadına benziyordu. Bu bir sorun olmamalıydı. Ama bakışlarında şüphe ve bir parça tiksinti titreşti.

"Benim zamanımda bazı insanlar sırf doğru olduğu için masum kadınları kötü insanların elinden kurtarmak gibi güzel şeyler yapardı."

"Ama bana teşekkür etmek istemiştin." Kaşlarını çatı, giderek sinirleniyordu. "Bana bir iyilik borcun olmasını engelledim. Dolayısıyla, sana iyi bir

beklentisiz bir şey."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, adamın konuyu anlamayacak kadar inatçı olduğunu öne sürerek. "Peki. Bu *hile* neyi gerektirecek?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi." mi istiyordu? "Huysuzlanmanıza gerek yok bayım."

"Benim adım D'arn Leaf," diye düzeltti.

"Ben sadece beklentileri anlamaya çalışıyorum. Örneğin, bu numaranın ne kadar ileri gitmesi gerekiyor? Kimi kandıracağız - sadece Prime'ı mı yoksa diğerlerini mi? Diğer fae'leri senin gibi koktuğuma ikna etmek için fiziksel olarak yakınlaşmamız gerekecek mi? Sadece sarılmak mı? Sen beni okşarken kucağına mı oturacağım? Bikini giyerken sana zincirleniyor muyum? Öpüşüyor muyuz? Kaçırdıysan , ben Fae değilim. Geleneklerinizi anlamıyorum. O yüzden lütfen, *Hoja de los Guardianes*, benim için açıkla."

Gözlerinde öyle bir ateş vardı ki... öyle bir kıvılcım. Leaf'in kanı açıklanamaz bir şekilde ısındı ve bunun öfkeden mi yoksa tahrikten mi olduğunu anlayamadı. Belli ki farklı dünyaların insanlarıydılar ama onunla ne kadar çok zaman geçirirse, ona o kadar meydan okuyor ve ona o kadar çok çekildiğini hissediyordu. Onun alanına doğru eğildi ve yakınlığından ürkmemesinin tadını çıkardı. Korkudan değildi. Belki de onun cüssesini ve gücünü hatırladığında biraz korkmuştu. Ama bu irkilmeyi hemen göz bebeklerinin büyümesi, nefesinin kesilmesi ve kirli yanaklarının hoş bir şekilde kızarması izledi.

Ona karşı duyduğu çekim tamamen ferahlatıcıydı. Çoğu kadın onun otoriter enerjisi karşısında solup giderdi. Ama o öyle değildi. Belki de bu yüzden ağzı aptalca şeyler söylemeye devam ediyordu. "Herkesin önünde, bana aşıkmışsın gibi davranmanı bekliyorum - eşlerin yaptığı gibi. Ben söyleyemediğimde o kötü insan dilinle yalan söylemeni bekliyorum. Ve senden iyi bir küçük dost olmanı ve sana söyleneni yapmanı bekliyorum."

"Bana söyleneni yapmak mı?"

"Tabii ki karşılığında seni korumaya devam edeceğim. Hatta seni besleyecek ve giydireceğim." Kirli, yırtık elbisesini çekiştirdi. "Eğer buna lanet olası bir bikini de dahilse, senin için bulacağım. Prime'ı eşim olduğuna ikna etmek istiyorsak iyi görünmen gerekecek."

"Sen bikiinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bundan daha önce de bahsetmiştin. Bu senin tercih ettiğin kıyafet olmalı."

Gözleri seğirdi. Yumuşak göğüsleri adamın gövdesiyle çarpışana kadar öne doğru adım attı ve nefesini tutma sırası ona geldi. Nereden

Cildinin karıncalanması, keten gömleğinin kaybolması gibi.

Korkusuzca başını kaldırarak nazlı nazlı sordu: "Peki benden tam olarak ne gibi *davranışlar* bekliyorsun, *Papi*?"

Burun delikleri alevlendi. Ona karşı gizli dilini kullanmaya devam ediyordu, bu da onu çileden çıkarıyordu, özellikle de *P* harfini alaycı bir şekilde telaffuz ettiğinde, sanki bu son kelime bir hakaretmiş gibi. Papi, yavru gibi mi? Bebek bir vampir ya da kurt gibi mi? Bilmemekten nefret ediyordu ve kendini alçaltıp çeviri istemeyi reddetti. Onu Prime'a teslim edip ihtiyacı olanı aldıktan sonra ilişkileri sona erecekti. Onun hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

"Dokun bana," diye açıkladı kuru bir sesle. "Gülümse, öp, gözlerimin içine sevgiyle bak. Çiftler halk içindeyken ne halt ediyorlardı? Kabul edilebilir davranışların yazılı bir listesine ihtiyacınız var mı?"

Öfke tenini kızarttı. Gözlerini , tenini parlak ve dudaklarını da - bakışları dudaklarına kaydı. Pembe, dolgun ve son derece ısırılabilirler. Böyle bir şey yaparsa onun ne yapacağını merak etti. Öfke ona dönüşmüştü ve bu onu tahrik ediyordu.

"Evet," diye mırıldandı, onun ne kadar güzel hayal ederek. Başparmağıyla kızın yanağındaki kiri sildi. Tüm o dağınıklığın altında çarpıcı bir yüz vardı. "Yıkandıktan, yüzündeki asık suratı sildikten ve daha uygun bir şeyler giydikten sonra, rol yapmak benim için zor olmayacaktır. Seni öpmek bile hoşuma gidebilir."

Aslında... dudaklarını onunkilere indirdi.

Yüzü yana doğru sarsıldı. Yanağı acıdı. Kadının ona tokat attığını anlaması bir anını aldı.

"¿Sabes qué, *Papi*?" Onu sertçe iterek tökezlemesine neden oldu. Gözlerinin akı onu biraz dengesiz gösteriyordu ama yine de onu daha çok arzuluyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve "*Quédate ahí con tu 'pretend mating' y déjame en paz*" diye bağırdı.

"Rahatsız görünüyorsun."

"Yok . Hâlâ dünyamın olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Kardeşim şeytani bir zorba. Neredeyse ölüyordum. Ve sen *de* arkadaşına benziyorsun, ama sen bir *hijo de puta-gah*'sın!"

Nehir kıyısına doğru fırladı. Atı, yiyeceği, silahı ve ayakkabısı yoktu. Dudakları seğirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"¡Vete al diablo!"

"Seni anlayamıyorum." Gözlerini devirdi.

"Bunu anla!" Onunla yüzleşti, orta parmağını kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Dudaklarından kahkahalar döküldü. O kadar çok güldü ki atı ürküttü. O jilet gibi bakışlarıyla onu küçük parçalara ayıracakmış gibi geri çekildiğinde bile duramadı.

Onun narin yumruklarıyla kendisine vurmak için yaptığı saçma girişimlere, anlaşılmaz İspanyolcasına ve gözlerinden fırlayan binlerce ateşli okun gücüne güldü. Hissettiği tek şey mizah ve onu atın üzerinden atmak, eteğini kaldırmak ve... *Yorgunluktan olmalı.*

"Talihsizliğime mi gülüyorsun? *Hijo. De. Puta.*" Nova ona tokat attı. pazılarında. " çocuğu."

Yüzünü işaret etti ve hiçbir şey söylemedi. Dudakları düzleşti. Teni kıpkırmızı oldu. Sonra saçlarını çekti ve hayal kırıklığı içinde çığlık attı. Dönerek uzaklaştığında pelerini omuzlarından savruldu. Düzeltmeye çalıştı, vazgeçti ve hışımla yürümeye devam etti.

Bir panik sarsıntısı Yaprak'ın göğsüne çarptı.

"Nova." Peşinden koştu ve göz göze gelmek için onu döndürdü. Öfke genellikle kırılmalı maskeliyordu. O çok canlı ve kendinden emindi, Yine de üzgün ve yalnızdı. Bunu iliklerine kadar hissetti. Böyle bir zamanda gülmesi yanlıştı.

"Beni izinsiz öpersen," diye uyardı, "dilini ısırp koparırım. Anlaşıldı mı?"

Daha önceki varsayımını silmek için etkileyici bir şey söylemek istedi. Kelimeleri asla şekillenmedi. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Ortaya çıkan şey tamamen beklenmedikti.

Bakışları tekrar kızın dudaklarına kaydı. "Peki ya izin istersem?"

"Beni öpmek için mi?" Kadın gözlerini kırıştırdı.

Yaprak boğazını temizledi. " için."

."

Eli hâlâ kadının çıplak kolunu tuttuğu yeri yakıyordu. Başparmağı onun kadifemsi tenini okşadı, pisliğin altında saf bir şey bulduğuna, daha fazlasını görmek istediğine bağımlıydı. Bıraktı ve yumruklarını sıkarak medeni olmalarını diledi. Dilinin etrafındaki herkesi yabancılaştırması yeterince kötüydü, ama hareketleri de aynısını yaparsa kendisiyle yaşayabileceğinden emin değildi.

Kollarını kavuşturdu. "Yani oyunculuk becerilerimi test etmek için beni öpmek mi istiyorsun?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Tam olarak kastettiği bu değildi. Kahretsin, bu saçmalıkta *çok* beceriksizdi. Muhtemelen yorgun olduğu için vücudu ona bu kadın hakkında karışık sinyaller veriyordu ve ondan bir şey istiyordu. Bunların hiçbirisi uygun bir ilişki oluşturmuyordu.

"Unut gitsin," diye mırıldandı ve atı işaret etti. "Ben-"

Yukarı doğru sıçradı, dudaklarını bir öpücük için yaklaşıyormuş gibi kaldırdı.

Dondu kaldı.

Ama öpmedi, henüz değil. Kadifemsi dudakları onunkilere değdi ve vücudunda sismik bir tepkiyi tetikledi. Hem aradaki mesafeyi kapatmak hem de kaçmak istiyordu. Kadın dudaklarının kenarını yaladı ve adamın kasıklarına doğru bir ısı dalgası fırladı.

Vücudu onu aptal yerine koyarken kıpırdamadan durdu. Kadın nefesini verdi ve adam ürperdi. Kadın adamın çenesine dokundu ve adamın kirpikleri titredi. Küçük, narin parmakları göğsünü sıyırdı ve deri pantolonunun kemerine takıldı. Ve adam onu durdurmadı. Kalçalarını onunkilere doğru çekmesine izin verdi, ereksiyonun şaşırtıcı sızısını hissetti ve nefessiz bir inilti çıkardı.

Bu muhtaç ses, onun gibi bir elfin çıkaracağı bir ses *değildi*, özellikle de pek bir şey yapmak istemediği bir kadınla. Ona neredeyse hiç dokunmamıştı ama yine de kanı alev alev yanıyordu. Onu o kütüğün üzerinde durmuş, bir şekil değiştiren tarafından mıncıklanırken ilk gördüğünde de böyle tepki vermişti.

Onlardan kaçmıştı ama ona doğru, onun kollarına doğru koşmuştu. Ve bu... bu çekiciliği inkar etmek zordu.

Belki de bu düzenleme kötü bir fikirdi - her şeyi berbat eden türden bir dikkat dağınıklığı. Burnundan sertçe nefes alarak kendini toparladı. Boğazını temizleyerek ona yeni planını anlatmaya hazırlandı; onu Tarikat'a götürecektir ve görevine devam edecekti. Ama gözlerinde muziplik parladı ve birden daha kadınsı bir hal aldı. Bunun nasıl mümkün olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki de güzelliğinin farkında olmasıyla ilgili bir şeydi. Kendine güven. Bilmek.

Dudaklarını onunkilere bastırdı.

Sikeyim.

Kanında havai fişekler patladı. Çenesini kavradı, dilini o tatlı, sulu dudakların arasına daldırdı ve onunkini aradı. Islak kayışlar ve yağmacı süpürmelerle ağzını sahiplendi. Kızın karşılık veren iniltisi onu daha sert öpmesi için cesaretlendirdi, ağzını istediği gibi almak için onu hareketsiz tuttu - tam ve mutlak bir sahiplikle.

Nova nefes nefese, gözleri odaklanmamış ve vahşi bir şekilde ayrıldı. Ona şaşkınlık ve zafer karışımı bir duyguyla baktı.

"Daha bitirmedim." Onun ağzını kendi ağzıyla kovaladı.

Adamın yanağına kondurduğu öpücüğü alarak yüzünü çevirdi. Adam daha narin yumrukların kendisine savrulmasını bekleyerek sustu ama kadın bir adım geri çekildi.

Kaşlarını çatarak doğruldu. Onu yine mi kırmıştı? Ama önce onu öpmüştü. Onu yanıltmamıştı, değil mi?

Nova kendi kendine gülümseyerek atın boynunu okşadı.

"O da neydi?" diye sordu.

"Bu *kirli* kıyafetler içinde bile beni öpmekten zevk aldın."

Daha önce hiçbir kadın ona kendi sözleriyle ders vermemişti.

"Tamam." Yumruklarını sıktı. "Demek istediğini anladım. Bu sahte ilişkiyi kabul edersen, farklı giyinmen ya da farklı bir şey yapman gerekmeyecek. Sonsuza kadar bu yırtık pırtık kıyafetler içinde kalabilirsin."

Bakışları onunkilere kaydı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Değiş tokuşu kabul ediyor musun?" diye sordu kollarını kavuşturarak. "Seni Prime'a götürürsem, eşimmişsin gibi davranacak mısın?"

"Evet."

"Güzel." Gözlerini ovuşturdu. "Güzel. Muhtemelen yiyecek bulup kamp yapmalıyız... ya da..."

"de bir talebim var."

İç çekti. "Ne oldu?"

"Aklıma geldiğinde sana haber veririm," diye cevap verdi mağrur bir ifadeyle.

Ne kadar kötü ki? "Anlaştık. Bir pazarlığımız var."

Onun koluna dokundu, ama aralarındaki anlaşmayı sağlamlaştıran bir büyü olmadı.

"*Baba*, ne yapıyorsun?"

"Anlaşmamızın Kuyu tarafından uygulanmasını bekliyoruz."

"Tamam. Ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Kaşları çatıldı. Bıraktı ve "Belki de sonsuza dek" diye yanıtladı.

CHapTer

THIrTeen

Nova şafak vakti uyandı, etrafı fısıldayan ağaçlar ve cıvıldaayan kuşlarla çevriliydi. Yerde uyumaktan vücudu ağrıyordu.

Son dört gün boyunca yediği tüm kuruyemişler ve av hayvanları yüzünden midesi berbat hissediyordu. Ve gerçekten ama *gerçekten* yıkanmaya ihtiyacı vardı. Kirli cildi ve yıkanmamış giysileri kaşınmasına neden oluyordu.

Muhafızların Bay Kibirli Yaprığı avlanmadıkça, yemek yemedikçe ya da uyumadıkça hareket etmeyi bırakmayı reddediyordu. O bir makineydi ve baykuşa dönüşen liderinin kendini gizlediği bu donmuş topraklara gitme hedefinden asla vazgeçmiyordu. Ona yardım etmeyi kabul etmeden önce damarına biraz fazla basmış olabilirdi ama elinde değildi.

O Jace'di ama değildi. Hoş biriydi, sonra kabalaştı. Daha az umursamazdı ve sonra kusacak gibi hissettiğinde nefes almasına yardım etmek veya bağcıkları çözemediğinde büyük boy pelerinini düzeltmek gibi şeyler yaptı.

Onu kendisiyle gitmeye zorlamış gibi değildi. Ona bu konuda seslendiğinde, utanç onun sivri kulaklarını renklendirmiş ve garip bir şekilde seğirmişlerdi. Kız, pek fazla insanın onu bu ani davranışından dolayı uyarmadığını ya da uyardıysa bile umursamadığını hissediyordu. Ama kızla ilgili bir şey iki kez düşünmesine neden olmuştu. Bu, en azından onu patronuna teslim edene kadar onunla kalması gerektiğine ikna olması için yeterliydi.

Yaprak çoktan uyanmış, su kenarında bir yerlerde ellerini savurarak havada sihirli daireler çizmeye çalışıyordu. Kızın onun nehir kıyısında alıştırmayı yaptığını bildiğini sanmıyordu ama kız uyandı.

onun yanından her ayrıldığında. Bu altıncı bir histi. O hareket ettiğinde, biliyordu.

Üstünü başını temizledikten sonra ağaçların arasında rahatlamak için sessiz bir yer buldu ve uzaktan bir şelalenin belirgin sesini duydu. Başını eğdi ve kulaklarını zorladı. Evet, çağlayan su. Nehir kıyısının tam tersi yöndeydi. Yıkanmak için mükemmel bir yere benziyordu.

Belki de o alıştırmayı yaparken kız şimdi giderse zaman kaybından şikâyet etmezdi.

Topladığı yemişlerden hızlıca bir ısırık aldı, su tulumundan bir yudum içti ve savaş kampından çaldığı sabunu topladı. Yaprak'ın deri çantası dikkat çekici bir şekilde yerde duruyordu. Sık sık o günlüğe göz atar ama içinde ne olduğunu ona söylemeyi reddederdi. Ayrıca onun izni olmadan çantayı açarsa ellerinin havaya uçacağı konusunda da onu uyarmıştı. Yani... evet. Onu yalnız bıraktı.

Ağaçlara el salladı. "Yıkanma zamanı."

Yapraklarını hışırdatarak cevap verdiler ve o da gülümsedi. Her ne kadar pis ve kokuyor olsa da, kimsenin onu taciz etmediği açık havada olmak güzeldi. Bu ona kampa gittiği ya da çevrecilerle birlikte gönüllü olarak doğada yaşadığı zamanları hatırlattı. Pek çok karakterle karşılaşmıştı. Bazıları Leaf gibi kendini beğenmiş ve katı görüşlere sahipti. Bazıları ise o kadar rahat ve sakindi ki canı sıkılıyordu. Yorucu işlerden sonra günü biraz neşelendirmek için biraz eğlenmek her zaman iyi gitmiyordu. Bazen sadece plaj futbolu oynamak, kumdan kaleler inşa etmek ya da birinin suratına çamurlu turtalar atmak istiyordu. Jace her zaman onun sinir bozucu dürtülerini eğlendirirdi. Niles bundan nefret eder ve onu cesaretlendirdiğini söylerdi.

Geçmişini zihninden atmaya zorladı ama ormandan çıktığında geçmiş yeniden kükredi. Rushmore Dağı'nın yıkıntılarından dökülen pitoresk şelaleyi görünce nefesi kesildi. Abraham Lincoln'ün oyulmuş yüzü sarmaşıklar, eğrelti otları ve yosunlarla kaplanmıştı. Zamanın böyle anıları tahrip ettiğini görmek kalbini kırdı ama bu ona nostaljik ve huzurlu hissettirdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Daha da ilginç, Yaprak'ın tabandaki yassı bir kayadan sihirli portallarında yorulmadan çalışmasıydı. Belki de aynı şey onda da vardı.

Ama Muhafız üniforması kirliydi ve yüzünde hâlâ köşeli elmacık kemiklerinden ve çenesinden aşağıya doğru akan su serpintisinden kaynaklanan bir toz tabakası vardı.

Geçitte başarısız olduğu her seferinde kaşları daha da çatılıyordu. Kalınlaşan çene kıllarını kaşıdı ve sonra sinirle kollarını bacaklarını salladı. Bu tanıdık tavır ruhunu melankoliyle yıkadı.

Jace'i bir keresinde yazlık evinin mutfağında annesinin aldığı süslü blender'ı çalıştırmaya çalışırken yakalamıştı. Sörfte yeni geldiği için dalgıç kıyafeti beline kadar sıyrılmıştı. Islak saçları yakışıklı, düşünceli yüzüne dökülmüş ve yere damlamıştı. Burun delikleri kararlılıkla alevlendi, blenderı yere bıraktı ve başarısızlıktan kurtulmak istercesine kollarını bacaklarını salladı. Ama asla işe yaramazdı. Omuzları düşer ve içe doğru kamburlaşırdı. Jace kimsenin onu izlemediğini düşündüğünde, kırılmalıı herkesin gözleri önündeydi.

Nova hafızası yerine Leaf'i izledi.

"Blender ne yaptı?" diye dalga geçerek kapı çerçevesini itti ve mutfağa doğru yürüdü.

Jace şaşkınlıkla ona baktı. "Nova."

Onları ayıran tezgâha yaslandı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Merhaba, Jace."

Blenderi arkasına sakladı. Bu hareket karnını gerdi. Tanrı vergisi vücudundaki her kas esnedi. Birbirlerini son gördüklerinden beri çok büyümüşü. Tatildeyken her gün buna uyanmak işkence olurdu. Ama Niles, Jace'e olan hislerini gerçekleştirse üçüncü tekerlek olacaktı. Ve kendini dışlanmış hissettiğinde acınası bir orospu çocuğuydu.

Ama Nova bakabilirdi. Ve hayranlık duyabilirdi.

"Burada olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı utangaç bir ifadeyle. "Sen ve Niles'in gelecek haftaya kadar gelmeyeceğinizi sanıyordum."

"Sınavları erken bitirdim." Aslında başarısız olmuş ve erken ayrılmıştı ama Jace'in bunu bilmesine gerek yoktu. Ailesi bu konuda ona yeterince sıkıntı vermişü. Her neyse, Nova hayatını üçüncü dünya ülkelerinin kötü atık sistemlerini temizlemelerine yardım ederek geçirmeyi planlıyordu. Eğitimin ne faydası vardı ki?

"Oh." Kulakları pembeleşti.

"Niles'in birkaç sınavı daha var, sonra burada olacak."

"Bu çok iyi."

Birbirlerine baktılar. Jace lüks bir okula transfer olalı dokuz ay olmuştu ve gülümsemesi hâlâ on yıl önce komşusu olduğu günkü kadar yürek burkucuydu. Ailesinden kalma steysin arabasıyla yanaşmasını izlemiş ve tavan arasındaki pencereden el sallamıştı. Adam onun hareketini yakalamış ve o hüzünlü, bebek mavisi gözleri ıslıl ıslıl yanmıştı. Adam sıırtmıştı.

"Yani... neredeyse bitmiş olması iyi bir şey." Islak saçlarını sallayarak kendini küçümseyen bir kahkaha attı.

Okulun onu güneşten ağarmış uzun kesmeye zorlamamış olmasına şaşırmıştı. Ancak, yeni bir spor salonu inşa ettirecek kadar bağış yapan bir babaya sahip olmanın yardımcı olduğunu tahmin ediyordu.

Nova onun değişimini hayranlıkla izlemek için kendine hoşgörölü bir an tanıdı. Boyu bir santim daha uzamıştı. Doğu kıyısında sörf yapma fırsatı olmamasına rağmen omuzları daha geniş ve kaslı görünüyordu. Başka bir spora başlamış olmalıydı. Belki yüzme.

"İyi görünüyorsun," dedi. Söylemek istediği şey, "Seni özledim" idi.

Gözleri yumuşadı. Karıştırıcıyı tezgâhın üzerine koydu ve onun yanına doğru yürüdü. Muhtemelen onu kocaman, kardeşçe bir kucaklamanın içine çekecekti. Dirseğinin üzerinde kalmayı düşündü, omurgası kıvrılmıştı, düzgün poposu sergileniyordu. Ama doğruldu ve kalçasını tezgâha dayadı. Adamın gözlerindeki o yumuşaklık, kızın şeffaf kaftanının altına minik bir bikini giydiğini fark ettiğinde parladı.

Evet. O da değişmişti. O da değişmişti.

Bikiniyi bu an için almıştı, onun gözlerindeki özlem için. Vücudunun her santimini yutup içmesi için. Kız onun geçip göğüslerini çıplak göğsüne sürttüğünde nefesini tutması için.

"Blender için yardım edebilirim," dedi hızla, birden kendini garip hissetti.

Kalçasına yapışarak onu durdurdu.

Yüzleri birbirine dönüktü, yanak yanağa. Parmakları kızın tenini ismiyle damgaladı. Başını kaldırmadan, onun da kendisi gibi darmadağın olduğunu anlayabiliyordu. Nefes alış veriş sığ ve bitkin bir haldeydi.

Altın rengi teninde tüyleri diken diken oldu. Sonra dudaklarını kızın kulağına indirdi ve derin, boğuk bir sesle fısıldadı: "Seni özledim Estrella."

Vücudundaki her hücre ona başka bir şey söylemesi, üstünü yırtıp göğüs uçlarını yalaması ya da elini bacaklarının arasına sokması için yalvarıyordu. Ama o asla bu kadar talepkâr olmazdı.

"Neden bana hep yıldız diyorsun?" Dudaklarını yaladı. "Adımdan dolayı mı-Nova?"

Parmağını kızın çenesinin altından geçirdi ve bakışlarını kendi gözlerine kaldırdı. Mavi gözlerinin sonsuz derinliklerinde şefkat buldu... ve daha derin bir şey.

"Hayır," mırıldandı. "Çünkü bana eve kadar rehberlik ediyorsun."

Nova o anıyı silkeledi. Şu anda bunu düşünmek anlamsızdı. O an ilk kez birlikte olmalarına yol açmıştı. İlk hamleyi o yapmıştı, bir sonrakini ve bir sonrakini. Sonunda kendine güveni geldi ve o da birkaç hamle yaptı. Mektupları onun en sevdikleriydi. Süslü değillerdi ama içtendiler.

Umutsuzca aşık iki gençtiler. Adam üzgündü ve ailesinin beklentileri altında acı çekiyordu. O zaman farkında değildi ama o da üzgündü. Kardeşi çoktan değişmeye başlamıştı. Okulda onunla rekabet etmenin baskısı altında ezilmişti. Evlerinde her gece tartışmalar yaşanıyordu. Niles kendi yıkıcı yolunda ilerliyordu. Nova ve Jace onun ilk kurbanlarıydı.

İlişkilerini terk ettiği için Jace'i suçladı ama onun için hiç savaşmadı. Ve dünya sona erdiğinde ve birbirlerini bulmaya cesaret ettiklerinde, çok geç olmuştu.

Ağaçların arasından bir kuş seslendi ve şelalenin diğer tarafından bir başkası cevap verdi. Burası çok güzel bir yerdi. Kendisi için bu kadar üzülmemeliydi. Dünya hayatta kalmışken olmazdı. Yüzünü güneşe doğru çevirerek sıcaklığın tadını çıkardı. Niles yanılıyordu. Dünya ölmemişti. Buradaydı. Ayak parmaklarının altındaki kum ve nehir taşları gerçektir. *Ben yaşıyorum.*

ChapTer FOUrTeen

S Birlikte seyahat etmeye başladıklarından beri Leaf her gece yanında Nova varken uyumakta zorlanıyordu. Ona uyanık kalmasının daha sık nöbet tutmasının daha iyi olacağını söyledi. olmadan

Yakınlık taşları kötü niyetli fae'lerin kamplarına girmesini engellediğinden, içlerinden birinin tetikte olması gerekiyordu. Ama bu sadece kısmen doğrudu. Geri kalanı ise kız bu kadar baştan çıkarıcı kokarken rahatlayamamasıyla ilgiliydi - kirin kadını çekiciliğini gizleyeceği umuduyla yıkanmasına bile izin vermemişti.

İşe yaramadı.

Sertleşmiş bir penisle ve onun başrolde olduğu rüyaların kalıntılarıyla uyanırdı. Sonra neler olduğunu fark ediyor, çileden çıkıyor ve bir portal yapmaya çalışmak için fırlayıp gidiyordu. Aptalca bir şekilde, bu egzersizin hayal kırıklığını hafifletmeye yardımcı olacağını düşünmeye devam ediyordu, ancak İyi Verilmiş yeteneğini kullanamamak onu sadece daha kötü hissettiriyordu.

On İki Kadro'daki her Gardiyan'ın farklı büyüleri avantajları vardı. Kargalar ve vampirler uçabiliyordu. Kurtların doğaüstü işitme ve koku alma yetenekleri vardı. Ama Leaf'in değeri yalnızca derin içsel kuyusundan ve büyü yapma yeteneğinden geliyordu. Savaş kampında mümkün olduğunu bildiğinden daha fazla mana çekmişti. Şimdi ise zar zor bir geçit oluşturabiliyordu. Clarke'ın eşini bulma konusunda haklı olduğuna dair huzursuz his, belki de şansını kaçırdığı düşüncesiyle birlikte dönüp duruyordu.

Aleti uyarılmaktan zonklarken iktidarsız hissetmek çileden çıkarıcıydı. Sonunda bu kalıntıları bulmaktan daha çileden çıkarıcıydı,

Her kayanın altını arıyor ve Crimson'ın günlüğüne ulaşamıyordu. Sabahı her mağarayı ve gizli oyuğu araştırarak geçirmişti. Hiçbir şey bulamadı.

Başka bir başarısızlık.

Son birkaç gündür sanki bir engerek yuvasına doğru koşuyormuş gibi hissediyor ve bu arada mahvoluşunu uzaktan izlemekten başka bir şey yapmıyordu. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır kendisi gibi hissetmemişti. Elphyne'in etrafında dolaşp, muhtemelen hiç var olmamış bir şeyi ararken, akli büyülenmiş gibi görünüyordu. Bu o değildi. Zamanını boşa harcamıştı ve bu affedilemezdi.

Tanrı aşkına. Şimdi o da diğer Muhafızlar kadar dramatik davranıyordu. Hayır, son başarısızlığı affedilemez değildi. Hâlâ lekenin çözümünün her şeyi en başta yok eden insanlarda olmadığına inanıyordu. İlk Fae'leri anlamaya devam etmeliydi. Bir şekilde. Çenesini sıkarak, yüzünü kaşındıran buğuyu görmezden geldi, uzuvlarını salladı ve kişisel kuyusundan mana çekti. Enerji koluna doldu, damarlarından aktı ve parmak uçlarından döküldü. Görünmez gücü bir geçide dönüştürdü.

Frostwing Köyü' önündeki karlı manzarayı ve sınır duvarlarının üzerinden görünen büyük buzlu bilgelik ağacının dallarını hayal etti. Ozon ve çatırdayan enerji havayı doldurdu ve yağmur damlayan yemyeşil ağaçlarla dolu bir yere bir portal açıldı. Yumruğunu kapatarak mana akışını kesti. Hava önce acı, sonra yosun ve sisle tatlı bir hal aldı.

Her başarısızlık bir öncekinden daha kötüydü.

Leke sürekli rahatsız ediciydi. Damarlarında dolaşıyor, dökülen her mana damlasıyla yanlışlık kusuyordu.

Hırıldayarak elini savurdu ve son bir patlama daha yaptı ama enerji köpürdü ve çatırdadı, bol miktarda mana atmasına rağmen portalı bile oluşturamadı. Dudaklarından kaba bir küfür döküldü.

"musun?"

Nova'nın sesiyle sarsıldı. Döndüğünde onu birkaç metre aşağısındaki kayalıkların üzerinde dururken buldu. Solgun, kirli elbisesi üzerinden sarkıyordu.

Bu da ona daha iyi kıyafetler temin edemediğini utanç verici bir şekilde hatırlatıyordu.

Kaşlarını çattı. "Eğer bu senin mizah girişiminse, başarısız oldu."

İri, anlamlı gözlerinde nefret ya da kötü niyet yoktu. Nefes verdi. Öfkesini ondan çıkarmamalıydı.

"Yardım edebilir miyim?" diye umutla sordu. "Hayır."

"Gergin görünüyorsun." Uzun saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Neden benimle lagüne gelmiyorsun? Yıkanmak için mükemmel bir yer. Tanrı biliyor ya, tekrar yola çıkmadan önce bir molaya ihtiyacın var."

Kısa süre sonra yola koyulacaklardı. Öğleden sonra avlanmak ya da yiyecek aramak için duracaklar, sonra gece için bir kamp bulmadan ve artıkları yemeden önce tekrar at süreceklerdi. Nova'nın yavan bir yemeği lezzetli hale getirme konusunda yetenekli olduğunu gönülsüzce kabul etti. Normalde şimdiye kadar doyurucu bir yahni yemek için yerel bir tavernaya gitmek için can atardı. Ama Nova'nın aşçılık becerileri sayesinde zaman kazanıyor ve yollarına devam ediyorlardı.

"Belki de," diye itiraf etti.

"Şimdi, asık suratlı olan kim?"

Hâlâ homurdanarak ormandan kamplarına doğru yürüdü ve eşyalarını topladı. Çantasına dokunulup dokunulmadığını kontrol etti ama elleri gibi çantasına da dokunulmamıştı, bu da onun koruma büyüsüyle ilgili uyarısını dikkate almaya devam ettiği anlamına geliyordu.

Atı yönlendirerek Nova'yı almak için geri döndü. Çevresinde beliren bir deri parıltısı onu olduğu yerde durdurdu. At bir sinir homurtusuyla ona çarptı. Ama Yaprak olduğu yere çakılıp kalmış, suya doğru yürüyen Nova'nın çıplak, kıvrımlı poposunun esnemesini izliyordu. Bu kadar doğal bir şeyin bu kadar büyüleyici olması nasıl mümkün olabilirdi?

Mantiken, iki kas bacakları hareket ettirmek için çekiyordu ama gözleri sadece kasları görmüyordu. Göz kırpan gamzeleri, şeklin yumuşaklığını, etinin her adımda bir dans ediyormuşçasına nasıl zıpladığını gördü.

Kız yarıya kadar suya batmış ve şelaleye doğru ilerlerken kendisini süzerken yakaladı.

Kaşlarını çatarak arkasını döndü ve yüzünü ormana döndü. Vücuduna böyle *bir* şey olmasını kaldıramazdı. O öpücük

birkaç gün önce yeterince kötüydü. Bu bir kolaylık ortaklığı olmalıydı. Duygular işleri karıştırıyordu. Görevin geri planda kalmasına neden oldular. Çiftleşen gardiyanlara ne olduğuna bakın!

Duyguları olduğundan değil.

Aleti vardı. Hepsi bu. Önünde yürüyen güzel, çıplak bir kadına karşı bağışıklığı yoktu. Ne yaptığını unutmamasının tek nedeni buydu. Ne yaptığını mı?

Atı bağlamak. Yolculuk için onu toplamak.

Sikeyim.

Kendi kendine homurdanan Yaprak, nehir kıyısından aşağıya, şelaleden uzağa doğru ilerledi ve dizginleri bir ağaca doladı. Ama çok uzağa değil. Bir sorun çıkarsa duyması gerekiyordu. Ya da meraklı gözler onlara rastlarsa. Bu rahatsız edici düşünce onu çevrelerinde davetsiz misafir aramaya itti.

"İçeri gelmiyor musun, *Hoja de los Guardianes*?" Sesinde sanki onu etkilediğini biliyormuş gibi bir alay vardı.

"Sen bitirene kadar bekleyeceğim," diye bağırdı.

"Senin iffetli biri olduğunu düşünmemiştim."

Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi etrafa su sıçrattı.

Namuslu mu?

Kaşları kalktı, meydan okumaya yükseldi. Ceketini çıkarırken dudakları kıvrıldı, sonra boynuna uzandı ve atletini çekiştirerek vücudundan çıkardı. Ama ona acele ettiğini görme zevkini tattırmadan durdu. Giysilerini düzgünce katlayıp çantasının yanına koydu, sonra aynı şeyi pantolonları için yaptı.

Suya girdi, soğuk havaya aldırmadı ve daldı. Hava almak için ara verdiğinde, kafasına doğru küçük bir mermi uçtu. Onu yakaladı ve avucundaki sabunu açtı.

"Kokuyorsun!" diye seslendi, kulaktan kulağa sırtarak.

Gövdesini köpürttü ve kaşlarını kaldırdı. "Mahremiyeti ihlal etmekle ilgili bir sorunuz yok, değil mi?"

Omuz silkti, oldukça mutlu bir şekilde onun fırçalamasını izliyordu. "Bu matery ritüellerini uygulamaya başlamanız gerektiğini düşündüm."

Teni onun dikkati altında uğuldadı ve bakışları çarpışırken kanı ısındı.

"Matery bir kelime değil." Ona sırtını döndü.

"Tanrım, bütün Fae'ler böyle oyunbozan mı? Benim zamanımda kadınlar plajda göğüslerini örten bir ip ve *çikiden* başka bir şey giymeden dolaşırlardı. Utangaç olmak için çok sıcaktı." Omzunun üzerinden baktığında onun gökyüzüne doğru hüzünle gülümsediğini gördü. "En küçük iki parçam vardı. Çok açıktı. Bütün erkekleri çılgına çevirirdi. O zamanlar en büyük endişem anneme başarısız sınavlarım hakkında ne söyleyeceğimdi. Ne kadar basit zamanlar, değil mi?"

Yaprak, Nova'nın tarif ettiği gibi bir kıyafet giydiğini hayal etti. Sonra da onun pırıl pırıl okyanustan çıktığını, suyun güneşin öptüğü teninden aşağı süzülüğünü, tüm kıvrımlarında, özellikle de büyüleyici poposunun arasındaki çatlakta yollar açtığını hayal etti.

saçlarına sabun ve kuvvetle saldırdı, sertçe fırçaladı. Kadınsı eller omuzlarına indi ve onu geriye doğru çekti.

Direndi, gerildi. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatla, huysuz. Seni duşuna götürüyorum."

Bir an daha tereddüt etti, sonra rahatladı. Gözlerine sabun dökülürken, ona güvenmek zorundaydı. Kükreyen şelale daha da gürledi. Nova çağılayan onlara çarptığında ciyakladı, güldü ve gitti. Başına ve omuzlarına bir tufan yağdı. Ne yapmaya çalıştığından emin değildi ama kendini evinde hissediyordu. Yüzünü eğdi, sabunla yıkandı ve omuzlarındaki düğümlere vuran suyun terapötik masajının keyfini çıkardı.

Buradaki boğuk teselliye sorumluluklarına ve başarısızlıklarına tercih ediyordu. Zihni Nova'nın rüyalarında okyanustan çıkarkenki görüntüsüne geri döndü. Sonra da masmavi gökyüzüne bakarak, tembel dalgaların üzerinde sürükleniyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Pişmanlıkla çağılayandan dışarı adımını attı ve Nova'nın kaşlarını birbirine çatmış bir şekilde beklediğini görünce şaşırdı.

"Bir süredir oradaydın." diye ağzından kaçırdı. "Endişelendin mi?"

"Hayır." Kaşlarını indirdi. "Yani, sen benim Prime'a giden aracımsın. Tabii ki endişelendim. Ayrıca... başka kim benimle su savaşı yapar ki?"

Parmaklarını oynattı ve sıçrattı. "Oyun çocuklar içindir."

"Tam bir parti bozansın, *Papi*." Arkasına yaslandı, sadece yüzü görünene kadar suya battı ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. Açık, göğüslerini ışığa doğru kaldırdı. Meme uçlarının koyu gölgesi, yüzeyin hemen altında onunla alay ediyordu. "Eğlenmene bak artık."

Eğer şimdi gitmezse, pişman olacağı bir şey yapacaktı. O şımarık, dik meme uçlarının ve ağzının yakınında bir şey.

"Eğlence bir lükstür." Yüzerek kıyıya çıktı ve ata doğru yürüdü. Bu sefer hareketleri o kadar sert değildi. Masaj omuzlarındaki gerginliği azaltmıştı. Aletinde kalan sertlik için üzgündü. Ama bu yüzden sudan ilk o çıkmıştı.

Adam tamamen giyinikti ve baldrisini takıyordu, kadın da ona katılmıştı, o da giyinikti ve saçlarını sıkıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Su beni sakinleştirdi," diye itiraf etti.

Atın bağlanmamış eyeriyle oynadı. "Jace de böyleydi. Bir zamanlar neredeyse okyanusta yaşırdı. Daha güneş doğmadan sörf tahtasını evlerimizin arasındaki patikadan aşağı sürüklediğini duyardım. Her sabah uyanıp uykudan vazgeçme azmine hayran kaldığımı hatırlıyorum ama sanırım stres atmaya ihtiyacı vardı. Ailesi ona çok baskı yapıyordu."

Ve böylece Yaprak'ın huzuru buharlaştı. Öfkeyle yüzünü suya döndü. Başını sallayarak, kendisini Frostwing'e konsantre olmaya zorladı, onun kendisini ölü bir adama benzetmesine değil. Bu onun hatası değildi. Hâlâ Elphyne'e alışmaya çalışıyordu. Onu rahatsız hissettirmesi haksızlıktı. Ve bu ilişkiyi profesyonelce sürdürmesi gerektiğini bir kez daha hatırlatıyordu.

Su rahatlatıcıydı - Kuyu'nun eskiden hissettirdiği gibi. Bunu ona o vermişti.

Hıçkırığa çok benzeyen bir ses çıkardı ve kaburgaları sıkıştı. Lanet olsun, kadınları bir türlü anlayamıyordu. Ve bu tamamen onun suçuydu, onların değil. Patlamasından dolayı kendini aptal gibi hissederek ona bir şeyler vermesi gerektiğine karar verdi. Bağlanmamış eyeri attan indirdi ve sesini yumuşatarak "Bana elini ver," dedi.

"Neden?" Gözleri temkinliydi ama avucunu uzattı.

Elini atın boğazının altına yerleştirdi, ardından diğeri elini atın sırtına doğru yönlendirerek yüzünü hayvana doğru çevirmesini sağladı. Kulağını atın kalbine doğru yönlendirdi. At burnunu çekti. "İşte böyle," diye mırıldandı. "Atı kucakla. Onun kalbini dinle. Onun sıcaklığının seni rahatlatmasına izin ver."

Kız ona mahcup bir surat ifadesi fırlattı ama adam onu devam etmesi için cesaretlendirdi. Birkaç dakika kalp atışlarını dinledikten sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ruh halinin o yalnızlık yerine geri dönmesine izin veren Leaf, içgüdüsel olarak içindeki kuyudan su çekti. Uzaklaştı ve Frostwing'i, onun kendisine armağan ettiği huzuru düşündü. Bir geçit açmadan hemen önce Nova'nın nazik dokunuğu eline indi. Bu sefer ona gitmesini söylemedi. Bunun yerine mana çekmeye devam etti ve mana akarken hayretle izledi. Portal açılmadan önce işe yaradığını biliyordu. Bu kez, harcamaları farklı hissettiriyordu. Temiz. Parlak. Dengeli.

Mavi ışık ve cızırdayan enerji, genişleyen dairesel bir oluşum içinde çatırdayıp vızıldadı ve ortasından açılarak karlı bir manzara sergiledi. Diğeri taraftan tek bir kar tanesi süzüldü.

", *Papı*." Nova onun elini okşadı.

"Eğer bu kelime düşündüğüm anlama geliyorsa-

" Sırıttı. "Baba demek."

Çenesi kapandı. Tam yavru diyecekti ama bu daha kötüydü.

"Çok patronluk taslıyorsun," diyerek onun çatık kaşlarına sıırıttı. "Bu iyi bir şey

uygun."

"Kesinlikle olmaz." Dişlerini sıktı ve atı topladı.

"Hadi gidelim. Pelerinini giy."

"Tamam, *Papı*."

"Nova," diye uyardı. "."

"Güzel. *Hoja de los Guardianes*. Her zaman resmi isimlerle. Sheesh." Pelerinini omuzlarına attı ve onun peşinden koştu. "Ama bilgin olsun, bir sevgi sözcüğü bu sahte çiftleşme olayını daha inandırıcı hale getirecektir."

Yaprak ata bindi ve onun sözlerini düşünürken elini uzattı. Haze, Şeftali'ye tatlılık dedi. Shade eşini aradı

Sevgilim. Düşünceli şekil değiştiren Rush bile Clarke'a prenses diyordu. "Ben değil." Nova'yı atın üzerine kaldırdı.

Onun kalçalarının arasına rahatça yerleşti. "Eski sevgilime Jace derdim, o da bana Estrella derdi, bir yıldız. Nova da bir yıldız ama lakaplar çok daha romantik. Sence de öyle değil mi?"

"Resmi unvanlar dışındaki isimler saçma ve kafa karıştırıcı." Elini kızın karnının üzerinde gezdirdi ve onu sertçe kendine doğru çekti. Kızın şaşkınlık dolu ciyaklaması son derece tatmin ediciydi. "Benim herhangi bir dostum bunu bilir."

"Bu ne için?" Karnının üzerindeki elini işaret etti. At sürerken genellikle ona dokunmaktan kaçınırdı.

"Geçide girdiğimizde fiziksel olarak bağlı olmalıyız," diye açıkladı, sesi amaçlanandan daha derindi. "Sonunda farklı yerlere gitme ihtimalimiz var. Ve senin de tekrar kusma ihtimalin var. Sana başka bir yerde dokunmamı mı tercih edersin?"

Elini örttü. " yok."

Karşıya geçtiklerinde ve karlı bir arazide at sürerlerken Nova'nın eli hâlâ onun elini tutuyordu. Kendine bunun bir oyun olduğunu hatırlattı. Bu yüzden onu serbest bırakmamıştı. Numara inandırıcı görünmeliydi.

ChapTer FIFTeen

Nova alıntı pelerininin ve ıslak saçlarının altında titredi. Soğuk bir iklime girmek üzere olduklarını bilseydi yıkanmak için beklerdi. Ama Leaf ne izin bekledi ne de ona sordu. onun planları hakkında.

Neyse ki, geçidin elektrik alanını geçtikleri anda, yaşam alanını bir milden daha az bir mesafede gördü. Ne yazık ki, geçit onun midesini bulandırdı. Aniden gelen şiddetli titremeyle birleşince neredeyse attan düşüyordu. Güçlü kollar etrafını sararak onu sıkıca kavradı.

"Uzun sürmez." Yaprak'ın sıcak nefesi yanağını gıdıkladı.

Başını sallamaya çalıştı ama onun yerine titredi.

"Kaslarınızı gerin."

"Ne?"

"Yap ."

Nova bir mil ötedeki oymalı ahşap kapıya odaklandı. Duvarların üstünü kar kaplamıştı. Titremesiyle birlikte her şey bulanıklaştı.

"Gergin," dedi Leaf.

Her kasını sıktı.

"Bekle." O sıkılmış onun kollar etrafında Onu.

"Tutun kadar titreme sakinleşir. Serbest bırakın."

Nefes verdi ve rahatladı. Hâlâ titriyordu. Ve şimdi burnu akmaya başladı.

"Ve yine."

Kutuptan gelen, kemiklerini uyuşturan rüzgâr derisini jilet gibi ısıırıyordu. Nova nefesini tutarak gerildi.

Yaprak kuru bir sesle, "Atı da düşün," dedi. "İyi olacaksın." "Endişeli misin?" diye alay etti tekrar rahatladıktan sonra.

Homurdandı. "Bir eş böyle yapardı."

Beyaz tüylü kanatları olan melekler etraflarını sararken toz halinde kar patladı. Nova bu mucizevi manzara karşısında buz gibi havayı içine çekerek nefesini tuttu. Annesi olsa dizlerinin üzerine çöküp dua ederdi.

Karmaşık desenlerle işlenmiş soluk deri zırhlar giymiş, her biri bembeyaz saçlara ve kirpiklere sahip dört asker pençelerini ve dişlerini gösteriyordu.

"Dur!" diye bağırdı maun tenli ve soluk çilli bir erkek. Nova adamın çarpıcı yakışıklılığına bakarken kalbi pıt pıt atmaya başladı. Kırpılmış gümüş rengi saçları, buz gibi manzarayı yansıtan gri gözlerini vurguluyordu. Bu baykuş şekil değıştircilerin, Grung'un ordusundaki karga şekil değıştirciler gibi kıvrımlı yuvarlak kulakları vardı.

Diğer muhafızlar iki kadındı; biri beyaz afro saçlı ama kahverengi tenli, diğeri ise albinizmlı bir insan kadar solgundu. Derisindeki yanık izleri olmasa karda tamamen kamufle olabilirdi.

Dördüncü muhafız kollarını kavuşturmuş ve etkilenmemiş bir ifadeyle geride durdu. Leaf'in yüzünü işaret etti ve "O bir Muhafız, Fırtına" dedi.

"Benim gözlerim var Alaric," diye yanıtladı ilk erkek muhafız-Fırtına.

Güzel isim, diye düşündü Nova. Ama sonra baykuş şekil değıştiren Leaf'e ters ters bakarken dudağı tiksintiyle kıvrılınca içini bir panik kapladı. İsteyeceğı son şey başka bir kavgaya karışmaktı.

"Frostwing'deki işinizi belirtin." Storm öne doğru tehditkâr bir adım attı.

Nova, Leaf'in nefesini verirken *embesil* kelimesini mırıldandığından emindi. Ama ön kolunu belinden yukarı kaydıldı ve göğüslerinin etrafına doladı. Şimdi de onu mu elliyordu?

"Üşüyoruz ve sığınacak bir yer arıyoruz," diye homurdandı Yaprak.

Storm'un bakışları önce Leaf'in elinin bulunduğu yere, sonra da Nova'nın yüzüne kaydı ve uygun olandan daha uzun süre baktı. Yaprak düşündü

Çünkü alçak sesle, soluk soluğa bir hırıltı çıkardı.

"Çiftleştiniz mi?" Storm huysuzca sordu, kaşları güvensizlikle kalkmıştı. "Bir Gardiyan mı?"

Sonunda Leaf'in onu neden ellediğini anladı. O yalan söyleyip çiftleştiklerini söyleyemezdi ama o söyleyebilirdi. Numara şimdi başladı.

"O benimdostum," o onaylandı, onu dişler kontrolsüzce konuşuyor.

"Ve donuyor," diye tersledi Yaprak. "Soğukta gereğinden fazla kalmamıza izin vermeyin."

Storm'un bakışları daraldı. "Yoksa ne olur?"

"Ya da Tarikat'ın geri kalanına liderlerinin sorumluluktan kaçtığı yeri söylerim. Tüm Büyücü ve Muhafızların karar ve rehberliğe ihtiyaç duyarak kapınıza dayanması uzun sürmeyecek."

Her bir baykuş şekil değiştiren hareketsiz kaldı. Storm alay etti, tehditten rahatsız olmamıştı. "İnkâr etme," dedi Yaprak "Burada olduğunu biliyorum. Söyle ona D'arn Leaf burada ve konuşmak istiyor. Eğer gitmeye kalkışırsa yoldaşımdan bahsedin."

"Kendisi rahatsız."

"Umurumda değil," diye mırıldandı Yaprak. Atın yanlarını tekmeledi ve onları mahmuzlayarak ilerledi.

Muhafızlar kovalarken beyaz tüylü kanatlar sertçe çarparak rüzgârı ve karı karıştırdı. Fırtına üzerlerinden o kadar yakın uçtu ki Nova uzanıp zırhlı karnına dokunabildi.

"Davetsizce içeri dalmayı aklınızdan bile geçirmeyin," diye bağırdı Storm onlara.

Yaprak sessiz kaldı.

Baykuş şekil değiştiren hızlandı ve cesurca yollarını keserek yere indi. "Tekrar etmeyeceğim," diye hırladı Storm. "O rahatsız."

"Ne yapıyorsun?" Yaprak dizginleri çekerek onları durdurdu. "Battaniyesinin altına mı saklanıyorsun?"

"Anma Şarkıları'nın tam ortasında." "Neyin?"

"Bir uyanış," diye araya girdi solgun dişi tepemizde süzülürken. "Şimdi bölmek saygısızlık olur."

Yaprak bu kez daha saygılı bir şekilde, "Birinin öldüğünden haberim yoktu," dedi.

"Neden yapasınız ki?" Fırtına burnunun ucuyla onlara baktı. "Frostwing'de ölümden önce yaşamı kutlarız."

"Bu uyanış ne kadar ?" Yaprak sordu.

"Sekiz günlük bir ritüelin üçüncü gününe geldiniz." "Beş gün daha beklemek zorunda mıyım?"

Baykuş şekil değiştirenler kendi aralarında fısıldaşıyor, bu da arkasında sabırsızlanan yiğit Muhafız'ı rahatsız ediyordu. Nova ciğerlerinin bir nefesle kabardığını hissetti, bir talepte bulunmaya hazırlanıyordu ama Storm bir teklifle öne çıktı.

"Locada kalabilirsiniz. Işık Sunusu, Sessiz Uçuş Dansı, Beslenme Ziyafeti ve Son Veda'ya saygıyla katılabilirsiniz, ancak Bilgelik Paylaşımı'na katılamazsınız. Bu sadece baykuş değiştiren topluluğu içindir."

"Güven bana, ihtiyacım olandan daha fazla kalmayacağım," diye yanıtladı Yaprak. ". Bizi takip edin."

Yolun geri kalanında muhafızlar onları gölgeledi. Nova köyün inanılmaz ahşap mimarisi ve kapıların üzerindeki ışık saçan devasa ağacın görüntüsü karşısında dehşete düşmek istedi ama iç kulakları acıyla sızladı. Gözleri ve burnu sulanmıştı. Soğuk, nemli vücudunun kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Kapıdan içeri girdiklerinde attan indiler ve bir muhafız atı aldı. Leaf çantasını ve kılıcını toplarken Storm onları yakından izledi. Yaprak kolunu Nova'nın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti ve rol yapmaya devam etti. Ama sevimli davranmak onun için hiç de zor değildi. Adamın vücudu sıcak ve davetkârdı.

Bu soğuktan etkilenmemesi onu şok etmişti. Ama sıcak Kaliforniya iklimine alışkın olduğunu sanıyordu. Gönüllü olduğu tüm yerler okyanus kıyısındaydı. Serpintiden önce hiç kar görmemişti.

Nova titremesini durduramıyordu. Leaf yiyecek ve kalacak yer ayarlarken soğukta bir saat daha beklemek gerekti. Ahşap kulübeye doğru yürüdüklerinde Nova gribin pençesine iyice düşmüştü. Leaf'in gürlemesini ve kapılarına gelen birine ödeme yapmasını zar zor fark etti. Tek istediği dondurucu giysilerini çıkarıp şirin yatak odasının köşesindeki yatağın üzerindeki kabarık battaniyelerin altına girmekti.

Çıtırdayan şöminenin önündeki pelüş halının üzerine süründü. *Mmm*. Sıcaklık tenine çok iyi geliyordu. Ayak sesleri yaklaştı ama gözleri açılmayacak kadar ağırdı.

"Yatak ikimiz için de yeterince büyük," diye homurdandı Yaprak. "Bunu garipleştirmeye gerek yok."

Titremesine engel olamıyordu.

"Nova?"

"Git . Bir şeye yakalandığımı görmüyor musun?"

Yanına çömeldiğinde dizleri . "Ne ile geliyorsun?"

"*Qué menso.*" Suratını astı. "Hastayım, iyiyim. Kulaklarım ağrıyor. Belki soğuk algınlığı. Belki de grip."

Sessizlik uzadı. Ateş çıtırdadı. Nova'nın somurtması derinleşti. Sadece uyumak ve her şeyi unutmak istiyordu.

"Hasta mısınız?" diye tekrarladı. "Yani... vücutta bir hastalık mı var? Bu bir insan hastalığı mı?"

"Kulağa çok hoş geliyor." Daha fazla sessizlik.

"Gözlerini yüzümde hissediyorum, *Hoja*. Neden bakıyorsun? Daha önce hasta olan birini görmedin mi?"

"Hayır."

Ağırlaşmış gözlerini açtı, parlak ateş ışığına hazırlıklı değildi ve hapşırdı. Kulaklarına ağrı saplandı ve kulaklarını tutarak inledi.

"Yaraların iyileşmedi mi?" diye sordu. "İçim ağrıyor," diye inledi. "Kulak ağrısı." "İçim."

"Evet!"

"Ölümcül mü?"

"Tanrım, umarım olmaz." "Ne kadar sürecekt?"

"Her zaman sorularla." Onu kışkıışladı. "Bırakın da huzur içinde öleyim."

"Ölümcül olmadığını söylemiştin."

"Öyle değil. Bu sadece bir ifade.. *¿Sabes qué, Papi?* Boş ver."

Yaprak ayağa kalktı. "Bir şifacı çağıracağım."

"Sadece uyumam gerekiyor," diye mırıldandı. "Ama limonlu sarımsak çayına hayır demezdim."

"Gahr-lick." Yumuşakça homurdandı. "Kulağa bir Fee-Lion'un yapacağı bir şey gibi geliyor."

O her neyse. Homurdandı ama konuşacak enerjisi kalmamıştı. Sonunda Yaprak'ın ayak sesleri kesildi ve anılarında bir yerlerde sıkışıp kalmış, sayıklamaya bağlı bir rüyanın içine düştü. Annesi yanan alnına dokundu ve ardından babasının hazırladığı çayı içirdi. Tadı iğrençti, eskiden yaptığı çaya hiç benzemiyordu. Ama iyi bir küçük kız gibi yuttu ve uyudu.

ChapTer SIXTeen

A Nova'ya şifacının çayını yedirdikten sonra Leaf onu Loca'nın kâhyası tarafından sağlanan rahat pamuklu geceliklerle yeniden giydirdi. Nova'nın şifacıya yakın kalmakla ilgili iniltilerine rağmen onu yatağına taşıdı. Yerleşik ateş perileri onu ihtiyatla izledi. Caydırıcı olsun diye korlar fırlatırlarsa hiç şaşırmayacaktı. Onu kesinlikle gözetimsiz bırakamazdı.

Yatağa yerleştikten sonra bir yastığa sarıldı ve bir şeyler mırıldandı.
"Neydi o?" Diz çöktü ve daha yakına eğildi.

Sızlandı, sonra adamın alışmaya başladığı bir şekilde surat astı... ama karşı çıkmadı. Bu hiçbir zaman iğrenç, bencilce ya da çocukça olmamıştı. Genellikle, güçlü ruhunun bir göstergesinden önce gelirdi.

Yaprak bir cevap beklerken onun yüzünü inceledi. Koyu, uzun kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde gölgeler bırakıyordu. Hiç fark etmemişti ama oradaki çiller ona bir takımyıldızını, hatta belki de bir zamanlar denizcilerin evlerine giderken kullandıkları bir haritayı hatırlatıyordu. Bugünlerde kimse pek denize açılmıyordu. Okyanuslar derinlerden gelen mana çarpık canavarlarla doluydu... ve uygarlaşmamış su fae'leriyle. Ürperdi, bir Muhafız olmanın onu o keşfedilmemiş yerlerin yakınına bile götürmediğine şükretti.

Nova'nın iç çekişi alnına yapışmış bir tutam nemli saçı yerinden oynatarak görüşünü bozdu. Bir parmak ucuyla izini sürdü ve yüzünden kaydırdı. Sonra yumuşak çene çizgisini takip etti. Teninin her santimi kadife gibiydi.

"Asla işe yaramaz anne" diye mırıldanarak onun dokunuşuna doğru yuvarlandı. "Ne işe yaramaz?"

"Alnında ateş var mı diye kontrol ediyorum. Aptal yaşlı kadın masalı."

"Öyle mi?" Elinin tersini kızın alnına bastırdı. Dokunuşunun altında sıcak sıcak yanıyordu.

Belki de Nova'nın annesi bir konuda haklıydı çünkü bu kesinlikle iyi hissettirmiyordu.

Ateş.

Ense tıraşıyla kaplı çenesini kaşdı. Elphyne'de birlikte zaman geçirdiği insanların çoğu Kuyu tarafından kutsanmıştı ve tüm fae'ler gibi hastalıklara karşı bağışıklıkları vardı. Bu bağışıklık, iyi bekçiler olmaları karşılığında Kuyu'nun bir hediyesiydi. Bir insanın rahatsızlandığına dair gördüğü diğer tek örnek, mana boşaltımından sonraydı.

Baykuş değiştiren şifacı bu hastalık hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bir çay bıraktı ve kutsal ağaçlarında saklanan kadim bilgiğe danışmaya gitti. Son birkaç yıldır, Elphyne'deki çoğu şifacı gibi, vücudu büyü olmadan iyileştirmek için eski dünya bitkisel bilgeliğine geri dönmüştü. Genellikle hastalıklar değil, yaralar etrafında dönüyordu. Gahrlick hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sıvı ve dinlenme resmi reçetesi idi.

Leaf kısa bir süre Forrest'ın eşi Melody'ye bir mesaj göndermeyi düşündü. Yakın zamanda insan arkadaşlarını Kristal Şehir'den Elphyne'e taşımıştı. Düşünecek olursak, herhangi bir İyi Kutsanmış kadın bu ateş hastalığı hakkında ne yapılacağını biliyor olabilirdi. Seelie Yüce Kraliçesi Ada, bir fae şifacısı olarak eğitim almıştı ama eski dünya hastalıklarını mutlaka biliyordu.

Her halükârda, buradan onların fikirlerini almak imkânsızdı. Bir baykuş şekil değiştiricinin onun için kıtayı uçarak geçmeye gönüllü olacağından şüpheliydi.

Aleksandra da rahatsızdı. Etrafa sormuştu. Gerçekten de canlı bir uyanış devam ediyordu. Eğer araya girerse, tüm şekil değiştiren nüfusunu rahatsız etme riski vardı. Bunun gibi uzak topluluklar birbirlerine sıkı sıkıya bağlı ve kendi yöntemlerine sadıktı. Prime'ı kandırmak için Nova'nın en iyi durumda olmasına ihtiyacı vardı.

Dinlenme reçetesinin yeterince iyi olduğuna karar vererek kâhyayı çağırdı ve daha fazla yiyecek, baharatlı şarap ve kuru giysiler sipariş etti.

Kendisi. Muhafız üniforması kokuyordu ama onu kendisi yıkamak zorundaydı. Yıkanması için dışarıya göndermek yasaktı. Herhangi biri onu çalabilir ve bir Muhafızı taklit etmek için kullanabilirdi. Parlayan gözyaşı damlası işaretinin sahtesini yapmak imkânsızdı ama bazı embesiller o kadar da zorlanmıyordu.

Sürgülü ahşap bir kapı küçük bir banyoyu yatak odasından ayırıyordu. Küvette yıkandı, tıraş oldu ve giyindi. Sonra yün pantolonun kalçalarına ne kadar sıkı oturduğunu görünce kaşlarını çattı. Bu baykuş şekil değiştirenler kıvrak yaratıklardı. Açık tunik ekstra sıcaklık sağlıyor ve müstehcen bir şekilde oturan gömleği örtüyordu.

Üniformasını küvette yıkadıktan sonra kuruması için ateşin yanına astı ve Jackson Crimson'ın günlüğündeki bir başka yazıyı okumak için döşemeli koltuğa yerleşti. Baharatlı şarabından bir yudum alarak, yer imi koyduğu yeri bulmak için sayfaları çevirdi. Farkında olmadan, Nova'yla Unseelie savaş kampında konuştukları sayfaya fazla ilerlemişti.

Şimdiden uzak bir anı gibi görünüyordu.

Nova'nın kadınsı karalamasını okudu: *Hadi yapalım şunu. Kaşınmış bir kaşıntı diyelim. Sonra .*

Onu o çadırdaki, şehvet düşkün kulakların ve meraklı askerlerin önünde becermeye razı olmuştu. Ona iyi olup olmadığını sormak yerine, *Crimson*'la çok meşguldü. Askerlerin ona kötü davranıp davranmadığını bile kontrol etmemişti. Bariz ihmalinden dolayı midesi çalkalandı. Kendisine kızarak, *Samhain Arifesi, On Dört On İki ANF yılı* tarihli bir kayda göz attı.

Yılın bu zamanı her zaman en zorudur. Artık Cadılar Bayramı demesek de, balkabakları artık olmasa da, kapılardaki turuncu çelenklerden aile ocaklarında paylaşılan cömert yemeklere kadar her yerde Estrella'yı hatırlatan şeyler görüyorum. Küçükken beni mahallede şeker mi şaka mı oynamaya götürürdü. Her zaman cadı gibi giyinirdi. Her seferinde. Erkek kardeşi

*en korkunç seri katil olmayı severdi. **Benim** gitmemem gerekiyordu. Annemle babam "Tonu düşürür" derdi. Ama ben gizlice çıktım ve o da bana giyecek bir şey buldu, yüzümde basit bir kurukafa resmi olsa bile.*

Yaprak yukarı baktı. Kırağı pencere camında kristal danteller bırakmıştı. Kum saatinin birkaç tur daha atmasına daha gün batımı yoktu ve dışarıda kar yağıyordu.

Genellikle Crimson'ın günlüğünde kaybettiği kadınla ilgili kısımları okumayı atlardı ama bir şey Leaf'in bakışlarını tekrar kelimelere çekti. Şarabını yudumladı ve okumaya devam etti.

Aleksandra bu küçük ayrıntıları çoktan unuttu.

Maebh eski Kelt folkloruna çok bağlı.

/Yuvarlak kitaplar. Bu yüzden artık Samhain demek zorundayız. Onun bu dünyayı yeniden isimlendirme arzusunu anlayışla karşıladık, ama endişeleniyorum ki bu artık bir takıntı haline geldi.

*Her şeyin yeni, eski isimlere ihtiyacı var. Ve . Acı, büyük acı, büyük kayıplardan gelir. Derinden incinirler / ya da kimi kaybettikleri. Zamanla kolaylaştığını kim söylediye yalan söylemiş. **Ben** de kaybettim. **Ben** de acı **çektim**. Çünkü benimki....*

Mesele şu ki, tarihi silmek değil.

Hatalarımızı hatırlamalıyız. Kaybettiklerimizi daha iyi bir dünya inşa ederek onurlandırmalıyız.

Bazen geceleri, değişmeyen yıldızlara bakarken, onu düşünür ve öğrendiğimde ne diyeceğini hayal ederim.

mücadelesine devam etti... o zamanlar ona karşı koyacak kadar güçlü olmasam da.

O haklıydı.

Onu dinlemeliydim. Hepimiz onu dinlemeliydik.

YAPRAK, ateşin yanındaki koltukta uyuklamaktan sırtı tutulmuş bir halde uyandı.

Çok fazla şarap.

Ateş perileri de uyukladı.

"Hey," diye ve için için yanan közlerin üzerine biraz çıra attı. Minik elemental varlıklar korkuyla ciyakladı, ayağa fırladı ve zıplayarak tehlike aramaya başladı. Onun geldiğini gören bir tanesi minik alev yumruğunu salladı. Bir kütük daha koydu. Kıvılcımlar taş bacanın içinden uçtu. "Lanet olası işini yaparsan ben de yapmak zorunda kalmam, değil mi?"

Odunları kendilerinin ekleyemeyeceğini anlayınca başını küçümseyici bir şekilde salladı. Gıcırdayan tiradı duymazdan geldi ve bir başka uyku için arkasına yaslandı. Uyku iyiydi. Bu kadar uzun süre yolda olmaktan nefret ediyordu. Bu da kehanetin tamamını bulması için bir başka nedendi. Lekeyi düzeltmek kesinlikle Crimson'ın geçmişine dayanıyordu.

Günlüğündeki diğer kayıtlar Maebh'in eski dünya folkloruna olan takıntısına işaret ediyordu. Ve eğer Sluagh'ı çağırmanın yolunu bu kitaplardan birinde bulduysa, belki de onu yaratmanın sırrı da bu kitaplardan birindeydi. Koleksiyonunu karıştırması için özel odasına girmesine izin vermesi pek olası değildi.

Nova'nın iniltisi onu ayağa kaldırdı. Adrenalin vücuduna yayıldı. Yüzünü silerek küçük süiti geçti. Pencereden süzülen bir ay ışığı terli yüzüne vurdu. Yatağı ve giysileri yağmurda uyumuş gibi sıırılsıklamdı. Alnının sıcaklığını test etti ve yandığını gördü.

"Jace?" diye mırıldandı.

İnkâr etmek için ağzını açtı ama kadının yüzünü buruşturan acıyı daha da arttırmak istemedi.

"Evet," diye fısıldadı, onun seviyesine inerek. "Ben buradayım."

Dudaklarından bir hıçkırık koptu. Gözlerinden ve burnundan sıvı sızarken Yaprak irkildi. Muhtemelen onu silmesi için bir şeyler getirmeliydi. İnsanlar fae'lerden çok daha fazla sızdırırdı.

Ama o hareket ettiğinde Nova elini kalbine götürerek kavradı. "Tanrı'ya şükür sensin," diye mırıldandı. "En kötü rüyayı gördüm. Niles *her şeyi* mahvetmişti. Dünya ölmüştü. Ve sen bana karşı çok acımasızdın."

Gözleri kapandı ve daha fazla sıvı sızdı. Yaprak ne yapacağını bilmiyordu. Söyleyecek söz bulamıyordu. Ama Aleksandra'nın törenine saygı gösterme zamanı çoktan geçmişti. Bunun için sözünü kesmesini anlayışla karşılayacağından emindi.

Geri çekildi ama Nova bırakmayı reddetti. "Beni bir daha bırakma."

Yine mi? Kaşlarını indirdi.

"Yapmayacağım." Çayı dudaklarına götürdü.

"İç." "İstemiyorum." Kadın yüzünü çevirdi.

Yaprak'ın dudakları düzleşti. Kadının elinden kurtuldu, bir havlu buldu ve yüzünü sildi, sonra çenesini tuttu ve bardağı dudaklarına bastırdı. "İçmelisin. İyileşmene yardımcı olacak."

Kadının yüzü gevşedi ve panik adamın içine işledi. Onu silkeleyerek uyandırdı ama kadın uyanmak için mücadele etti. Zihni, onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Arkadaşının ona taktığı terim neydi?

"*Estrella*, benim için iç."

Kelime buydu, değil mi? Birden doğruldu ve açık günlüğe baktı. Kahretsin. Siktir. Az önce o kelimeyi orada da okumamış mıydı?

Nova nankörce de olsa inledi ve çatlamış dudaklarını araladı. Birkaç yudum aldıktan sonra yeteri kadar içti ve tekrar sayıklamaya başladı. Ama adamın elini tutup bir daha gitmemesi için yalvarmadan önce değil.

"Yapmayacağım," diye cevap verdi, midesinde huzursuzluk çalkalanıyordu.

"Güzel." İç geçirdi, gitti. "Geçen sefer kalbimi kırmıştı."

LEAF yumruğunu Prime'in kapısına vurdu. Porselen sekiz numara tahtaya çarparak tıkırdadı ama Loca'nın diğer misafirlerini uyandırmayı pek umursamadı. Baykuşlar genellikle gececiydi. Hayatta kalırlardı.

"Orada olduğunu biliyorum, Prime!" diye bağırdı. "Kapıyı aç, yoksa ben-"

Kapı, gölgeler içindeki Aleksandra'ya açıldı. Beyaz saçları ve tüylü kanatları gri görünüyordu. Soluk yün cübbesi törensel görünüyordu ama bundan bahsetmedi.

"D'arn Leaf." Gözlerinde kızgınlık parladı. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Yardıma ihtiyacım var." Crimson hakkında da cevaplara ihtiyacı vardı ama Nova önce geliyordu.

"Yeni olan ne?" Prime'a hiç benzemeyen bir şekilde gözlerini devirdi.

Yaprak'ın gözleri kısıldı ve onu yeniden değerlendirmek için kendini zorladı. Dışarıdan bakıldığında aynı görünüyordu. Yaşlanmayan kahverengi teni pürüzsüzdü. Beyaz kirpikleri geniş, koyu gözlerini çevreliyordu. Ve o mağrur çenesi asla dışarı çıkmayı ihmal etmiyordu. Ama bu gözlerdeki bir şey onu durdurdu. Genellikle soğuk ve boş olurlardı. Bu gece ise hüznü doluydular.

Sorular sonra.

"Nova iyi değil," diye havladı.

"Eşin mi?"

"Başka neden burada olayım ki? Ateş denen bir insan muzdarip." Aleksandra'nın bakışları onun sözleri karşısında yumuşadı. Kendini rahatlamaya zorladı. "Belki de eski dünyaya ait bir hastalık olduğu için ne yapacağınızı biliyorsunuzdur."

"Oh, D'arn. Eğer hastaysa, çok uzun süre beklediniz ve Kuyu artık onu kutsamıyor."

"Bunun için beni suçlama." Kendini savunurken öfkesi hızla yükseldi. "Beni ona götür."

Yaprak, kapı bakan gözlerle aldırmadan Loca koridorlarında ilerledi. Evine girene kadar durmadı.

oda. Aleksandra onu takip etti ve hemen nefesi kesildi.

"Burası neden bu kadar sıcak?" Pencereye doğru koşup açarken beyaz tüyler hışırdadı.

Buzbir hava dalgası saçlarını savurdu.

"buz gibi." Yaprak küstahça eliyle işaret etti. "O bizim gibi değil."

"Aptal." Sözcük onun içindi ama gözleri yataktaki kadındaydı. "Ateşi var. Sıcak daha da kötüleştirir."

"Soğuk ona bunu yaptı. Onu iyileştirebileceğini düşünmek ."

"katır, değil mi?" Aleksandra Nova'ya sanki Leaf orada durmuyormuş, tepelerinde dikilmiyormuş gibi konuştu.

Nova kısa bir süre kendine geldi ve kıkırdadı. "Jace tipik bir erkek."

Aleksandra'nın gözleri Yaprak'a kaydı. Beyaz kaşlarını kaldırdı.

"Tanıdığım birine benzediğimi düşünüyor," diye hızlıca mırıldandı, sonra başını salladı. "Ve bu konuda seninle konuşmak istiyorum. Ama önce ilgiye ihtiyacı var. Sebep soğuksa çözüm de soğuk olmayacaktır."

Prime, tıpkı Leaf'in yaptığı gibi avucunu Nova'nın alına bastırdı. *Bir şeyler* bildiğini kanıtlamak istercesine, "Dokunulamayacak kadar sıcak olduğunu zaten biliyorum. Birinin ateşi olup olmadığını böyle anlıyorlar."

"Ateşini kontrol etmeniz gerektiğini bildiğiniz halde odayı fırın gibi mi tuttunuz?"

Onun sözleri gururunu ezdi. Dünyada ondan başka kimse bunu yapamazdı ve neden onun üzerinde bu güce sahip olduğunu anlayamıyordu. Aleksandra'nın Leaf'e yüklediği tüm beklentilere rağmen, ona istediği gibi davranması için daha fazla hareket alanı da sağlıyordu. Onun yanında kendini her zaman bu kadar yetersiz hissetmemesi gerekiyordu.

Ama Nova'nın gelişinden beri bunu kendi başına yapmıştı.

"Ateş," diye açıkladı, "bir enfeksiyon nedeniyle vücudun iç sıcaklığının artmasıdır. Eğer çok ısınır, ölecektir. Vücudunun soğumasına yardımcı olmak, ısı düzenlemesine yardımcı olacaktır. Umarım."

Yaprak kollarını kavuşturdu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Soğuk bir banyo yap." Aleksandra nemli gece kıyafetlerini hissedince kaşları çatıldı. "Ve onu bu ıslak giysilerden kurtar."

"Bu mı?"

"Yardıma olacaktır. Daha fazla sıvı verin ve dinlenin. Ah. Zavallı şey." Anaç bir tavırla Nova'nın yüzünü okşadı. Leaf, Prime'ı hiç böyle görmemişti. Sadece eski anıları hatırlamakla kalmıyor, aynı zamanda merhamet doluydu. "Eğer bu zamanda aspirin diye bir şey olsaydı, ona biraz bulurdum. İlaç bir bitkiden elde ediliyordu ama hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Pek fazla kişi bilmiyordu. Yerel şifacının geniş bir kütüphanesi var. Belki o yardımcı olabilir."

"Çoktan çay temin etti. Yani... Nova yaşayacak mı?"

Stoacı baykuş şekil değiştiren, onun gözleriyle buluşmadan önce kanatlarını sıkıştırdı. "Neredeyse kesinlikle. Genç ve sağlıklı bir kadın genellikle gribi atlatır. Yine de... bu seferki mikroplar çok daha farklı olabilir. Ve öngörülemeyen komplikasyonlar her zaman bir olasılıktır. Kullanacak saf mana olmadan-" Leaf'e kınayan bir bakış fırlattı. "Bekleyip görmemiz gerekecek. Ateşini düşürürsen ve sabaha kadar ateşi düşmezse, başka ne yapacağımı bilmiyorum. Çiftleşme bağınız sayesinde sıkıntılı olup olmadığını hissedebiliyor musunuz?"

Yaprak gerildi. "Bu durumda hiçbir şey söyleyemem." "Hmm."

"ne kadar soğuk çalıştırmalıyım?" Banyoya erişmek için onu itti.

En azından bu şekil değiştirenlerin su tesisatı vardı ve soğuk Elphyne iklimlerindeki çoğu işletmenin boruları dondurucu soğuklara dayanacak şekilde büyülenmişti. Büyü bozulmadığı takdirde tıpkı çantası gibi yıllarca dayanabilirdi.

Isıtma, leke temizlenmezse yok olacak bir başka mana kolaylığıydı. Isı dolu mana taşları zaten çok azdı. Kendi kendine homurdanarak musluğu açtı.

"Ne kadar soğuk?" diye tekrarladı. "Soğuk."

Haklısın. Çünkü bu iyi bir açıklama. Banyo kapısından gelen hışırtıya bakılırsa, hareket etmiş gibi görünüyordu. *Eşyalarımı gözetliyor olmasa iyi olur.* Ama ellerini kaybettiye, yakında öğrenecekti.

"Peki ya odanın sıcaklığı?" Elini akan suyun içine tuttu. Olabildiğince soğuktu.

"Banyodan sonra pencereyi kapatabilirsiniz. Sprite'lara yangını minimumda tutmalarını söyleyin."

Banyo dolaplarında suya koymak için tuz aradı. Belki de... dolapları açtı ve sifonlu tuvalet için temiz havlu ve kağıt buldu. Belki de suya bir şey eklemek kötü bir fikirdi. Başbakan'a sorması gerekiyordu. Ne de olsa diğer her konuda yanılmıştı.

Suyun doluşunu izlerken birden Crimson'la arasında keskin bir yakınlık hissetti ve başarısızlıklarından yakındı. Leaf ne kadar uğraşırsa o kadar büyük bir karmaşa yaratıyor gibiydi. Ama o pes edecek biri değildi. Crimson'ın aksine, tören gölüne ikinci kez girme düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu.

Neredeyse deja vu gibi, tedirginlik yine tenini karıncalandırdı. Küvet neredeyse dolmuştu, bu yüzden musluğu kapattı, kollarını sıvadı ve bazı sorular sormak için yatak odasına döndü.

Başbakan gitmişti. Ama yataktaki çarşafları çıkarıp yerine kuru olanları koymuştu. Yaprak kapalı kapıya kaşlarını çatarak baktı. Bir kâhya ya da muhafız dışarıda, Kuyu Tarikatı'nın nüfuzlu Prime'ından talimat bekliyor olmalıydı. Muhtemelen bu törenlerin onur konuğuydu, dolayısıyla cübbesi de öyleydi. O daha fazla düşünmeden Nova inledi ve titredi. Kıyafetleri hâlâ nemliydi ve içeri giren soğuk havayla birlikte muhtemelen teninde donuyordu.

Ama buna ihtiyaç yok muydu?

"Aleksandra bu konuda haklı olsa iyi olur," diye homurdanarak onu kollarının arasına aldı. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunulamayacak kadar sıcaktı. İkisini de tamamen giyinik halde küvetin suyuna daldırdı.

"Jace!" diye bağırdı ve dışarı çıkmaya çalıştı.

"Şşş." Kucaklamasını sıkılaştırdı. "Sakinleşmelisin, Estrella."

Bu ismi kullanmanın onun için bu kadar kolay olması şok ediciydi. Ve bunu her fark ettiğinde, içindeki huzursuzluk daha da artıyordu. ne olduğunu biliyordu ama itiraf etmeyi reddediyordu.

İnledi ve ona doğru yuvarlandı, yanağını onun göğsüne bastırdı, nefes almak için çaba harcadı. Göğsünde hafif bir çingirak sesi duydu ve kaşlarının arasındaki kırıksık kaybolmamıştı.

"Hasta olmayı sevmiyorum," diye mırıldandı.

O tanıdık hissi içinde dönüp duruyordu.

Clarke ona nereye bakması gerektiğini ilk söylediğinde Nova'yı aramalı mıydı? Ama o sadece birkaç ay önce çözülmüştü. Elbette bu, kaderin her şeye rağmen onu beklediği anlamına geliyordu. Ya da belki onu buzla kaplı olarak bulabilirdi. Belki de hapishaneyi mana ile eritebilirdi çünkü... çünkü o zamanlar endişelenecek pek az leke vardı.

Belki de tüm bu savaşı önlemeye yardım edebilirdi.

Banyodan sonra kuru bir geceliği kızın başına geçirdi, pencereyi kapattı ve battaniyenin altına, kızın yanına yerleşti. Nefes alış verişini izlemek, düzenli olduğundan emin olmak istiyordu. Çıngırak hâlâ oradaydı ama kaşlarının arasındaki kırıksıklık neredeyse kaybolmuştu ve teni artık damarlarından ateş pompalanıyormuş gibi yanmıyordu.

Yarın Başbakan'a şüphelerini soracaktı. Bu gece onları görmezden gelecekti. Muhtemelen her şeyi fazla düşünüyordu. Ayrıca, bir cevap ortaya çıktığında, geri kalanının makaradaki yün gibi çözüleceğini ve hayatını daha da karıştıracaklarını hissetti. Ama -esneyerek- bunu yarın çözecekti.

ChapTer SeVenTeen

Nova gözlerini açtı ve odanın karşısındaki süslü oymalı ahşap kapıya göz kırptı. Neredeydi? Ne olmuştu? Burası bir otel odası mıydı? Kesinlikle bir orman değildi.

Zemin.

Yanında, masanın üzerinde boş bir toprak kupa duruyordu. Acı bir kokusu vardı. Dudaklarını yaladı, neredeyse kokuyu tadacaktı ve ürpererek burnunu çekti.

Hatırladığı son şey şelaleydi... sonra geçit ve karın içine at sürmek. Ah evet, bir de ıslak saçlarındaki ve kulaklarındaki dondurucu sıcaklık vardı - kulaklarına dokundu. Acıyorlardı ve... üşütmüştü... ya da grip olmuştu.

Her şey aklına geldi. Burası o ateşli muhafızın onları götürdüğü locaydı. Adı neydi? Fırtına. Sıcak battaniyeyi göğsüne çekti ve odayı daha iyi görebilmek için doğrulup oturdu.

Tavanda ahşap kirişler çaprazlama uzanıyor, şöminede küçük bir ateş çıkırdıyor ve yanında çıplak bir Muhafız elf uyuyordu.

Yaprak bir elini başının arkasına koymuş uyukluyordu... bakışları yavaşça adamın yontulmuş vücudunda geziniyor, bakmaması gereken tüm ağız sulandırıcı yerlere iniyordu. Gergin duruşu kasların üzerindeki deriyi gerginleştiriyor, ona sahip olduğu gücü tüm ayrıntılarıyla hatırlatıyordu. Kolunun izlediği yolu takip ederken nabızı hızlandı... karnından aşağıya, battaniyenin altındaki müstehcen uzun çıkıntıya kadar.

Onu yalnız bırakmak niyetiyle aniden doğruldu ama yanlışlıkla battaniyeyi kalçalarından çekti.

"¡Ay Dios!" diye mırıldandı. Adamın yumruğunda tuttuğu uzun, kalın, sert uzantıyı görünce yanaklarına kan hücum etti.

O kadar hızlı döndü ki yanlışlıkla battaniyeyi adamın vücudundan daha fazla çekti. Oh hayır. ¡Estúpido! Battaniyeyi yerine koymaya çalıştı ama adamın mavi gözleri açıldı ve onu olduğu yere mıhladı.

"Nova?" Sesi uykunun verdiği sertlikteydi.

Gözlerini kapadı ve irkildi. "Evet?"

Adam ayağa kalkıp kadının ellerini yüzünden çekmeden önce birkaç dayanılmaz kalp atışı daha geçti.

"Hâlâ ateş hastalığından muzdarip misin?" Elini kızın alnına bastırdı ve konsantre bir şekilde kaşlarını çattı. "Daha soğuk görünüyor." Elf kulağını kızın göğsüne dayadı ve "Nefes al" dedi.

"Um. Tamam." Nefes aldı, hafif bir tıkırtı hissetti ve öksürmek için ağzını kapattı. Gecenin anıları ona sert ve hızlı bir şekilde çarptı. Yaprak onunla ilgilenmişti. Ona çay vermiş ve göz kulak olmuştu... Kaşları çatıldı. Onu soğuk bir banyoya mı sokmuştu?

Yaprak doğruldu. "O kadar da kötü değil. Çay muhtemelen yardımcı oldu ya da belki de sonunda İyi Kutsanmış'a geçiş yapıyorsun. Şifacıya sormayı unutmamalıyım. Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Susadım. Biraz utandım. Muhtemelen burnumu silmem gerekecek."

Onaylarcasına homurdandı ve yataktan kayarak ayağa kalktı. "Yüzünüzden çok fazla sıvı sızıyordu. Sana bir şeyler bulacağım."

Nova'nın yüzü aniden altın kalçalarla doldu. Esnemesi ve gerinmesi sırtındaki kasları patlattı. Sonra banyoya doğru tökezledi.

"Çıplak mı uyudun?" diye haykırdı, sesi tizleşmişti. "Benim yanımda mı?"

Onu tutarak...

Omzunun üzerinden ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Bir ara sen de çıplaktın."

"Ne?" diye ciyakladı.

"Neden üzülüyorsun? Nehirde her şeyi gördüm zaten."

Kaşları çatıldı. "Yani bu, elin aletin üzerindeyken yanımda uyumana izin mi veriyor? Sen çıplakken ve ben hastayken. Ve... ve..."

Banyo kapısına ulaştığında ona iflah olmaz bir sırıtış fırlattı. "Sahte bir eşten beklenen görevlerin ötesine geçmiş olsam da, anlaşmamızın şartları değişmedi."

Bakışları adamın kasıklarından çıkan hâlâ sert uzantıya kaydı. Saklamak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Aslında bundan oldukça gurur duyuyor gibiydi.

"Ve endişelenme." Sesi alçaldı. "Senden bunu nasıl yazdığını sormayacağım. Ah evet. Senden kaşıntımı kaşımanı istemeyeceğim. Bunu kendim halledebileceğime eminim."

Kapıyı kapattı. Açtı ve burnu için bir bez attı, sonra tekrar kapattı. Espirili bir karşılık bulması çok uzun sürdü. Kaşıntısı için kreme ihtiyacı olmasıyla ilgiliydi ama adamın bu espriyi anlayacağından bile emin değildi. Sonunda kapıya doğru bağırdı, "Neden bu kadar neşelisin?"

"Öyle miyim?" diye

bağırdı. "Açıkça!"

İki saniye sonra kapı açıldı ve adam bağcıkları çözülmüş dar bir pantolon giydi. Gözlerinde hâlâ bir gülümseme parıldıyordu ve omuz silkti.

"Belki de ölmediğin ve anlaşmamızın sana düşen kısmını hâlâ yerine getirebileceğin içindir. Bu gece Prime'ı göreceğiz ve sonra ben kendi yoluma, sen de kendi yoluna gideceksin."

Ruh hali bozuldu. Tabii ki bu yüzden keyfi yerindeydi. "İşemem lazım," diye homurdandı ve onu iterek geçti. arkasındaki kapı.

"Çok daha iyisin." Sesi ahşabın içinde yankılandı. Adam devam ederken kadın mahcup yüzünü örttü. "Bir an için ateş hezeyanının seni alt edeceğini düşündüm."

Oh, Tanrım. Ne söyledi? Ama Yaprak ilk kez ayrıntıya girmeme nezaketini gösterdi. İşine devam etti, yüzünü yıkadı ve lavabonun üzerinde asılı duran siyah camdan kendine baktı. Tam olarak bir ayna değildi ama yansımasını yeterince iyi görebiliyordu. O

Yorgun gözlerinin yanındaki deriyi çekti, iç çekip bırakmadan önce kendine bir yüz gerdirmeye yaptı.

Dışarıda, Yaprak ona bir sürahidenden taze bir bardak su uzattı ve tamamını içmesini sağladı.

"Orucunuzu bozmak için daha fazla çay ve yemek gönderdim." "Sadece kahvaltı de."

"O zaman Prime'ın yerini tespit edeceğim ve onunla konuşma planımızı sağlamlaştıracam."

"Anlaşıldı." Yatağın üzerine oturdu.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar dinlenmelisin." Parmaklarını şıklattı ve sürahiyi işaret etti. "Ve daha fazla sıvı."

Tuniğini giyerken iyi ruh hali devam ediyordu. Ama onun ruh hali iyice bozulmuştu. Bütün bunlar gecenin sonuna kadar bitebilirdi. O zaman muhtemelen Kuyu Tarikatı'na gidecekti. Onsuz.

En azından onun gibi başka kadınlar da vardı. Bu iyi bir şey olmalıydı. Ama ne kadar çok düşünürse o kadar az olumlu hissediyordu ve bunun diğer insanlarla tanışmakla ya da ağabeyinin nedenlerini anlamalarına yardımcı olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Leaf, pazarlıklarının yakında sona ereceğini belirtmek istemişti. Ayrıca, tahrik olsa bile kendi kaşınıtısını kaşıyacağını da belirtmişti. Ama bu kendi kendine yaptığı anlamına mı geliyordu? Yoksa başka bir kaynaktan yardım almaya niyetli olduğunu mu gösteriyordu? Başka bir kadından mı?

Neden bu konuda endişeleniyordu?

İlişkileri romantik değildi. Bunu ona defalarca hatırlatmaya göstermişti.

"Merakımdan soruyorum," diye sordu Leaf kapıya doğru yürürken. "Birbirimizin kaşınıtılarını kaşımak anlaşmanın bir parçası değilse, başka kaynaklardan rahatlama aramakta özgür olduğumuzu varsayıyorum."

Yaprak olduğu durdu. Uzun, sert bir dakika boyunca kapıya baktı. Sonunda, kısılmış gözlerle ona döndü. "Anladığımdan emin değilim."

"Biliyorsun," diye mırıldandı çarşafı oynarken. "Seni başka insanlarla fiziksel arkadaşlık kurmaktan alıkoymayacağımı söylüyorum. Sadece Prime'ın yararı için numara yapmamız gerekiyor, değil mi?"

"Evet," diye kestirip attı. "Bu da herkesin bildiği kadarıyla çiftleştiğimiz anlamına geliyor."

"Ama özel olarak," diye vurguladı. "İhtiyacın varsa fiziksel arkadaşlık aramalısın. Aynı standart benim için de geçerli. İkimiz de sahte bir romantizmin karşılayamayacağı ihtiyaçları olan yetişkinleriz."

Adam ona baktı, parmakları yan tarafında seğiriyordu. "Anlıyorum."

"Yani, biz *aslında* arkadaş değiliz. Biriyle ilgilenmediğini açıkça belirtmiştin."

"Ben yaptım."

"Ve sen de eskiden tanıdığım birine benziyorsun, ki bu çok kafa karıştıracı..."

"Evet, Nova," diye tersledi. "Bu konuda ısrar etmene gerek yok. Eğer bu anlaşma bu kadar kafa karıştıracıysa, bir şeyi daha açıklığa kavuşturmama izin verin: Özel hayatınızda kiminle yattığınız sizi ilgilendirir, yeter ki oyunun başarısını engellemesin."

Çıkarken kapıyı çarptı.

CHAPTER SEKİZİNCİ

NOva bütün gün Yaprak'ın dönmesini bekledi ama Yaprak hiç gelmedi. Uyudu, dinlendi ve kâhyanın getirdiği yiyecekleri yedi. Yıkandı, giyindi ve ateşle iletişim kurmaya çalıştı.

Sprite'lar. Huysuz çift, onlara çıra ve yemekten kalan bir avuç kestane verene kadar onu görmezden geldi. Daha önce hiç kestane yakmamışlardı ve harika vakit geçirdiler.

Ama bu iş bittiğinde yatağa döndü, karlı tarlanın üzerinde batan güneşe baktı ve Yaprak'ın başka bir kadınla özel olarak meşgul olup olmadığını merak etti. Neden bu kadar uzun süre gittiği anlaşılabilirdi. Bunun üzerine kafa yormayı bırakmalıydı çünkü bu onu ilgilendirmezdi.

Belki de onun kitabından bir sayfa alıp hayatına devam etmeyi düşünmeliydi. Gripe yakalandığından beri kendini oldukça iyi hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar çabuk iyileşmemişti.

Yaprak onun İyi Kutsanmış olmasıyla ilgili bir şeyler söylemişti ve belki de bu yüzden iyileşmişti. Onun zamanındaki diğer kadınlardan bahsetmişti. Kendini hiçbir zaman Kuyu'ya bağlı hissetmemişti, bu yüzden her zaman doğduğu günkü kadar insan olduğunu varsaymıştı. Ama aynı zamanda uyandığından beri çoğu zaman altın küpeler takmıştı. Diğerleri gibi ölümsüzlük armağanını alacağını ummaya cesaret edebilir miydi?

İkizi bu kadar aşâğılık biri olsa bile mi?

Bir yanı bu diğer kadınlarla tanışacağı için heyecanlıydı. Ama bir yanı da merak ediyordu, ya kendi dışında sunacak hiçbir şeyi yoksa?

Kardeşiyle olan geçmişini? Ya tüm bu bilgileri aktarırsa ve başka hiçbir değeri olmazsa, bir yük haline gelirse? Yaşayacak başka bir yer bulsa herkes için daha iyi olmaz mıydı?

Durum ne olursa olsun, oturup Yaprak'ı beklerse hiçbir yere varamazdı. Ve bu anlaşmadan sonra ne yapacağına karar vermeden önce mümkün olduğunca çok bilgiyle donanmış olmak istiyordu. Dışarıdaki hareket dikkatini çekti. Battaniyeleri üzerinden attı ve sevinçle pencereye koştu.

Tek, küçük bir fener tembelce yukarı doğru süzüldü. Locanın çatısının üstünden geliyor gibiydi. Belki de bu geceki cenaze töreni o yöndeydi. Storm bazı ayinlere katılabileceklerini söylememiş miydi?

Ani bir kararla Nova yn bir pelerin buldu ve omuzlarına attı. Giysileri daha çok i meknlar içindi ve odanın içinde giydiği patikler basit ve kar için uygun değildi ama Leaf dışarıdayken ve kaşıntılarını kaşıma ihtimali varken bu odada kilitli kalma düşüncesi onu hasta hissettiriyordu.

Sprite'lara ",," dedi.

Nova Loca'nın geniş koridorlarında yürürken, kanatlı yaratıklara uygun küçük mimari detayları fark etti. Geniş kapılar ve birinin uçabileceği balkonlara açılan pencereler gibi şeyler. Koltukların nadiren yüksek arkalıkları vardı. Onların daraltacağını düşündü.

Locanın dışında, devasa, soluk, parlayan bir ağaç, merkezindeki dairesel ahşap ve taş köyü cceleştiriyordu. Devasa derken gökdelen yksekliliğini kastediyordu. Vay canına. Çenesi düştü. Kafasını kaldırıp bakmaktan neredeyse boynu tutulacaktı. Belki de Empire State Binası'nın yksekliliğindeydi. Tamam, belki o kadar yüksek değildi ama durduğu yerden öyle görünüyordu. Kabuğu soluk, neredeyse beyazdı ve dalları, minik turkuaz yaprakların parladığı ve sudaki anemonlar gibi tembelce sürüklendiği kısım hariç, Ağlayan Söğüt'e ait olan sarkık yaprakları destekliyordu. Kalın dallar yerdeki binaların çoğunun üzerinde bir gölgelik sağlıyordu ve gözlerini kıstığında kolların aynı zamanda oda işlevi gördüğünü fark etti. Ağaç kendi başına bir köy ya da hareketli bir toplum merkeziydi.

Birçok baykuş değiştirici ve diğer fae ağaçlar arasında kanatlarıyla ya da bir tekerleğin parmaklıkları gibi gövdeden yayılan yürüme yollarıyla seyahat ediyordu. Üç kat yukarıda yer alan bu platformlar, dairesel köyün sınırını çevreleyen başka bir geçide açılıyordu. Muhafızlar burada bir siper gibi devriye geziyordu ama Nova neyi gzetlediklerinden emin değildi. Leaf'in söylediği kadarıyla burası uzak bir yerdı ve yabancılar tarafından nadiren ziyaret ediliyordu.

Bazı soluk dallar o kadar kalındı ki, üzerinden iki aracın rahatlıkla geçebileceğini düşünüyordu. Ağacın altında pazar kapalıydı. Çadırların, kulübelerin ve arabaların çoğu kaldırılmıştı. Birkaç tüccar son mallarını toparlamaya çalışıyordu.

Küçük bir keşif dşncesi gözlerini açtı. Bu mükemmeldi-

Bir şekil değiştiren aceleyle yanından geçerken bir kanat ona çarptı ve daha fazlasının bir dalın üzerinde toplandığı yere doğru utı. Kısa süre sonra ilerlediği yol fae'lerle doldu ve onlar ilerlerken o da dalgaya kapıldı. Kendini akıntıdan kurtarmak ve geride durup hepsinin daha fazla fenerin yandığı ağaca doğru uçmak için bir açıklık beklemlerini izlemek için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekti.

"Manzara yukarıdan daha iyi," dedi derin bir ses yanında. Nova sağına baktı ve Storm'u görünce şaşırdı. Bu akşam, beyaz deri savaş üniforması giymemişti. Krem rengi gömleğinin yakası açıktı ve pürüzsüz, kaslı göğsünü ortaya çıkartıyordu. Gri pantolonu da vücuda tam oturuyordu. Onun kıvrak, atletik vücudunu vurguladığı için modayı takdir etmek zorundaydı. Ayakları ıplaktı. İlginti.

İri gözlerini tekrar adamın eğlenen gri bakışlarına dikti. Uzun beyaz kirpikleri esmer teninde çok çarpıcıydı.

"Biz diğer fae'ler gibi hissetmeyiz," diye açıkladı. "Bakmak istememiştim."

Gözleri kırıştı. "Merakınız anlaşılabilir. Burada yabancılara pek rastlanmaz, o yüzden eminim sorularınız vardır. Nova, değil mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Senin adın da Storm, değil mi?"

"Evet. Seni iyi görmek güzel."

"Seni üniformasız görmek güzel." Onun apkın sırtışı karşısında bir utanç kapladı içini. "Yani... Çalışmıyorum."

Rahatlatıcı. Sürekli çalışmadığını görmek güzel."

Etrafına bakındı. "Eşin nerede?"

"O... bir ayak işi yapıyor."

Kaşları yukarı kalktı. "Bu görkemli gecede sizi yabancı gümrükleri aşmanız için yalnız mı bıraktı? Lütfen, sorularınız varsa cevaplamak benim için bir zevktir."

"Kabalık olacaksa beni bağışlayın ama fenerler cenaze töreninin bir parçası mı?"

"Evet. Buna Işık Sunusu deniyor. Bu ritüel ruhun ebedi Kuyu'ya geri dönüş yolculuğunun başlangıcını ifade eder."

"Manabeeze gibi." Ölüm anında küçük enerji toplarının nasıl patladığını ve gökyüzüne süzüldüğünü hatırlayarak gülümsedi.

"Kesinlikle."

Nova dikkatle izliyor, bu topluluğun çalışırken gülümsemesine bayılıyordu. Hayatı kutlamak için bir araya geldiklerini görmek güzeldi, hem de doğaya saygılı bir şekilde... yoksa öyle miydi? Yukarı çıkan aşağı inmeli. "Sonrasında fenerlere ne oluyor? Biri onları temizliyor mu?"

Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Balonlar ve insanların eğlence faaliyetlerinden kaynaklanan diğer atıklar okyanusta büyük bir sorundu. Storm ona tuhaf bir bakış attı ve "Bunu daha önce kimsenin bana sorduğunu sanmıyorum" dedi.

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. Bunu söylemek aptalca bir şeydi ama eski alışkanlıkların zor öldüğünü tahmin ediyordu.

"İşim eskiden çevre etrafında dönüyordu," diye açıkladı. "Doğru. Kağıt fenerler belli bir yükseklikte parçalanıyor.

Ziyan olmaz. Serbest bırakılmayı izlemek için seni yukarı çıkarabilir miyim?" "Gerçekten mi?"

"Evet."

Ama başka bir erkekle görülürse, bu onların oyununa zarar verir mi? Muhtemelen. Yakışıklı şekil değiştirene baktı ve onu inceledi. Soluk çillerin maun rengindeki tenle oluşturduğu kontrast o kadar çarpıcıydı ki bakışlarını ondan ayırmakta zorlandı. Bahse girerim adamın kaşıntısını kaşıyacak biri hiç eksik olmuyordu.

"Bunu çok isterim," diye yanıtladı, "ama belki başka bir zaman."

Koyu renk gözleri parlıyordu. "O zaman tekrar soracağım... başka bir zaman."

Pazar yerinden ürkütücü bir yuhalama korusu yükseldi. Nova fenerler salınırken yukarı baktı. Turkuaz yeşilliklerin ve alacakaranlık gökyüzünün fonunda turuncu parlayan ışıklar tembelce havalandı.

"Çok güzel," nefes aldı, hayretle.

"Evet," diye kabul etti, ona bakarak. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. Belli ki ondan hoşlanıyordu ve onu çekici buluyordu. Storm, Elphyne'deki hayatına devam etmesine yardımcı olacak mükemmel bir adaydı. Dikkatini dağıtacak olsa bile... bir süre Jace'i ya da Yaprak'ı düşünmeyecekti. Bu ona temiz bir mola verebilirdi; kalbine mesafe koymak için bir yol.

"Gitmeliyim," diye mırıldanarak locaya doğru döndü. "Yarın gece görüşecek miyiz?"

Kaşlarını çattı. "Emin değilim. Yarın ne var?"

Yüz ifadesinden endişe okunuyordu. "Öngörülemeyen koşullar, cenaze töreni etkinliklerini kısaltmamıza neden oldu. Sessiz Uçuş Dansı, Beslenme Ziyafeti ve Son Veda tek bir muhteşem gecede birleşecek."

"Leaf orada olacaksa, ben de olacağım."

Storm'un endişesi daha karanlık bir şeye dönüştü. "Eşin orada, Prime'in yanında oturuyor olacak. Sana bundan bahsetmedi mi?"

Keder kanına işlemişti. Söylememesi gereken bir şeyi söylemeden durdu. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Yaprak yarın gecenin sonuna kadar gitmiş olabilir. Nova geçmişte yaşamayı bırakmalıydı. Storm'la vedalaştı, Loca'ya döndü ve doğruca odasına yöneldi. Kapıyı açtığı anda, bakışları yatağın üzerinde oturan ve kaşlarını çatarak bekleyen kızgın bir savaşçı elfle karşılaştı.

"?" diye hırladı.

ChapTer NIneTeen

W Yaprak odaya döndüğünde onu boş bulunca paniğe kapıldı. Nova gitmişti. Bu sabah onunla kısa konuşmuş, sonra da hışımla çıkıp gitmişti. Sonra kadın gitti. Birkaç dakika boyunca odada volta atmış, sinirlenmiş ve ne yapacağını bilememişti.

Odaklan. Gün boyunca birçok kez Prime'ın yerini bulmaya çalışmıştı ama tek öğrendiği ikinci el mesajlar ve yarın geceki ani olay değişikliğinde onun da olacağına dair söylentilerdi.

Bu yüzden günü erzak toplayarak, Nova'yla yaptığı pazarlığın gereğini yerine getirerek ve kapılarının yanındaki küçük barakalarında muhafızlarla antrenman yaparak geçirmişti. Dikkatinin dağılması tam da sakinleşmek ve uyandığında bastırdığı cinsel öfkeyi boşaltmak için ihtiyaç duyduğu şeydi. Ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Fenerler gökyüzünde süzülürken geç olduğunu fark etti.

"?" diye tekrar sordu.

Yüz ifadesi düştü. Tepeden tırnağa ona baktı, şüphesiz onun eğitim aldığını ve buradaki görevini ihmal ettiğini görüyordu. İçinde daha fazla suçluluk duygusu kabardı ve onun gözlerinin içine bakamadı.

Kapıyı kapattı ve "Locanın hemen dışındaydım" diye cevap verdi.

"Seni aramak için dışarı çıktım."

Kaşlarını çattı, pelerini çıkardı ve kapının arkasındaki kancaya astı. "Ağacın altında fenerleri izliyordum. Neden umursuyorsun ki? Bütün gün burada değildin."

Neden umursasın ki? Öfke göğsünü sıktı. Neden umursasın *ki*? Soru kafasının içinde tekrarlandı ama cevap vermeyi reddetti, başından beri bildiğinden korkuyordu ve...

Düşüncelerini yarıda keserek homurdandı ve başıyla yatağı işaret etti. "Dinleniyor olmalısın."

"Daha iyi hissediyorum." Kaşlarını çattı. "Her neyse, sadece birkaç dakikaydı ve bütün gün burada tıkılıp kalmaktan yorulmuştum."

Bu konuda iyi hissetmemeliydi. Ama onun aslında kıvrımlı vücuduyla etrafta dolaşp salyalarını akıtan erkeklerin izini bırakmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

"Pekala, benimle daha uzun süre takılıp kalmayacağını bilmek seni mutlu edecektir," dedi doğrulurken. Yarın akşam Prime ile yemek yiyeceğiz."

Bu yüzden bu Terk Edilmiş Yer'deydi.

Nova yatağın yanındaki sürahiye doğru yürüdü ve kendine bir bardak doldurdu. Neşeli görünmek için kendini zorluyormuş gibi sesini yükseltti. "Ah evet, programdaki değişiklikleri duydum. Bir uçuş, bir akşam yemeği ve son vedalaşma hakkında bir şeyler. Bu garip olmaz mı? Yani, ölen kişiyi tanımıyoruz bile."

"Bunu sana kim söyledi?" Kaşlarını indirdi. Kiminle konuşuyordu? Aklına o gitmeden önce onun aklını meşgul eden şey geldi ve öfkesi kabardı. "Oyunumuzu bozmamak için dikkatli miydin?"

Fincan dudaklarına doğru giderken durakladı. Bir yudum bile almadan indirdi. "Çıplak koşup kendimi uygun erkeklerin atıp atmadığımı soruyorsanız, atmadım. Orada nefes alacak zamanım bile olmadı. Ama muhafızlardan birine rastladım. Fenerlerin ağaçtan salınışını izlemem için beni uçurmayı teklif etti. Kibarca reddettim. Bu bir eş için uygun bir davranış mı?"

Bir süre daha ona baktı, kaba davranmak için bir nedeni olmadığını biliyordu ama elinde değildi. "Bir şeyler ye," dedi. "Sonra da biraz dinlen. Yarın gece oyunumuzun zirvesinde olmamız gerekecek."

Başka bir söz beklemeden ateşin yanındaki koltuğa oturdu ve çantasından Jackson Crimson'ın günlüğünü çıkardı.

J.C. - Giriş 2046 ANF

Kuyu her zaman benim yoldaşım olmuştur. Benimle tatlı fısıltılarla konuşur, bana bu dünyayı yeniden inşa etmek için yapabileceğimiz tüm iyilikleri anlatır, her ruhun nasıl muhteşem bir şeye dönüşme ya da kuruyup çürüme potansiyeline sahip bir tohum olduğunu söyler. Ama o ilk çekirdek her zaman ayınlıdır. Her zaman temiz bir sayfa ile yeni ve taze. Her zaman / ulaşma olasılığı ile dolu /Ya da yıldızlar... Ya da mürekkebin içine karanlığı yaymak.

Sesi benim Estrella'm gibi. Bazen onun kulağıma tatlı sözler fısıldadığını, beni cesaretlendirdiğini hayal ediyorum.

Daha iyi bir insan olmam için. Bazen o odaya geri döndüğümüzü, birbirimizden başka kimsenin bize dokunamayacağı bir dünyaya kilitlendiğimizi hayal ediyorum.

Ama bu gezegende yaşadığım bin yıl öğrendiğim bir ders, /gördüğüm tüm insanlardan ve bulunduğum yerlerden, kaybettiğim ve hayatımı çalan tüm ruhlara kadar

ve onu kıran tüm düşmanlar, işte budur: Tutulmamış sözler sadece yalandır.

Yüzyıllar önce ona bir söz verdim. Ama hala onu bulamadım. Bu beni yalancı mı yapar?

ChapTer TWenTY

Nova sıcak küvet suyunun işini yapmasına ve onu rahatlatmasına izin verdi. Önceki gece Leaf'le tartıştığından beri asıktı, Leaf'in de öyle. Neredeyse tek kelime bile konuşmamışlardı.

Gemiye sallamak istemediğinden, onu takıntı haline getirdiği günlükleri okuması için bıraktı.

Yapacak başka bir şey bulamayınca, kaybettiği ve özlediği her şey hakkında hayal kurarak kendi kendini avutmaya başlamıştı. Umudu, gökyüzüne doğru sürüklenen fenerlerden birinin içindeydi. Akşam yaklaşırken, uyandığından beri kendini bir arada tutmaya çalıştığını fark etti. Ya kederden aklını yitirmek ya da manik bir inkâr durumuna girmek üzereydi.

Hayattaydı, evet.

Ama yalnızdı.

Zihin genellikle kederi işlemeyi reddeder. Anne ve babası öldüğünde, eşyalarını karıştırmamıştı. Yatak odaları, dünyaya bombalar düştüğünde bıraktıkları gibiydi. Kardeşinin dünyaya bakışını inkar etmişti. Orayı temizlemek için verdiği mücadele zihnini bir amaçla meşgul etmişti... ama o zamanlar her şey gibi bu da bir yalandı.

Banyoda, sıcaklığın içinde, nihayet hayatının son birkaç ayında olup bitenleri düşünmesine izin verdi. İkizinin yakın aile çevresini eğitim alanı olarak kullandığını öğrenmişti, tıpkı bir seri katilin insanlara geçmeden önce bir köpek yavrusuyla başlaması gibi. Niles duygularıyla oynamış, onu öldürmüştü.

ve Jace ile onu ayırdı. Birbirlerine geri dönmenin yolunu buldular ama sonra Serpinti dünyayı değıştirdi. Ve şimdi, tabuttaki çivi, o kayıp sevgiliye benzeyen ama onun kişiliğinden en uzak biriyle zaman geçirmek zorunda kalmasıydı.

Niles'in hâlâ olayları manipüle edip etmediğini, bir şekilde kaderinin kalbiyle oynamasına gülüp gülmediğini merak etti.

Dışarıda şiddetli rüzgârlar Loca'nın duvarlarını dövüyor ve temellerini sarsıyordu. Tavandaki havalandırma deliklerinden hava uğulduyordu. Kulağa çok tanıdık geliyordu. Aklına zorla sokulan bir anıdan saklanmak için sıcak suyun altına girmeye çalıştı. Ama sıcaklık kozasının içinde bile tüyleri diken oldu.

Nova'nın nabızı hızlandı. Nefes nefese sudan çıktı ama sıcak bir banyoda değildi. Hava buhardan dolayı nemli değildi. Hava açıklanamaz bir şekilde donmuştu ve nefes almak canını acıtıyordu. Panik içinde bağırışlar düşüncelerine karıştı. Avuçlarını kulaklarına kapattı ama sesler kafasının içinden geliyordu. Acı iniltileri. Çıngıraklı öksürükler. Uzak sirenler.

Soğuk. Çok soğuk. Nova ne kadar kat kat giyinirse giyinsin titriyordu. Bellagio Oteli'nin merkezi ısıtması günler önce durmuştu. Personel dün, o otele giriş yaptıktan birkaç dakika sonra gemiyi terk etmişti. Dışarıdaki fıskiyelerin sesi kesilmişti ve polis geceleri devriye geziyordu. Ama panikleyen her vatandaşı aptalca, çılgınca şeyler yapmaktan alıkoyamıyorlardı. Sirenler, kan donduran bağırışlar ve çığlıklar film müziği haline gelmişti. Toplumun çöküşü bir tren ... ama umurunda değildi çünkü buraya gelmişti - Jace'in onu bu çatı katında bir buket gül ve duygu dolu gözlerle beklediği Vegas'a. Aralarındaki yıllar ve mesafe, çarpıştıkları andan itibaren buharlaşmıştı.

Yatağa girdiler, tutkuyla, umutsuzca ve doymak bilmez bir şekilde seviştiler. Dışarıda sirenler çalarken birbirlerine sarıldılar. Birbirlerine ne kadar ihtiyaç duydukları dışında hiçbir şey hakkında konuşmayı reddettiler.

Yarın demişti kendine. Yarın Jace'e Niles'la ilgili her şeyi anlatacaktı. Ve onun da kendisine söyleyecek şeyleri olduğunu hissetti. Onları ayrı tutmak için Niles'ın söylediği her şeye tutunacaktı.

Ama ikisi de o orospu çocuğunun mutlu kavuşmalarında yeri olmadığı konusunda hemfikirdi. En azından o gece için. Parçalanmış bir dünyaya rağmen, birbirlerinde bir mucize bulmuşlardı.

Ama Nova sabah uyandığında, üşümüş ve battaniyelerin altında titriyordu, Jace hastaydı.

Yolculuğu sırasında televizyonda garip hastalıklarla ilgili haberlere göz atmıştı. Bazıları radyasyonu suçluyordu. Diğerleri ise Amerika'ya yeterince gelmediğini söyleyerek bunu yalanladı. Hükümet yanlış bir şey olduğunu reddediyordu. Bazıları nükleer bombaların hava değiştirdiğini söyleyerek değişiklikleri suçladı. Kıtasal Sürüklenme buzulları çok hızlı eritmiş ve Pangea'dan beri uykuda olan eski patojenleri serbest bırakmıştı.

Hiçbirinin önemi yoktu. Nova'nın tek umursadığı Jace'ti.

Uyandığından beri sadece bir saat geçmişti ve hastalığı yüzünden tanınmaz hale gelmişti. Gözleri ve kulakları o kadar şişmişti ki, yarı boyutlarına kadar şişmişlerdi. Hırıltılı nefesler alıyordu. Şüphesiz bu bir enfeksiyondur. Gözlerini ve kulaklarını etkileyen bir bakteriydi.

Otelin personeli gece boyunca ayrılmış ve bugün siren sesleri giderek seyrekleşiyor olsa da, yolun aşağısındaki eczanenin hâlâ açık olmasını umuyordu. Eğer değilse, içeri girip ilaçları çalacaktı. Jace'in hayatı buna bağlıydı.

"Aşkım," diye fısıldadı, onun sıcak ve terli alnına dokunarak. "İlaç bulmaya gidiyorum."

"Hayır," diye homurdandı, eli onunkini kavradı.

Çok nemli ve zayıftı. Sesinin titremesini engellemek için tüm kontrolünü kullanması gerekti.

"Yapmalıyım, aşkım. Yardıma ihtiyacın var. Eğer bir gün daha beklersem, kim bilir nasıl olacak."

Yaşayacağını ya da öleceğini kim bilebilir? "Gitme," diye yalvardı.

"Geri döneceğim. Söz veriyorum."

Onu durdurmaya çalıştı ama bir kasılma vücudunu sararak omurgasını yatağa doğru eğdi. Adamın çektiği acı gözlerini yaşarttı. Onları ayrı tutan her şeyden sonra, tekrar bir araya gelmenin yolunu bulmuşlardı.

Birbirlerine. Bu hayatta hiçbir şeyin aralarındaki bağı koparmaya gücü yetmeyeceğini görmeliydi.

"Jace." Onun elini sıkıca kavradı. "Bir kez geri dönüş yolunu bulduk. Bunu tekrar yapacağız."

"Çıgıllıklarını duyuyorum," diye mırıldandı, şişmiş gözlerinin arkasını görebiliyormuş gibi yüzünü pencereye doğru eğerek. "Bu çok tehlikeli. Seni kaybedeceğim."

"Yapmayacaksın, neden biliyor musun?" diye sordu. "Dün gece bana ne dedin?"

Kuru dudaklarını yaladı. "Sen benim Kuzey Yıldızımsın. Mi estrella brillante." "Bu doğru. Peki ben sana neden Jace diyorum?"

Kıkırdaması o kadar şiddetli bir öksürük krizine neden oldu ki Nova ağzına bir bez tuttu. Bezi çektiğinde beyazın üzerinde kırmızı lekeler vardı. "Çünkü ben çok yakışıklıyım." diye hırıldadı.

Gözyaşlarının arasından gülümsemek için kendini zorladı ve onun elini sıktı. "O kadar yakışıklısın ki kendini tanıttığını yanlış duydum. Gördüğünüz gibi, sizi gördüğümünden beri seviyorum. Ve hiçbir işe yaramaz kardeşim bizi ayıramayacak."

Sol gözünden bir damla yaş süzüldü. "Senin için daha çok savaşmalıyım."

"Ben de öyle. Ama ikimiz de onun oyunundaki piyonlardık." Nefesini tuttu, Nil'in kötülüğünün gerçek derinliklerini göremediği için kendisine duyduğu öfkeyi durdurmaya çalıştı. Veda sözlerini bu konuda söylemeyi reddetti.

Jace fısıldadı, "Senin bilebileceğinden çok daha kötüsünü yaptı."

"Yarın. Bunu yarın konuşacağız. Şimdilik senin iyileşmene odaklanıyoruz. Eczane sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde. Yakında sana döneceğim, söz veriyorum."

Kadın uzaklaşırken parmakları birbirlerinin üzerinde gezindi. Parmaklarını öptü ve dudaklarına bastırdı. Kadın uzaklaşırken, adam ona , "Estrella?"

"Evet, mi alma?"

"Eğer ... Seni bulacağım."

Nova gözlerindeki sessiz yaşları sildi. Kalbinin bir kısmı, aşkına benzeyen bu Muhafızın bir şekilde kılık değiştirmiş bir mucize olduğu umuduna tutunmuştu. Ama şimdi o da

O son anları hatırlamak için kendini zorlasa da Jace'in öldüğünü kalbinin derinliklerinde biliyordu.

Eczaneye hiç gidememiş. Bellagio'dan dışarı adımını atar atmaz kar yağmaya başladı. İnsanlar ayaklandı. Biri onu korkuluklardan fıskiyenin buz gibi suyuna itti.

Thud thud .

Banyo kapısının çalınması Nova'yı ürküttü.

"Evet?" diye mırıldandı, aceleyle gözlerini sildi.

"İyi misin?" Yaprak kapıdan seslendi. "İyiyim."

Sanki yalanlarını dinliyormuş gibi bir duraksama.

"Ben sadece," diye başladı, sonra tekrar durakladı. "Senin hissettim..."

Sesine zorla mutluluk kattı. "Asla korkma, *Hoja de los Guardianes*. Sağladığınız kıyafeti giymiş olarak dışarıda olacağım ve birlikte geçireceğimiz son akşam için tam bir sağlık timsali olacağım."

Kapının altındaki gölgesi kaldı. Sonunda Leaf'in yumuşak homurtusu süzüldü ve sonra gitti.

ChapTer TWenTY-One

W Nova banyodayken Leaf yatağın kenarına oturmuş, ellerine bakıyor ve Crimson'ın günlüklerini düşünüyordu.

Tüm koleksiyon boyunca tek bir tema hiç öne çıkmadı solmuş. Crimson kayıp aşkını bulmayı saplantı haline getirmişti. Binlerce yıl boyunca aradı. İlk kayıtları keder, suçluluk ve Kuyu'yu korumaya devam ederse Kuyu'nun onu tekrar ona götüreceği umuduyla doluydu. Yerine getirilmemiş vaatlerden bahsediyordu, bu da Leaf'in Kuyu ile onun geri dönmesi için pazarlık yaptığına inanmasına neden oldu. Son günleri umutsuzluk, bitkinlik ve saplantılarla doluydu.

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladı. Crimson'ın günlüğündeki *Estrella* kelimesi, Jace ile baş harfleri J.C. arasındaki benzerlikler, İspanyolca terimler ve ailesi tarafından manipüle edildiği ve yakın bir arkadaşı tarafından ihanete uğradığı hakkındaki hikayeler gibi parçalar. O arkadaş Nero olmalıydı.

Leaf'in aklında Crimson'ın Nova'nın kayıp aşkı olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Ve o da onun aşkıydı.

Ama Leaf aynı adam olamazdı - benzer görünse ve Nova'yla mantığın ötesinde bir bağ hissetse bile. Fae yalan söyleyemezdi, bu da Jackson Crimson'ın o gölden bir daha asla çıkmadığını söylediğinde Prime'in doğruyu söylediği anlamına geliyordu.

Eğer Nova sevgilisinin binlerce yıl boyunca onu arayıp kederlendiğini ve sonra da acılarına son verdiğini bilseydi

Başarısız olsaydı, kalbi kırılırdı. Ona göre, onu sadece aylar önce görmüştü. Bu acı onu derinden yaralar.

Ölümsüzlük bir hediye değildi. Mutluluğun olmadığı bir cezaydı. Aleksandra'nın bu kadar duygusuz ve Maebh'in deli olmasına şaşmamalı. Crimson'ın pes etmesine şaşmamalı.

Leaf'in isteyeceği son şey Nova'ya daha fazla acı çektirmektir. Ve ondan önce gelen pek çok kişi aşk yüzünden acı çekmişken, onunla ilişki kurmasının ne anlamı vardı?

Onunla zaman geçirmek zaten nedenlerini bulandırmıştı. Onun derisinin altında başka hiç kimsenin olmadığı kadar kayıyordu. Onun güvenliğini ve mutluluğunu görevinin önüne koymuştu. Ama Kuyu onların birlikteliğini kutsamamıştı. Onlar eş değillerdi. Şimdi ona aşık olmak işleri karmaşıktıracaktı ve Crimson gibi dikkati dağılmamalıydı. Kuyu'nun bütünlüğü Leaf'in lekeyi temizlemeye olan bağlılığına bağlıydı.

Adamın hayatını yeniden yaşamış gibi hissetmek için yeterince günlük kaydı okumuştur. Yine de resmin tamamını, özellikle de Prime'ın biliyor gibi görüldüğü şeyi anlamaya daha yakın değildi. Clarke'ın daha yakın zamandaki öngörülerinin genellikle yanlış olduğu düşünüldüğünde, bir kısmı böyle bir kehanetin geçerliliğini sorguluyordu. Ama bu işin sonunu göremezse işlevini yerine getiremezdi. Bu yüzden amaç aynı kalmalıydı - hilelerine devam etmeli ve Başbakan'ı ona her şeyi anlatmaya ikna etmeliydi. Sonra ne yapacağına karar verebilirdi.

Banyo kapısı açıldı. Bakışları yukarı fırladı ve nefesi kesildi. Nova dün pazardan aldığı kırmızı elbiseyi giymişti... ve elbise ona beklediğinden daha iyi oturmuştu. Biraz fazla iyi.

"Ben hazırım," dedi sessizce.

Kendini nefes almaya zorlayarak yavaşça ayağa kalktı ve ona baktı - kurak bir adama su verir gibi her ayrıntıyı içine çekerek. Uzun kollu kırmızı örgü elbise vücudunun üst kısmını ve kalçalarını sarıyordu ama kalçasına kadar uzanan yüksek yırtmaç ona hareket alanı sağlıyordu. Düşük, V şeklindeki yaka ona dolgun göğüs dekoltesinin nefis bir örneğini veriyordu ve parlak dalgaları yüksek bir düğüm halinde kıvrılmıştı, zarif boynu tam olarak sergileniyordu.

"Dön," diye mırıldandı. "Bana her şeyi göster."

Nova'nın yavaş pirueti avuçlarının terlemesine neden oldu. Dönerken kalçası bir yarıktan parladı. Daha fazlası olduğunda şehvet onun içinden geçti

çıplak ten ortaya çıktı. Elbisenin arka kısmı, kanatlara uyum sağlaması için ön kısmından daha da alçak kesilmişti. Omurgasının kadınsı çizgisi, adamın gözünü aşağıya, poposunun düzgün kıvrımlarına doğru çekti. Kırmızı örgü, sevgi dolu bir kucaklama gibi yanaklarına yapışmıştı. O kumaş olmak, onu kucaklayan kişi olmak istiyordu. Vücudunu saran sıcaklık kalbini hızlandırdı ve damarlarını ihtiyaçla doldurdu. Kız piruetini tamamladığında, bakışları elbiseyle birlikte aldığı cilalı ahşap halka küpelere kaydı.

Yolculukları sırasında onu melankolik bir şekilde kulaklarına dokunurken yakalayınca, eski kulak süslerini özlediğini tahmin etmişti.

"Görünüyorsun..." Sesi çok boğuk çıkmıştı. "Nutmum tutuldu."

Gözlerindeki hüznün eridi. "Pislik gittiğinde o kadar da kötü değil, ha?"

Dudakları aralandı ve tekrar kapandı. "Bunu asla , değil mi?"

Kırmızı dudakları kıvrıldı ve başını salladı. Sonra parmaklarını ağzına götürdü ve minnettarlığını belirtmek için parmaklarını aşağıya ve ona doğru itti.

"Çok güzel bir elbise," dedi, "ve tam da bir erkeğin dışisine alacağı türden. Eminim Prime'ı hilemize ikna etmek için uzun bir yol kat edecektir. Umarım cevaplarınızı bu gece alırsınız."

Prime'ın adı büyüü bozdu ve Leaf'e o banyodayken düşündüğü her şeyi hatırlattı. Yatağın yanındaki kapalı günlüğe baktı ve midesi bulandı. Kendisiyle ilgili sırları bilmemekten nefret ediyordu. Nova neden farklı olsun ki? Belki de ona anlatmalıydı.

Bu geceden sonra. Bir etkinlikten önce kötü haber vermek onu perişan ederdi. Son bir gece daha eğlenmeli.

Yaprak nefes verdi, omuzlarına yeni bir pelerin ve önündeki kurdeleyi bağladı. Parmaklarıyla boynunu sıyırmak için gereğinden fazla oyalanmış olabilirdi. Sanki kendi akılları varmış gibiydi ve eğer kendini daha az kontrol edebilseydi, o odadan hiç çıkamayabilirlerdi. Kadının tatlı çiçek parfümü vücuduna yayıldı ve bu teoriyi test etti.

Tahrik olduğu belli olmadan önce geri adım attı. Nova halka küpelere dokundu. "Ve bunları sen mi aldın?"

"Evet," diye kestirip attı. "Gidelim mi?"

Onun küçümseyici ses tonu karşısında Nova'nın neşesi kaçtı. Onu bir kenara itti. "Hadi şu işi bitirelim."

Yaprak gözlerini kapadı ve iç çekti. Yanlış şeyler söylemeyi ne zaman bırakacaktı? Kutsal ağaca doğru buzlu çim patikada yürüdüklerinde kendini küçümseyen kaşları hâlâ çatıktı. Baykuş şekil değiştirenler ağaca girmek için gökyüzü geçidine uçmayı tercih ediyordu, yüzden şenlik ateşlerinin aydınlattığı yol nispeten boştu.

Bu, Nova'nın baş döndürmesinden muaf oldukları anlamına gelmiyordu. Kanatlı fae'ler uçarken boyunlarını büküyorlardı. Birkaç metre ötedeki bir grup erkek uçmak üzereyken tereddüt etti ve bunun yerine yürümeye karar verdi.

Nova onun elini kendi elinin içine aldı. "Biraz daha açık olmalıyız."

"İyi fikir," diye mırıldandı. Tam pelerini açılıp göğüs dekoltesini görmesini sağlayacak şekilde dalgalanırken ona baktı ve tökezledi.

Nova'nın eli dirseğine kadar kaydı. "İyi misin?"

Yolun ortasında durdular. Ateşi boynuna kadar yükseldi. Ona o elbiseyi alırken aklından ne geçiyordu? Gözlerini ondan alamıyordu. Doğal olarak buradaki her erkek aynı şeyi yapıyordu. Elbise gömleğinin üzerine baldric'ini ve *Reckoning*'ini giymeliydi. Törenin ve adabın canı cehenneme. Bu elbisenin mükemmel bir hediye olduğunu söyleyen pazarcının da canı cehenneme. En azından kıpırdamadan dururlarsa pelerin düşer ve onu uygun bir şekilde örterdi. Belki de ağacın içindeyken üzerinde tutmasını isteyebilirdi. Orası kesinlikle soğuktu. Yakasını çekiştirerek boğazını temizledi ve kelime aradı. Ama gözleri ona her takıldığında her şeyi unutuyordu.

"Yaprak mı?" diye sordu, kaşları daha da çatılmıştı.

Onun ilgisini hak etmiyordu, özellikle de bildiklerinden sonra. "Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye itiraf etti.

"Tamam." Omzunun üzerinden bakıp "*¿Qué estás mirando?*" diye bağırdığında endişesi öfkeye dönüştü.

Birine İspanyolca ders vermeye devam etti. Leaf bakışlarını Nova'nın hedefine kaydırıp ve bir grup erkek şekil değiştirenin kaçıştığını gördü. Nova'nın *Guardianes* dediğini duyana kadar kendisinden bahsettiğini anlamamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, gerildi ve gözlerini seyircilerine dikti.

"Sana bakıyorlar," diye homurdandı. "Koruyucu işaretini görüyorlar ve *bakıyorlar*. *Ben* kör değilim - bu doğru, *puta*, *baktığını görüyorum!*" Ona sessizce açıkladı, "Önce savaş kampında askerlerin sana gönderdiği alaycı yorumlar, sonra kapılardan girmeden önce burası ve şimdi de bu. Muhafızların Fae halkı için yaptıklarının çok küçük bir kısmını bile görmediğimi biliyorum ama dik dik hak etmiyorsun."

Göğsünde bir sıcaklık belirdi.

"Nova," diye mırıldandı, bir parmağını çenesine koyup ateşli bakışlarını tekrar kendi bakışlarına yönlendirerek. "Bana bakmıyorlar."

"Tabii ki . Başka neye olabilirler ki?"

"Yabancıları anlamıyorlar. Sen onlarca yıldır gördükleri en güzel şeysin."

Kız daha inkâr edemeden elini kavradı, kanındaki isyanın tekrar güneye gitmesine aldırmadı ve onu kutsal ağacın dibindeki kovuğa doğru çekti. İçerideki spiral merdiven bereket versin ki boştu; aval aval bakan şekil değiştirenler yoktu.

"Bu sihir de ne?" Nova onu spiral merdivenden yukarı çekerken haykırdı. Ağacın iç damarları sanki canlıymış gibi atıyor ve soluk, parlayan kanla kızarıyordu.

"Mana," diye açıkladı. "Ama ona dokunmayın. Lekenin ne gibi geçici etkileri olduğunu kim bilebilir?"

Birinci kattaki sahanlıkta, yeşilliklerden oluşan bir perdeden geçerek dallar ve biyoluminesan yapraklarla örtülü bir koridora girdiler. Nova'nın adımları yavaşlarken Yaprak'ın gözleri kırışarak güzel manzarayı incelemeye çalıştı. Karanlık girintilerde ve gizli oyuklarda parıltıyan küçük yaratıklar uçuşuyor ve vızıldıyordu.

"İstersen Prime ile konuştuktan sonra ağacı keşfedebiliriz," diye teklif etti.

"Gerçekten mi?" Ona döndüğünde yüzü aydınlandı.

Midesinde kelekler uçuşuyordu. Böyle şeyler için söz vermemeliydi ama kızın yüzündeki sevinç, bu haber karşısında duyacağı üzüntüyü düşünmekten çok daha iyiydi.

Boğazını temizleyerek, "Sanırım bu taraftan," dedi.

Onu başka bir örtülü koridor boyunca çekiştirdi. Başka bir merdivenden yukarı çıktılar.

"Bu ağaç bir labirent," diye mırıldandı, alçaktan sarkan bir sarmaşığın altına eğilerek.

"Hmm," diye kabul etti. "Şekil değiştirenlerin ihtiyaç duydukları seviyeye uçmaları çok daha kolay."

Sonunda Order'daki evinden daha geniş olan uzun bir dalın üzerine çıktılar. Sıra sıra dizilmiş tabureli masalar, küçük atıştırmalıkların tadını çıkaran katılımcıları ve kanatlarını ağırılıyordu. Dallardan oluşan bir perde, dalın bir tarafında bir duvar oluşturuyordu. Tüm masalar yıldızlı gökyüzüne açık tarafa bakıyordu, bu yüzden muhtemelen bir hava gösterisi için bir sahneydi.

Bir görevli elinde fokurdayan içeceklerle dolu bir tepsiyle Leaf ve Nova'ya doğru yürüdü.

"Başbakan'ın masası nerede?" Yaprak sordu.

"Henüz gelmedi ama Raven sana yerini gösterecek, D'arn."

Siyah saçlı ve kanatlı bir başka kâhya belirdi ve Nova'ya elini uzattı. "Pelerinini alabilir miyim?"

"Üşüyecek," diye homurdandı Yaprak.

Nova, Yaprak'a sıkıca gülümseyerek, "Tatlım," diye cevap verdi. "Bu gece kendimi oldukça sıcak hissediyorum, o yüzden evet Raven, pelerinimi al."

Tatlım?

Kaşları kalktı ama Nova onu görmezden geldi. Pelerininin bağcıklarını çözdü ve omuzlarından sıyırdı. Yakınlarındaki her erkeğin bakışları onun baştan çıkarıcı formuna takıldı. Onlar başka tarafa bakana kadar onlara dik dik baktı.

"Beni takip edin," dedi Raven pelerini alarak.

ÇAPTER TWEnTY-TWO

W Omuzlarını geren gerginlikle birlikte Yaprak bir avucunu Nova'nın sırtının alt kısmına yerleştirdi ve masalar arasında yürürken bakışlarını ondan ayırmadı. Dalın yarısına geldiklerinde, büyük olasılıkla bir masa olacak olan pürüzsüz parkenin üzerinden geçtiler.

dans pisti. Diğer tarafa daha fazla masa yerleştirilmişti.

"Nova," diye seslendi bir erkek sesi.

Storm oturduğu yerden kalkıp Nova'ya bariz bir zevkle bakarken yaprak kıpırdamadan durdu. Nova sırtıttı ve el sallayarak karşılık verdi. Bu değişim karşısında Leaf'in kalbinden sinsi bir şeyler geçti.

"Oyalanacak zaman yok," diye alçak sesle homurdanarak Nova'yı ileriye doğru itti. Dalın ucuna doğru boş bir masaya varana kadar durmadı.

Kuzgun oturmaları için eliyle işaret etti.

"Başbakan nerede?" diye tersledi

Yaprak.

"Başbakan'ın kişisel bilgilerine vakıf

değilim-" "Bu kabul edilemez."

"Tatlım," diye sustu Nova.

Sesi konuşmanın üzerinde yükselmiş ve birkaç sert bakış ona doğru fırlatılmıştı. Kuzgun eliyle özrünü işaret etti, öğrenmekle ilgili bir şeyler mırıldandı ve uçmak için dalın kenarına koştu.

Yaprak başını salladı. "Eğer yine bizden kaçmaya çalışırsa, Kuyu'ya yemin ederim ki..."

"Oh, kes sesini." Nova ona kaşlarını çattı. "Ünün yüzünden sana dik dik bakmaları yeterince kötü, bir de sen onlara dik dik bakacakları bir şey veriyorsun. Bir merhaba bile dememe izin vermedin."

Bir ısı dalgası Leaf'in boynundan yukarı yükseldi, kulaklarına çarptı ve seğirmelerine neden oldu. Şüpheli bir şekilde utanç gibi hissetti. Kaşlarını çatarak Nova'nın taburesini çekti ve onun ana katılımcı grubundan en uzakta, yeşillik perdesinden başka pek bir şeyin bulunmadığı tarafta olduğundan emin oldu.

O otururken, adam huysuzca arkalarındaki perde duvarını test etti. Yapraklar dalla birleşerek zemini sağlamlaştırdı. En azından düşüp ölmeyeceklerdi. Kendini nefes vermeye zorlayarak Nova'nın yanına oturdu ve ana kalabalığa baktı.

Bunu izleyen sessizlikte Nova şarabını bitirdi ve daha fazlasını aradı. Hiçbir kâhya daha fazlasını istediğini fark etmeyince iç geçirdi.

Yaprak sandalyesinden kısmen kalkarak, "Size başka bir bardak bulayım," diye teklif etti.

"değil," diye kestirip attı.

"Sen delisin." Tekrar yerine oturdu.

"Biz aşık olmak için yaratılmışız. Bana kaşlarını çatmayı kes."

Kendi kendine kaşlarını çatmıştı ama onun varsayımını düzeltmesine fırsat kalmadan Prime'in görkemli beyaz kanatları açık gecede önlerinde parladı. Dalın üzerine ustalıkla ve bir cüppe telaşıyla indi. Öncekiyle aynı sıkıcı tören kıyafetini giymişti ve bu Leaf'e garip gelmişti çünkü genellikle güzel mavi elbiseleri tercih ederdi.

Başbakan'ın gözleri her zamanki duygusuz ve kuru haline geri dönmüştü. Yaklaştıkça güç aurası atmosferde titreşiyordu. Gerildi, kendini kesinlikle gelecek olan bir irade savaşına hazırladı.

Kanatlarını Leaf'in yanındaki taburenin arkasına sığacak şekilde ayarlarken, "Tamamen ve hızla iyileştiğini görmek güzel, Nova," diye mırıldandı. Otururken beyaz lüleleri zıpladı. "D'arn."

"Prime," diye homurdanarak parmağını masaya vurdu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Nova'nın kaşları birbirine çatıldı ve Leaf'in arkasını görebilmek için öne doğru eğildi. "Affedersiniz, tanışıyor muyuz?"

Aleksandra Yaprak'a baktı. "Aşırı korumacı eşin beni gecenin bir yarısı sağlığını ilgili danışmak için odamdan sürükledi."

"Ne?" Nova ciyakladı, gözleri Leaf'e dikilmişti. "Beni böyle görmesine izin mi verdin?"

Omuz silkti. "Yardıma ihtiyacın vardı."

"Merak etmeyin," dedi Başbakan, dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşerek. "Böyle bir hastalığa yakalanmış birini görmek garip bir şekilde nostaljikti." İç çekti. "Ve sen de bana birini hatırlattın. Yardım etmekten mutluluk duydum."

Nova önce Yaprak'a, sonra da Aleksandra'ya gereğinden uzun süre baktı. Aleksandra ipucunu anlamayınca onu kaburgalarının altından çimdikledi ve kaşlarını kaldırdı.

Ne? Nova'nın sorgulayan bakışına karşılık verdi.

"Tatlım," diye mırıldandı. "Bizi resmi olarak tanıştırmadın." "Nova, bu Kuyu Tarikatı'nın Başbakanı." Eliyle işaret etti . "Aleksandra, bu Nova Morales."

"Bahsettiğiniz gibi ben onun eşiyim. Sadece bunu onaylıyorum." Nova, Leaf'in göğsünün etrafından Prime'a doğru uzandı. Beyaz kirpikli gözleri uzanan elin üzerinde kısıldı.

"Bu bir insan geleneği," diye açıkladı Yaprak Aleksandra'ya, belki unutmuştur diye. "El sıkışma ritüelini hatırlıyor musun?"

Leaf'in önünde kısa bir süre el ele tutuştular, sonra Prime tam çekilirken Nova daha sıkı kavradı ve düşünceli bir şekilde, "Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum," dedi.

Aleksandra elini Nova'dan çekti ve duygusuz gözlerini havadar gece sahnesine çevirdi. "Bana anlatmalısın, D'arn Leaf. Eşinle nasıl tanıştın?"

Nova, Yaprak'ı kaburgalarından dirsekleyerek, "Beni bir eş avında kazandı," dedi. "Öyle değil *mi*, *aşkım*?"

"Evet."

"Hmm." Başbakan'ın dudakları büzüldü. "doğru. Maebh'in birliklerinden birinin yok edilmesinden sen sorumluydun."

"Bu bir kazaydı," diye itiraf etti. "Ve Nova'yı kurtarmak için gerekliydi."

Patronu yine etkilenmemiş gibi bir ses çıkardı. Görevli üç kadeh şarap ve ısırik büyüklüğünde aperatifler getirdiğinde, Leaf onun mırıltısının şüpheli olduğunu fark etti ve ekledi, "O eski dünyadan."

"Bundan zaten bahsetmiştin."

"Ama sana Nero'nun onun ikizi olduğunu söylemedim."

Başbakan gözlerini kırptırdı. Bir an için Leaf onun transa geçtiğini düşündü, o kadar hareketsiz kalmıştı ki. Sonra başını kısa bir süre salladı ve bu kez daha kurnaz ve tehlikeli bir dikkatle Nova'ya baktı.

"Bu doğru mu?" diye sordu.

Nova, Prime'a şaşkınlıkla bakarak, "Şüpheleniyorum," diye cevap verdi. "Onu henüz yüz yüze görmedim ama anladığım kadarıyla pek çoğunuz görmemişsiniz." Leaf'in etrafını daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. "Tanışmadığımıza emin misin? Koyu renk saçlarıyla seninle daha önce tanışmışım gibi hissediyorum."

Başbakan aniden ön tarafa döndü. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız."

"Ne zaman?" Yaprak itiraz etti. "Asla Tarikat'a gitmiyorsun. Nova'nın elinde kullanabileceğimiz bir bilgi varsa, Konsey'i toplantıya çağırmamız gerekmez mi?"

"Leke acil bir öncelik olmaya devam ediyor."

"Lafı açılmışken," diye homurdandı Yaprak. "Kehanetin tamamını açıklamanın zamanı geldi."

Beyaz tüyleri kabardı. Aleksandra dişlerini sıkarak alçak sesle tısladı: "Çiftleştiginize inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Ne istediysen yaptım." Yaprak'ın kaşları düştü. "Verdiğin sözünü tutmalısın."

Dans pistinin aşağısında lirik flüt müziği çalmaya başladı. Fae'ler gülerek ve nezaketen kanatlarını kıvrarak oraya doğru ilerlediler. Birkaçı dansa dönmeden önce Prime'a saygılarını sunmak için masalarına geldi. Sıkıca gülümsedi ve başını sallayarak kibarca karşılık verdi. Onlar gittikten sonra Leaf fikrini savunmaya devam etti.

"Clarke Kuyu'daki kaosun neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktada olduğunu keşfetti," dedi. "Bana kehanetin tamamını anlat ki bizim için bir yol bulabileyim. Daha fazla gecikmeyi göze alamayız."

"Hayır,
yapamayız."

"Yani kabul
ediyorsun."

Nova bir şeyler söyledi ama Leaf'in kulakları öfkeyle doluydu. Prime'a dönmeden önce ona doğru zar zor bir bakış fırlattı. Artık canına tak etmişti. Daha fazla kaçamak yok. Daha fazla yalan yok. Çiftleşmiş gibi davranmak işe yaramamıştı ve Leaf'in kabul etmek istediğinden daha fazla gecikmeye neden olmuştu. Başbakan'ın bunu kabul edeceğine inanmakla aptallık etmişti.

"Aleksandra?" diye uyardı. "Cevap ver
bana." "*Eşin* sana bir şey soruyor."

"O benim eşim değil," diye bağırdı. Ve sonra, elindeki tek kartı aniden ortaya çıkardığı için, öfkeyle ekledi, "Tüm çabalarınıza rağmen, ben kendi kişiliğimi koruyorum. Ben sizin oyununuzda bir piyon *değilim*. Binlerce yılını Kuyu'nun parmağı altında geçiren Crimson'ın aksine, şimdi ya da asla bir eş kabul etmeyeceğim - özellikle de Nova Morales'i."

Sağından gelen bir soluk yüzünü yaktı ama ona bakmayı reddetti. Açıkladığında anlayacaktı. Ama kadın aniden İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve çıkışa doğru yürüdü. *Hay sikeyim*. Dans pistindeki kalabalığın içinde eriyene kadar onu izledi ve sonra öfkesini tüm gücüyle kusmaya hazır olan Prime'a dik dik baktı.

Şarap kadehini dalgınca çevirerek bakmaya başlamıştı bile. Adam cevap vermeden önce, kadın yorgun bir iç çekişle kadehi yere bıraktı.

"D'arn Leaf," dedi, sesi nazik ve .

Ona ilk gece odasına girdiği zamanki gibi bakıyordu. Kahverengi, beyaz kirpikli gözleri duygu, tanıma ve şefkat doluydu. Romantik değildi, bundan emindi. O, çalkalanan düşünceleri için kelimeler bulmakta zorlanırken, adam onun gözlerindeki o bakışı yerleştirmeye çalıştı. Nova'ya hasta yatağında baktığı bakıştı bu; bir insanın ailesine duyduğu şefkat.

Aleksandra, Nova'nın ona birini hatırlattığını söylemişti... Nova da aynısını söylemişti.

Sonunda avucunu onunkinin üzerine koydu ve gözlerinin içine baktı. "Bizim kadar uzun yaşama şansına sahip olanlar için üç olası kader vardır. Maebh ilkini yaşar; saplantı ve sonunda delilik. İkinci ruhsuzluğun sancıları içindeyim. Sevgili dostum, sen

Üçüncü kadere ulaşabildiğim için şanslıyım. Keşke hâlâ isteyecek kadar umursasaydım. Ne zaman onun hakkında konuşsan, gözlerinde bu arzuyu görüyorum. Yaralı gururun seni kör ediyor."

"Konuyu saptırmayı bırak. Bana bilmem gerekeni söyle - biz Onikiler için çiftleşmek ve İyi Kutsanmak neden bu kadar önemli? Bu gerçeğin üzerine konulmuş saçma bir uyarı."

Endişe verici bir şekilde acı çeken bakışlarıyla onu kıştırdı. "Şunu bil, D'arn. Kaderin ne olursa olsun, değişmeyen tek bir şey vardır. Hatıralar solar, çarpıtılır ama kalp asla unutmaz."

Nova'nın Storm'a gülümsediği dans pistine baktı. Leaf'in dikkatini hissetmiş gibi, zarif kanadı yüzlerinin görünmesini engelledi. Ama Storm Nova'nın omzuna dokunmadan önce değil, başparmağı boş boş Nova'nın yakasından çıplak tenine doğru yol izliyordu.

Şiddet Yaprak'ın bedenine çarptı. Onu kontrol altına almanın gücüyle titredi. Sadece öfke değil, kıskançlık, özlem, pişmanlık ve inkâr. Gözleri Storm'un kanatlarındaki boşluktan bir şekilde görülebilen o tek temas noktasına takılıp kaldığında, tüm bunların gücüyle sarsıldı. Sanki şekil değiştiren bunu bilerek yapmış, uygunsuz dokunuşuyla Leaf'le alay etmişti.

"Sadece merhaba diyor," diye homurdandı, şakağındaki bir damar zonkluyordu. "Yapmak istediğini söylediği tek şey buydu."

"Yanlışı duymuş olmalısınız." Başbakan sırttı, sonra sakince şarabını yudumladı. "Bir kaşıntıyı kaşımakla ilgili bir şeyler söyledi."

Leaf, taburesi yere çarpmadan önce dans pistine doğru iki adım atmıştı.

"D'arn!"

Prime'in sesindeki otoriter ton görmezden gelinemeyecek kadar yerleşikti. Durdu, çenesini sıktı ve ona baktı. Gözlerinden çaresizlik akıyordu. Bu ham ve yabancı duygu karşısında bir alarm şimşeği çaktı.

"Başka sorularınız varsa," diye alçak sesle uyardı, "şimdi sorun. Başka bir şansınız olmayabilir."

Daha fazla alarm zili çaldı. Tüm ipuçları bir araya geldikçe Leaf'in kulaklarındaki çınlama arttı. Ültimatomu, aşktan ve pişmanlıklardan bahsetmesi, cübbesi ve nadir duygu parlamaları.

Bu cenaze onun içindi.

CHapTer

TWenTY-THree

A Gölge, Nero'nun kış bahçesindeki masasının üzerinde duran savaş haritalarının üzerinden uçtu. Tabancasına uzandı ve kış bahçesinin cam kubbeli tavanına nişan aldı. Bakışlarını daraltarak, camın arkasını görmeye çalıştı.

Yukarıdaki gri gökyüzünde yoğunlaşma. Arkasından bir şey çınlayarak düşerken kalbi çarparak bekledi. Sarsılarak döndü ve hedefini değiştirdi ama eğretili otları ve bitkilerin ötesinde hiçbir şey göremedi. Bakır nemlendirici, pip, pip, pip diye buhar püskürtüyordu.

utanarak başını salladı. Camdaki havalandırma boşlukları herhangi bir yaratığın düşemeyeceği kadar inceydi. Yıllar önce istenmeyen bir ziyaretçi önemli bir şey çaldıktan sonra güvenliğini sağlamıştı.

Cam kubbedeki *tik-tak-tak-tak* sesleri başını kaldırdığında beyaz bir şey yuvadan içeri düştü. Haritasının üzerine düştü ve yuvarlandı. Nero tabancasını kurdu ve kubbeye doğrulttu ama orada kimse . Yalnız olduğuna ikna olup silahını kaldırına kadar tam bir dakika daha geçti.

Beyaz kağıt rulosunu test etmek için bir iğne kullandı. Hiçbir şey olmadı.

Sonra kağıdı açtı ve mesajı okudu.

Samhain'de Elphyne'in kaderini belirleyecek bir savaş olacak.

Nero kaşlarını çatı ve gözlerini şüpheyle kısarak tekrar yukarı baktı. Bones yıllar önce Elphyne'de bir casus ağı kurmuştu. Görünüşe göre bazıları hâlâ sadıktı. Kâğıdı çevirdi ve bir şehrin adını buldu. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Yeşil bir iğneyi haritaya batırdı, *Cornucopia* adındaki şehre.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

S Torm'un sesi Nova'yla konuşurken çok uzaklardan geliyordu. Onun yerine tek duyabildiği Leaf'in Prime'ına yaptığı açıklamaydı: *Ne şimdi ne de hiçbir zaman bir eş kabul etmeyeceğim, özellikle de Nova'yı Morales.*

Bu kadar acıtmamalıydı. Bunu en başından beri açıkça belirtmişti. Ama kullandığı ses tonu, sertliği ve iğrençliği. Sonra ona orada değilmiş gibi davrandı.

Tek düşünebildiği, kalması için hiçbir neden olmadığıydı. Kendini bu muameleye teslim etmek için hiçbir neden yoktu. Sonra odanın öbür ucundan Storm'la göz göze geldi ve ne yapması gerektiğini anladı. Kayıp sevgilisine benzeyen bu elfle arasına mesafe koymalıydı. Jace'i geride bıraktığı için duyduğu suçluluk duygusunu unutmalıydı. Ve sondan bahsetmiyordu... Niles'in Jace'i uzaklaştırmak için bir şeyler söylediğini biliyordu. Ama gitmesine izin verdi.

Ciğerlerine zorla hava çekerek Storm'un dudaklarına odaklandı. "Yani bu bir oyun muydu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet," diye onayladı, dudakları gülümseme olduğunu umduğu bir şekilde gerildi. "O benim hayatımı kurtardı, ben de karşılığında ona yardım ettim. Ama artık hepsi bitti. Gördüğünüz gibi, o-" Leaf'e doğru eliyle işaret etti ama o masada değildi. Prime da öyle. "Orada bile değil."

"Güzel," dedi Storm, gri gözleri kararmaya başlamıştı. "O zaman umarım benimle dans etme onurunu bana bahşedersin."

Nova onun kendisini bekleyen kollarına atıldı, vücudunun sertliğini kendi vücudunda hissetti ve başka biri olmasını dilemekten kendini alamadı. Tanrım, umutsuzdu. Niles'in gözlerini boyayabilmesine şaşmamalıydı. Adam duygudan yoksundu ve kızda çok fazla duygu vardı. Storm'un dikkatli bakışlarıyla karşılaşamayınca, bakışlarını onun göğsüne kilitledi. Güzel bir flüt melodisi onlara ritim veriyordu. Kendisini süpüren melek savaşçı gibi zarif olmaya çalıştı ama onun ayaklarına çok fazla bastı.

Storm adımlarını ayarlarken, "Belki de gösteriye kadar oturmalıyız," dedi. "Dansçılar Aleksandra'nın hayatını yeniden canlandırmak için çok çalıştılar."

"Aleksandra'nın hayatı mı?" Sesi robotikti.

"Etkileyici bir gösteri olduğunu duymuştum."

Nova onun ses tonunda boğuk bir tını sezdi. Nova onun bakışlarıyla karşılaştığında gözleri karanlık bir şehvet ve umutla doluydu. Gitmeliydi. Eğer kalbi bu işte değilse, ona yol göstermek hiç de adil değildi. Ama her nasılsa, bakışları dudaklarına yöneldiğinde ve ağzını indirdiğinde hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey *hissetmedi*.

Storm aniden durdu ve kaşlarını çattı, dudakları onunkilerden bir santim uzaktaydı.

"Ellerini eşimden çek." Leaf'in derin ve sinir bozucu sesi Fırtına'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Fırtına'nın omzunun üzerinden mavi, gök gürültüsünü andıran gözlere kilitlendi.

Yaprak gitmemişti.

Ve... ve... az önce ona eşim dedi. Ama nasıl? Yalan söyleyemeyeceğini düşünüyordu. Az önce onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylememiş miydi?

Onun nesi vardı? Sanki kafası yeterince karışık değilmiş gibi.

ne cüret?

Leaf'le yüzleşmek için Storm'dan uzaklaştı ama Storm'un tutuşu koruyucu bir şekilde sıkılaştı. Onu kendine doğru çekti. Panik nabzını hızlandırdı ve mide bulandırıcı bir deja vu hissi onu sarstı. Grung'un ekşi nefesini kokladı ve boğazında safranın yükseldiğini hissetti.

"Seni bir daha uyarmayacağım." Leaf'in sesi alçak ve ölümcüldü. "O pis pençelerini eşimden çek."

"Şansın vardı."

Leaf'in yumruğu Storm'un çenesiyle buluştu. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru yayıldı, kanatları çırpındı ve insanlara çarptı. Leaf kendini tutamayıp öfkesini baykuş şekil değiştirenin üzerine boşaltırken, üzerine tırmanıp yüzünü kullanılmamış bir öfkeyle yumruklarken Nova'nın nefesi kesildi.

"Buna inanamıyorum," diye soludu Nova, görüşü bulanıklaşmıştı. "Bu kadar hak etmek için ne yaptım ben?"

Ezici bir umutsuzluk duygusu onu . Ayakkabılarını tekmeledi ve koşmaya başladı. Yargılayan gözlerin yanından geçerken akıl sağlığının ellerinden kayıp gittiğini hissediyordu. Niles kazanmıştı, hem de gerçekten. Hayatında acıdan başka bir şey kalmamıştı. O burada bile değildi ve kazanmıştı.

"Nova!" Yaprak arkasından bağırdı ama o körlemesine koştu, çıkışa doğru eğildi ve bir zamanlar büyüldü olduğunu düşündüğü parlayan dallardan oluşan bir koridora girdi. Artık sadece keskin dalları ve küf kokan ezilmiş yaprakları fark ediyordu. Sarmal merdivenlerden birine giden perdeye ulaştığında adam ona yetişti. İri eli omzuna indi ve onu döndürdü. "Nova, dur. Tek başına olman güvenli değil. Bırak beni-"

Yüzünü tokatladı.

"Güvenli mi?" Onu sertçe itti. "Kızgın bir maymun gibi davrandığında seninle mi?"

Yüz ifadesi karardı ve geldiği yönü işaret etti. "Öpücüklerin bana onları çalmaya hakkı yoktu."

"¡Ay, pobrecito! ¿Piensas que eres tan poderoso? Hoja de los Guardianes, lo que puede hacer todo! Pues escúchame bien. Gelmek istemiyorum. Yardımını istemiyorum. Dualarınızı istemiyorum. Sadece beni huzur içinde bırakmanı istiyorum."

Adam dehşet içinde ona baktı, öfkesini anlamakta çaresizdi.

"Lütfen," diye yalvardı, gözleri kocaman açılmıştı. "Anlamıyorum."

"O zaman izin verin de kristal berraklığında tercüme edeyim." Ses tonundan tüm duygular sızdı. Ortaya çıkan şey soğuk, kalpsiz ve acıydı. "Seni zavallı bebek. Kendini çok mu güçlü sanıyorsun? Her şeyi yapabilen Muhafızların Yaprığı. Beni iyi dinle. Gitmek istemiyorum."

seninle. Yardımını istemiyorum. Öpücüklerini istemiyorum. Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum."

Gözlerinde acı parladı. "Gitme."

O anda Jace'e o kadar çok benziyordu ki. Göğsünün dar merkezinden bir hıçkırık koptu. Ağzını kapattı ama acısı serbest bırakılmasını talep ederken omuzları sarsıldı.

"Bana kızmakta sonuna kadar haklısın." Derin sesi alçak perdeden geliyordu. "Seni kullandım. Sana karşı kaba davrandım. Ve gerçeği senden sakladım."

Merdiveni gizleyen parlayan sarmaşıklara doğru yürüdü.

"Crimson'ın hatırı için, Nova. Açıklamama izin ver."

Zaman durdu. Bu kelime kalbinin atışına dönüştü.

Crimson.

Crimson.

Crimson.

"Ne dedin sen?" Onunla yüzleşmek için döndü. Adamın gözlerinde suçluluk duygusu parladı ve kadın bunu anlayamadı. O umudu canlandırmaya çalışamadı çünkü birçok kez yıkılmıştı.

Gerçeği senden sakladım.

Bir adım öne çıktı, elini uzattı. Kadın geri çekildi, sırtı perdeye değiyordu.

"Yapma," diye hıçkırdı. "Kalbimle oynama. Yaşayamaz."

Kaşları ortadan kalktı ve yutkundü. "Sana Estrella dediğini söylemiştin. Dün gece Crimson'ın günlüklerini okurken senin adını buldum."

"Crimson?" diye homurdandı, kafası karışmıştı. "Jackson Crimson" gibi mi? *Benim*

Jackson Crimson. Benim Jace'im mi?"

Yaprak temkinli bir şekilde başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Günlüklerini okuyordum."

"Ama... nasıl? Jace hiç günlük tutmazdı."

"Tarikat'ın kurucusunu duymadın mı?" Bir adım daha yaklaştı.

Artık gitmeliydi. Perdenin arkasına saklanmalı ve bir zamanlar tanıdığı adamın bu manipüle edici, çarpık kopyasıyla asla konuşmamalıydı. Ama pek çok şey birbirini . Yaprak

Kendisi gibi kayıp ve kimsesizdi. O bir yalancı, ağabeyi gibi zalim bir düzenbaz mıydı, yoksa bu başka bir şey miydi?

"Neyin kurucusu?" diye nefes nefese kaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı başını sallayarak. "Fae'lerin onun adına küfrettiğini hiç duymadın mı?"

"Onun adını mı lanetliyorsun? Sanki... bir tür tanrı gibi?"

"Jackson Crimson Kuyu'yu keşfetti. Sizin zamanınızdan geliyordu ve Kuyu'nun fısıltılarını duyabiliyordu. Tarikatı kurdu ve yasak maddelerle ilgili kuralları belirledi. Bunu Kuyu'nun Estrella'sını ona geri getireceğini umarak yaptı ama aynı zamanda çevreyi korursa onun değerlerini onurlandıracağını da biliyordu."

"O" deyip duruyorsun. O! Ama o sen misin? Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Ben o değilim." Dürüstçe hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Neden bana yalan söyledin?" diye hıçkırarak adamın yüzünü işaret etti. Elleri onunkileri sardı. Çürük savaşçı elleriydi bunlar- Kıskançlık ve sahiplenme öfkesinden kanlar içindeydi. Heybetli gövdesindeki kas ipleri ve sarmal güç gibi, kurumsal bir iş adamının sahip olabileceği şeylerden çok uzaktaydılar.

"Sen masadan kalktığında," dedi, "Aleksandra beni düşündüren bir şey söyledi. Hatıralar solar ama kalp asla unutmaz."

Onun gözlerine baktı ve onun da en az kendisi kadar şaşkın olduğuna inandı. Neredeyse onun kalp acısını, özlemini ve korkusunu hissedebiliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekle ilgili doğru olmayan bir şeyler var." Alnını onunkine yaklaştırdı. "İlişkilerden kaçtım çünkü kalbimi vermek yanlış geliyordu. İhanet gibi hissettirdi ve hiçbir anlam ifade etmedi. Bana sıranın eşimi bulmaya geldiğini söylediklerinde bunu yapamadım. Kendimi başka cevaplar aramam gerektiğine ikna ettim ve kaçtım. Ama seni ilk gördüğümde..." Geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "İlk defa kalbim bana kaçmamı söylemiyordu."

"Kalp asla unutmaz." Sessiz bir gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Demek sen benim Jace'imsin?"

"Tarikat'a o kaybolduktan yüzlerce yıl sonra geldim. Başbakan gittiğini söylüyor. Maebh gittiğini söylüyor. Fae'ler yalan söyleyemez."

Nova'nın kalbi milyonlarca parçaya bölündü. Uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu öyle sert geri çekti ki göğsüne çarptı.

"O gitti ama ben buradayım." "Yapamam."

"Son on yıldır arıyordum." Kesik kesik nefes alırken göğsü onunkine çarptı. "Aleksandra yakında ölecek. Bu cenaze töreni onun için. Bana sorularımı yanıtlama fırsatı sundu ama seni Storm'la birlikte gördüğümde tek düşünebildiğim seni kaybedemeyeceğim oldu. Ben ok..."

"İnatçı," diye kaşlarını kaldırarak teklif etti.

"Evet, ve-"

"Kibirli."

"Evet, ve-"

"Zalim. Ve bir yalancıdan daha kötü. Ve..." Bazı şeyleri düşündü ve kalbi yumuşadı. Ona anlık iyilikler göstermişti. Atlara sarılması, hastalandığında onunla ilgilenmesi ya da ona bir şeyler alıp onu korkunç bir kaderden kurtarması gibi. "Ve sanırım sen de şefkatli, cömert ve dürüst oldun."

"Dürüst m ?"

"Başından beri bir eş istemediğini söylemiştin."

"Kendime yalan söylüyordum. Açıklamaya alıştığım şey bu. Kalbimin bana söylemeye çalıştığı şeyi görmezden geldim. Ölmekte olan bir kadından gelen hiçbir cevap buna değmez."

Tüm bunlar çok . " nasıl güvenebilirim?"

"Buna güven." Elini tavşan gibi atan kalbinin üzerinde gezdirdi. "iftleşmeye karşıydım çünkü seni istediğim için birine ihanet etmişim gibi hissediyordum... ama hisset onu. Senin için attığını hisset. Nova, başından beri aradığım cevap sendin. Seninleyken, artık aramıyorum."

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

N Ova'nın gözleri kapandı. Depoda yorgunluk ve ham duygulardan başka bir şey kalmamıştı. Adamın doğru bir şey yapmaya çalıştığını görebiliyordu ama tek yaptığı kafasını daha da karıştırmaktı. Ova

büyük Muhafızı itti ve sarmal merdivenden aşağı koştu. "Nova?"
Arkasında gümbür gümbür ayak sesleri.

"Git ."

"Hayır."

"Lütfen."

Üç basamak aşağı sıçradı ve elini duvara dayayarak onu engelledi.
"Bana ne dediğimi söyle."

"Kardeşimle bir yarış içinde olduğumu hiç düşünmedim. Hiç umursamadım." Öfke onu doldurdu. Köpürdü, kaydı ve yandı. "O bir aptaldı. Kaçığın tekiydi. Ama benimki paramparça olmuşken onun kalbi hâlâ tek parça. Sen , sonra o değilsin. Benden bu kadar. Hiçbirini istemiyorum."

Yaprak'ın kaşları ortada birleşti. "Estrella-"

"Bana öyle demeye cüret etme! Jace bu ismi hak etti ve o öldü. Ya sen? Senden nefret ediyorum."

Nefes alırken acıyla yüzünü buruşturdu ama nefes verirken ifadesi değişti. Kristal gözleri sertleşti. Çenesi sertleşti. Göz göze gelene kadar adım attı.

Tiksintisini göstermek için yana doğru tükürdü. Adam yerinden kıpırdamayınca hırladı: "Kimilda."

"Hayır."

"Çekil!"

Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaştı ve "Hayır," diye tekrarladı.

"Beni korkutamazsın, *Hoja de los Guardianes*." Sesinin güçlü ve aşılmaz çıkmasını istiyordu ama çıkan ses boğuk ve zayıftı.

Biyoluminesans teninde parılıyordu. O kadar yakındı ki yüzündeki her gözeneği, çenesindeki her bıyığı ve için için yanan gözlerinin etrafındaki her koyu kirpiği sayabiliyordu. Vücudu onun yakınlığına tepki verdi, teninden titreşen güçle tahrik oldu. Lanet olsun ona. Jace'in zayıflığının şimdi Leaf'in gücü olduğunu bildiği için ona lanet olsun. Sanki o buzla kaplı bir şekilde uyurken Kuyu zihnine ulaşmış, hayallerini ve arzularını çalmıştı. Aşkını acımasız bir şeye, zihni ve ruhu güçlü ve kırılmaz birine dönüştürdü. Onu güvende tutmak için ölümüne savaşacak birine. Ama o kim değildi?

Birden hava çok yoğun gelmeye başladı. Derisi çok sıkıydı ve kanı çok sıcaktı.

Nefes alış verişi hızlandı. Yaprak'ın bakışları önce göğüslerinin kabarıklığına, sonra da ince kırmızı örgüyü zorlayan meme uçlarının sertliğine kaydı. Bakışları tekrar onunkilere döndüğünde, o kibir geri gelmişti. Dudakları kendinden memnun bir gülümsemeye dönüştü ve "Benden nefret etmiyorsun," diye mırıldandı.

Adam ilerledi, bir panter gibi sinsice yaklaştı, kadın merdivenlerden geriye doğru tökezlerken gözleri daha da karardı. Kıcı duvara çarptığında, avuçlarını başının yanına çarparak onu boşluğa hapsetti.

Pazuları yüzünün yanında şişti. Dar, krem rengi gömleğinin altında kaslı göğüs kasları seğiriyordu. Boynu o kadar gergindi ki damarları kabarmıştı. Gözlerini sert sütunu çevreleyen pürüzsüz, kadifemsi deriden alamıyordu. Tanrım, adam harika kokuyordu.

"O senin için hiç savaşmadı, ama ben savaşacağım."

Adam eğildiğinde dudakları aralandı. Enerji teninde sıçradı. Tehlike gözlerinde parladı.

"Senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu, o yüzden... o ..."
Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, yüz ifadesinde anlayış belirliyordu.

"Belki de o ben olmuştur."

Az önce o da benzer bir şey düşünmüştü. Tüyleri diken diken oldu ve burada bir tür doğaüstü güç olduğunu inkâr edemedi. Ama kendini güvende hissetmek yerine küçük hissediyordu. Gücsüz.

İhtiyaç, acı ve meydan okuma Leaf'in ifadesi üzerinde savaşıyor, yüzünün her yakışıklı çizgisini sertleştiriyordu. Onu o kadar çok arzuluyordu ki kendini dizginlemek zorunda kaldı. Güçten dolayı titriyordu. Bu düşünce bile karnının alt kısmında bir ısı seline neden oldu.

"Şimdi her şey netleşiyor," dedi. "Bunu düşünmek doğru geliyor. Crimson seni bulma saplantısı yüzünden delireceğini biliyordu, bu yüzden anılarını feda etti. Kuyu onu tuttu, tıpkı senin bunca yıldır donmuş olduğun gibi onu sulu kucağında kozaladı. İkinin bu zamanda ortaya çıktığında, ben de öyle... anılarım olmadan. Ben o değilim. Ben onun daha iyi bir versiyonuyum."

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarladı zayıf bir sesle. "Hiç tanımadığın biri hakkında kötü şeyler söyleyecek kadar küstah bir domuzsun."

"muyum? Aşkıınız mükemmel miydi?"

Boğazı . "Her aşk mükemmel midir?"

Ama dinlemiyordu. Parmağının çenesinde, boynunda ve göğüslerinin yastığında iz bırakmasını izlemekle meşguldü. Adam yakasını aşağı doğru çekerken ve ağrıyan göğsü serbest kalırken titredi. Serin hava hassas meme ucuna çarptığında farkındalığının her zerresi o karıncalanma noktasına fırladı. Bunun onu bu kadar tahrik etmesinden nefret ediyordu. Adamın bunu bilmesinden nefret ediyordu, neredeyse kalbini biliyormuş gibi.

"Ben senin ödülün değilim," diye ona çıkıştı.

"Ama sen biraz öyleydin." Parmağını meme ucunun etrafında döndürürken, kızın inleyip dokunuşuna doğru itilmesini hevesle izlerken mizahı söndü. Avuçlarını adamın sert karnından aşağı kaydırıp ve ereksiyonunu kavradı. Adam onun büyüüne kapılmış gibi inledi.

"Anlamıyor musun?" diye mırıldandı. "Sen benim fantezilerimden yaratılmış birisin. Sen dualarımızın cevabısın. güzel, nefes kesici kafadaki bir şey Niles'ı yenmemize yardım edecek, biliyorum. Kuyu binlerce yılını senin için bir dünya yaratmaya harcadı.

Korumak için savaşıcağın, seninle olmayı hak eden bir eş inşa edeceğin bir yer." Titreyerek nefes aldı ve kendi kendine sessizce güldü. "Yanlış anladın. Ödül olan sen değilsin, benim. Ben sadece sana hizmet etmek, seni korumak ve seni sevmek için varım. Ve Nova..." Sesi tehlikeli bir şekilde derinleşti. "Bundan kaçmıyorum."

"Senin gümüş bir dilin var, *Hoja*. Uzun süre savaşılamayacağım tek kişi sensin." Elleri göğsünden yukarı kayarak boynunun arkasında kıvrıldı. Mantıklı geliyordu. Ama acıtıyordu. Artık böyle hissetmek istemiyordu ama birbirlerine çekildiklerini ve kaderin onları birbirine bağladığını inkâr edemezdi. Belki de buna boyun eğmenin zamanı gelmişti. "Öp beni. Acını dindir."

Sert dudaklar onunkilere çarptı. Dili kızın ağzına girdi, sıcak ve tutkulu hareketlerle her santimini talep etti. Ve sevgili Tanrım, kız da bunu ona verdi. O aptal elf kulaklarını kavradı ve ağzına karşı açıkça inlediğinde ona doğru eğildi. Adam usulca hırladı ve kız daha fazlası için inleyene kadar alt dudağını ısırdı.

"Artık dövüşmek yok," diye hışımla kabul etti, parmakları kızın yüzünde titriyordu.

"Fikrimi söylemekten asla vazgeçmeyeceğim." Elleri gömleğinin altından sızdı ve adamın belirgin karnını buldu. *Sıcak. Pürüzsüz. Bağımlılık yapıcı.* Ellerini daha aşağıya gömdü ve adamın pantolonunu tutan bağcıkları aramaya başladı. "Ben o tür bir kadın değilim."

"Güzel." Dudakları yaramazlıkla kıvrıldı. Dudaklarından bir inilti daha çıkana kadar meme ucunu cimcikledi. Kız eridi, adamın kalçalarına yapıştı ve boynunu sundu. Adam damarını yalayarak kadının beline ateş püskürttü. Sonra yavaş, işkenceli vuruşlarla tekrar ağzını yakaladı.

Nefes alma ihtiyacı duyarak ondan ayrıldı. Vahşi mavi gözleri zonklayan dudağına kaydı. Başparmağını dikiş boyunca kaydırıp ve parmağındaki kana baktı. Utanç gözlerinin içine girdi.

Sakin durmayı aklından bile geçirme. İleri atıldı ve onu tekrar öptü.

Göğsünden boğuk bir ihtiyaç homurtusu yükseldi. Elini elbisesinin yırtmacından geçirdi, kalçasını okşadı ve poposunu avuçladı. Bacağını adamın beline doladı ve onu kendine çekmek için kullandı. O kadar sert öpüştüler ki perdenin arkasına düştüler.

ve merdivenin içine. Düşmelerini engelledi ve kadının omurgasını oyuğun iç duvarına çarparak kalçalarıyla onu yerinde sabitledi.

Kanında alevlendirdiği arzuyu bastırmak imkânsızdı. Ama her nasılsa, öpücükleri yavaşladı ve sonunda burnundan ağır ağır nefes alıp alını onunkine bastırana kadar durdu.

"Hayır," diye yalvardı, boğazının tekrar kapandığını hissediyordu. "Lütfen durma."

"Nova." Sesi sertleşerek çakıl taşına dönüştü.

"Beni böyle hissetmeye bırakma," diye fısıldadı. "Artık kaybolmuş hissetmek istemiyorum."

İnançsızlıkla geri çekildi. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"O zaman sık beni." Kalçalarını onun ereksiyonuna doğru salladı, onu kızdırdı. Ama adam yemi görmezden geldi ve kadının dünyası sona erdi. "Lütfen, *Papi*. Beni iyi hissettir."

"İlk seferimizin bir cenaze töreni sırasında bir ağacın hızlı bir sevişme olmasına izin vermeyi reddediyorum." Kararlılık çenesini sertleştirdi. "Ve kesinlikle sen üzgün ve kafan karışırken değil."

Gözlerinden yaşlar boşandı. Savaş onu terk etti ve başını salladı. Bacağı adamın belinden düştü. Ayakları yere çarptı ve onu geçmeye çalıştı ama adam onu tekrar kollarına çekti. Yüzünü göğsüne bastırdı ve kucaklamasını sıkılaştırdı.

"Yaprak." Kızın sesi adamın gömleğinde boğuklaşmıştı ama kız direndikçe adam daha da sıkı tutuyordu. "*Bırak beni.*"

"Hayır."

Tekmeleyip zıpladı ve onu üzerinden atmaya çalıştı. Adamın göğsüne hakaretler savurdu ama adam kıpırdamayı reddetti. Ve her geçen saniye, akıl sağlığı çözüldü. Nefes alabilmek için yüzünü çevirdi ama kulağı adamın kalbinin üzerine yapıştı ve söylediği her şey ona geri döndü.

Ben o değilim. Anıları yok oldu. Çok fazla. Onları feda etti... onun için. Her zaman onun için.

Gözyaşları dökülmeye başladı ve onları durduracak gücü yoktu.

"Sorun yok," diye mırıldandı, saçlarını okşayarak.

"Bunu bilemezsin." Sesi gerginleşti. "Evet, biliyorum. Ve yas tutmaya ihtiyacın var."

"Böylesine güçlü bir kalbe sahip biri için ne büyük bir küstahlık."

Kulağının altında sürekli atıyordu. Her şeyin gireceğine inanıyordu. Her nasılsa, kolları onu böyle sarmışken... o da buna inanmıştı. "Seninle ilgileneceğim Nova," diye söz verdi. "Sana bakacağım. seni seviyorum ve seni koruyorum."

Yerden mavi ışık fışkırdı ve etraflarında spiral çizdi. Enerji Nova'nın teninde karıncalandı. Panik kalbini kavradı. Leaf'in gömleğini sıktı ve "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Endişeli değildi. Bir şekilde, onun sakinliğinin ve... kendini küçümseyen eğlencesinin içine yayıldığını hissetti.

"Yaprak mı?" Mavi her yerdeydi, havai fişekler gibi kıvılcımlar saçıyor ve vücutlarından fırlayarak kovuğu aydınlatıyordu.

Göğsü titredi ve kıkırdayarak başını salladı. "Bu kadar komik olan ne?" diye nefes nefese kaldı. "Neler oluyor?"

Sıcak, nasırlı elleri yüzünü kavradı. Mavi ışık gözlerinde bir yaz günündeki su gibi yansıyor. "Kahrolası Kuyu bizi kutsuyor."

Kaşlarını çattı, suratını astı. "O lanet olasıdan yardım istemiyorum-"

Onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı, tuzlu, baş döndürücü tadı ve onunla birlikte olma ihtiyacından başka bir şey düşünmeyene kadar onu derinden öptü.

Yavaşladığında mavi ışık sönmüştü ve adam gözlerinde ateşli bir bakışla onun dudaklarına baktı. Onun arzusunun sanki kendi arzusuymuş gibi kabardığını hissetti. Sonra bakışları kızın yanaklarına kayd ve şaşkınlıkla genişledi. Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve bu şok yerini endişeye bıraktı.

"Duygularını nasıl hissedebilirim?" Kolu maviyle kaplıydı, dönen desenler gözünün altındaki Guardian damlası gibi parlıyordu. "Yaprak... bu nedir?"

"Bu çiftleşme işareti," diye mırıldandı, dikkati hâlâ yanaklarındaydı ve bir bilim adamı gibi onları inceliyordu. Avucunu yüzünün önünde tuttu, böylece teninden yansıyan mavi ışığı görebilecekti. "Bizi sonsuza dek birbirimize bağlar, duygularımızı birleştirir. Artık nerede olursan ol, yerini hissedebiliyorum."

"Yüzüm mavi mi?" diye nefes nefese kaldı.

Adam onun yanaklarını huşu ve saygının mükemmel bir bileşimiyle inceledi. Onun kendisine bu şekilde bakmayı asla bırakmamasını istiyordu. Ama yüzü maviyse olmazdı.

"Yaprak mı?"

"Yüzünün tamamı değil," diye cevap verdi. "Sadece bana bir takımyıldızını hatırlatan parlayan çillerin bir kısmı." Gözlerini belirli bir noktaya dikti. "Kuzeydeki bu küçük nokta en parlak olanı."

Mi estrella del norte. Dünya sona ermeden önce yeniden bir araya geldiklerinde Jace ona böyle seslenmişti.

Sevişmeyi yeni bitirmişlerdi. Adama sarılmış ve saçlarının perdesi arasından aşağıya bakmıştı.

"Kutup Yıldızım," diye mırıldandı, ona hayranlıkla bakıyordu.

Kalçalarını onunkilere doğru salladı, tamamlanmalarının sıcaklığını kovaladı ve bunun sonsuza dek sürmesini istedi. Dudağını ısırarak inledi, onun sözlerine neredeyse hiç dikkat etmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ayrı düşmüş olabiliriz ve ben yolumu kaybetmiş olabilirim ama sen asla . İnançların hiç . Ne zaman kendimi başıboş hissetsem, seni aradım ve seninle ilgili bulabildiğim her habere göz attım. Dünyada iyi insanlar kaldığını kendime hatırlatmaya ihtiyacım vardı."

"Beni internette mi takip ettin?"

"Her zaman." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ne zaman zor bir karar vermek zorunda kalsam, senin ne yapacağını hayal ederdim."

Ona şakacı bir şekilde vurdu. "Beni arayıp sorabilirdin."

Karanlık, yüz hatlarını o kadar kısa bir süreliğine gölgeledi ki Nova bunu hayal ettiğini sandı.

"Çok korkuyordum... Yapacağını düşündüm... artık önemi yok. Ama bir gün bunu söyleyebileceğimi umarak daha fazla İspanyolca öğrendim... Eres mi brillante estrella del norte. Dondequiera que vayas te sigo."

Sen benim kutup yıldızımsın. Nereye gidersen git, seni takip ederim.

ChapTer

YİRMİ ALTI

Leaf Nova'yı cenaze törenine dönmeye ve son gösteriyi izlemeye ikna etti. Elleri onun ellerindeyken, ruhları birbirine bağılyken, kendini her zamankinden daha bütün hissetti. İki kanatsız dişinin dansını izledi. parkenin üzerinde boğucu bir müzik eşliğinde, aşıkmiş gibi hareket ediyor ve dönüyordu. Ona söylediklerinde ciddiydi ve her şey yoluna girecekti. Birlikte, aradıkları cevapları bulmak için çalışabilirlerdi.

Başbakan dans pistinin kenarında tek başına oturuyordu. Gösteriyi taştan bir heykelin tüm duygularıyla izledi. Duygularını saklıyor muydu yoksa içi gerçekten boş muydu, anlayamıyordu. Ufukta ölümünün görüldüğünü bilseydi, ondan ayrılır mıydı yoksa başka bir şey mi hissederdİ?

Tarikat, umutsuzca ihtiyaç duydukları bir anda lidersiz kalacaktı. Prime'in son zamanlarda onları nasıl terk ettiğini görünce, bunun onları batmaya ya da yüzmeye hazırlamak için kasıtlı bir yol olup olmadığını merak etti. Ama neden yardım için ona gelmemişti?

En eski arkadaşının aklına sahip olmayabilirdi ama ona her zaman şüpheyile yaklaşmıştı. Korku göğsünde dönüp duruyordu. Ya bu ölüm kehanetin açıklamadığı son kısmıysa? Ya bunun onunla hiçbir ilgisi yoksa? Zihnini konuşmalarına, onun taleplerine ve kadının cevaplarına geri götürerek satır aralarına baktı ama yine de somut bir şey bulamadı.

Dansın temposu değişti ve kanatsız bir erkek karışıma dahil oldu. Koyu renk saçlı, bronz tenli ve... bu bir bebek miydi?

Nova'nın nefesi aralarındaki bağa bir duygu kokteyli gönderdi. Leaf onları ayırmakta güçlük çekiyordu. Şok, belki. Dehşet mi?

"Nova?" Fısıldamak için başını eğdi. "Ne oldu?"

Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Bir şeyler yolunda gitmiyordu, yüzden Yaprak onu merdivenlerin yanındaki asma perdeye doğru yönlendirdi, orada mahremiyetleri vardı.

"Bu dans..." Nova sessizce söyledi. "Prime'inizin kişisel tarihi mi?"

"Baykuş değıştirciler bilgeliğe ve hafızaya değer verirler. Bu gecenin de bununla ilgili olduğuna inanıyorum - bir kişinin hayatının güzelliğine ve acısına sanatsal bir övgü. Böylece hepimiz onun anılarını yaşayabiliriz..."

Jackson Crimson'ın anılarını deneyimlemenin bir yolu.

Prime her zaman Leaf'e kehanetin son kısmını bulmak için Crimson'ın anılarını deneyimlemesi gerektiğini söylemişti. Onlara nasıl tanık olacağını hiç . Şu anda dans aracılığıyla Aleksandra'nın anılarını deneyimliyordu. *Hay sikeyim.* Bu, Leaf'in günlükleri bulmak için yaptığı inatçı yolculuğu çok aptalca gösteriyordu.

"Sanırım bu onların Serpinti'den önceki yaşamları," diye açıkladı.

"Onu tanıdığımı biliyordum." Keskin, acı bir güvensizlik aralarındaki bağa sinmişti. "Başta fark çünkü o değışti ve beni tanımamakta ısrar etti. Ama benimkilerin daha taze olduğunu düşünürsek, kendi anılarıma onunkilerden daha çok güvenmeye meyilliyim."

"Prime'i tanıdığını mı söylüyorsun?"

"Niles o son gün evimden ayrıldığında o kadar öfkeliydim ki onu dışarıda kovaladım... Bilmiyorum, ona daha aptalca şeyler bağırmaq için. Ama kapıya vardığımda genç bir kızın onu karşılamak için arabadan indiğini gördüm. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü kızının önünde onun hakkında korkunç şeyler söyleyemezdim. Arabada iki kadın vardı. Başbakanınız onlardan biriydi, bundan eminim."

"Diğer kadının yüzünü görebildiniz mi?"

"Hayır, ama benzer bir teni vardı. Elini gördüm."

"Maebh yapmış olabilir." Leaf'in akli bu imalarla dolup taşıtı. Maebh ve Aleksandra Niles'i bunca zamandır tanıyorlarsa, belki de onunla bir çocuk paylaşmışlardı. Crimson, bu kadınların büyük kayıplarını ve bunun aralarında nasıl bir ayrıma yol açtığını, bazen kendi kaybından daha kötü hissettirdiğini yazdı. Herkes kendi acısını hissediyordu.

Ama Leaf bir çocuğun kaybının nasıl çok daha kötü hissettireceğini anlayabiliyordu.

Willow kaçırıldığında, Başbakan bir kurtarma görevi için Düzen kaynaklarını onayladı. Nadiren bu şekilde hareket ederdi ve Altı'nın Kahini'nden aldığı bilgiye dayanarak kurtarma görevini iptal eden Clarke'tı.

"Bir şeyler söylemeliyiz," dedi Nova, gözleri tekrar dansa kayarak.

"Bekle." Onun pistte yürümesine engel oldu. "Bu dansın nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum. Crimson'ın günlüklerinde büyük bir kayıp yaşadıklarını söylüyordu. Ya bu bir çocuksa?"

Nova'nın eli boğazına gitti. "Sence Niles kendi çocuğunu öldürür mü?"

"Ailesini öldürdü. Bunu onun yaptığını söyleyemem. Ama bu çocuğu bu zamana kadar getirmiş olması da mümkün."

Leaf'in içgüdüğü Prime'in çocuklarının Nero için başka bir oyun parçası olduğunu bilmediğini söylüyordu... tıpkı Nova'nın ebeveynlerinin ölümlerinin doğal olduğuna inanması için manipüle edildiği gibi.

Kar fırtınalar halinde odanın içine yağıyordu. Dansta kullanılan bebek şimdi ergenlik çağındaydı ve her iki annenin kollarından koparılıyordu. Genç kız kendini kar ve karanlığın onu bütünüyle yuttuğu daldan aşağı attı.

Gösteri büyük bir alkışla sona erdi. Müzik ve ışıklar yükselirken Yaprak Aleksandra'ya baktı. Aleksandra geceye kayıtsızca bakıyordu ama yanağından parıldayan bir gözyaşı süzüldü.

"Bilmiyordu," diye fısıldadı. "Kızının öldüğüne inanıyor."

Belki de öyleydi. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Nova'nın elini tuttu ve dans pistini kapatan kalabalığın arasından ilerledi. Homurdanan şekil değiştirenleri iterek geçti ve imkânsız kanatlarını yolundan çekti. Kendini kaybetti ve sertçe itmeye başladı, flüt müziği durduğunda ve saldırı çığlıkları yükseldiğinde bir yol açmaya çalışıyordu.

Yaprak'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Arkasını döndüğünde, kanat boşluklarının arasından kendisine doğru yaklaşan yaralı bir Fırtına gördü. Leaf ve Storm'un üzerinde parlayan çiftleşme izlerini görünce

Nova'nın kollarında, koruma tereddüt etti. Leaf son birkaç seyirciyi de iterek Prime'a doğru ilerledi ve tökezleyerek açık dans pistine çıktı.

Başbakan koltuğunda değildi ama dalın dışarıya bakıyordu. Cübbesi ve kanatları buz rüzgârdan dalgalanıyordu ama kar durmuştu. Gece berraktı. Yabani gözlü dansçılar birbirlerine endişeyle fısıldıyor, Prime'a şaşkın bakışlar fırlatıyorlardı. Bu bir sonraki gösterinin bir parçası olmamalıydı.

"Aleksandra," diye seslendi Yaprak.

Gözlerinde teslimiyetle ona baktı.

"Yaklaşmayın." Elini uzattı. "Böyle biteceğini hep biliyorduk."

Bir sızı göğsünü sıktı. Ne gibi bir son? Bahsettiği *biz* Crimson olmalıydı.

Yaşlanmayan dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi ve çiftleşme izlerini işaret etti, şimdi yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu. Sesi kalındı. "Her rağmen çok geç değilmiş. Doğru yolu seçtiğin çok mutluyum."

Zihninde uyarı zilleri çaldı. Beklenti. Yakında. Her ne olması gerekiyorsa, neredeyse zamanı gelmişti.

"Dur," diye bağırdı Yaprak. "Dinle-" Seyircilerin arasında siyah saçlı erkek dansçıyı aradı ve onu iki adım ötede buldu. Korkmuş erkeği dans pistine çekti.

"Niles, Nova'nın ikiz kardeşi," dedi ciddiyetle, Prime'ın asıl adını hatırlamasını umarak. Kaos riskine girmeden çıkıp Nero diyemezdi.

Prime'ın hüzünlü gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. Başını eğdi ve gözleri Nova ile dansçı arasında gidip geldi. "Kafan karışmış."

"Konuşmamız gerek." Yaprak sesini alçalttı ve yavaşça yaklaştı. "Nova'nın ikizi hakkında paylaşacağı çok şey var... hatırladın mı? Tarikat'a dönsek iyi olur."

Gözleriyle ona yalvardı.

Yüzünde daha fazla şaşkınlık ve inkâr belirdi. Başını daha fazla , beyaz saçları sallanıyordu. Yaprak'ın kalbi önseziyle çarpıyordu. Göğsündeki ağrı her saniye daha da artıyordu. Tehlikeli bir şey yaklaşıyordu. Gece berrak görünüyordu. Gece açık görünüyordu.

Baykuş şekil değiştirenler nispeten zararsızdı. Sadece Storm zarar verebilecek gibi görünüyordu ama Leaf onu birkaç yumrukla alt etmişti. Buradaki hiçbir şey ona tehlikenin yaklaştığını hissettirmemeliydi.

Göğsünde büyüyen acıdan başka bir şey yoktu. Bir şekilde bıçaklandığını düşünerek en keskin noktayı ovuşturdu ama orada hiçbir şey yoktu.

Kulakları tırmalayan bir çığlık geceyi yırttı. Bir an Başbakan dalın kenarında durmuş, onlara bakıyordu. Sonra, dokunaçlar vücudunu, yüzünü ve kanatlarını sararak onu gecenin içine çekti... tıpkı dansçıların kızına yaptığı gibi.

Yaprak ileriye doğru koştu, kenarda patinaj yaptı. Başlarının üzerinde, karanlığın içinde kaybolan beyaz bir leke belirdi.

"Yaşıyor olabilir!" diye bağırdı.

Ancak Başbakan'ın onu duyup duymadığı bir muammaydı. Maebh'in planladığı şeyden kurtulup kurtulmadığı ise başka bir muammaydı.

ChapTer

TWenTY-SeVen

Nova ayaklarını poposunun altına sıkıştırdı ve Leaf'in yatak odasının penceresinin yanındaki pelüş koltuğa kıvrıldı. Gece bir geçidinden gelmişlerdi. Yaprak çabucak diğer ile tanıştırdı. Sonra da konseyi tapınakta toplarken onu odasına götürdü. Ona gelmek isteyip istemediğini sordu ama o Niles hakkındaki gerçeği açıklamadan önce kendini hazırlamak istedi, bu yüzden yorgun numarası yaptı ve kalmak istedi.

Artık sabahın erken saatleriydi. Güneş dışarıdaki yaprakların arasından parlıyor, pencere pervazında benekli bir gölge oluşturuyordu. Koridorda konuştuklarını duyabiliyordu, içeri girip onu kontrol edip etmeyeceklerini merak ediyorlardı. Sonunda gittiler.

On İki Muhafız Kadrosu'nun takım lideri olan Leaf'in odası en büyük odaydı. Süitinde bir banyo, bir bornoz, bir misafir odası ve rüya gibi yastıklar ve yumuşak kürklerle kaplı bir kral yatak bulunan bir yatak odası vardı. Odalarının kokusunu seviyordu - deri, çelik, güneş ışığı, kesilmiş çimen ve biraz da tuzlu okyanus gibi bir şey. Her şey Jace ve Leaf'in karışımında bir araya gelmişti, iki hayat bir aradaydı.

Elindeki deri ciltli günlüğe baktı. O gitmeden önce Leaf, Jace'in özel sözlerini okuyabilmesi için yatağının başucundaki masanın üzerine bir koleksiyon yığmıştı. Onu yalnız bırakmak istemiş, kendisiyle ilgili bölümlerin çoğunu atladığını çünkü ilgisini çekmediğini ve bunu yaptığına memnun olduğunu söylemişti.

Başka birinin onunla ilgili anılarının zihnini bulandırmasını istemediğini fark etti. Yenilerini yapmak, onu ilk elden deneyimleyerek öğrenmek istiyordu.

Nova ilk yazıdan sonra okumayı bıraktı. Jace'in kalp ağrısı katlanılamayacak kadar fazlaydı. Ama saatlerce dışarıya baktıktan sonra, sonunda daha ilerideki yazıları okumak için ileri atlamaya çalıştı. Ama sonra Jace'in üslubunun değiştiğini fark etti. Onun hakkında sanki bir tanrıçaymış gibi yazıyor, onu kusurları olmayan mükemmel bir fanteziye dönüştürüyordu.

Nedense bu, okumayı daha da zorlaştırdı.

Dışarıda dans eden yaprakları izlemek çok daha güzeldi. Bu ona, Jace ve Niles iki yanında dururken bir ağacın altında uzanıp yapraklara baktığı zamanları hatırlattı. Orta sınıftaydılar - çünkü Jace, işleri çok iyi gittiği için ailesinin onu yatılı okula göndermek istemesinden yakınıyordu. Niles yaşadıkları çöplükten daha iyi olacağını söyledi. Nova ikisine de çenelerini ve yaprakları seyretmelerini söyledi.

"NOVA."

İnledi. "Uyuyorum."

"Seni yatağa taşıyacağım."

Gözleri birden açıldı. Leaf'in yakışıklı ve endişeli yüzü gözlerinin önünde belirdi. Gülümsedi ve çenesine dokundu ama dışarıda güneşin battığını fark etti.

"Bütün gün uyudum mu?" diye inledi.

"Seni birkaç kez kontrol ettim ama evet." Kaşları alçalırken, tam yüksek boyuna doğru doğruldu ve artık uyanık olduğu için onu oturduğu yerde bıraktı. Deri üniforması ve düşünceli ifadesiyle nefis görünüyordu. Çenesini yatağa doğru salladı. "Orada uyumalıydın."

"Ben iyiyim." Kollarını gerdi, göğsünü açtı ve esnedi.

Bir arzu parıltısı karnının alt kısmının ısınmasına neden oldu. Bu duygunun kendisine ait olmadığını anlaması bir anını aldı. Deseni incelemek için parlayan, işaretli elini çevirdi. Çok garipti; işaretler derisinin içinde yaşayan bir dövme gibiydi. Ve bu ısıltılı bağ sayesinde Leaf'in duygusal alevlenmesini hissetmişti. O gittiğinde Nova onun gibi kokan bir şeye uzanmıştı. Onun dolabından çaldığı gömleği giymişti. Bol, beyaz ve kalçalarında duruyordu.

Yatağın başucundaki masaya doğru yürüdü ve bir mum yaktı, kavanozlardaki bozuk manabeze güvenmemekten yakındı. Nova koltukta döndü, dirseğini arkalığa dayadı ve ona bakmanın keyfini çıkardı. Belki uykunun kalıntıları ya da gömleğinin ona verdiği sıcak ve tüylü histi ama o yanındayken kendini güvende ve mutlu hissediyordu. Etraflarındaki tüm karmaşaya rağmen doğru yerde, doğru insanla birlikte olduğunu hissediyordu.

Onun ruh halini sezinleyen adam ona yan gözle baktı, biraz daha homurdandı ve yatağın diğer tarafına doğru hışımla yürüdü. Bir sonraki mumu yakarken deri üniforması sarsıntılı hareketlerle gıcırdadı. Öne doğru eğildiğinde uzun sarı saçlarından bir tutam sarktı, o da kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bütün mumları yakmamı mı izleyeceksin?" diye mırıldandı gözlerini kibritten ayırmadan. Kibrit çok sıcaktı ve neredeyse kendini yakıyordu. Küfrederek çubuğu yere düşürdü ve üzerinde tepindi.

"Belki." Dudakları kıvrıldı.

Aralarındaki bağlantı aracılığıyla bir endişe ve hayal kırıklığı dalgası ona çarptı. Adam bunu saklamaya çalıştı, hatta belki de paylaşımlarına izin veren görünmez tüp her neyse onu sıkıştırdı ama kadın bunu hissetti. Kibritlere karşı sabırsızlığı bir şeylerin ters gittiğine dair bir başka ipucuydu.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu. "Seninle konuşmak istiyorlar."

"Tamam."

"Beklemeleri gerektiğini söyledim." Kibritleri salona götürürken kaşları daha da çatılmıştı.

" değil. Uyku bana iyi geldi. Yemek yedikten sonra dünyaya meydan okumaya hazır olacağım."

Yumuşakça alay ederek bir kibrit daha  aktı. Kibrit . "Yemek mucizeler yaratamaz."

Doğru. Huysuz, kaba Yaprak canı sıkıldığında ortaya çıkıyordu. Sandalyeden kaydı ve salona doğru yürüdü. Adamdan kibritleri aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Yardıma ihtiyacın var mı, *Papi?*"

Onları işaret etti. "Trix'in bulduğu en aptalca icat."

"Trix?"

"O sizin zamanınızdan ve bir şeyleri kurcalamayı seviyor," mırıldandı. "Fae'ler mum yakmak için mana kullanırlar ama ben evin yanmasını istemiyorum. Bu kibritler sizin insanların kullandığı kibritler."

"Bunun gayet farkındayım." Sırıttı, kitaptan bir çubuk daha çıkardı ve ucunu zımpara kağıdına vurdu. Fokurdadı, kıvılcımlandı ve alev alev yandı. "Doğru basıncı ve açıyı anladığınızda kolay oluyorlar."

Kibriti ona verdi ve salonun kapı pervazına yaslanarak, masadaki dört kişilik diğer iki mumu isteksizce yakarken eğlendi. Masanın yanında, pencerenin yanında, odasındaki koltukla aynı kumaştan iki döşemeli koltuk vardı. Duvarda  er eveli bir okyanus resmi asılıydı. Açıkta duran ahşap kirişlerden bir avize sarkıyordu ama cam kutular boştu. Bir zamanlar manabeeze koymuş olabilirler.

Yaprak'ı bu ev ortamında görmek ona mutfak masasındaki aile yemeklerini hatırlattı. Birden annesinin baharatlı yemeklerinin kokusunu aldı ve onun genç halini gülerken ve kendine daha fazla pirinç yardım ederken gördü. Niles'ın babalarıyla tartıştığını gördü. Duvarlarındaki çerçeveye sararmış k ğıda daktiloyla yazılmış eğri büğrü şiiri gördü.

"Mutfak masamızın yanında bir şiirimiz vardı," diye düşündü. "Annem onu çok severdi. Babam nefret ederdi. Kardeşim aptalca olduğunu düşünürdü. Ama Jace... akşam yemeğine her geldiğinde bunu okurdu." Sözcükleri hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama sözcükler gözünün önünden uçup gitti.

Dışarıda düşen yapraklar gibi bir anı. "Dünyanın mutfak masasında başlayıp bitmesiyle ilgili bir şey."

Yaprak kapıda ona katıldı. Bakışları onun üzerinde keskinleşti ve onun da duygularını dinlediğini hissetti. Onun yüzündeki ayrıntılara daldı. Dudaklarının etrafındaki parantezler yıllarca gülümsemekten kaynaklanıyordu ve gözlerinin dışındaki ince çizgiler gibi, bunların da güneşten kaynaklandığını fark etti - okyanusta geçirdiği yıllardan, o sıcaklığın cildinde pişmesine izin vermesinden. Fae olduğunda yaşlanması durmuştu ama tersine dönmemişti. Nova'nın tanıştığı bazı fae'lerin ciltleri o kadar pürüzsüzdü ki güneş hasarı hiçbir zaman bir etken olmamıştı. Leaf'in insanlığı asla kaybolmadı... Jackson Crimson'ı geride bıraktığında bile.

Nedense bu düşünce onu gülümsetti.

"Günlükleri okudun mu?" Yumuşak sesi düşüncelerini böldü.

Kendine sarıldı. "Bir ya da iki sayfa. Ama fazla okuyamadım." "Daha fazla zamana ihtiyacın mı?" diye sordu. "Herkes dikkat etmelerini söyleyeceğim."

Seninle tanışmam için beni rahatsız etmeye devam ederlerse kendi işlerini yaparlar." "Senin... o olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Onların bilmesini istediğinizi düşünmemiştim. Benim için fark etmez."

Başını kapının pervazına yasladı. "Sanırım nasıl hissettiğini biliyorum."

Parmakları bir kez büküldü, sonra sanki bir şeyi tutuyormuş gibi yumruk oldu. Mum ışığı gözlerinde titreşerek maviyi ısıttı. Aralarındaki bağ aracılığıyla duygularını aniden sağanak gibi serbest bırakması özlem, ihtiyaç, endişe ve korkunun karmaşık bir karışımıydı. Bu yoğunluk karşısında kadının nefesi kesildi. Bakışları kızın dudaklarına doğru kaydılar ama kızla arasında saygı duyulacak bir mesafe bıraktı.

Uzanıp onu daha yakına çekme arzusunu inkâr etmek imkânsızdı. Ağacın kovuğunda başladıkları şeyi bitirmek istiyordu. Bu rahatlığa ihtiyacı vardı, bu yüzden kapı çerçevesini itti ve aralarındaki boşluğu kapattı. Avuçlarını adamın deri ceketine doğru kaydırarak, ellerini adamın boynuna dolayana kadar deri ceketin şeritlerine ve borularına çarptı.

İlk günlük yazısını hatırladığında gözleri yaşardı - Jace'in Bellagio'daki o hastalıktan uyandığında çektiği acı ve

onu ölmüş ve dünyayı donmuş halde buldu. O hastalık Jace'in bir elfe dönüşmesiydi. Tek yapması gerekenin onunla birlikte beklemek olduğunu bilseydi, asla gitmezdi. Yine de donmuş olabilirdi. Mutasyonu vücut ısını yükseltmiş ya da sıcaklıkta hayatta kalmasını mümkün kılmış olabilirdi. Bunu asla bilemeyecekti.

"Günlüklere göz gezdirdim," diye itiraf etti, "ama okudukça beni ne kadar özlediğini fark ettim. Beni kaybettiği için kendini ne kadar suçladığını. Ama bir süre sonra benimle ilgili anlattıkları gerçek dışı olmaya başladı. Benim hakkımda sanki mükemmel bir fanteziymişim gibi yazdı - beni kendi dini haline getirdi. Kusurlarım ya da hatalarım yoktu ama..."

Suçluluk duygusu ruhunu eziyor, kalbinin her atışında daha da büyüyordu. Salondaki masanın yanındaki pencereye doğru yürüdü. Yatağın yanındaki gibi, gün batımında yemyeşil bir ağaç manzarası vardı. Kollarını kavuşturarak öfkesini bastırmaya çalıştı. İçgüdüleri onu ayakta tutmak, Jace'i suçlayarak kendini daha fazla sefaletten kurtarmak için savaşıyordu.

"Ne?" Yaprak onun arkasında durmak için geldi. Saçlarını omuzlarının bir tarafına doğru kaydırıp ve dudaklarını çıplak boynuna indirdi. Bakışları pencerenin yansımasında çarpıştı. Başarısız olduğu, büyük acılar çekmesine neden olduğu ve uğruna yeterince mücadele etmediği yüzüydü... ama bunların hiçbirisi için özür dileme şansını kaybetmişti.

"Leaf," dedi yansımasına, "yeniden bir araya gelmemiz için dünyanın sonunun gelmesi gerekti. Jace aramıza giren mesafe için kendini suçladı ama ben daha fazla mücadele edebilirdim. Tüm bu acıya kardeşim sebep oldu ve ben de ona izin verdim. İşaretleri gördüm ve hiçbir şey yapmadım. Beni aziz ilan ettiği kişi ben değilim."

Çenesini onun omzuna dayadı ve ellerini kalçalarına koydu. "Seni aşıkların yaptığı gibi hatırladı."

"Ama ben ağlarım. Küfrediyorum. Ben de herkes gibi sığıyorum. Ben mükemmel değilim ve... onun beni bu kadar uzun süre beklemesi... ben..." Tıkandı, neredeyse geri kalanını söylemek istemiyordu ama yine de ağzından çıktı. "İçin mutluyum. Tüm bu acıları silmeyi seçtiği için mutluyum."

ve yeniden başlamak. Onu sevdim ama mükemmel değildim. Eğer benimle şimdi tanışsaydı, tüm bu anılarla birlikte, gerçekte hayal kırıklığına uğrardı."

Yaprak içini çekti ve zihni bir süreliğine başka bir yere gitti. Dışarıdaki ağaç ile kalbinde dönüp duran şüphe arasında bir yere.

"Bu yüzden günlükleri okumayacağım," diye açıkladı. "Jace'le ilgili hatıralarımı onun sonunda yaşadığını söylediğin delilikle kirlletmek istemiyorum. Benim için olduğundan emin olmadığım özel düşünceleri vardı. Kendisinin en iyi versiyonu olarak hatırlanmayı hak ediyor."

"Deli değildi," dedi Yaprak sessizce. "Yola çıkmıştı ama henüz delirmemişti."

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Hayatıma devam etmek istiyorum. Burada. Seninle. Bu insanlarla. Onlarla tanışmaya hazırım. Ve onlara Niles'ı anlatmaya hazırım."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı, dikkati dağılmıştı.

Arzu, aralarındaki bağdan kıvrılarak kadının alt karnını ısıttı. Yansımada, Leaf ateşli gözlerle onun kalçaları üzerinde boş desenlerin izini sürerken, kalçalarını ortaya çıkarmak için gömleği kıvrırken baktı. Şehvet ve istekle dolana kadar onu izlediğini fark etmemişti. Yukarı baktı. Bakışları çarpıştı. Geri adım attı ve boğazını temizledi.

"Benim gömleğimi giyiyorsun," diye belirtti.

Kaşlarını çattı. Neden konuyu bu kadar çabuk değiştirmişti? Onunla yüzleşti. "Kokun beni rahatlatıyor."

"Ama onu düşünüyorsun."

Uzandı ve adamın yakasını çekiştirdi. "Fark eder mi?"

Beden dili ilgilenmediğini söylese de, parmakları tenine değdiğinde arzusu alevlendi. Ve bu sadece aralarındaki bağdan kaynaklanmıyordu. Ceketinin ortasından aşağı doğru iz sürdü, keten fanilasına erişmek için çıtçıtları patlattı. Parmaklarının izlediği yol de büyüledi.

Pop, biraz daha gömlek çıkardı.

Nefesleri sığılaştı.

Gömleğinin bağını çözdü ve belirgin, düz bir karın gördü.

Pop-Leaf'in çelik pençesi bileklerini sardı.

Gözlerinde bir uyarı parladı.

"Bir şey mi değişti?" diye sordu usulca. "Bunu istediğini sanıyordum. Artık çiftleştik ve..."

"Alışmak için zaman ayırmalısın," dedi, sesi aralarındaki bağı kavuran arzuyu reddedemeyecek kadar boğuktu.

"No puedo creer mi suerte. Que tengo una pareja tan terco y estúpido que no puedes lo que está enfrente de tí. Her şeyi bilmiyorsun, Hoja."

Kaşları konsantrasyon içinde sevimli bir şekilde çatıldı. Başını eğdi, mavi gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Az önce önündekini göremeyen aptal bir eşe sahip olduğun için şansına inanmadığını mı söyledin?" Anlayışı arttıkça gözlerini kırıştırdı. "Sonra da 'Her şeyi bilmiyorsun Yaprak' dedin."

"¡Ay Dios! Beni anlayabiliyor musun? Hatırladın mı?" "Hayır, . Ama bir şekilde anladım." Onun Şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı. "Bunca zamandır bana öğüt verip durduğun şey bu muydu?"

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Kendimi savunmam gerekirse, kibirli ve aptalca davranıyorsun. Bu hayal kırıklığını içimden atmam gerekiyorsa elimden bir şey gelmez."

Kızın bileklerini bıraktı. Bakışları kızın çilli yanaklarına kaydı. "Belki de aramızdaki bağ duygulardan daha derindir. İyi kutsanmış eşlerin düşüncelerini paylaşabildiğine dair söylentiler hep vardı ama ben bunu hiç görmedim."

"O halde biliyorsun, Muhafızların Yaprak. Daha fazla yalnız kalmak istemediğimi biliyorsun. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ve eğer bizi engelleyen ben değilsem, sensin. Dökül bakalım. Neden şimdi beni inkar ediyorsun? Onun senden daha iyi bir sevgili olduğunu düşünmemden mi korkuyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı.

Saf erkek egosu, ifadesini Nova'nın etkilenmemesi gereken bir şeye dönüştürmüştü ama bu, vücudundaki her sinirin karıncalanmasına neden oluyordu. Vücudu kılıç sallamak ve canavar avlamakla geçen sayısız ömür boyunca yontulmuştu. Ama şimdi ona ne kadar ateşli olduğunu söylese, egosu o kadar büyüdü ki patlardı.

Kollarını kavuşturdu ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Her şey aynı olmayacak," diye uyardı. "Bunu anlamanız gerekiyor."

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını onunkilerin üzerine dikti. Adam dondu kaldı. Gerginlik alevlendi ve bir kütüğün üzerinde dans eden alevler gibi teninin üzerinde sıçradı. Uzun bir şüphe saniyesi geçti, sonra ürpertici bir iniltiyle duyguları üzerindeki baskıyı kaldırdı. Ellerini kadının sırtına koydu ve onu derin, öfkeli dil darbeleriyle öptü. Kadın onun kaba kuvveti altında geriye doğru eğildi. Aralarındaki bağdan şehvet ve şiddet akıyordu. Adamın tutkusu onu boğarken kadın inledi. Baş döndürücü, sersemletici ve sarsıcıydı.

Onu yatağa doğru götürürken öpmeye devam etti, sonra da yatağın üzerine itti. Adam ona bir Yunan tanrısı gibi bakarken kadın dirseklerinin üzerine düştü. Volkanik gözlerinde şehvetten başka bir şey yoktu.

"Gömleğimi çıkar," diye kabaca emretti ve sonunda sert, aceleci çekiştirmelerle ceketini çıkardı.

Gömleğini başından geçirdi ve külotu dışında çıplak kaldı. Bakışları vücudunda bir yol açarak her santimetreyi içine çekti. Dondu kaldı, gömleği kollarından sarkıyordu. Nova'nın hoşgörülü bakışları onun belirgin ve bronzlaşmış karnına indi. Sonra da kasıklarındaki deriyi saran şişkinliğe.

Yanında uyanıp sikini yumrukladığı anı aklına geldi. Onu salyalarını akıtırken yakaladığında kendini beğenmiş sırıtışı. Dudağını ısırды ve ona doğru süründü, soyunmasına yardım etmek için çaresizce pantolonunu çekiştirdi.

Gömleğini çıkaran adam, dudaklarını yakalamak için eğildi ve onun dikkatini çekmek istedi. Kadın inledi ve hâlâ her iki dünyanın da en iyisine sahip olmaya çalışarak adamın bağcıklarını yakalamaya çalıştı. Sonunda adamın kalın, sert sikine erişti ve memnuniyetle inledi.

Yaprak yumruğuna doğru büküldü, saçlarını kavradı ve ona bakması için başını çekti. Bir sonraki öpücüğü, kafasına saplanan keskin iğneler, çarpışan dişler ve açığa çıkan doyumsuz arzunun bir karışımıydı.

"Seni tatmak istiyorum." Başını eğmeye çalıştı.

Hırladı ve saçlarını çekerek ağzını geri kaldırdı. İnleyerek, ihtiyacının kontrolden çıktığını hissetti. Zar zor izin verdi

Ama nefes aldığında, "Seni ağzımda hissetmek istiyorum" diye soluk soluğa bağırdı.

"Hayır," diye homurdandı ve onu geriye doğru itti.

Yatağın üzerinde zıpladı, adamın inkârına hırladı ve istediğini almak için geri çekilmeye çalıştı. Ama adam sağlam durdu, vücudundaki gerginliği yalanlayan yüce, sakın bir ifadeyle onu geride tuttu. Deri, kas ve sinirler üzerinde gergindi. Kaslı ön kolları boyunca, şakaklarında, boynunda ve gergin karnında damarlar kabarıyor ve dalgalanıyordu. Kadın dudaklarını yaladı. Adamın siki o kadar sertti ki yukarı doğru çıkmıştı.

Saldırmak üzere olan bir boğa gibi nefes alarak pencereye gitti ve perdeleri kapattı. Ona dönerek, "Şimdi sevişebiliriz" dedi.

Dudakları seğirdi. "Kim bir ağaca oturup bizi izleyecek?" "Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez." Sinsice geri döndü ve külotunu kabaca kalçalarının üzerinden çekti. Karnını öptü ve daireler çizerek yaladı, uyluklarının arasındaki birleşme noktasına doğru ilerledi.

Sırıtarak onu savuşturdu, sonra tekrar sikini ağzına çalıştı. Adam sinirli bir şekilde geri çekildi ve meydan okuyan gözlerle yatağın üzerinde belirdi. Deri pantolonu kalçalarında gelişigüzel duruyordu ve saçları vahşi ve gevşekti, ama ona bir tanrı gibi görünüyordu - öfkeli bir tanrı.

Onun kontrolünü kaybetmesi için hangi düğmelere basacağını bilmek hoşuna gidiyordu. Bu onu heyecanlandırıyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duymasını sağlıyordu.

Dudakları ezilene kadar kabaca çenesini tuttu. Onu nazıkçe salladı. "Bu güzel ağız tek parça halinde tutmak istiyorum. Bu yüzden beni kışkırtma."

"Tanrım," diye inledi, "bana en ateşli şeyleri söylüyorsun."

Çenesi hayal kırıklığıyla kapandı. "Anlamıyorsun. Eğer ağzın becerdiğim ilk parçan olursa, ben-"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, *Papi*." Dudaklarını yaladı ve sahte bir hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "O zamanki halimizi hatırlayamaman çok yazık çünkü ne verse aldığımı görürdün. Bana ayak uyduramadı. Belki-"

"Peki. Nasıl istersen öyle olsun." Yaprak'ın gözleri karardı ve çenesini bıraktı. "Eller arkaya. Ağzını aç."

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

Nova arkasına yaslanıp dolgun dudaklarını araladı ve Yaprak titredi. Görüşü karardı ve kendini inkar etmenin acısını hafifletmeye çalışarak okşadı. Ama binlerce yıllık özlem Onun için derisinin altında yaşıyor gibiydi. Mantiğını zorlayan yoğun ihtiyacın başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Aralarındaki bağ tetiklendiği andan itibaren bu arzuyla savaştı. Mantıken, onunla yeni tanıştığını biliyordu. Ama gözlerini her kapadığında bu anı hayal etmekten kendini alamıyordu. Onu uyurken bulduğunda bile, uyluklarının arasında ziyafet çekerek, yarığını yalayarak ve ıslanana kadar klitorisini dilleyerek onu uyandırmayı hayal etmişti.

Dürtüleri her ortaya çıktığında gözleri dehşetle büyüyor ve kendini aptal durumuna düşürmeden önce odadan kaçıyordu. Bu vahşi, yakıcı serbest bırakma arzusu ona göre değildi; o medeni ve ölçülü biriydi. Ama Nova onu bir hayvana dönüştürmüştü. Öyle sabırla, öyle hevesle oturuyor, ağzını kullanması için ona yalvarıyordu. Bu itaatin kısa süreceğini sezmişti ve bu da hoşuna gitmişti. Onun ya da bir başkasının önünde eğilmemesi hoşuna gitmişti. Gözyaşlarına rağmen ruhunun kırılmaz olması hoşuna gitmişti.

"Ne kadar muhtaç bir küçük ağız," diye mırıldandı, başparmağını alt dudağında gezdirerek onu daha da açtı. Başparmağını ıslatmak için ağzının içine daldı. "Göster bana."

Pembe dili dışarı fırladı, onu yaladı ve sonra derinlemesine emdi. Gözleri onunkilerle buluştuğunda siki sarsıldı. Küçük, sabırsız inleme sesleri çıkardı ve dizlerinin üzerinde öne doğru kayd.

"Nova..." diye yalvardı. Ses tonu beklemesini söylüyordu ama eli ereksiyonunun kör ucunu ıslak dudaklarına götürdü. "Mükemmel olmadığını söyleyip . Ama öylesin."

Adam onun ağzına girerken, kadın dudaklarını kapattı ve aynı anda inlediler. Kasıklarında biriken acı verici zevkten ürperdi ve itmesi için ona yalvardı. Kız ona baktı, gözleri küstahlıkla keskinleşmişti ve itaatkâr çizgisi sona ermişti. Onun kalçalarını kavradı ve yalayıp emerken ve onu derinlere çekerken sıkıca tuttu.

Kısıtlaması kırıldı ve ucu onun sıkı, kaygan boğazının arkasına çarpana kadar sertçe itti. Küçük bir temas noktası ve orgazmın ilk işaretlerinin ısındığını hissettiğinde gözleri genişledi. *Çok erken*. Bir solukla çekildi ve onu yatağa itti. Kadın onu durduramadan üzerine tırmandı ve dudaklarına yapıştı. Kalçalarının arasına uzandı ve kadın ihtiyaçtan titreyene kadar parmaklarını ıslak yarığından geçirdi. Öpüşmeyi keserek, "Adil oynamıyorsun" diye inledi.

"Eşim en az iki kez boşalana kadar boşalmayacağım." Dudaklarını ısırdı, vücuduyla onu sıkıştırdı ve parmaklarıyla ilk doruk noktasını çıkarırken bakışlarına mutluluk girmesini izledi. Kız onun için eridiğinde derin bir memnuniyet ruhunu doldurdu. Baldan daha tatlıydı.

Muhteşem teninde terden bir parıltı olan kadın, adam vücudundan aşağı kayarken nefes nefese kaldı. Boynunu ısırp dudaklarından daha fazla nefes almaya zorlarken, öpücük izleri onu niyeti konusunda uyardı. Sonra meme ucunu ağzına aldı, parmakları saçlarına dolanana kadar o küçük tomurcuğu döndürdü ve emdi.

Sonra güneye doğru devam etti, bacaklarını omuzlarına göre açtı ve bütün gün hayalini kurduğu şeyi yaptı. Sırılsıklam olmuş ve titreyen amcığını yaladı, sonra da açıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi ziyafet çekti.

"Hayır... daha fazla değil, *Papi*," diye sızlandı, onun dudaklarına karşı kıvranıyordu.

Sırıttı ve onun vücuduna baktı, ateşli bakışlarını yakaladı ve aralarındaki bağlantı sayesinde arzusunu hissetti. "Sen bir şey söylüyorsun, Estrella. Vücudun başka bir şey istiyor."

"Çok erken." Dudaklarını amcığıyla kovaladı.

"Açgözlü küçük amcık." Onu öptü. "Daha fazlasını istiyor, değil mi?"

Başını salladı, adamın saçlarını kavradı ve ağzını klitorisine bastırdı. Parmağını içeri kaydırды, onun sıkılığını hissetti ve işinin bitmediğini biliyordu. Ona uymaya hazır olmalıydı, çünkü onu doldurduktan sonra geri çekilmiyordu. İkinci bir parmak daha ekledi.

"Siktir." Nefesi kesildi. "Sen çok... *mmm*." Adam üçüncü bir parmak daha sokup iç duvarlarını gererken battaniyeyi ısırdı. Adam onun arzusunu tattıkça ve durmak bilmeyen ritmik hareketlerle onu yalayıp emdikçe daha fazla boğuk kelime onu doldurdu. Dilinin üzerinde parçalandı, iç duvarları parmaklarının etrafında kenetlenirken, gırtlaktan bir çığlık attı ve tavana küfretti.

Sonunda, kadın hareket edemeyecek kadar bitkin düştüğünde, adam onun iç uyluğunu öptü ve dizlerinin üzerinde geriye doğru çekildi. Kızarmış yanakları çillerini parlatıyordu. Ter, kır saçlarının bir kısmını yüzüne yapıştırmıştı. Ağır ağır nefes alıyor, göğüslerini dikleştiriyordu. Ama gözleri -o şuh, fırtınalı gözleri- talepkâr davranışının hesabını soracağının sözünü veriyordu. Dudakları kıvrılmış, onun öfkesini davet ediyor, onu hoş karşılıyor... ona ihtiyaç duyuyordu.

Dirseklerinin üzerine doğru itti ve vücudunun aşağısından ona baktı, sonra iki öfkeli parmağını kaldırdı. "Bana arka arkaya bu kadar borcun var-" Öfkesi söndü. "Bebeğim, neden domuzu yiyen kurt gibi gülümsüyorsun?"

"Çünkü," dedi adam, kadının kalçalarını kendine doğru çekerek. "Artık bundan sonrası için beni affedeceğini biliyorum."

Kabzasına kadar soktu, sonra yağmacı bir öpücükle onun nefesini kesti. Bileklerini başının yanına sıkıştırdı ve "Çok üzgünüm aşkım" diye hırladı. İmkânsız açlığının üzerindeki kısıtlama kırıldı. Onu yıkıcı, hızlı ve derin hamlelerle içine aldı. Tüm edep ve zaman duygusunu kaybetti ve bedeninin onun içinde olma, onu hissetme, onunla çevrenme, ona sarılma çaresizliğine teslim oldu. Orgazmı, sinirlerini parçalayan bir yoğunlukla derinlerde bir yerden kopup geldi.

Ciğerleri düzensiz, vahşi nefeslerle dolup taşarken onun gözlerinin içine baktı. Onun kendisini anlaması ve affetmesi için dua etti çünkü ihtiyacının kenarlarına bile dokunmamıştı.

Başkalarının onun hakkındaki düşüncelerine sağır değildi. Kibirliydi. O otoriterdi. Görünüşe göre buna hakkı vardı. O Jackson'dı.

Kahrolası Crimson. Her fae'nin lanetlediği ya da tanrı gibi dua ettiği bir isim. Ama onun pes edip göle girmesine neden olacak ne yaptığını hatırlayamıyordu.

Leaf'in Nova'nın yanında kalmasına ihtiyacı vardı. Hata yaptığında bile onunla çalışması için çünkü o bir tanrı değildi ve eninde sonunda çuvalalayacaktı.

"Böyle olmak istememiştim..." diye başladı, sesi sertti. "Ben istiyorum ki..."

Lanet olsun, doğru düzgün söyleyemiyorum bile."

Yüzünü kavradı ve gözlerinin içine derin derin baktı. "Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Kalçalarını onunkilere doğru salladı ve adamın yeniden sertleştiğini gösterdi. "Bana bir tane daha borçlusun."

Elini onun göğsüne koydu ve üstte olacak şekilde yuvarladı. Kibirli kaşları kalktı, bakışları oldu ve adamın nefesi arzuyla kesilene kadar kalçalarını salladı. Başını yastığa bıraktı ve onun canlı ruhunun tadını çıkardı. Uzun, dalgalı saçlarından oluşan bir perdenin ardından ona bakıyordu. Zafer ve şehvetin baş döndürücü karışımı aralarındaki bağa sızdı. Adamın dudakları aralandı ama kadın avucunu adamın ağzının üzerine kapattı ve ona uyarıcı bir bakış attı.

Artık konuşmak yok. Mesaj alındı. Böylece kollarını ona doladı, onu olduğu yerde sabitledi ve onun üstte olmasının bir önemi olmadığını kanıtladı. O her zaman hükmetmenin bir yolunu bulacaktı... ve o da her zaman onu alçaltmanın bir yolunu bulacaktı.

Saatler sonra, başını onun göğsüne koyarak karnında daireler çizdi ve kalp atışlarını dinledi. Ona atla ilgili numarayı gösterdiğinden beri, sarılmanın ve kalp atışlarını duymanın bir sonraki en sevdiği şey olduğunu itiraf etti.

Sonunda doğru kelimeleri buldu. "Beni cezalandırıyorsun, Nova." "Hmm?" diye mırıldandı hülyalı bir şekilde.

"Ben de bunu söylemek istiyordum ama-" Kaşlarını çattı, yine telaşlanmıştı. "Ve bunun ilişkimizden asla silinmemesini istiyorum."

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Yani o koca kafanın uçup gitmesini engellemek için bana ihtiyacın var."

Kıkırdadı. "Eğer böyle söylemek zorundaysan, tamam."

İç çekerek tekrar yere düştü. "Her zaman benim için savaşmana ihtiyacım var... tehdit edildiğinde bile... tehdit edildiğinde bile. Bir kenara itilmektense ölmeyi tercih ederim."

Kalbi sıkışmıştı. "Neden söyledin?"

"Çünkü Niles'ın Jace'i uzak tutmak için böyle yaptığını düşünüyorum. Bir daha aynı durumda olur muyuz bilmiyorum ama olursak -kaderin bir cilvesiyle kendimizi tekrar orada bulursak- bu sefer bunu kabul etmeyeceğimi bilmelisin. Sen ve senin koca kafan ihtiyacım olan her şeysiniz. Kardeşim gibi bir *gilipollas*'ın tekrar aramıza girmesindense ölmeyi tercih ederim."

"Nero sorun olmayacak," diye mırıldandı, şakağını öperek.

Tavana bakarak başparmağıyla kızın omzunu ileri geri kaydırdı. Zihninde planlar yapmaya başlamadan önce nefes alış verişini düzleşene ve uykuya dalana kadar bekledi. Sonra gözlerini kapadı ve bilinçaltına daldı. Kuyu'nun güçle köpürdüğü, vaatler ve yalanlar fısıldadığı yere, yüzlerce yıldır onun dönüşünü beklediği yere indi.

"Buradayım," diye duyurdu. "Ne yapmamı istersen yaparım. Ne istersen veririm. Sadece bana bu lekeyi nasıl düzelteceğimi söyle. Bu leke gitmezse onu güvende tutamam. Maebh'i nasıl düzelteceğimi söyle."

ChapTer İKİ-Nİne

Nova pencereden sızan kör edici ışığa ve Leaf'in çıplak kalçalarının arasına gömülmüş kafasına uyandı. Dili klitorisi üzerinde tembel bir sihirle çalışıyor, sinirlerini okşayarak canlandırıyor, Vücuduna ısı yayıyordu. Adam parmağını içeri kaydırıp zevkini artırmak için kıvrırırken inledi.

"Hoja." Parmakları adamın saçlarına saplandı ve yumruk oldu. "Beni uyandırmak için ne güzel bir yol."

Okyanus mavisî gözleri onunkilerle çakıştı ve başını kaldırarak "Perdeleri açmak işe yaramadı" dedi.

Sonra tüm dikkatini onun amına verdi ve sanki dünyada çok zamanları varmış gibi onu doruğa çıkardı. Aletini kadının girişine dayadı, içeri sokmaya hazırdı ama kapıdan gelen bir ses onu durdurdu.

"Seni ilk seferinde duydum," diye havladı Yaprak.

İlk seferinde mi? Birisi ne zamandır orada duruyordu?

Nova'nın gözleri büyüdü ve "Kim o?" diye fısıldadı. "Kürklü kulakları olan bir embesil."

"Bunu duydum!" Derin bir erkek sesi geri döndü. "Ayrıca ikinizin de uyanık olduğunu duyabiliyor ve kokusunu alabiliyorum, o yüzden defolun gidin buradan da Clarke beni rahatsız etmeyi kessin." Evin başka bir yerinden bir kadın bağırdı. Dışarıdaki derin ses homurdandı, "Şimdi başım belada. Beş dakika içinde buradan çık, yoksa pençelerimle içeri gireceğim."

Öfkeli ayak sesleri koridora doğru geriledi.

Yaprak açık bacaklarının arasından pişmanlık dolu bir bakış atarak yataktan kaydı, sonra elini uzun saçlarında gezdirdi ve Kuyu hakkında bir şeyler mırıldandı.

Nova çıplak vücudunu örtmek için bir çarşaf sürükledi. " kaç?" "Öğlen."

"Ne?" Ayağa fırladı. "Ama herkese akşam yemeği hazırlamak istedim. Menüye karar vermem, yiyecek bulmam ve kaç kişinin geleceğini belirlemem gerekiyor."

Deri pantolonunu çekiştirirken kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. "Neden?"

"Sadece onlarla tanışmayı özel kılmak istedim."

"Tekrar soruyorum, neden?"

Çarşafı fırlattı ve adamın göğsünü dürtmek için hışımla yanına gitti. Sıcak, hafif terli kaslar bir an için dikkatini dağıttı ama hemen toparlandı ve adama kaşlarını çattı. "Eğer iyi bir ilk izlenim bırakma kavramını anlayamıyorsan, korkarım senin için hiç umut yok, Bay Yüksek ve Kudretli *Hoja de los Guardianes*."

Dudağı seğirdi ve gözleri eğlenceyle dans etti, ama sonra kaşlarını çattı ve onun yanağına dokundu. "İkizine yaptıkları gibi senden de nefret edeceklerinden korkuyorsun."

Çenesi düştü. Bir utanç ve mahcubiyet dalgası yanaklarını ısıttı, ama sonra Leaf'in güveni aralarındaki bağ aracılığıyla ona çarptı. Uzaklaşmaya çalıştı ama Yaprak onu geri çekti, yüzünü kavradı ve dudaklarını şefkatle öptü.

"Eğer ben seni sevebiliyorsam, onlar da sevecektir."

"Ciddi misin? Bu bir iltifat mı?"

Şimdi utanma sırası ondaydı. Düşüncelerini onun söylediklerine geri sardı, sonra itirafını fark etti.

"Beni seviyor musun?" diye mırıldandı.

"Muhtemelen yapmamalıyım," diye homurdandı.

Onun omzuna bir şaplak attı. "Muhtemelen yapmamalısın?!"

Sanki onu sinirlendirmeye niyetliymiş gibi güldü, sonra ayıldı ve "İkimiz de bu işte çok yeniyiz ama-" dedi.

"Ama kalplerimiz birbirini sonsuza dek tanıyor." Avucunu Jace'in pürüzsüz göğsünün üzerinde gezdirdi ve kemiğin altındaki ritmi hissetti. Jace'in bir daha asla kalbinin itici gücü olamayacağını düşünmek üzücüydü.

Leaf'in sözlerinin arkasında. Leaf hakkında öğrenecek çok şey vardı. Ama en önemlisi kalbiydi ve kalbi ona bu elfin tek ve biricik olduğunu söylüyordu. Onun cevabını beklerken yüzünde beliren endişeye sııttı. "Sanırım ben de seni seviyorum."

"Tahmin ettin mi?" diye homurdandı, elf kulakları seğiriyordu.

"Kulakların hareket etti." Kıkırdadı ve onlara dokunmaya çalıştı.

"Bunu bazen yaparlar." Kızın parmaklarından kaçmak için eğildi. "Artık insan değilim, unuttun mu?"

Omuzlarına gerginlik çöktü ve onu tekrar başından savmaya çalıştı. Öfkeyle gömleğini bulmak için döndü ama kadın gülümseyerek karşısında durdu.

"¡Ay, *qué menso!* Tabii ki seni seviyorum." Kalçaları kadar kalın kasları ve dışarıdaki ağaç kadar büyük egosu olan büyük savaşçının küçük şakasından nasıl incindiğine gülerek İspanyolca devam etti.

Sonunda kızın elini yakaladı, göğsüne bastırdı ve "Güzel," dedi.

"Ooh, iyi, diyor," diye alay etti gözlerini devirerek.

Dudaklarını kızın kulağına götürdü ve ateşli bir şekilde, "Bu gece bu 'büyük savaşçı kaslar' yatakta başladığım işi bitirdiğinde bunu hatırla," dedi.

Kızın şaşkınlığı karşısında kendinden memnun bir gülümseme dudaklarını büktü ve giyinmek için gömme dolabına gitti.

"Sözlerimi anladın," diye dudak büktü. "Hakaretlerimi anlamaman daha çok hoşuma gitti!"

Muhafız üniformasıyla döndü ve ona bir elbise fırlattı. "Bunu kızlardan birinden ödünç aldım."

Başının üzerinden geçirdi ve bel bandını bağladı. Etek genişledi ve ayak bileklerine kadar indi, ama korsaj yeterince dardı.

"Güzelmış," dedi. "Kim ödünç verdiyse ona teşekkür etmem gerekecek."

"Clarke," diye homurdandı, kaşlarını çatarak Nova'nın göğsüne baktı.

"Daha özel bir şey istemeliydim."

Yakasını çekiştirdi. Biraz boldu ve kızları serbestçe . Yüzünü yıkamayı bitirip saçlarını topladı ve Leaf'in hediye ettiği halka küpeleri takmayı ihmal etmedi. Taziyeden kalan dudak boyasını sürmeye gittiğinde, parlayan çilleri

onu durdurdu. Midesinde bir huzursuzluk belirmeye başlamıştı ama çok fazla yayılmadan dudaklarını boyamayı bitirdi, boynuna biraz çiçek parfümü sürdü ve ana odada Leaf'e katıldı.

"Endişelenme," dedi. "Artık sadece birkaç kişiyle tanışacaksın. Geri kalanlar ya uyuyor, ya görevde, ya lanet bir sarayda yaşıyor ya da Maebh'in savaşıyla uğraşıyor. Onlarla daha sonra tanışacaksın."

"Akşam yemeğinde," diye ısrar etti. "Sadece beni sevmelerini istediğim için değil, düzenli bir yemekte bir araya gelmek bir ailenin hayatta kalması için önemli olduğu için. Sen söylemesen de bence bu insanlar senin ailen. Yani benim de ailem olacaklar, değil mi? Aile yemeklerimin başarısız olduğu an, ailem dağıldı."

Kaşları çatıldı. "Bence kardeşinin insan olma kapasitesini gözünde fazla büyütüyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. Sözleri hafızasında bir şeyler canlandırdı - Niles'in gittiği gün söylediği bir şey. Onun endişesinin arttığını hisseden Leaf'in gözleri savunmayla parladı ve hafifçe yanağına dokundu.

"Sorun nedir?"

"Ben... bana Niles'in beni bir tehdit olarak gözünde büyüttüğünü söylediğini hatırlattın. Yemeğe 'yarım kalmış işleri tamamlamak' için gelmişti -ne demekse artık- ama sonra... Tanrım, ne dedi?" Hatırlamaya çalışarak alnına vurdu. Şununla ilgili bir şeydi... "Ah. Geriye dönüp baktığında, hayatta her şeyi bilen tek kişi olduğum konusunda bilgisiz olduğumu ve gelerek zamanını boşa harcadığını söyledi."

"Yarım kalmış işleri tamamlamak seni öldüreceği anlamına geliyor." Gözleri karardı.

Niles'in bunu asla yapmayacağını söylemek istiyordu ama bu bir yalandı. Yatağa oturdu, düğümlendi. "Neredeyse Vegas'a gidemiyordum. Neredeyse Jace'i bir daha göremeyecektim ya da seninle tanışamayacaktım." "Fazla düşünme. Kuyu seni buraya, bana getirdi."

Yaprak önünde diz çöktü ve dizlerine dokundu. "On yılımı kaderimden kaçarak geçirdim - eminim Clarke sana kaderimden ne kadar inatçı bir şekilde kaçtığımı anlatacaktır. Ama yine de seni buldum ve sen sadece aylar önce çözülmüştün. Kuyu istediğini ister, Nova."

"Bu Well'i çok güçlü gibi gösteriyorsunuz, ama öyleyse neden kardeşim kazanıyor?"

Duyguları gözlerine vurdu ve ayağa kalktı. Nova bir an cevap vermeyeceğini düşündü ama pencereden dışarı baktı ve şöyle dedi: "Crimson Kuyu'dan fısıltılar duydu. Bu fısıltılardan bazıları kehanete dönüştü. Kuyu, eski dünyadan bir insanın korunup korunmayacağı ve ne zaman çözülmesine izin verileceği gibi bazı şeyleri kontrol edebilir. Ancak Kuyu, özgür seçim ya da sevgi ve nefret gibi bazı olayları kontrol edemez. İşte burada biz devreye giriyoruz. Bize kalbimizin arzuladığı şeyi verdi ve ilk başta buna karşı çıksak bile, kaçınılmaz olarak hepimiz bu ilişki sayesinde hayatlarımızın zenginleştiğini görüyoruz. Bunun karşılığında, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şey için savaşmamız doğru olur."

Gözleri yaşardı. "Hayatını zenginleştirdiğimi mi düşünüyorsun?" "Sadece benim değil. Herkesin hayatını."

Onu yataktan kaldırdı ve kucağına çekti. "Kuyu da tıpkı hepimiz gibi. Mutlu bir son istiyor."

CHAPTER OTUZ

Aleksandra, Maebh'in özel odasının soğuk arduvaz zemininde acı içinde yatıyordu. Çelik çubuklar bileklerini delip kelepçe gibi sararak Kuyu ile bağlantısını kesti. Ama bu en çok acı veren şey değildi; Maebh'in ihanetiydi. Paylaştıkları onca şeyden sonra bunu nasıl yapabilmmişti?

Kraliyet dairelerinin etrafına göz gezdirdi. Kitaplar yırtık pırtık parçalar halindeydi ve kül ya da buruşuk kâğıt yığınları içinde yatıyordu. Öfkeli, katil yemlerin kurumuş kanı duvarları boyamıştı. Demogorgon sinsice ilerliyor, boğazının derinliklerinde tıkırdıyor, Aleksandra'nın yanında sanki saldırmak için izin bekliyormuş gibi volta atıyordu.

Maebh tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir halde odaya girdi ve kan çanağına dönmüş gözlerini Aleksandra'ya kırıştırdı. Bazen saçmalıyor, bazen küfürler ve tehditler savuruyor, ama en çok da intikam sözü veriyordu.

Aleksandra empati kurabilmeyi diliyordu ama Leaf'in havada çalınırken o sözleri haykırdığı andan itibaren kalbinde tek bir düşünce vardı: *Hayatta olabilirdi.*

Yüzyıllardır bu günün geleceğini, Leaf eşini bulduğunda kaderinin mühürleneceğini biliyordu. Bu dünyadan ayrılışını, uyanışına kadar titizlikle planlamıştı. Gidip bir daha dönmeyeceğini belli etmeden evini toplayabildiği kadar ve düzenlemişti. Kuyu yeni bir Başbakan atayacaktı, bu yüzden bir halef belirlemek

Gereksiz. Her şafak söktüğünde Aleksandra'nın kalbi taş kesiliyordu.

Uyanış o taşı parçalamış ve kırmış, ona yeniden insan olmanın nasıl bir his olduğunu tattırmıştı. Ve sonra... bunu riske atamazdı. Serpinti sırasında öldüğünü düşündükleri kızının hayatta olma ihtimaliyle yüzleşmeyi göze alamazdı. Ve ona babalık eden adamın kapılarında bekleyen bir düşman olması ihtimalini göze alamazdı. Keşke hafızası detayları öğrenmeye, kendini cephaneyle donatmaya ve karşı koymaya yetecek kadar geniş olsaydı.

Maebh'in kapıların yanında volta atıp generallerine talimatlar vermesini gözlerinin şişmiş yarıklarından izledi.

"Zamanı geldi," dedi Maebh, sesi tıslayarak. "Prime elimizde."

"Peki ya savaş alanı?" kaba, tiz bir erkek sesi.

Maebh durakladı, sonra kemerli geçitten Aleksandra'ya baktı. Yüzü bir peçenin ardında saklı olmasına rağmen Aleksandra eski ortağının hınzır gülümsemesini hissetti ve şöyle dedi: "O kuduz kurt krala Samhain'de ay en tepedeyken Cornucopia'da bizimle buluşması için bir davetiye gönder."

"Ama... Başka bir yerde olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle, aptal." Maebh'in peçelerinin arkasından tıslayan bir ses geldi. "O oraya gidecek ve biz de Tarikat'a gideceğiz. Tuzaklar göndereceğiz. Portallar çalışmasa bile, onlar hatalarını anlamadan önce zamanımız olacak. Tarikat'ı ele geçireceğiz, yerle bir edeceğiz ve sonra onun halkı Cornucopia'dayken ya da Tarikat'ın yardımına koşarken, biz de Seelie Krallıkları'na doğru ilerleyeceğiz. Kuyruğumuzu kovalıyor olacaklar."

"Tarikat'a saldırmaya çalıştık ve... kayıplar verdik."

"Onların zayıflıklarını öğrendik. Ve şimdi, lekeyle birlikte, yeni güçlerinin çoğu boşa çıktı," diye düzeltti başka bir erkek sesi. Bu ses daha tecrübeliydi. "Daha da önemlisi, Yüce Kraliçemize de bahsettiğim gibi, bir Muhafızın bir anda bütün bir asker birliğimizi nasıl katlettiği. Cevabın leke olması riskini göze mi alacağız yoksa gerekli incelemeyi yapmak için bekleyecek miyiz?"

Maebh derin, hırıltılı nefesler aldı. "Prime bende. Demogorgon elimde. Ve çok yakında Vahşi Av emrime amade olacak. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

CHapTer ÜÇ-BİR

L eaf gıcırdayan merdivenlerden inip oturma odasına girerlerken Nova'nın sırtında koruyucu bir el tutuyordu. Clarke ve Rush kanepenin üzerinde, On İki'nin manzarasını gösteren pencerenin yanında bekliyorlardı.

Eğitim çimenliği. Thorne bir koltuğa oturmuş, Laurel'i kucağına almış, bacaklarını iki yana açmış ve can sıkıntısından yüzünü tavana doğru eğmişti.

Diğer koltukta, Melody'nin soluk sarı buklelerinin yanında Forrest'ın kumral saçları dikkat çekiyordu. Leaf dün gece tapınakta Cloud, Shade ve diğer Konsey üyeleriyle konuşmuştu. Clarke ve Rush da oradaydı. Bugünlerde fahri konsey üyesi olduklarını düşünüyor gibiydiler ama kimse şikâyet etmiyordu. İkisi de Tarikat'ta işlerin yürümesi için çok çalışıyordu.

Uzun tartışmalarının bir kısmı Prime'ı kurtarıp kurtarmamaları etrafında dönüyordu ama Başrahibe Dawn buna karşı uyarıda bulundu. İkinci görüşüyle bir şeyler gördüğü için değil, Aleksandra'nın o günün geleceğini bildiğini söylediği için. Leaf'e mühürlü bir mektup bıraktı. Yaprak mektubu okumamış. Belli ki onun Kızıl olduğunu biliyordu, bu yüzden ona diğer Muhafızlardan farklı davranarak Tarikat'ın liderliğini geri alması için onu yetiştirdi.

Ama Başbakan hâlâ hayattaydı. Kuyu henüz onu seçmemişti. Ortaya çıkarsa ya da çıktığında bu sorunla ilgilenecekti.

Bu toplantı Nova için resmi bir tanışma niteliği taşıyor ve herkesin kafasını kurcalayan sorulara yanıt bulması için bir fırsat sunuyordu. Başka toplantılar da olacağından emindi. Bu şartlar altında Rush'ın kapısına dayanması gereksizdi.

Nova'nın endişesi arttığında ona bunu söylemek üzereydi. Nova'nın yüzündeki temkinli umutla birleşince, karşılık vermemek için kendini zor tuttu.

Öfkesiyle bunu onun için mahvetmek istemiyordu. Bu yüzden çenesini sıkı ve tanışma faslını gerçekleştirdi.

"Millet, bu . Sanırım birkaçınız dün gece geldiğimizi gördünüz."

"Tam zamanında," diye hırladı Thorne. Daha fazlasını söylemeye hazır görünüyordu ama Laurel onu çimdiklemiş olmalıydı çünkü bir köpek gibi havladı ve ona kaşlarını çattı. Ama o da Nova'ya dostça bir gülümseme vermeden önce ters ters baktı.

"Memnun oldum," dedi. "Ben Laurel, bu mankafa da Thorne."

Thorne onun boynunu ısırarak kıkırdamasına neden oldu ve sonra alçakgönüllü gözlerle Nova'ya . "Hoş geldiniz."

Heyecan Clarke'ın yüzünü canlandırdı. Kanepeden fırlamaya çalıştı ama Rush onu eteğinden tutarak geri çekti ve "Onu korkutup kaçırma prenses," diye homurdandı.

"Özür dilerim," dedi çilli yanaklarını utangaç bir kızarıklık kaplarken. "Sonunda seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Ve birkaç şey soracağım ama... tamam, tamam, sakın olacağım." Rush'ın kalçasını okşayarak onu yatıştırdı. "Ben Clarke, bu patronluk taslayan da Rush. Aynı zamanda Thorne'un babası."

Nova, bakışları iki kurt şekil değiştiren arasında gidip gelirken kaşlarını çattı. Ağzını açtı ama sonra kapattı. Yaprak onun kafa karışıklığını hissetti ve hatırlatmak için eğildi, "Olgunluğa eriştikten sonra yaşlanmayız. Artık sen de yaşlanmayacaksın."

"Oh, doğru ya. Elbette, ne kadar aptalca."

Forrest boğazını temizleyerek kendisine bakmalarını bekledi ve el salladı: "Ben Forrest, bu da Melody."

"*¡Ay me asustaste!*" Melody el sallarken Nova sarsıldı ve kalbine dokundu. "Bağışlayın ama Melody dediğini sanmıştım. Melody'deki gibi-"

Melody gülümseyerek, "Evet hanımefendi, o benim," dedi. "Korkarım sizinle aynı gemideyim. Dondurulmuş ve şimdi burada ete kemiğe bürünmüş. Yine de sanırım tam olarak bu hanımlar ve sizin gibi değilim. Bu yakışıklı elf barbar atıştırmalık ayaklarımı yerden kesmeden önce birkaç yıl Kristal Şehir'deydim." Suratını astı ve Forrest'ı dudaklarından zarifçe öptü.

Yanakları kıpkırmızı oldu ve endişeyle güldü, Melody'ye mırıldanırken bakışlarını etrafta gezdirdi, "Bana herkesin içinde böyle demeyeceğini sanıyordum?"

"Bu halka açık değil, şekerim." Sırıttı.

"Harika," diye Yaprak. "Şimdi tanışma faslı bitti, artık-"

"*Hoja de los Guardianes*, tanışma *faslı* henüz bitmedi. Sakıncası yoksa daha söyleyeceklerim var."

Yaprak'ın gözleri büyüdü. Herkes onu bir şahin gibi izliyordu ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Gülümsedi ve "Yer senin" diye cevap verdi.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diye fışkırdı Melody, sırtışı Nova'nın üzerinde genişledi. "Sen kesinlikle bu erkeğin mükemmel eşisin. değil mi, sevgilim?"

Forrest onaylarcasına homurdandı ama yorum yapmaktan kaçındı. Diğer erkekler de öyle yaptı. Nova kızardı ve elbisesinin kravatını karıştırdı. Sinirleri hâlâ Leaf'in hissedebileceği kadar titreşiyordu.

"Ben Nova Morales," dedi, sesinde hafif bir titreme vardı. "Leaf'in size ikiz kardeşimin kim olduğunu açıkladığını sanmıyorum ama kartlarınızı mümkün olduğunca erken masaya koymanız gerektiğine inanıyorum."

Yaprak elini Nova'nın saçlarının altından geçirerek ensesini okşadı ve ne söylerse söylesin onun yanında olduğunu belli etti. Nova ona minnettar bir yan bakış gönderdi ve odadaki diğerlerine döndü. "İkizimin adı Niles Morales, ama siz onu muhtemelen Nero olarak tanıyorsunuz."

"Ne!" Forrest ayağa fırladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. Melody onu aşağı çekti ama endişe gözlerinden hiç ayrılmadı. Leaf elini Nova'nın omzuna götürdü ve onu kolunun altına çekti.

"Ne dedin sen?" Laurel ağzından kaçırıldı.

Rush'ın göğsünde derin, hayvani bir hırıltı gürledi, onu Thorne'un ki izledi, bir sonraki yemeklerini gören bir kurt sürüsü gibi. Clarke'ın yüzündeki solgun ifadeye bakılırsa, bu gelişmeyi psişik görülerinde görmemişti. Leaf Nova'nın paniğinin yükseldiğini hissetti. Onların toleransını gözünde fazla büyütmüştü ama misilleme olarak kendi şiddeti arttıkça, Kuyu'nun varlığı da zihninde bir dalga gibi yuvarlanıyordu. Yumruğunu gevşetti ve nefes verdi. Bu işi öfkeyle halletmekten başka bir yol daha vardı.

"Ben Jackson Crimson," diye açıkladı.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Ne?" Clarke çığlık attı.

"Ne!" diye bağırdı biri üst kattan, muhtemelen Indigo ya da uyuyor olması gereken ama onun yerine dinleyen vampirlerden biri. Merdivenlerden inen ayak sesleri daha da yükseldi ve River odaya daldı. Dağınık mavi-siyah saçlar, fırfırlı kanatlar ve dövme, gömleksiz bir gövde. Muhafız pantolonunu giymişti, bu yüzden muhtemelen uyumak yerine toplantıdan kaçıyordu. Karganın ilk dedikodu işaretinde kendini ortaya atacağına güvenin.

"Hadi oturalım," diye homurdandı Yaprak, tek boş koltuğa yerleşip Nova'yı kucağına çekerek.

River onun yüzünü işaret ederek odaya girdi. "Bir dakika bekle. Duyduğumu sandığım şeyi mi duydum?"

"Sanırım yaptın!" diye boğuk bir ses geldi üst kattan - kesinlikle Indigo.

"Fazla heyecanlanmayalım," dedi Leaf. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

River kollarını kavuşturup çenesini sıvazladı ve Leaf'e şüpheyi baktı. "Bu çok mantıklı." Nova'yı gördü ve aniden tüm tavrı değişti. Çapkınca sıırttı ve ona doğru uzandı. "Merhaba. Ben River."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Merhaba. Ben Nova."

Karga ona muzipçe sırtınca Yaprak uyarısını ısırarak kesti, sonra koltuğun arkasına geçerek hâlâ şaşkın görünen Forrest ve Melody'nin arkasında durdu. River'ın bakışları odayı incelerken daraldı. Çenesine vurarak, "Yanılıyor olabilirim ama havada biraz düşmanlık seziyorum," dedi.

"Kapa çeneni," diye tersledi Thorne, sabit bakışları Nova'nın üzerindeydi.

Leaf'in eşi gerildi, nefesi daraldı ve aralarındaki bağdan korku fışkırdı.

"Dinleyin." Yaprak'ın sesi keskinleşti. Arkadaşını omzunun üzerinden herkese bakabilmesi için daha yakına çekti. "Nova onun kardeşi değil. Sebepsiz yere ona bir suçlu gibi davranarak tonu düşürmeyin. Hepiniz bundan daha iyisiniz. Şimdi, eminim hepinizin soruları vardır ve bunları bu akşamki ev yemeğinde ele alacağız."

Nova'nın bakışları onunkilere kaydı ama odanın kontrolünü elinde tutarak devam etti. "O masadaki herkesi görmek istiyorum, yoksa sizi bizzat takip eder ve çocuklar gibi geri sürüklerim. Şimdiye kadar bu tür kınanacak davranışları aşmış olmalıydık."

Sessizlik ona cevap verdi. Nova İspanyolca olarak, savaşlarında ona ihtiyacı olmadığına dair birkaç sessiz kelime söyledi ama şüpheyi ortadan kaldırmak için egosunu şişirdiği için çok teşekkür etti. "Rica ederim," diye cevap verdi ve Nova, aksi yönde davranmasına rağmen büyük bir mesele olduğu aşikâr olan sırları bir dahaki sefere nasıl ifşa edecekleri hakkında konuşmaları gerekip gerekmediği konusundaki fikrini dile getirmeye devam etti.

Ona ders verirken gözlerindeki hırçın parıltıyı odadan gizlemeye çalıştı ama söylediği her kelimeyle gerginliğinin azaldığını hissetti. Kadının rahatlamasına yardımcı olacaksa, yıllarca sürecektir derslere seve seve boyun eğebilirdi.

Laurel ağzından kaçırdı. "İspanyolca konuştuğunun farkındasın, değil mi?" Omuz silkti. "Elbette."

"Ama Jackson Crimson olduğunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun. İspanyolcayı nasıl öğrendin? Elphyne'de kimsenin konuştuğunu duymadım."

Yaptığı gafın farkına vararak . "Bilmiyorum."

Bugün Nova'nın hediyesi hakkında ayrıntılara girmek istememişti ama çillerinin bariz olduğunu düşünüyordu. Yakında birileri soracaktı.

Nova yüzünü işaret etti. "Bunlar yeni. Tam olarak ne işe yaradıklarını bilmiyoruz ama bazen Leaf anıları algılayabiliyor. Ya da İspanyolca gibi bazı şeyleri anlayabiliyor. Bu garip, değil mi?"

"Tuhaf ama havalı." Laurel öne doğru eğilerek odanın diğer ucundan Nova'nın yüzünü inceledi. "Oldukça harika görünüyorlar, bebeğim. Demek istediğim, Well bir kıza işaret vermek zorunda kaldıysa, parlayan sevimli çiller bunun için biçilmiş kaftan."

"Keşke benimki de parlasaydı." Clarke çillerle dolu yüzüne dokunarak dudak büktü. Rush onun kulağına bir şeyler homurdandı ve Clarke ona karşı yumuşadı.

River tiz bir sesle, "Keşke benimki de parlasaydı," diye alay etti.

"Kapa çenenii!" Clarke onun kafasına bir yastık fırlattı.

Onu havadan kaptı ve sırtıttı. Rush sanki ikisi arasındaki bu kısasa kısas olağan bir durummuş gibi başını salladı.

Melody Nova'ya, "Tatlım, kabalık etmek istememiştik," dedi. Forrest'in bakışları sertleşmeye devam edince Melody onu uyarmak için kalçasını sıktı. "Şekerim, Leaf haklı. Nova onun kardeşi değil. Ve ben, kendi adıma, bu akşam yemekte onun hikâyesini dinlemek isterim. Bu arada yemeği kim pişiriyor? Çünkü sanırım hepiniz iyi bir aşçı olmadığımı biliyorsunuz."

"Yemek yapıyorum." Nova sesini yükseltti. "Benim için zevktir."

Yaprak homurdandı. "O çok iyi."

River odadan çıkarken, "Bizi zehirlemesiniz iyi olur," diye homurdandı.

"Ona aldırmayın," dedi Clarke. "Sadece kargaların eşlerini bulmak için sırada olduğunu bildiği için baskı hissediyor."

"Ah, evet," dedi Nova. "Yaprak senin psişik olduğundan bahsetmişti."

"Bizim zamanımızda benim de küçük bir yeteneğim vardı. Ne yazık ki kardeşin Laurel'e işkence etti, böylece ona nükleer kodları verecektim." Tekrar kanepeye gömüldü. "Sonrasında olan her şey için kendimi suçlamamak çok zor."

Nova'nın nefesi kesildi. Leaf'in bakışları, ona bir şans vermeleri gerektiğini hatırlatmaya ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı herkese sertleşti.

Nova Clarke'a, "Çok üzgünüm," dedi. "Korkunç, ağza alınmayacak şeyler yaptığını biliyorum. O..." Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Ailemizi öldürdü. Jace'le beni ayırdı ve... Sanırım bunu bir bahane olarak söylemiyorum ama... Ben sadece... Onu durdurmak için mümkün olan her şeyi yapacağımı bilmelisin."

Onun acısını duyduktan sonra, ilk tepkilerinden utanarak bakma nezaketini gösterdiler.

"Sana inanıyorum," dedi Clarke. "Keşke imgelemlerimde seni daha çok görebilseydim ama nedense sen biraz Nero gibisin ona Boşluk diyorum çünkü dikkatimden kaçmayı başardı. Parlak bir yıldız gibisin, beni kör ediyorsun. Bunu anlayamıyorum."

Nova'nın düşünceleri içe döndü ve Yaprak, "Bunu daha sonra tartışırız. Bulabildiğin herhangi bir On İki'ye akşam yemeğinden bahset." Clarke'a, "Bulut nerede?" diye sordu.

Omuz silkti ama "Yemeğe yardım edebilir miyiz?" diye sormadan önce bakışlarında bir şey titreşti.

Nova, Leaf'in kucağından kaydı. "Evet, aslında. Birkaç fikrim var ama sanırım diğer her şey için yardıma ihtiyacım var. Malzemeleri nerede bulabiliriz? Ve mutfacı?"

Kadınların hepsi ayağa kalktı ve Nova'yı kendileriyle gelmeye davet etti. Nova gitmeden önce onun yanağına bir öpücük kondurdu ve yüksek sesle fısıldadı, "Merak etme *baba*. Eminim bensiz de iyi olacaksın."

Laurel ona sırtarak, "Hmm, evet," diye ekledi. "Eminim çok büyük bir sır sakladığın için sana kızmayacaklardır."

Yaprak'ın dudakları aralandı ama eski dostlar gibi sohbet ederek ayrıldılar. Kızgın bir Muhafız sürüsüyle uğraşıyor olmasaydı, kadınların ne kadar kolay uyum sağladığına hayret . Eşi için endişelenmeye devam etti ve aralarındaki bağ sayesinde ona göz kulak olacağına yemin etti. Eğer bir saniye bile kendini tehdit altında hissederse, onu bulacaktı.

"Ee, ne oluyor lan?" Thorne kaşlarını kaldırarak homurdandı.

Rush kara kaşlarını indirerek Leaf'e baktı.

Forrest, "Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Sadece birkaç gündür," diye yanıtladı.

"Ondan önce *hiçbir fikrin* olmadığına inanmamızı mı bekliyorsun?" Kullanılmayan yemek odasının gölgelerinden çıkarken Cloud'un sesinden alaycılık damlıyordu.

Etkilenmemiş bakışları Leaf'in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. Önceki geceyle aynı savaş derilerini giymişti. Leaf yanağındaki ve kolundaki kurumuş kan lekelerinden bunu anlayabiliyordu.

"Güzel," dedi ayağa kalkarak. "Buradasın. Pençeli arkadaşlarına bu akşam yemekte olmalarını söyle."

"Bu kadar mı?" Thorne ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın?"

"Neden yapmasın ki?" Bulut başını eğdi. "Bugünlerde yaptığı tek şey hiçbir şey değil gibi görünüyor."

Yaprak içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "O kişi olduğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da hatırlamayacağım. Günlüklerden ya da Nova'nın anılarından öğrendiğim her şey. Şimdi, eğer kafanızı kışınızdaki çıkarmaya hazırsanız, Maebh'i nasıl geri getireceğimizin cevabını biliyorum."

Ön kapıya doğru gitti ama Ash'in sessizce onu izlediğini gördü. Karga şekil değiştirenin kara gözleri hiç kırışmadı. Koyu renk saçları, sanki odanın içinden bir rüzgâr geçmiş gibi omuzlarından havalandı. Ama hiçbir pencere açık değildi.

Ash kuru bir sesle, "Dün geceyle şu an arasında fazla zaman yok," dedi. "Ne kadar meşgul olduğunu tüm evin duyduğunu düşünürsek, bu cevabı bulmak için nasıl zaman buldun emin değilim... yoksa başından beri sır saklıyor muydun?"

Havada uçuşan tehlike Leaf'in kollarındaki tüyleri diken diken etti. Karga şekil değiştirene dik dik baktı ve "Beni bir şeyle suçluyorsan, çıkar ağzındaki baklayı" dedi.

"Konsey toplantısında bundan bahsedebilirdiniz," dedi Bulut. "Ama bahsetmedin. Bizden başka ne saklıyorsun?"

Yaprak omzunun üzerinden baktı ve River'ın geri döndüğünü gördü. Deri giysileriyle gözdağı vermeye hazırdı. Bu küçük çatışma önceden ayarlanmış olmalıydı. Diğerlerinin Leaf'i savunmadığını düşünürsek, ona güvenmediklerini de söyleyebiliriz. Shade'in bu pusuya katılmanın bir yolunu bulamamış olmasına şaşırılmıştı. Leaf'e haddini bildirmek en sevdiği eğlenceydi.

"Peki," dedi Leaf, sırtından bıçaklanmayı tercih ettiği için Cloud'a dönerek. Karga Maebh ya da Crimson'ın yaşından çok uzaktı ama takıntılı eğilimleri kendini göstermeye başlamıştı. Leaf ona önceliklerini değiştirmezse kendisini nasıl bir kaderin beklediğini söylemek istedi ama karganın onu dinlemeyeceğini biliyordu. Sadece iki kanatlı arkadaşlarının onun aklını çelme şansı olabilirdi. Ama bu yarın için bir sorundu.

"Maebh çıldırmış," dedi.

River, "Bize bilmediğimiz bir şey söyle," diye mırıldandı.

"Aleksandra'nın kalbi taşa dönüştü," diye devam etti Yaprak. "Görünüşe göre Crimson da Maebh ile aynı yoldaydı. Günlükleri giderek kayıp aşkını ve Kuyu'yu sonsuza dek koruyacağına inandığı bir objeyi bulmaya odaklandı."

"Peşine düştüğün kayıp kehanet bu muydu?" Rush gözlerini kıstı.

"Hayır," diye itiraf etti Yaprak. "Zahmet edip okuyan olduysa bunların hepsi günlüklerde yazıyordu. Kayıp kehanetin bizimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum ama Aleksandra'nın ölümüyle ilgiliydi. O

bunun olacağını biliyordu ve planladı. Bana eşimi ona getirdiğimde Crimson'ın anılarını yeniden yaşamamanın bir yolunu bulacağımı söyledi... Bunu kehanetle ilgili olarak algıladım ama Nova'nın çillerinde gördüğünüz gibi, Crimson'la olanlar da dahil olmak üzere onun bazı anılarını yaşayabiliyorum."

"Hâlâ yeni bir şeyler duymayı bekliyorum." Cloud'un yaralı kaşı kalktı. "Eşinin bizimle aynı odada olmasına neden güvenmemiz gerektiği gibi."

Yaprak'tan küçük bir inançsızlık homurtusu yükseldi. Başını salladı ve kaşlarını kaldırdı. Artık kargaların Nova'yla karşılaşmaktan neden kaçındığını biliyordu.

"Bunu senin söylemen çok ironik," dedi Yaprak. "Kuyu'yu kurtarmamıza yardımcı olabilecek bilgilere sahip olmamızın nedeni Nova. Ayrıca Aurora hakkındaki önceki gerçeklerinize şüphe düşüren bir şeyi de ortaya çıkardı."

"Saçmalık." Bulut'un gözleri şimşek gibi parladı.

Yaprak bakışlarını odadaki diğerlerine çevirdi, hepsi dikkatli gözlerle onları izliyordu. "Maebh ve Aleksandra'nın Serpinti'den önce bir çocukları olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Rush, "Bir ilişkileri olduğunu biliyordum ama başka bir şey bilmiyordum," diye yanıtladı. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Forrest, "Başbakan, Unseelie Yüce Kraliçesi ile aralarında yüzyıllardır hiçbir şey olmadığını söyledi," diye ekledi.

"Sadede , Leaf," diye homurdandı Thorne.

"Nova, Nero'nun ikizi. Crimson onların arkadaşıydı. Nero ikisine de ihanet etti. Nova'nın ailesini öldürdü ve yeniden inşa edebilmek için dünyayı yok etti. Böyle bir adam plan yapmakta çok iyidir." Yaprak elini saçlarının arasında gezdirdi. "Serpintiden kısa bir süre önce, Nero keyiflenmek için son bir kez kız kardeşini görmeye gitti. birlikte aile sofrasında yemek yedi, ona yarıştıklarını bilmediği bir yarış kaybettiğini söyledi ve sonra dışarı çıkıp kendisini arabada bekleyen ailenin yanına gitti."

"Maebh ve Prime mı?" Ash'in başı öne eğildi.

"Ve kızları," diye onayladı Leaf, sonra Cloud'a baktı. "Genç kızları."

"Neden bana bakıyorsun?" diye tersledi.

"Bize Rory'nin Maebh'in torunu olduğunu söylemiştin." Leaf, Cloud'un zihnindeki çarkların dönmesini bekledi ve çarklar döndüğünde aldığı yanıt Leaf'in beklediği gibi olmadı.

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü Maebh kızının hâlâ hayatta olduğuna inanırsa, vücudundaki son mana damlasını gönüllü olarak Kuyu'ya geri verme ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Bunu yaparsa, yeniden insan olacak ve böylece kendini yaratmaktan vazgeçecek."

"Ben Cloud'a katılıyorum," dedi River. "Maebh bu saçmalığı torunu için durdurmayacaksa, kızı için neden yapsın ki?"

"Takıntı tek bir çıkış noktasıyla başlar," diye açıkladı. "Belki de aklınızdan çıkmayan bir düşünce ya da kişi... Verdiğiniz her karar o tetikleyiciye geri döner. Seçimler birbiriyle bağlantısız gibi görünse de aslında öyle değildir. Maebh'in Mithras'tan olan ikinci çocuğu, ilk çocuğunun yerini almak için bir girişim olabilir. Sonra çocuğunu Kristal Şehir'de bir Dönüşen olması için gönderdi. Ya da bize öyle söylendi. Belki de öyle yapmıştır. Ama Mithras'ın onun üzerinde bir etkisi vardı. Bir şey oldu ve bunu Maebh'e Elphyne'in yarısını vermesi için şantaj yapmak için kullandı. Cloud'un iddiasına bir süre inanmış olabilir ama belki de Rory'nin asla onun torunu olmadığını biliyordu."

Rush'ın bakışları daraldı. Sakalını ve "Çocuğunu kurtarmaya hiç kalkışmamış olması bana hep garip gelmiştir. Asla."

Oturan Muhafızlar arasında bir anlaşma gürültüsü geçti.

Yaprak başını salladı. "Ama eğer Maebh'i Rory'yi kurtarmanın
.."

Cloud'un sözleri ruhundaki karanlık, gizli bir yerden geliyordu.

"Kurtarmak

o boktan kaltak kartlarda yok. Bunu kalın kafalarınıza sokun."

"Kişisel bir kan davası yüzünden Kuyu'yu ve sahip olduğun her şeyi kaybetmeye razı mısın?"

Çatık kaşlı aptal kapının pervazını itti ve Yaprak'la burun buruna geldi. "Sözlerimi unutma, elf. Onunla hesaplaşmak için uzun zamandır bekliyorum ve eğer yoluma çıkarsan, bunu memnuniyetle bir Vendetta olarak adlandıracam. Tanıdığım her karga şekil değiştiren, o öldürülene kadar peşini bırakmayacak." Leaf'in yakasındaki hayali tüyleri gelişigüzel temizledi.

"Ve eğer yoluma çıkarsan, senin alingan küçük fahişenin adını da memnuniyetle listeye eklerim."

İterek geçti ve ön kapıyı avuçladı. Kapı menteşeleri üzerinde çarparak açıldı. Soğuk bir esinti içeri girdi. İki nefes sonra Bulut'un kanatları çırpıldı ve o gitmişti.

River endişeyle gülerek, "demek istemedi," dedi ve Ash'e baktı.

Ash'in çenesindeki bir tendon esnedi ama hiçbir şey söylemedi. Cloud'un tehdidinin şaka olmadığını biliyordu. Topluluklarındaki resmi Vendetta'lar kavgaları bitene kadar tatmin olmazlardı. Saplantılı intikam ihtiyacı yüzünden çok fazla masum hayat mahvolmuştu. Leaf'in bildiği kadarıyla, on yıllardır kimse bu nedenle bir Vendetta çağırmamıştı. Deliliğe meydan okumak aptalca bir işti. Ama hepsinin az önce tanık olduğu gibi, Cloud çoktan yolu yarılamıştı.

En yakın arkadaşları olarak Ash ve River, Cloud onları çağırırsa katılmaktan onur duyacaklardı... hiçbir soru sorulmadan.

"Tanrı aşkına." River, Leaf'i işaret etti. "Bu iddiandan yüzde yüz emin olsan iyi olur, yoksa pişman olacaksın."

Merdivenlere doğru yöneldi ama Ash'in sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

"Maebh'in nasıl yapıldığını nereden öğrendin Yaprak?" Gözleri kısıldı. "Çünkü rüzgârlar bana ilginç şeyler söylüyor... Mesela... Artık sırlarını fısıldadıkları tek kişi ben değilim."

Merak ettim.

Yaprak Ash'e baktı. "O rüzgârlar değil, D'arn Ash. Bu Kuyu."

CHAPTER OTUZ İKİ

Inova, birkaç saat içinde ve kadınların da yardımıyla, bu ayak takımı ailenin o güne kadar tattığı en lezzetli ziyafet olacağını umduğu şey için yeterli malzemeyi tedarik etti. Ziyafet Mutfakta hazırlıklarını tamamladıklarında gözlerindeki hevesi saklamak zordu. Çaresiz görünmekten nefret ediyordu ama bu arnavut kaldırımlı mutfak muhteşemdi. İçeri adımını attığı anda odayla arasında bir yakınlık hissetti.

Clarke kasap tezgahındaki taburede otururken başarısız bir şekilde salata malzemelerini kesmeye çalıştı. Laurel kokteyller üzerinde çalışıyordu. Melody acı biber tenceresini karıştırırken bir melodi mırıldandı. Arada bir parmağını içine sokuyor ve sonra yalıyordu. Nova, Melody'nin denemeyi bırakmamasını iyiye işaret olarak kabul etti.

Ne Nova sevilen ve en çok oldu bunlar KADIN Kampüs çevresinden sık sık eve uğrayan diğer fae'lerle dostça bir kabul. Birçoğu Clarke'ın tavsiyelerine başvuruyordu. Görünüşe göre, gerçeği sezme veya fae cazibesini görme konusunda bir yeteneği vardı.

Evin yemeklerini ve bakımını genellikle iki ev brownisi yönetirdi. Nova'yı bariz bir güvensizlikle karşıladılar, özellikle de kendi bölgeleri olan mutfaklarını ele geçirdiği için. Görünüşe göre başka kimse yemek yapmaktan pek hoşlanmıyordu. Nova onları kalmaya davet etmiş ama onlar reddetmişti. Clarke bunu kişisel algılamamalarını söylemişti. Brownie'ler herkese karşı böyleydi.

"İşte." Nova, Clarke'ın kesme tahtasını kaptı. "Salatayı senin için bitireceğim."

Clarke inledi. "Çok özür dilerim. Berbat bir aşçıyım."

Nova güldü. "Hoşuma gidiyor. Annem ve ben mutfağımızı homurdanan erkeklerden uzak bir sığınak gibi görürdük. Tabii Jace bunu hiç . Her zaman yardım etmek için ısrar ederdi. Onun yardımı genellikle tat testi şeklinde olurdu."

Melody'nin parmağı ağzında durakladı. Gözleri genişledi.

"Yemin ederim sadece bir kez oldu," diyerek hepsini güldürdü. "Elimi kalbimin üzerine koyarım, yemin ederim. Peki tamam. Birkaç kez oldu, ama dürüst olmak gerekirse Nova, bu yediğim en lezzetli biber."

"Zengin topraklardan olmalı," diye yanıtladı hüznle. "Ben eskiden... boş ver."

"Anlat bize."

"Kendilerini ağaçlara zincirleyen o sinir bozucu aktivist insanlardan biri olduğumu düşüneceksiniz."

"Tamam, şimdi ilgimi çekti." Laurel hazırladığı karışımı bekleyen dört bardağa boşalttı.

"Lisede kaldım," dedi Nova, domatese benzeyen ama çekirdeksiz bir sebzeyi dilimlemeye odaklanarak. "Niles yıldızdı ve... her neyse, Jace taşınıp babasının şirketini devraldıktan sonra, bu gezegeni doğru yolda tutmak için savaşmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığına karar verdim. Denizaşırı ülkelerde okyanuslardaki çöpleri temizleyerek ve atıklarımız için daha iyi sistemler kurmaya çalışarak aylar geçirdim. Ama sonunda param bitti ve eve dönmek zorunda kaldım. Sanırım demek istediğim şu ki, bu yiyeceklerin tadının artık ne kadar lezzetli olduğunu görmek, dünyanın kirlenmediği anlamına gelebilir. Ona bakılıyor. Hayal ettiğim tek şey buydu."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Well'in seni neden sevdiğini anlayabiliyorum." Laurel Nova'ya bir kokteyl bardağı uzattı, sonra geri kalanını paylaştırdı. "Hadi kadeh kaldıralım-" Ağzını kapattı ve endişeyle Nova'ya baktı.

Güvensizlik havada kaynıyordu. Kendisine yönelik olduğunu hissetmişti. Kardeşi yüzünden mi, yoksa eşinin kim olduğu yüzünden mi? Ya da tamamen başka bir şey mi? Nova bu garipliği uzatmak yerine kadehini hızla kaldırdı ve "Daha mutlu zamanlara kadeh kaldırmalıyız. Eğer Kuyu bu kadar çok güçlü kadını bir araya getirdiyse, geleceğimiz parlak olacaktır."

Nova'nın gerçekliğini değerlendirir gibi onu incelediler. Paranoya oluşmaya başlamıştı. Neden hiçbir şey söylemiyorlardı?

Clarke aniden, "Daha parlak bir geleceğe," dedi ve kadehini kaldırdı. Hep birlikte kadehlerini tokuşturdular ama Nova dışarıda olduğu hissinden kurtulamıyordu.

İlk yudumundan sonra "Bunun tadı harika," dedi.

"Onlarda oldukça iyi olmaya başladım." Laurel kızardı. "Buraya alışmak zaman alıyor. Yemekler farklı olabilir. Gelenekler. Ama buna değer."

Clarke, Nova'nın elini sıkmak için tezgâhın karşısına uzandı. "Leaf'in iyi bir kalbi var, Nova. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışır. Bazen biraz alfa gibi davranıyor ama bu iyi bir yerden geliyor."

"Hepiniz için aynı şeyi söyledi," diye cevap verdi Nova, gözleri yaşararak. "Yani siz iyi insanlarsınız. Alfa olayı değil. Bu garip olurdu. Tamam, alfa nedir?"

"Ah." Clarke kaşlarını çattı. "Bu bir kurt değiştirici olayı. Buraya alışmak için başka bir şey daha. Her fae ırkının farklı gelenekleri vardır."

Nova burnunu çekti ve Melody'den kaşığı alırken gülümsemeye zorladı. "Pekâlâ, arkadaşlarınızı toplayıp kendinizi hazırlama zamanı. Yaklaşık yarım saat içinde yemeği hazırlayacağız."

"Emin misin?" Melody tereddüt etti, acı bibere baktı. "Salatayı ben devralabilirim."

"Git lütfen," diye cevap verdi. "Mutfağın yalnızlığını seviyorum. Meditasyon yapmak gibi."

Laurel'in kaşları kalktı. "Ben koşuya çıkmayı tercih ederim ama sen nasıl istersen bebeğim."

Melody, "Çocuklar bulaşıkları yıkayabilir," diye önerdi.

Kızlar dışarı çıkarken hâlâ kendi aralarında gülüşüyorlardı. Nova yalnız kaldığında gülümsemesini bıraktı. Uyum sağlamanın zaman alacağını düşündü. Onları dürüst olduğuna ikna etmek zordu, özellikle de sihirli yeteneklerinin ne olduğuna ya da kardeşini yenmeye nasıl yardım edebileceği konusunda hiçbir somut cevabı yokken. Dürüst olmak gerekirse, kendisinden de şüphelenecekti.

Leaf'in Jackson Crimson olmasıyla ilgili birkaç soru sordular ama çok kişisel şeylerden uzak durdular. Nova geri dönmüştü.

Burası hakkında pek çok sorum vardı ve cevaplamaktan mutluluk duyuyorlardı. Ama hepsi yüzeysel şeylerdi. Umarım onlarla haftalık bir yemek yemek aradaki farkı kapatmaya yardımcı olur.

Tencereyi karıştırdı ve gözlerini odanın içinde gezdirdi. Ocak, odun ateşi ve mana taşlarıyla ısınan taş ve seramik bir aletti. Başının üzerindeki kemerden demetler halinde otlar sarkıyordu. Odanın kalanını bolca yer kaplayan dolaplar ve kasap bloğunun etrafındaki birkaç tabure dolduruyordu. Bir duvarın içine kuru erzak deposu ve soğuk oda inşa edilmişti. Mutfağın hoş bir atmosferi vardı. Ama bir resim çerçevesi içinde bir şiire ihtiyacı vardı.

Ve dürüst olmak gerekirse, brownie'lerin onu kabul etmesini çok isterdi. Ya da en azından Nova'nın bazen her zamanki yemek pişirme rutinlerine katılmasına izin vermesini. Bu oda onun için bir terapiydi ve buna sahip olmayı özlemişti. Burada en çok annesini özliyordu.

Nova salatayı hazırlamayı bitirmiş ve acıyı son bir kez kontrol ediyordu ki ellerin karnına dolandığını hissetti. İrkilerek neredeyse tencereyi saldırganın üzerine fırlatacaktı.

"Sadece benim," diye gürledi Yaprak'ın rahatlatıcı sesi kulağının dibinde. Adam çenesini onun omzuna bıraktığında nefes verdi.

"Beni şaşırttın," dedi.

"Bağın içinden yaklaştığımı hissedemedin mi?"

"Bilmiyorum."

"Seni eğitmem gerekiyor. Takım Lideri olarak görevimi ihmal ettim." Kızgınlık ses tonunu keskinleştirdi. Kızın saçlarını yana kaydırıp ve sonra boynuna bir öpücük kondurdu. Kız titreyerek onun içinde eridi ve gülümseyerek ekledi: "Elemental yakınlıklarının ne olduğunu ya da yeteneğinin ortaya çıkıp çıkmayacağını bile bilmiyoruz."

"Belki de sadece güzel çillerim olur," diye mırıldandı.

"Belki de eğitim eksikliğindendir ya da seni geride tutan lekedir." Sıcak avucu kızın parlayan kolunda gezindi. "Kuyu'ya bağlısın. Bu da kanıtı."

"gelmiyor..." İç çekti. "Ne gibi?"

"Bazen burada olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Heyecanlanacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama neden olduğumu düşündüğüm bir çatışmanın ortasına düştüm."

Nova'nın endişesi aralarındaki bağ aracılığıyla paylaşılan tek kaynak değildi. Yaprak da bunu hissetti. Onu yüzünü kendisine dönmesi için çevirdi. Alnından bir tutam saçı çekerken, gözlerinin içine derin derin baktı ve "Burada olmaya herkes kadar hakkın var. Kuyu seni geri getirdi."

"Ya... ya sadece Jace istediği için olduysa? Bu tartışmayı daha önce de yaptığımızı biliyorum ama bunu düşünmeden edemiyorum. Birkaç bin yıllık hizmetin sana Kuyu'dan bir ödül getirmesi gerekir, değil mi?"

"Sen bir ödül değilsin." Bakışları karardı ve gerginlik omuzlarına yayıldı. "Kuyu'nun neyi neden yaptığını bilmiyoruz ama için iyi insanları seçtiğinden yüzde yüz eminim. Bu da sen oluyorsun."

Adam kızın burnunun ucunu öptü ve Nova onun kucağında yumuşadı. "Beni romantikleştirmeye devam et, *Papi*."

"Kimseye söyleme."

Kıkırdadı, ona sıkıca sarıldı ve biberin yanına döndü. Bitmişti.

"Arkadaşlarınla konuşman nasıl geçti?" diye sordu.

"Onlar benim arkadaşım değil," diye cevap verdi otomatik olarak. Sonra kendini küçümseyen bir ifadeyle başını salladı. "Sanırım öyleler. En azından arkadaşla en yakın olduğum kişiler onlar."

"Daha çok aile gibi görünüyorlar. Aile her zaman kolay değildir." Bir sonraki sözlerine inanıp inanmadığından emin olamayarak kaşlarını çatı. "Genellikle buna değer."

Yaprak'ın gözleri şefkatle doldu ve onun yanağını okşadı. "Böyle bir ikize sahip olmak kolay olmamıştır. Onun hakkında her konuştuğunda acını ve suçluluk duygunu hissediyorum. Onu sevmek için çok uzun süre uğraştın ama o sevgiyi hissedemedi. Bir insanın yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptın."

Burnunu çekti. "Daha az şey yapmalıydım. Belki de onu hayatımızdan daha önce çıkarmış olsaydık, ailem hala hayatta olurdu ve dünya çorak bir yer olmazdı."

"Ya da belki geriye hiçbir şey kalmazdı. Bunu hiç düşündünüz mü? İnişini geciktirebilir ya da ona odaklanabileceği başka bir şey verebilirdiniz. Ama yemeğinizden önce bu konuyu konuşmalıyım. Kadınlar uslu durdu mu?"

İçini çekti ve fırını kapatmak için bir yol aradı. "Bana iyi davrandılar. Çok kibarlar ve sanırım bu şeyi nasıl kapatıyorsunuz?"

"Ben... hiçbir fikrim yok."

Ona doğru döndü. "*Hoja de los Guardianes*, burada yaşadığın onca zaman boyunca bir kez bile ocağı yakmadığını söyleme bana?"

"O zaman sana söylemem." Dudakları kıvrıldı ve fırını incelemek için eğildi. Dizlerinin üstünden ona silahsız bir gülümseme gönderdi, sonra yan tarafa uzanıp bir kolu çevirdi. Ocaktan yayılan ısı kesildi.

Nova fırının cam kapağını açtı, tencereyi sıcak tutması için içine yerleştirdi ve "Yemeği hazırlamadan önce temizlenmek için sadece birkaç dakikamız var" dedi.

Kaşları çatıldı. "Kaç kişi?"

"Yeterli değil." Parmağını ona doğru salladı. "Ve toplantınızla ilgili sorumu geçiştirdiğinizi fark etmediğimi sanmayın."

Ayağa kalkıp onu kendine doğru çekerken gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Bu sabah yarıda kesildiğimizi unuttuğumu sanma."

Bir endorfin seli onu sıcaklıkla doldurdu ve dudaklarını onun dudaklarına bastırmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"Bana böyle bakmana bayılıyorum," mırıldandı dudaklarına karşı. Ellerini onun vücudunda dolaştırdı ve sonra kaslı kalçalarının üzerinde şekillendirmek için omurgasından aşağı kaydırıldı. "Ama gitmek zorundayız. Daha sonra ateşli bakışlar için bolca vaktimiz olacak. Bekle, bu ne?"

Arka cebinden buruşuk bir mektup çıkardı.

İnledi. "Bu Prime'dan. Okumak istemiyorum."

"*Hoja*, muhtemelen yapmalısın." Sitem dolu tonu pek hoş karşılanmadı.

"Sonra görüşürüz." Onu geri aldı ve odasına sürüklemesine izin verdi. Bir başka zorluk da deri savaş üniforması dışında bir şey giymesini sağlamaktı. Onu baştan çıkarmaya çalışıyordu, özellikle de banyodan Laurel'in ödünç verdiği yeni bir elbiseyle çıktıktan sonra. Ama Tanrı'nın bir lütfuyla sonunda gündelik bir pantolon ve bol bir gömlek giymiş ve misafirleri gelmeye başladığında yemek hazırlamak için yemek odasına inmişlerdi.

CHAPTER OTUZ ÜÇ

L eaf, Nova'nın pişirdiği yemekten ilk lokmayı ağzına atana kadar aç olduğunu fark etmemişti. Herkes oturmadan önce yemeyi bırakmak için her türlü kısıtlama gerekiyordu. Eğer

Nova için bu geceyi mahvetti, kendini affetmeyecekti. Birinin bu nankörlere terbiyelerini göstermesi gerekiyordu.

Yemek odasının girişinde duruyordu, kendi evlerindeki bir yemek için fazla açık olduğunu düşündüğü bir elbiseyle göz kamaştırıyordu... özellikle de bu duvarların içinde hâlâ çiftleşmemiş üç Muhafız yaşarken. Ama ilgili her şey vahşi, özgür bir ruhu temsil ediyordu; evcilleştirilmemiş uzun saçlarından alışılmışın dışındaki çillerine ve hiçbir terzinin kontrol edemediği cömert göğüslerine kadar. Leaf kimdi ki ona nasıl giyinmesi gerektiğini söylesin?

Leaf uzun maun masanın başındaki koltuğundan acı biber kasesine baktı. Nova'nın buraya uyum sağlayacağından şüpheliydi ama bu ekibi bir aileye dönüştüreceğini ve sonunda hepsinin onu seveceğini hissediyordu. Kaşlarını çatarak, yapmak istediği tek şeyin bu olduğunu fark etti. Bu dümensiz ruhlara kendilerinin en iyi versiyonları olmayı öğretmek. Bir süre daha böyle geceler yaşanmayabilirdi.

Nova'nın kahkahası bakışlarını yukarı kaldırdı.

River kapının eşiğinde durmuş, çapkın sırtışıyla ona bakıyordu. Hâlâ kirli bir üniforma giyiyordu ama Leaf bunu küçümseyerek fark etti. Şekil değiştirenle yemek zamanı için uygun kıyafet konusunda daha sonra konuşacaktı. Nova onun söylediği bir şey üzerine gözlerini iyi huylu bir şekilde devirdi ve

Sonra da yemek masasında Leaf'e katılmasını işaret etti. River Nova'nın yanından geçerken, eşsiz kanatlarını Nova'nın çıplak kollarına sürttüğü belliydi. Karganın şansına, Leaf Nova'nın geldikleri günden beri aralarındaki bağdan yansıttığı umut dolu heyecandan başka bir şey hissetmiyordu.

River yanına oturduğunda bir ağız dolusu tüy ve kabartı yakaladı. Sinirlenerek kanatları yüzünden uzaklaştırdı ve "Orası Nova'nın koltuğu" diye hırladı.

"Burada adını göremiyorum." River Nova'nın yüzüne doğru çekti ve içine çekti. Nefesini verdiğinde burun deliklerinden buhar püskürdü ve tüylerini dalgalandıran bir ürperti yayıldı tüm vücuduna. "Oh, evet. O bir bakıcı."

Karga ağzına yemek tıktırıp işaret parmağıyla başparmağını River'ın yüzüne yaklaştırmakla Yaprak ters ters baktı. "Bu kadar yakınım _"

"Sana kaşlarını çatıyor patron," diye mırıldandı River kendini beğenmiş bir şekilde.

Yaprak'ın bakışları, gerçekten de ona uyarı bakışı atan arkadaşına kaydı. *Uslu dur.* O da hoş bir şekilde gülümsedi ve rahatlardı. Yüzen River ona parmak salladı ve havayı öptü. Leaf masanın altından kalçasını yumrukladı ama River gülünce saygı konusunda daha büyük bir derse ihtiyacı olduğunu anladı.

"Ölmek istiyorsun, değil mi karga?" Rush, Leaf'in yanındaki diğer koltuğa otururken homurdandı.

"Sofra adabı diye bir şey duydun mu hiç, elf?" Thorne homurdanarak Rush'ın yanına oturdu ve kargaya ters ters baktı. "Hepimiz oturana kadar başlamaman gerekiyordu."

Şükürler olsun ki Onikiler'den bazıları tam bir ahlaksız değildi.

River arkasına yaslanıp karnını sıvazlayarak, "Hiç pişman değilim," diye mırıldandı. Botunu yanındaki tahta koltuğa dikti ve masadan itti. Ash isteksiz bir ifadeyle içeri girdi. O da Muhafız derisi giymişti.

Ash otururken Yaprak sessizce, "Yeni kural," dedi. "Yemek masasında savaş derisi giymek yok."

Kadınlar odanın girişinde toplanmış, ani bir tiz şamatalı ses tonuyla sohbet ediyorlardı. Yaprak irkildi ve kaşlarını çatı

onlara şüpheyle baktı. Ama sonra Violet, Peaches ve kızı Jasmine'le birlikte geldi. Küçük kız, Leaf onu son gördüğünde Willow'un olduğundan biraz daha büyüktü. Ama Willow'un evde görünür bir varlık olduğu yerde, Peaches ve Haze'in buçukluk kızı genellikle gündüzleri uyuyordu. Görünüşe göre vampir yanı yaşlandıkça daha da belirginleşiyordu. Şimdiden bir metre boyundaki annesi kadar uzamıştı. Kısa bir süre önce Haze, Leaf'e güven içinde Jasmine'in yakında kanatlara sahip olacak şekilde değişmesine şaşırmayacağını söylemişti.

"Clarke!" Laurel çığlık attı, sesinde panik vardı.

Bütün erkekler öylesine şiddetle ayağa fırladı ki tabaklar ve bardaklar devrildi. Laurel, Nova'nın kolunu kavradığı sırada Clarke'ı tuttu.

Rush, Thorne'u iterek yolundan çekildi ve arkadaşının yanına koştu. Leaf de aynısını yaptı ve masanın diğer tarafına doğru koştu. Rush eşini tutarak düşmesini engelledi.

"Yaralandın mı?" Yaprak Nova'ya sordu. Nova başını salladı ama gözlerinde korku parlıyordu.

"Bana dokundu ve sonra bu oldu. Gitmeme izin vermiyor."

"Sorun yok," dedi, gözleri Clarke'ın durgun yüzünde gezinirken. Göz kapaklarını araladı ve sadece beyazı gördü. "Bir imgelem görüyor."

"Neden gitmesine izin vermiyor?" Nova yüzünü buruşturarak nefes aldı. Clarke'ın tutuşunun altında kalan etindeki girintiler yarın moraracakmış gibi görünüyordu. Ama psişik bir büyü'nün etkisindeyken Clarke'ın kolunu zorla çıkarmak tehlikeli olabilirdi.

Yaprak etrafındaki endişeli yüzlere baktı ama hiç kimse Nova'nın sorusuna bir cevap verebilecek gibi görünmüyordu. Eşinin bile.

Clarke'ın bir imgelemde kapana kısılmış bir halde günlerce füğ halinde kalabileceğini ona söylemek istemedi. Umarım bu kısa sürerdi, çünkü Clarke imgeleminden çok erken koparılırsa, zihni o uzak yerde kalabilirdi.

"Başrahibe Dawn'ı çağıralım mı?" Şeftali kapı aralığından öneride bulundu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Rush huysuzca. "Ama güvenlik için oturma odasında kalmak iyi bir fikir olabilir."

"Güvenlik mi?" Nova .

Yaprak elini kızın sırtına koydu ve onu sabit tuttu.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı. "Merak etme. Acımadığına emin misin?"

"Biraz ağrıyor." Alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu. Endişesi artmış, her geçen saniye daha da sıkışmıştı. Herkes ona şüpheli gözlerle bakıyor, muhtemelen Clarke'a ne yaptığını merak ediyordu. Ona karşı besledikleri iyi niyetin bu kadar çabuk değiştiğini görmek Leaf'i öfkelen-dirmişti. Nova'nın bakışları pişmanlıkla terk edilmiş yemeğe kaydı.

Indigo ve Haze geldi. Devasa, hantal vampir senaryoyu inceledi ve üst dudağı kıvrıldı, sanki bir tehditmiş gibi Nova'ya dişlerini gösterdi.

"Herkes olsun," diye Leaf.

Clarke aniden nefes alarak soluk soluğa kaldı. Gözleri açıldı ve maviye döndü. Nova'yı bıraktı ve hemen eşini aramaya koyuldu, onunla yüzleşmek için döndü ve gömleğine tutundu.

"Gördüm..." diye sıçradı. "Aman Tanrım, gördüm..."

"Neyi gördün?" Yaprak Nova'yı kollarının arasına çekti. Nova onun bedenine doğru kıvrılırken, paniğini kontrol altında tutmak için duyduğu çaresizliği hissetti.

"Bir savaş. Bir ihanet. Bir kan yağmuru." Gözleri sulandı ve Rush'a kayd ve "Willow," diye fısıldadı.

Sıcaklık düştü. Sanki ölüm onun sözleriyle birlikte gelmişti. Rush'ın yüzü soldu ve başını salladı. "Hayır. O ölemez. Kafanı karıştıran leke olmalı. Bu yanlış."

"O ölmemişti ama... diğer pek çok kişi ölmüştü." Clarke'ın gözleri genişledi ve zihnindeki görüntüyü tekrar canlandırırken odanın içinde gezindi. "Ve biz oradaydık. Ve Jasper... ve sen-" Dosdoğru Nova'ya baktı. "Sen her şey için hayati öneme sahiptin. Otların arasında sürünürken gördüğüm yılanı rağmen zaferin anahtarıydın. O geliyor."

"O mu?" Yaprak hayal kırıklığını bastırdı. "Nereye geliyor?"

"*Maebh* geliyor... hayır..." Gözlerini sıkarak kapattı ve parmağıyla kaşlarının arasını ovuşturdu. "Alanın bir tarafında güller, dikenler ve boynuzlar olan bir sancak gördüm. Diğer tarafta-" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jasper ve Aeron. Nero da oradaydı. Altılı. Herkes *oradaydı*."

Lanet olsun. Yaprak bir an durmak için gözlerini kapattı. Buna hazır değillerdi. Leaf burada olmak ve Tarikat'ı savaşa hazırlamak yerine, son on yılını sonunda hiçbir şey ifade etmeyen bir kehanetin peşinde koşarak geçirmişti. Maebh'in onlara olan ilgisinin, son saldırı girişimini de boşa çıkardıktan sonra sona erdiğini düşünmüşlerdi. Ama tabii ki Aleksandra'yı kaçırdı. İşi bitmemişti.

Düşünceleri kadının ona bıraktığı açılmamış mektuba döndü. Belki de onu okumanın zamanı gelmişti. Gözlerini açtı ve Clarke'a acımasızca, "Ne zaman?" diye sordu.

"Samhain gecesi."

Giriş kapısı gümbürdeyerek açılır gibi oldu. Oturma odasına doğru dönerken Leaf'in omurgası sertleşti. Caraway'in derin sesi bir yerden gürlledi, "Jasper'a savaş ilan etti!"

"Buradayız!" Yaprak bağırdı.

Ağır ayak sesleri yaklaştı. Yüzü rüzgârdan yanmış, pelerinine sarınmış büyük miskkoks şekil değiştirici göründü. Leaf'in son duyduğuna göre Anise'le birlikte Crescent Hollow'da konuşlanmıştı. Bakışları topluluğu taradı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

Clarke, "Bir vizyonum vardı," dedi.

"Cornucopia'daki savaş hakkında mı?" diye yavaşça sordu. "Kahretsin. Sana haberleri vermek için bütün gece at sürdüm. Atım bu konuda pek mutlu değildi."

"Bekle." Clarke'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Burada olmadığına emin misin?"

Caraway cebinden buruşuk bir mesaj çıkardı. Üzerinde Maebh'in kırık mührü olan, Jasper'a hitaben yazılmış açık bir mektuptu. "Görünüşe göre Aeron da aynı meydan okumayı almış. Elphyne'in kaderini belirleyecek son bir savaş."

"Belki de görüşünüz yanlıştır," diye önerdi Yaprak. "Leke giderek kötüleşiyor, unuttun mu?"

"Hayır." Clarke dikkatle Nova'ya baktı. "Ona dokunduğumda manamın akışı temiz ve hızlıydı. Ya da en azından... Nasıl ya da neden bilmiyorum ama o mürekkebi filtreleyen bir tür kanal. Hedeflememi ve odaklanmamı geliştirdi." Düşüncelerini bir araya getirirken gözleri etrafta geziniyordu. Leaf'in de kendi düşünceleri vardı ama onun fikirlerini duymak için dilini . "Dawn ile bir imgelem beni vurduğunda erken uyarı işaretlerini fark etmek için eğitim alıyorum. Güvenli bir yere gitmem gerekirse ya da düşüp kafamı çarparsam diye. Nova'ya dokunduğumda ve bir şey hissettiğimde

Bedenimdeki ani değişim bana tuhaf çünkü genellikle bu noktada Kuyu ile bağlantım açılır. Lekeyi daha fazla hissedirim. Ama bu sefer, mana akışı temizdi. Her şey çok hızlı oldu. Düşündüm de, belki de bu bir süzgeç gibi pisliği süzmüyordu. Belki de küçük bir damla temiz manayı binlercesine dönüştürüyordu."

Yaprak, Unseelie ordusunun kampında yaşadığı patlamayı düşünerek gerildi. Belki de Nova'nın o zamanlar Kuyu'yla bir bağlantısı vardı.

"Hepinizin bilmesi gereken bir şey var," dedi Nova'yı rahatlatmak için titreyen kolunu ovarak. "Unseelie savaş kampından kaçışımız kansız olmadı. Planım kaçarken portallar yaratmaktı. En azından düşmanda delikler açacaklarını düşünmüştüm. Ama menzildeki herkes ham bir güç patlamasıyla vuruldu. Geriye tanımlanabilir bir şey kalmadı diyelim. Daha sonra yarattığım portallar daha bilinçli bir şekilde yaratılmıştı ve doğruyu hedef alıyorlardı ve..." Arkadaşına baktı. "Ona her seferinde dokundum."

Ash kollarını kavuşturdu. "Eğer o bir amplifikatörse, cephaneliğimizdeki en değerli silah olacak."

Herkes Nova'ya bakıyordu. Bazıları kuşkulu, bazıları umutluydu ama hiçbiri kafasıyla düşünmüyordu.

"Lanet olası bir dakika bekle," diye homurdandı Yaprak. "Nova'yı savaş alanına atmadan önce onu test etmeli ve eğitmeliyiz. Yeteneği hakkında yeterince bilgimiz yok."

"Ama eğer yardım edebiliyorsam," dedi Nova, kendine güveni artarak, "insanların bana en çok ihtiyaç duyduğu yerde olmam gerekmez mi?"

"Hayır."

Nova'nın öfkesi alevlendi. "Neden olmasın?"

Yaprak'ın gözleri seğırdi. Onun yardım etmek istediğini biliyordu ama bu çok riskliydi. Onu tehlikeye atma düşüncesi dikkatinin dağılacağı anlamına geliyordu. Zorla gülümsedi ve eşini nazikçe omzundan tuttu. Ses tonunu sakın ve duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. "Birkaç yüz Unseelie askerinin bulunduğu bir kampta hayatta kalamazsın. Bir savaş alanında olmak on kat daha kötüdür. Bu İyi Kutsanmış kadınların çoğu on yılı aşkın süredir burada. Biraz daha eğitilmişler."

"Bana patronluk taslama. Tek yapmam gereken orada durmak," diye belirtti Nova.

"Estrella, mantıklı ol."

"Ve sakın bana Estrella deme. Yardım etmek istiyorum. Bırak yardım edeyim."

"Bunun sana ne yaptığını henüz bilmiyoruz! Frostwing'de ateş hastalığına yakalandın, ben geçidi yapmak için manayı en az lekeyle başarılı bir şekilde kullandıktan *sonra*. Ya seni tekrar insan olacak kadar tüketmiş olsaydım?"

"Savaş kampından sonra iyiydim."

Kızın omzunu tuttu ve onu masaya geri götürdü, gereksiz olduğunu bildiği halde sesini alçaltmaya çalıştı. "Çilli, bildiğimiz kadarıyla gücünü kullanmak için yapacağın her girişim, Unseelie kampındaki gibi güvenilirmez bir bomba yaratacak."

"Şimdi de medyum mu oldun?"

"Savaş alanında bulunmanızı yasaklıyorum. Yeterli zamanımız yok. Daha fazlasını öğrenene kadar, sen bir yüksün."

Erkekler sanki Leaf saldırgan bir şey söylemiş gibi gözlerini açtılar ki bu çok saçmaydı. O eşini güvende tutuyordu. Bunu göremiyorlar mıydı?

Nova'nın ifadesi donuklaştı. Leaf'e o kadar uzun süre baktı ki, adamın boynuna bir sıcaklık yayıldı. En azından kızgın olduğunda nerede durması gerektiğini biliyordu. Çok zorlayıcı olduğunda onunla hep kavga ederdi. Ama bu... bu hiçbir şeydi. Tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Onun peşinden gitmeye fırsat bulamadan, Altı'nın Kovanı'nın sesi zihnine kaydı: *Dışarıdayız*.

"Siktir!" Yaprak bir kase acılı biberi duvara fırlattı. Parçalandı ve geriye kan gibi damlayan, ona ormanda bıraktığı yıkımı fazlasıyla hatırlatan koyu renkli, tıknaz bir sıçrama bıraktı.

J.C. - Giriş 540 ANF

Gerçek aşk cennettir, yalnız geçirilen zaman ise cehennem.

Daha hazır değilim. Onu daha bulamadım.

Vazgeçemem. Fısıldayan Kuyu'ya yalvarıyorum /ya da daha fazla zaman... kaçınılmaz deliliği /ya da biraz daha uzun süre engellemek için.

*Bugünlerde onu daha çok hayal ediyor gibiyim. Sanki zihnim onu canlı tutmaya çalışıyor, /kulağa rağmen asla geri gelmeyecek. Aynı zamanda onu da hayal **ediyorum** - bana ihanet eden, onun yanında kaldığım sürece onu tehdit eden arkadaşımı.*

*O konuşmayı kafamda yeniden canlandırıyorum, keşke o zamanlar da **şimdiki kadar güçlü** olsaydım. Onu ezebilirdim, kalbine onu sökebilirdim / ya da onun adını söylemeye cüret **edebilirdim**. Ama zaman geri döndürülemez. Niyetim ne olursa olsun ilerliyor.*

Well bana bunun okyanusta bir kapılmak gibi olduğunu söyledi. Akıntı seni alıp götürmeye çalıştığında ne yaparsın?

altında mı?

*"Bu çok kolay," diye cevap **veriyorum** her seferinde. "Mücadele etmeyi bırak. /Akıntıyla birlikte . Sonunda akıntı seni kıyıya geri götürecekt."*

Ama su canavarlarla doluyken buna inanmak zor.

CHAPTER OTUZ DÖRT

W Yaprak, diğer Koruyucuların onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden On İki'lerin evinin verandasına yürüdü ve temiz havayı içine çekti. Gece bulutlardan arınmıştı. Ay ısıltı ısıltı parlıyordu ama henüz tam olarak dolmamıştı. Birazdan dolacaktı.

Birkaç gece sonra, Samhain zamanında.

Maebh savaşı için güç toplamak isteseydi, yaşayanlarla ölümler arasındaki perdenin en ince olduğu geceyi seçerdi.

Geceyi dikkatle inceledi. Leaf, Sluagh'ın bu çimenlikte eğitim yaptığını hiç görmemişti ama altısı da ortada bir sıra halinde duruyordu. Onları savaşırken hiç görmemişti ama her biri zirvedeki yırtıcıların özgüveniyle hareket ediyordu.

Yakın zamana kadar, genellikle görünüşlerinin daha korkutucu yönlerini gizliyorlardı. İkisinin kafasından boynuzlar çıkıyordu; biri küçük, diğeri uzun ve bir satır gibiydi. Ayrıca arka uçlarında sinirli bir şekilde uzanan kuyrukları vardı. Ama görünüşe göre leke hepsini dürüst birer fae yapmıştı.

Parlak ayın altında soluk tenleri neredeyse parlıyordu. Daha koyu bir renge sahip olan Sluaghlar bile bu gece daha solgun görünüyordu, sanki bir şeyden korkuyor gibiydiler. Parçalanmış kanatlarının pençeleri omuzlarına dayanmış, geri kalanı ise bir pelerin gibi arkalarından sarkıyordu. Her biri bir şekilde bulanıklaşıyor ya da ara sıra titreşiyordu, sanki tedirgin olmuşlar ve şiddetle seğiriyorlardı.

Leaf'in arkasında ayak sesleri duyuldu ve ardından Muhafızların her biri ona katılınca durdu.

"Bunu duyuyor musun?" Rush'ın derin sesi alçaktı.

"Vızıldıyor," diye yanıtladı Thorne. "Arı sürüsü gibi."

"Sakladıkları ruhlar huzursuz olmalı," diye mırıldandı River.

Yaprak daha az umursayamazdı. Merdivenlerden koşarak indi ve çimenlerin üzerinde, uzun siyah saçları yüzünde ipeksi bir gölge gibi hareket eden Altılı'nın lideri Legion'a doğru yürüdü. Altı çift simsiyah göz Leaf yaklaşırken onu izliyordu.

Birkaç on yıl önce, bu yırtıcılarla en iyi avlanma zamanları olan gece vakti karşılaştı ölmezdi. Ancak İyi Kutsanmış kadınlar Tarikat'a geldikten sonra, bu Sluagh'lar eşsiz ve lezzetli insan ruhlarının cazibesine kapılarak saklandıkları yerden çıkarılmışlardı. Neyse ki böyle bir şey hiç olmamıştı ve Leaf bunun nedenini asla bilemedi.

"Zihnimi çoktan karıştırdığınızı ve Maebh'i nasıl yapacağımı bildiğimi anladığınızı varsayıyorum," dedi Leaf, burada bulunma nedenlerini tahmin etmeye çalışarak. "Ve eğer içerideki olayları gözetliyorsanız, yaklaşan savaşın Cornucopia'da değil burada olduğuna dair haberleri de öğrenmişsinizdir." Çenesi sertleşti ve bir sonraki sözleri için bakışlarına yeterince uyarı yerleştirdiğinden emin olarak gerildi. "Nova'nın eşsiz yeteneğinin ne işe yaradığından şüphelendiğimizi bileceksiniz, ama cevabım hayır. Ne şimdi ne de bir daha asla eşime el süremezsiniz - isterse..."

Legion başını eğdi ve kafatası etinin altında titredi. Enerji Leaf'in derisinin üzerinde açık bir fırından çıkan sıcak bir rüzgâr gibi dalgalandı. Rüzgâr bir şekilde giysisinin *içine girdi*, kolları boyunca dalgalanarak tüylerini kaldırdı ve sonra hayalet parmaklar gibi boğazını sıkı.

Eşinin hediyesine ihtiyacımız yok, dedi Legion Leaf'in zihnine.

Bizler mürekkebin varlıklarıyız, ışığın değil.

Yaprak nefes vermeye çalıştı ama hayalet parmaklar daha sıkı sıkı.

Anlaşıldı, Leaf Lejyon'a geri gönderildi.

Leaf'in boynunun etrafındaki baskı buharlaştı. Legion'ın kafatası bir kez daha derisinin altında titreyerek wraith formunun bedenine geri döndüğünün sinyalini verdi.

"Evet," dedi Legion yüksek sesle. "Yaklaşan savaşın farkındayız ama bu sizin belirttiğiniz nedenden dolayı değil." Koyu renk gözleri Leaf'in omzunun üzerinden diğerlerinin çimenlikte sinsice dolaştığı yere kaydı ve yavaşça Altı'nın etrafında bir pozisyon aldı.

Yaprak boğazını ovuşturdu. En azından o boğulurken korkaklar gibi verandada dikilmiyorlardı. Yine de muhtemelen kendi hatasıydı. Nova'ya kadar aşık olursa o kadar korumacı ve mantıksız oluyordu. Ve Nova yanında olmadığında kumda bir çizgi çizmek için hiçbir sınırı yoktu.

Laurel ve Violet verandada kaldılar, ikisinin de elinde silah vardı. Ama Clarke, içine girdiği tehlikenin farkında olmadan çimenlikte Rush'a doğru yürüyordu.

Birden aklına Tarikat'tan ayrıldığı gece yaptığı tartışma geldi. Clarke'ın bağırışına kulak misafiri olduğu şey neydi?

Altılı'nın Leaf'e attığı düşmanca bakışların aksine, Clarke ve Rush'ın yaklaşmasını merakla izlediler.

"Maebh Vahşi Av'ı çağırıyor." Legion'ın sesi gergindi. "Samhain yaklaştıkça, elimizde tuttuğumuz ruhlar üzerindeki kontrolümüzü kaybediyoruz."

Clarke, "Artık Maebh'e bağlı olmadığını sanıyordum," diye belirtti.

Bodin dişlerini gösterdi. "*Biz* değiliz ama Horde öyle."

Legion'un başı diğerine doğru eğildi. Aralarında bir şey geçti. Altılı'nın her biri Kovan'ın özel konuşmasından hoşnut değilmiş gibi kollarını kıpırdattı. Leaf bir anlık saygıyla Legion'ın onları düzene sokmaya çalıştığını hissetti. Bir takımı yönetmek kolay değildi.

Sonunda uğultular kesildi ve ortamdaki gerilim azaldı.

"Ne diyorsunuz siz?" Clarke kaşlarını çatarak onlara sordu. "Hepiniz bizim tarafımızda olmanıza rağmen Vahşi Av'ı savaşta bize karşı kullanabilir mi?"

Legion tereddüt etti. O hoşnutsuzluk dalgası Altı'nın içinde yeniden titreşti. Satır aralarını okuyan Leaf'in içine bir taş gibi korku düştü.

"Yoksa onlar senin içinde hapsolmuşken seni kontrol edebiliyor mu?" Yaprak yavaşça cüret etti. "Sana şantaj yapabiliyor mu?"

Altılı'nın her biri bir ağızdan cevap verdi. "Evet ama onları bedenlerimizden kurtardığı anda ölümü çok yakın olacak."

"Bir kraliçeye ihtiyacın yok mu?"

Legion'un dudakları esrarengiz bir şekilde kıvrıldı ama cevap vermedi.

"Tamam." Yaprak şakaklarını ovuşturdu. "Şunu doğru anlamama izin verin. Maebh'in Av'ı bize karşı kullanmak için tek bir şansı olduğu konusunda bizi uyarıyorsun. Ama bu gerçekleşirse ona saldırmak için zamanınız olacak mı?"

Altı çift siyah gözün hepsi birden kırıştı. "Sik beni," diye homurdandı Rush.

Yaprak bir şeyin farkına varınca yüzünü ovaladı. "Hepiniz bu nedenle mi saklandınız?"

"Doğru. Bizi Av'dan kurtardığı anda elimizde bizi tutan hiçbir şey kalmayacağını biliyor. Ölümü çok yakın."

"Bunu zaten söylemiştin," diye tersledi Yaprak, Sluagh sırasının yanında volta atarken. Neden açıkça konuşamıyorlardı ki? Onu kısık gözlerle izliyorlardı ama Yaprak onların bu dikkatinden rahatsız olmanın ötesindeydi. Aklı çoktan hasar kontrolüne kaymıştı.

Vahşi Av serbest kalırsa başları belaya girerdi. Yani tek çözüm ya da Altı'yı öldürmek ya da

Legion, *bunun Av'ı serbest bırakacağını* açıkladı.

Tamam. O zaman bu seçenek ortadan kalktı, diye düşündü Yaprak. Violet'in ultraviyole çağırma gücünü kullanmak dışında Altılı'yı nasıl öldüreceklerini bilmiyorlardı. Lekeden kaçınmak için Nova'nın yardımı olsa bile, Violet'in hayatta kalmak için Altı'nın hepsini öldürmesi gerekiyordu. Bu riskliydi. Yanlış gidebilecek çok fazla yol vardı.

Eğer Altı'yı öldüremiyorlarsa, Maebh'i öldürmeleri, daha doğrusu onu yaratmamaları gerekiyordu. Endişe verici bir düşünceyle volta atmayı bıraktı.

"Maebh, Vahşi Av'ı serbest bıraktığında onu öldürmeyi planladığınızı biliyor mu?"

"Evet," diye cevap verdiler.

"Yani bu savaş bir intihar görevi." Leaf'in yüzündeki kan çekildi. "Hayatta kalmayı planlamıyor. Bu da dünyada kalan hiçbir şeyi umursamadığı anlamına geliyor. Başbakan muhtemelen ona kızlarının hayatta olduğunu söylememiştir."

Ya umursamayacak kadar duygusuzdu ya da Leaf'e inanmıyordu.

"Maebh'in yapısını bozmak için planlarımızı bir an önce hayata geçirmeliyiz. Ona ve muhtemelen Rory'ye bir mesaj iletmeliyiz.

Onu bizim tarafımıza çekmenin ya da en azından Maebh'i bize katılacağına inandırmanın bir yolunu bulmalıyız." Gözlerini aya çevirdi ve bu gülünç plan karşısında başını salladı. "Willow hâlâ bize sadıksa, belki Rory'yi çoktan ikna etmiştir ama değilse..."

Düşman hattının gerisinde büyüyen bir çocuğun, fae düşmanlarına nasıl bir şey borçlu olabileceğini anlayamamıştı. Nero başarılı bir şekilde beynini yıkamış ve birçok insanı davasının haklı olduğuna ikna etmişti.

"Ne demek o değilse?" Rush .

Yaprak, "Onunla yıllardır konuşmuyorsun," dedi. "Ya Nero'nun kontrolü altındaysa? Ya da ya büyüdüyse ve onu terk ettikleri için ailesinden nefret ediyorsa?"

"Orada çünkü en güvenli yer orası." Clarke'ın öfkesi kabardı. "O bunu biliyor."

"En güvenlisi mi?" Yaprak tereddüt etti ve etrafına bakındı. Kuyu Tarikatı kapılarla çevriliydi ve büyü kullanan ölümcül askerler tarafından korunuyordu. "*Burası* onun için en güvenli yer. Forrest'la gelmeyi reddettiği için onu Kristal Şehir'de bıraktığını söylemiştin." Bakışlarını, sanki söylememeleri gereken bir şeyi söylemek istemiyorlarmış gibi sessizleşen ve dikkat kesilen Altı'ya kaydırды. Şüphe Leaf'in zihnini delip geçti. Kahinleri Varen'a döndü. "Clarke, Willow'un kaderine müdahale etmeye devam ederse durumu daha da kötüleştireceğini söylemiştin. Bize söylemediğin şey ne?"

Clarke ve Legion uzun bir süre birbirlerine baktılar, belli ki diğerlerinin bilmediği özel bir konuşma yapıyorlardı.

"Yeter," diye tersledi Yaprak. "Kuyu'nun hayatta kalması için bir savaşa girmek üzereyiz. Buna her birinizin varlığı da dahil. Bir konuda işbirliği yaptığınız çok açık ve açıkçası bu savaştan sağ çıkma ya da Kuyu'daki lekeyi temizleme şansımızı etkilemediği sürece umurumda bile değil."

Kaşlarını kaldırdı ve cevaplarını bekledi ama ikisi de gelmedi.

Rush kollarını kavuşturarak Clarke ve Legion'ın arasına girdi. Her ne olursa bundan memnun görünmüyordu. Leaf, tecrübeli Muhafız'ın Tarikat'a zarar vereceğini düşünürse Legion'a söyleyeceğini hissetti, bu yüzden bıraktı. Şimdilik.

Rush, "Maebh ve Rory'ye bir mesaj iletmeye odaklanmalıyız" dedi.

"Rory kolay," dedi Leaf. "Willow'la iletişim kurmak için senin ailevi kan bağı ve bir iletişim büyüsünü kullanacağız. Nova'nın yardımıyla işe yarayacaktır."

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi Clarke, öfkeyle. "Kızımızı bu savaşa dahil etmeyi reddediyoruz. İmgelemimde onu kanlar içinde gördüm - benim lekesiz imgelemim, hatırlatmama gerek var mı? Bir megalomanla birlikteyken onu çağırarak kaderi davet etmeyeceğim. Kristal Şehir duvarlarının arkasında ne kadar uzun süre kalırlarsa o kadar iyi."

"Kimse Rory'yle gelmesi gerektiğini söylemedi." Ama kızlarının burada, Elphyne'de olması fırsatına balıklama atlayacaklarını düşünmüştü.

"Rory'ye teyze diyor. Tabii ki onunla gelecekti. Ayrıca... son konuştuğumuzda bize şeyler varmış gibi görünüyordu. Bahçede ona çok sık katıldığını söyledi. Onunla durup dururken iletişime geçmenin ne kadar riskli olduğunu biliyor musun? Willow bizi arar, tersi olmaz."

"Silver'ın kaçakçılık bağlantıları kurudu," diye belirtti Leaf. "Sid bile yıllardır Elphyne'de. Rory'ye Willow aracılığıyla mesaj göndermekten başka bir yol yok. En azından bu acil zaman diliminde."

Sanki intikamının adını seslendirmek onu çağırmış gibi, Bulut ete kemiğe bürünmüş bir gölge gibi gece gökyüzünden düştü. Aceleyle yere sertçe indi ve konuşmanın dışında bırakıldığı için tüm öfkesi ve kızgınlığıyla onlara doğru yürüdü.

Yüzlerine baktı. "Tekrar başlayın."

Ona defolup gitmesini söylemenin bir anlamı yoktu. O Konsey'deydi. Eğer Leaf Clarke'ın bu konuşmada kalmasına izin verdiyse, aynı şeyi Cloud için de yapmalıydı. İç çekerek, öğrendiklerini tekrar anlatmaya hazırlandı ama Cloud "Ben gidiyorum" dedi.

Leaf'in Legion'ın Cloud'u zihnen yakaladığını fark etmesi bir anını aldı.

"Nereye gideceksin?" Yaprak sordu, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Mesajı iletmek için Kristal Şehir'e."

Yaprak'ın dudakları düzleşti ve Legion'a baktı. "Ona söyledin mi? Mesajı ilettikten hemen sonra öleceğinin farkındasın, değil mi?"

"Zaten bu yüzden ona sormadık," diye yanıtladı Legion, Cloud'un giderek artan kızgınlığını görmezden gelerek. "Bunu yapacağız."

Cloud'un alaycı kaşları küçümsemeye kalktı. "Ve sen Maebh'in senin kızının hayatta olduğuna dair sözünle gücünden vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Gerçeği bizzat görmesi gerekiyor."

Leaf onun ne demek istediğini anlayabiliyordu ama Cloud'un gözlerindeki manik bakışa güvenmiyordu. Öncekinden daha kötüydü. Bu sabahdan beri bir şeyler olmuştu. Yırtık pırtık ve seyahat yorgunu görünüyordu.

"?" Yaprak sordu.

"Seni hiç ilgilendirmez." Cloud bakışlarını Clarke'a çevirdi. "Ve sanırım savaşla ilgili bu yeni istihbarat ondan geliyor?"

"Bu ses tonunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" diye karşılık verdi.

Cloud dikkatini Muhafız arkadaşlarına çevirdi. "İnsanlara güvenilmemesi gerektiğini hepiniz daha iyi biliyor olmalısınız."

Rush'ın boğazının dibinden alçak bir hırıltı yükseldi. Leaf bu gece şirket içi kavgayı ayırmayı gerçekten istemiyordu. Bakışlarını Bulut'un üzerine dikti. "Senden daha çok yardım ediyor."

"Evet. Nedenini merak ediyorum."

Tanrı aşkına. Belki de onu görmezden gelmek daha iyi bir stratejiydi. Leaf grubun geri kalanıyla konuşmaya devam etti. "Rory'ye mesaj iletmek Willow'u riske atıyorsa, önce Maebh'e mesaj iletmek için çalışmamız gerekebilir."

Bulut neredeyse yenilgiye uğramışçasına durgunlaştı. "Hepiniz ne isterseniz onu yapacaksınız, benim görüşlerime aldırmadan." Leaf'in yanından diğer Muhafızların olduğu yere, River ve Ash'in verandanın basamaklarının dibinde durup onları izlediği yere bakarken yüz ifadesinde paranoya belirdi. "Siz ikiniz bile bir avuç korkaksınız."

Onu açıklamalarla caydırmalarına fırsat vermeden, koşarak gökyüzüne sıçradı. River onun peşinden uçtu ama Ash kaldı, o sessiz gözleriyle Yaprak'ı ve diğerlerini izliyordu. Tek bildiği, bunun Cloud'un hilesinin bir parçası olduğuydu. Onun deli olduğunu ve arkadaşlarının artık ona sadık olmadığını düşünmelerini sağlamak. Bu, onlardan sır saklamak için mükemmel bir yol olabilirdi.

Eğer Yaprak'ın gerçekten bir sırrı varsa. Ash'in sert bakışlarıyla karşılaştı ve şekil değiştiren Kuyu'dan gelen fısıltıları duyduysa, üçlünün geri kalanından daha mantıklı olduğunu umdu.

Legion'a geri döndü. "Maebh'e gidemezsin. Kendin söyledin, Vahşi Av'ı kullanacaktır."

"Savaşa kadar olmaz. O zamana kadar ölmek istemeyecektir. Ama ordusuyla birlikte çoktan harekete geçti, muhtemelen saklanıyor ve Cornucopia yerine buraya geliyor. Onu bulabilecek tek kişi biziz. Kraliçemizin nerede olduğunu her zaman biliriz."

Bu riski göze alabilirler miydi? Yaprak sordu, "Oraya ne kadar çabuk varabilirsin?" "Şafakta."

"Sonra da bize mi

döneceksin?" "Yarın gece."

Samhain'den önce bolca zaman vardı. Bunu düşünerek çenesini ovuşturdu. Altı Maebh'i ikna edemese bile, Aleksandra'nın hayatta olup olmadığını ve bulundukları yeri bilerek geri dönebileceklerini umuyordu. Yaprak oraya geçebilir ve savaşı onlara götürebilirdi. Leke ortalığı kasıp kavururken kimse bunu beklemezdi.

"Git," dedi. "Yarın gece yarısına kadar seni göremezsem, bir şeylerin ters gittiğini anlayacağım. B planına geçeceğiz."

"Bir şey daha var," dedi Legion, sinir bozucu gözleri Yaprak'a kilitlenmişti. "Eşin hakkında."

Gerildi. "Ne?"

"Hayatta kalmak istiyorsa onu gölgede tutmalısın." "Bu ne anlama geliyor?" Gözleri seğirdi.

"Kuyu Nero'yu kutsamıyor. O da herhangi bir insan gibi yaşıyor. Manayı alıyor ve onu kendi iradesine göre ihlal ediyor," diye karşılık verdi Legion.

Yaprak için şu anda sabrını korumak çok zordu. "Bunu zaten biliyoruz. Bu yüzden delirmiş durumda - çaldığı yaratıkların anılarını yutuyor."

"Nero kızından mana çalmanın deliliği önlediğine inanıyor. Ama bu kaynak neredeyse kurumuş durumda."

Nova'nın ona söylediği bir şeyi hatırlayınca Leaf'in midesine korku çöktü. İkizi, hakkında hiçbir şey bilmediği bir yarış kazandığı için sevindiğinde, onun kendisine olan faydasını abarttığını söyledi. Bu

Nova'kızını evinin önünde arabada gördüğü günle aynı güne denk geliyordu. Bu, Rory'nin aynı kız olduğu ve Nero'nun bir şekilde onları bu çağda dondurulup sonra çözülmeleri için manipüle ettiği teorilerini sağlamlaştırdı. Kendi manası azaldığında kişisel mana kaynağı olarak kullanması için onu doğurmuştu. Ve eğer ikisi de dışarıdaysa, Nova'nın varlığını keşfetmek onu riske atacaktı.

"Clarke Nero'nun çalıntı mana içtiğine tanık oldu," dedi Leaf. "O zaten deli. Kızınıninkini içmenin onu akli başında tutacağına nasıl inanabilir?"

"Bir deliden daha tehlikeli ne olabilir?" Fox gözlerinde bir parıltıyla sordu.

"Aydınlat beni."

"Olmadığına inanan biri."

CHAPTER OTUZ BEŞ

Nova, Tarikat tapınağındaki altıncı element havuzundan çıktı ve bir havlunun üzerine uzandı. Clarke, Başrahibe Dawn ve Başrahibe Colt olarak tanıtılan diğer iki fae ile konuştu. Her ikisi de Nova arkasına yaslanıp elemental yakınlık sonuçlarının detaylarını tartışmalarına izin vermeyi tercih etti.

Leke yüzünden sonuçlarına güvenilip güvenilmeyeceğini ya da diğer taraftan, leke başladığından beri sonuçlarının tek doğru okuma olup olmadığını tartışırken kısık sesle yapılan bir konuşma Nova'nın başını onlara çevirdi. Bunların hiçbiri Nova'ya mantıklı gelmiyordu. Ama kafasını toparlamaya kararlıydı. Ne kadar çok şey öğrenirse, *erkek* arkadaşının söylediklerine rağmen, yardım etmek için o kadar çok şey yapabileceğini düşündü.

Akşam yemeği partisindeki başarısız girişiminin üzerinden iki gün geçmişti. Gizemli hediyesiyle bu insanlara bir nebze olsun umut vereli iki gün olmuştu. Ama ilk kez biri onu test etmek ve eğitmek için bir dakikasını ayırmıştı. Tarikat yaklaşan savaş hakkında paniğe kapılmışken, o yararlı olmak için elinden geleni yapmıştı. Ama yapabileceği fazla bir şey yoktu ve ev kekleri onun yemek pişirme işini devralma girişimlerini kendi bölgelerine bir saldırı olarak görmüşlerdi. Bu sabah erken saatlerde bir süpürgeyle kovalanmıştı.

Herkes duman ve stresle çalışıyordu. Öfkeler çoğu zaman alevleniyordu. Eğer kızgın kavgalar değilse, kampüste yaşayan Büyücüler ve Muhafızlar arasındaki nihilist ve rastgele davranışlardı. Dün gece Nova, Leaf'in kampüsteki

"kafası için endişelenmesi gerekirken siki için endişelenerek zaman harcarken" yakaladığı biri.

Açık tapınak sütunlarının arkasından aşağıda uzanan kampüse baktı ve saçaklardan ve yağmur zincirlerinden damlayan suları dinledi. Akan suyun oluşturduğu küçük menfezler terası çevreliyordu. Onların arkasında, ana kampüsün karşı tarafında, merdivenler özel bir avluya iniyordu.

Güneş gökyüzünde süzülürken her nesnenin üzerinde pastoral bir altın rengi pus bırakıyordu. Hava taze ve tatlı kokuyordu ve sıcaklık bir paltoya ihtiyaç duymayacağı kadar ılıktı. Uzaktaki akademinin kubbe çatılarında cam kiremitler parıldıyordu. Kardeşinin yok oluşuna rağmen, bu dünya hâlâ gelişmek için ikinci bir şans bulmuştu. Ve burada, Kuyu Tarikatı'nda, dünya kendi şampiyonlarını bulmuştu. Jace-Yaprak onun ilkiydi.

Burası Nova için mükemmel bir yerdi. Bu topluluk onun zamanında hayalini kurduğu her şeye sahipti. Uyum sağlamaya çalışırken sabırsız davranmamalıydı.

Ama yine bağlarından kopmuş, şüphe ve yetersizlik denizinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Leaf onun bir yük olduğu konusunda acımasızca dürüst davranmıştı. Haklıydı da. Bunun için üzölmeye hakkı var mıydı? Çok şey oluyordu. Lideri olmadan dağılmakta olan devasa bir organizasyonu idare etmeye çalışmakla meşguldü. Her gece zar zor uyuyordu çünkü uyanık olduğu her saat bir savaşa hazırlanmakla geçiyordu.

"Tamam," dedi Clarke yanına gelerek. "Elemental bölünmeni çözdüğümüzü düşünüyoruz. Yükseltici olmanla ilgili teorimizle uyuyor. Sende sıfır kaos eğilimi var. Bu yüzden beni bir şekilde lekenin arasında tek bir saf mana damlasına yönlendirmiş ve sonra da onu büyötmüş olabilirsin. Altı da seni kullanmak istemedi. Onlar neredeyse tamamen kaos ve mürekkepli taraftan geliyorlar."

"Bu iyi, değil mi?" Nova dudağını ısırđı ve elini teselli edercesine Dawn'ın sırtında gezdiren Colt'a baktı.

Clarke Nova'nın omzunu sıktı. "Onlar için endişelenme. Bunun seninle bir ilgisi yok, o yüzden bunu omuzlarına alma. Haydi, seninle akademiye kadar yüröyeceğim ve Violet sana yeteneğinin ardındaki teoriyi . Colt yapardı ama Dawn Prime olmadan iyi bir durumda değil. Çok yakındılar."

"Prime'ın buralarda saygı gördüğünü bilmiyordum. Leaf'in söylediklerine bakılırsa, pek çok insana zarar vermiş."

"Clarke iç çekerek doğruyu söyledi. "Ama o hepimizden daha uzun süredir hayatta. Sevdı ve kaybetti. Ve kaybetti. Ve kaybetti. Sonra da tüm çabasını Tarikat'a verdi. Belki kalbini bir şekilde canlı tutarsa, Maebh'le ya da başka biriyle, ona dayanak olacak biri olurdu. Rush, raydan çıkarsam bana söyleyecek ilk kişidir. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Kızımızdan uzakta geçirdiğim son on yılı, onun beni doğru yöne yönlendiren akli olmasaydı kesinlikle atlatamazdım."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Nova sordu. "Geçmiş atlatmayı yani. Bu çok kişiselse özür dilerim."

Clarke'ın dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Sorun değil. Benim için sorun değil. İlk başta delicesine zordu. Rush'ın gençlik yıllarında ayrı kaldığı ilk çocuk bu değil. Onun adına kesinlikle çok öfkeliydim. Onu bu acıdan korumak istedim. Ama Varen'in tavsiyesine karşı Willow'u kurtarmaya çalıştığımızda" - omzunun üzerinden hâlâ kendi aralarında konuşan Colt ve Dawn'a, sonra da ciddi gözlerle Nova'ya baktı - "Willow'un kaderi hakkında kabul etmek istemediğim bir şey öğrendim. Onun insan şehrinde olması bunun sadece başlangıcı. Çocuğunuz için bu kararları vermenin, seçimimiz ne olursa olsun onun zarar göreceğini bilmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsiniz. Biz sadece onun büyümesini ve mutlu olmasını istiyoruz."

"İyi bir ebeveynin tek istediği budur." Nova'nın eli boğazına gitti. "Yapmayacağını mı söylüyorsun?"

Clarke'ın bakışları içe döndü ve kaşlarını çattı. "Artık yaşayacak. Onu Kristal Şehir'de bırakmak hoşuma gitmemiş olabilir ama bu sayede hayatta olduğunu biliyorum."

"Böyle söylediğim için beni suçlayın ama onu kanlar içinde hayal etmediniz mi?"

"Yaptım. Ama o yaşıyordu. Muhtemelen başka birinin kanı. En azından Rory ona kendini savunma eğitimi vermiş, belki de daha fazlasını. Hadi, başka sorularınız varsa yürüyüp konuşabiliriz."

Nova sandaletlerini giydi ve Clarke'ı tapınağın kenarına kadar takip etti.

"Aslında, burada bekleyin. Hemen geliyorum," dedi Nova Clarke'a ve sonra kendi aralarında sessizce konuşan iki kadının yanına gitti. "Sadece bana yardım etmek için yoğun gününüzden zaman ayırdığınız için minnettarlığımı ifade etmek istedim."

Colt Nova'ya göz kırptı. Dawn kıvrık boynuzlarının arasındaki saçı tutan kelebek iğneyle oynadı.

Colt gülümsedi ve Nova'nın koluna dokundu. "Seninle daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyoruz canım. Lütfen buraların her zaman bu kadar gergin olmadığını bil."

Nova kadınlara başıyla selam verdikten sonra Clarke'a doğru ilerledi. Dawn onun bileğini yakaladı. "Mutlu muydu?"

"Pardon?" Nova kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Aleksandra," diye açıkladı Dawn, sesi kederden boğuklaşmıştı. "Onu en son sen gördün. Mutlu muydu?"

Nova bunu düşündü. "Onunla çok fazla yalnız zaman geçiremedim. Hasta olduğumda bana yardım etti. Bu çok nazik bir davranıştı. Ve dansçılar eski hayatından sahneler sergilerken gözyaşı döktüğünü ve gülümsediğini gördüğüme eminim. Ama boş ve düz görüldüğü anlar da vardı... ya da belki kaderini kabullenmiş. Bundan daha fazla yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Dawn bıraktı. "Bıraktın. Bunun olacağını hep biliyorduk. Eminim D'arn Leaf ona yazdığı mektupta neler olduğunu şimdiye kadar size anlatmıştır ama-"

"Okumamış."

Dawn'ın gözleri büyüdü. "Neden olmasın?"

Nova omuz silktili. Leaf'in patlamasından beri onunla pek konuşmamıştı. Bu onu hâlâ çileden çıkarıyordu.

Dawn neredeyse kendi kendine, "Mektubu okumadım," diye mırıldandı. "Mühürlüydü. Ama Leaf gölden ilk çıktığından beri onu saklıyordum. Onun Crimson olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de anılarını kaybetmesi onu hedef olmaktan kurtarmıştır. Kuyu'daki dalgaları harekete geçiren şey ruhtur. Lütfen sağlayın."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye güvence verdi Nova. En azından bu yardımcı olabilirdi. Öyle umuyordu.

Clarke güvenle, "Her şey girecek Dawn," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Dawn'ın sesi kesildi. "Tahmin ettiğimiz hiçbir şey düşündüğümüz gibi çıkmaz. Her şey karmakarışık."

"Sadece biliyorum," diye yanıtladı Clarke. "Bu benim yeteneğim değil. Doğruyu söylemek ya da onun gibi bir şey değil. Ama Nova'nın umutsuzluğun bu son saatlerinde bize hediye edilmiş olması, Kuyu'nun bizimle ilgilenmeyi bitirmediği anlamına gelmeli. Onun beklediğimiz mucize olduğuna güvenin."

Nova'nın gözleri yaşardı. Gözlerini kırpmıyormaya çalıştı ama başaramadı. Clarke onu yakaladı ve şöyle dedi: "Baskı hissetmeni istememiştin. Ve sakın koca kafalı olmaya kalkma. Buralarda onlardan yeterince var-oh bak, büyük kafalardan bahsetmişken..."

Yaprak, elinde bir sepetle geniş tapınak merdivenlerini tırmandı. Yürümekten yanakları kızarmıştı ve sarı saçları rüzgârda savrulmuştu ama kaslı vücudunu saran deri savaş üniformasıyla hâlâ çok seksiydi. Mavi gözleri Nova'ninkilerle çakıştı ve ona kaşlarını çatı.

"Arkadaşımla yalnız kalmak istiyorum," dedi diğerlerine sertçe.

Clarke, Nova'nın elini tutarak, "Yapacak bir şey yok, yoldaş," dedi. "Yapacak işlerimiz var - sipariş ettiğiniz işleri hatırlatmama gerek var mı? Yeteneğinin temellerini öğrenmeli, bir sağlık oluşturmamız ve sonra da Büyücüler ona dokunurken mana çekerken onun sınırlarını test etmeliyiz."

Colt ve Dawn Leaf'e sinirli bir bakış attıktan sonra Nova'ya gülümseyerek oradan ayrıldılar. Leaf'in ifadesi yorgunluk, öfke ve şaşkınlık karışımı bir hal alırken Clarke kollarını kavuşturdu ve yerinde durdu.

Clarke kaşlarını kaldırarak, "Ben ciddiym," dedi. "Hepimiz arkadaşlarımızla yalnız kalmak istiyoruz, inanın bana, ama bunu sineye bu savaştan nasıl sağ çıkacağımızı bulmamız gerekiyor. Egolar kendilerini kapıda kontrol edebilir."

"Onun eğitimiyle ben ilgilenirim," diye cevap verdi sertçe.

"Çekişmeniz gereken Muhafızlar ve doldurmanız gereken Başbakan'ın pozisyonu var." "O henüz ölmedi," diye tersledi. "Başbakan'ın rolünü doldurmak işimin bir parçası."

Clarke'ın çenesi düştü. "O zaman bunca zamandır ne yapıyordun?"

Nova konuşmaları izledi ve Leaf'in ağzından çıkan her kelimedede kanının kaynadığını hissetti. Nasıl oluyor da bazen en güzel şeyleri söyleyip sonra da bunu yapabiliyordu? Bu doğrudu. O balon kafasını patlatacak birine ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır yalnızdı. Mecazi anlamda kollarını sıvayarak yapacak çok işi olduğuna karar verdi. Kin tutacak zamanı yoktu.

"Beni eğitmeni isteyip istemediğimi sormadın," dedi. "Sanki buranın sahibiymişsiniz ve bana patronluk taslayabileceğinizi sanıyorsunuz. Bu yüzden, liderlerinin yokluğunda devreye girip bu insanlara çok ihtiyaç duydukları istikrarı sağlayacağını düşündüğümüz için bizi mazur gör. Peki siz hangisisiniz? Patron musun, değil misin?"

"Um..." Clarkea çaresiz bir bakış attı ama yüz ifadesi tek başına olduğunu gösteriyordu. Ayağını yere vurarak onun cevabını bekledi.

Ama hiçbiri gelmeyince, onun yerine sözünü bitirdi. "Senin kaprisinle her şeyi bırakmamı istemen hoş değil. Yardım etmemi yasaklamak *hoş değil*. Benim duygularım önemli."

Son cümle boğazına takıldı. Dün geceki taleplerine atıfta bulunmak istememişti ama işte oradaydı. Leaf'in gözleri kısa bir süre için büyüdü. Clarke çilli burnunu buruşturdu ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Yemek yemelisin, Nova." Leaf'in sesi bir oktav alçaldı. "Mutfaktan kaçtığını fark etmediğimi sanma. Odamızda yarısı dolu tabaklar bıraktın."

"Brownie'ler beni mutfakta istemiyor."

"Konuşacağım-"

"İstedğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Kızgın bir şekilde başını salladı. "Akşam görüşürüz."

"Bekle." Leaf derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. Clarke'a baktı ve şöyle dedi: "Test konusunda haklısın. Bunun yapılmasını ben istedim. Eğer senin için de uygunsa, Nova'nın yeteneklerini test edebilir ve onu akşam karanlığında akademide sana verebilirim. Eğer kabul ederse."

Clarke kollarını kavuşturdu ve ona baktı. Leaf'le bu konuda kavga edecek gibi görünüyordu ama omuzlarını düşürdü ve nefes verdi. "Şu anda hepimiz çok gerginiz. Anlıyorum. Eğer testi devralmak istiyorsan, Nova kabul ettiği sürece bir sorun görmüyorum."

Umut dolu bakışları onunkilerle buluştuğunda, onu dinlemesi gerektiğini anladı.

"Peki," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Clarke Leaf'e "Onda kaos yok," diye açıkladı. "Muhtemelen bu yüzden tek bir damla saf manayı güçlendirebiliyor. Testinizi yapın ve sonra..." Bir iç çekiş daha. "Dediğim gibi, hepimiz biraz stresliyiz. Yarının ne getireceğini kim bilebilir? Belki de hepimiz bu akşamın tadını çıkarmalıyız." Nova'ya, "Daha önce söylediklerim konusunda kendini baskı altında hissetme. Sadece kendin ol."

CHAPTER OTUZ ALTI

A Clarke uzun merdivenlerden inerken Nova, Leaf'e döndü. Aralarındaki bağ sayesinde duyguları birbirine karışmıştı ama Jace onun yüzünü okuyabiliyordu. Hâlâ Jace'in doğal özelliklerinin çoğunu taşıyordu ve

tuhafliklar. Bu bakışı onda birçok kez görmüştü, örneğin okuldaki bir yarıştan önce ya da... Niles onu uzaklaştıran o şeyi söyledikten sonra.

Stoacı maskesinin altından görünüyordu ve geniş omuzlarındaki gerginlik çizgisindeydi. Saçları alnına dökülmüştü, sanki parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibiydi. Çenesi titriyordu. Sanki kendinden emin değilmiş gibi sessizce nefes aldı.

Aralarındaki bağ sayesinde bir duygu diğerlerine baskın gelmeye başlamıştı. Nova onun duygularına odaklandı ve yanıldığını fark etti. Bunca yıldır onun yüz ifadesini okurken tam olarak isabet ettirememişti. Onun sinirli, kızgın ya da kararsız olduğunu düşünmüştü.

"Korkuyorsun," diye ağzından kaçırıldı.

Mavi gözler onunkilere kaydı.

"Evet." "Neden?"

"Seç bakalım." Bükülmüş dudaklarından keskin bir kahkaha yükseldi. Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi, içine çekti ve sonra nefes verirken hepsini dışarı bıraktı. "Bu savaş yüzünden korkuyorum. Kaderimi kontrol edemeyeceğimden korkuyorum. Sana her zaman duyarsız elf olmadığımı gösteremedim seni kaybedeceğimden korkuyorum. Seni koruyamayacağımından korkuyorum." Kaşlarını çatı, yere baktı ve mırıldandı, "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Ona uzun uzun ve sertçe baktı. Buna söyleyebileceği kadar çok şey vardı ki. O da korkuyordu. Korku bir *pendejo* olmak için mazeret değildi. Eski hayatlarında onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattıysa, o da onu o kadar hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

"Neden?" diye sordu.

Yüz hatlarından şaşkınlık okunuyordu. "Neden?"

"Evet, *Papi*. Neden başarısız olmaktan ? Bu neden korktuğun bir şey?"

"I..." Kaşları birbirine çatıldı. "Bundan hoşlanmadım."

"Neden?"

"Çünkü iyi hissettirmiyor," diye tersledi, sinirlenmeye başlamıştı.

"Neden?"

"Şimdi de erken gelişmiş bir çocuk mu oldun?"

Sırıttı, ona doğru yaklaştı ve yakasını okşadı. "Bazen o tek kelimeyi tekrarlamak sorunlarınızın kökenine inmenin tek yoludur. Peki aşkım, neden iyi hissettirmiyor?"

Öfkesi alevlendi. Sepet onun tutuşu altında gıcırdadı. Onu görmezden gelmeyi düşündüğünü hissetti ama sonunda cevap verdi: "İyi hissettirmiyor çünkü hiç hissettirmedim ve nedenini bilmiyorum. Nedenini bilmemek beni delirtiyor."

"Sana nedenini söyleyebilirim," dedi usulca, elini tutarak. "Jace hakkında birkaç şey hatırlayacağım. Bu anıları paylaşmama izin verecek misin?"

Adam elini çalıştı ama kadın daha sıkı tuttu.

"Eski hayatın hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini söylüyorsun ama bilmek zorundasın. Yoksa yaptığın şeyleri neden yaptığını asla anlayamazsın."

"Bana ne göstereceksin?" "Travmatik bir şey yok."

"Bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Gözlerini kapadı ve çocukluğuna dair anıları canlandırdı. İlki, onun taşındığı gündü. Ailesinin arabayı boşaltmasını saatlerce izlemiş, cesaretini toplayıp gidip onunla konuşmaya çalışmıştı. Ama Jace'in babasının ona defalarca hırladığına tanık olmuştu. Her zaman bir şeylerin doğru yapılmadığıyla ilgiliydi. Boks bandının olması ya da bir çocuğa çok sert davranması.

hassas kutu ya da yanlış bölümden açma. Sonra anılarını geleceğe, Jace'in okuldaki koşu yarışlarına ve babasının eskiden okul şampiyonu olduğu için nasıl birinci olması gerektiğine kaydırıldı. Sonra babasının Jace'i saç stili ve sörf hobisi yüzünden azarladığını, ona serseri dediğini hatırladı. Sonra Jace'in notları hakkında bir tartışma ve şirketi devralmak istiyorsa daha iyi olması gerektiğine dair bir ders - her çeyrekte daha fazla para kazanan bir petrol şirketi. Sonunda, Jace'in ona yatılı bir okula gönderileceğini söylediği günü hatırladı.

"Neden?" diye sormuştu o zaman.

"Çünkü bu benim görevim," diye yanıtlamıştı. "En iyi olmayı devlet okulunda öğrenemem... ya da görünüşe göre bu mahallede. Onlar da taşıyor."

Nova Yaprak'ın elini bıraktı ve gözlerini açtı. Gözlerini kırptırdı ve kaşları daha da çatıldı. Ne cevap istediğinden emin değildi ama o bir cevap vermedi. Kürklü pelerinini taş banktan aldı ve onu takip etmesini işaret etti. "Hadi yemek yiyelim."

İç geçirerek onu tapınağın içindeki dar bir merdivenden aşağıya kadar takip etti. Bu girişin burada olduğunu fark etmemişti çünkü tapınak dışarıda basamakları olan küçük, sağlam bir tepenin üzerinde duruyordu. Burası ona ilk geldiğinde Tibet'teki bir manastır tapınağını hatırlatmıştı. Ama sırlarla dolu bir labirenti olan bir piramit gibiydi. Küflü merdiven boşluğundan indikçe karanlıklaşıyor, yolu sadece biyoluminesan yosunlar aydınlatıyordu. Su damlıyor ve sülfür gibi kokuyordu. Arada sırada merdiven boşluğu, eski eserlerle dolu bir odaya açılan bir yan koridora açılıyordu.

Keşfetmek istedi ama Yaprak duraklamadan ilerlemeye devam etti. Doğal ışık zemin seviyesinin yakınında daha parlak hale geldi ve duvarlardaki mozaik duvar resmini ortaya çıkardı. Parmaklarını engibeli yüzeyde gezdirmek için durakladı.

"Bu sensin," diye mırıldandı, şaşırmıştı.

Yaprak'ın bakışları duvara kaydı ve kaşlarını çatı. "Daha önce hiç durup incelememişim ama sanırım öyle. Akademide de benzer bir şey var."

Nova geri çekildi ve bakışlarını baştan sona taradı. "Hayır, akademideki farklı. Bak, şu panelde seninle

insan kulağı."

Yaprak Nova'nın işaret ettiği yere doğru yürüdü. "Bu benim hayatım... hepsi."

"Eğer buradaysa, o zaman belki de herkesin görmesi için değildir."

"Hmm. Bu kimse gelmez." Yürürken parmaklarını engebeli fayansların üzerinde gezdirdi. "Bir çölde yağan karla başlıyor - Nükleer Kış'ın başlangıcı. Sonra burada... bir çeşme başında bir kadınla." Nova'ya baktı ve sonra tekrar duvar resmine döndü. "Bu sensin."

Nova'nın gözleri büyüdü ve hemen onun yanına koştu. Vegas'ta yeniden bir araya gelmelerini gösteren bir sahneydi. Şey, mahrem kısımları değil. Ama aşklarının bir temsiliydi. Gözlerinde yaşlar toplanırken gülümsedi.

Bir sonraki sahneyi gördüğünde boğazı düğümlendi. Jackson-Jace hastalanmıştı. Parlayan bir yıldızın ışığı altında karda tek başına sürünüyordu. Ama yakından bakıldığında, bir balon gibi yıldızla birleşmişti. Güneş tekrar parladığında, uzun boylu ama sivri kulaklı bir şekilde duruyordu. Maebh ve Aleksandra ile tanıştı. Kuyu'nun fısıltısını duydu ve onu tutmaya çalışmalarına rağmen göle girdi. Tüm bunları, eline bir parça iple bağlı olan yıldızla yaptı.

Ortaya çıktığında üzerinde mavi Muhafız işareti vardı ve elinde bir dizi terazi tutuyordu. Bir koyu ve bir açık damla ile eşit ağırlıktaydılar. Her Muhafız ve Büyücü üniformasının üzerindeki logoydu. Jackson Kuyu Tarikatı'nın kurulmasına yardım ederken hikâyeyi takip ettiler. Ama bunu yaparken Aleksandra ona yaklaştı ve Maebh'ten uzaklaştı. Maebh sonunda ayrıldı ve birçok kişiyi de yanında götürdü.

Koridorun sonuna ve son mozaik panele ulaştılar; burada yıldızının ipini kesip göle tek başına girdi. Karşı duvardaki karanlık obsidyen saraydan ay ışığı altında Maebh onu izliyordu. Nova'nın bakışları iki duvar resmi arasında, gece ve gündüz arasında gidip geldi.

Yaprak, Aleksandra'nın göle baktığı, elinde kitabı tuttuğu ve Maebh'e sırtını döndüğü panele dikkatle baktı. Eğildi ve Aleksandra'nın beyaz tüylerine ve mavi elbisesine dokundu. Diğer panellerde krem rengi giymişti.

"Bu benim hatam," dedi yumuşak bir sesle. "Ben ayrıldım ve Aleksandra Başbakan oldu. Muhtemelen bunu o bile seçmedi."

Bakışları mozaikte geziniyordu - yarısı bu uçta ışık altındaydı, diğer yarısı gölgeyle örtülmüştü ve biyolüminesan sarmaşıkların altında parılıyordu. "Hâlâ Nil'in tehlike daha fazla dikkat edip edemeyeceğimi görmek için olayları gözden geçiriyorum. Ama yapabileceğim çok şey vardı. Hepimiz geriye dönüp baktığımızda geçmişti değiştirebileceğimizi düşünürüz ama o olmadan bugün olduğumuz kişi olamazdık. Ben çevreyi temizlemek için asla bu kadar çok mücadele etmezdim... Sen de yıldızının peşinden Kuyu Tarikatı'na asla gitmezdin."

Nova, Jackson'ın yakınında tuttuğu yıldızı işaret etti. "Ne yol kat ettiğine, beni onurlandırmak için ne kadar çabaladığına bir bak. Ve sonunda, gitmeme izin vermen gerektiğini kabul ettin."

Yaprak doğruldu. Gözlerini onunkilere dikti. "Seni *hayal kırıklığına* uğrattım. Seni bulamadım. Gitmene izin vermedim."

"Belki de kendi tarih versiyonunuzu uydurmayı bırakmalısınız, *Hoja de los Guardianes*. Oku şu lanet mektubu."

O yüce kibir kontrolü ele almadan önce gözlerinde eğlence parılıyordu.

"Mektubu okuyacağım," dedi. "Ama sadece çok nazikçe istediğin için."

Onun çelik gibi iradesinin kendisi için bükülmesini seviyordu. Kırıcı şeyler söylediğinde bile, mantıklı davranıp özür dilemesinin an meselesi olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu. Ona bakarken sahiplenici gözlerinin ateşle dolmasına bakılırsa, özür çok uzakta olmayacaktı. Belki de çılgılık atana kadar -birçok kez- onu tatmin etmek için daha fazla ısrar edecekti.

Nova'nın vücudu tepki verdi, derisi uyarılmışlıkla gerildi. Bu fırsatı değerlendiren Leaf, sert vücudunu kullanarak onu duvara yasladı. Bakışlarında daha fazla eğlence titreşti.

"Mektup okuduğumu düşünmek seni azdırıyor mu?"

"Umm." Ellerini adamın kemerine soktu ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bana öyle baktığın zaman."

"Ne gibi?" Çenesini ısırırken sesi alçaktı. Vücudunda bir ürperti dolaştı.

"Sanki beni hizada tutacaksın."

Geri çekildi ve kaşları tekrar çatıldı. "Ama savaşta olmayacağını söylediğimde bundan hoşlanmadın."

"Tabii ki hayır. Bana danışmadan karar verdin. Hayatta eşitiz. Ama yatak odasında..." Hınzırca sırıttı. "Bana karşı otoriter bir Takım Lideri gibi davranman hoşuma gidiyor. Kendimi koruma ihtiyacından kurtulacak kadar güvende hissetmek hoşuma gidiyor."

Kendini fark edince kaşları çatıldı. Hayatı boyunca savunmasını hep açık tutmuştu, yoksa Niles onu ele geçirirdi. Fakir ülkelerde çalışmak için Amerika'dan ayrıldığında bile güven konusunda dikkatli olmak zorundaydı. Ve Jace, ruhu şad olsun, onu Niles'tan korumamıştı.

"Ama senin de hayatta güvende hissetmeni istiyorum" derken Yaprak'ın kaşları daha da çatıldı.

"Oh, *Papi*." Başparmağını onun çenesinde gezdirdi. "Kendimi güvende hissediyorum. Seninleyken kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Ama hayatımı etkileyen kararlara dahil olmak da beni güvende hissettiriyor. Ve anladığım kadarıyla beni savaşın ortasında istemiyorsun. Bu mantıklı. Ama söz hakkım yokmuş gibi davranmak ya da bana astlarınızdan biriymişim gibi davranmak, özellikle de onların önünde, duygularımı incitıyor. Anlıyor musun?"

"Belki," diye homurdandı, sonra başıyla çıkıştaki bahçeyi işaret etti. "Hadi yemek yiyelim."

Belki de evet demekti. Nova onu özel, çukur bir avluya kadar takip ederken gülümsedi ve nefesi kesildi. Çok güzeldi. Ön taraftaki küçük menfezlerle çevrili basamakların aksine, bu basamaklar küçük, çalkantılı bir havuza katılan basamaklı sularla doluydu. Havuzun etrafında eğrelti otları ve gelişen bitkiler büyümüştü. Çok taze kokuyordu. Suyun arkasındaki kavisli alanı, üzerinde minik mor çiçekler bulunan yumuşak yeşil bir çim kaplıyordu. Uzun bir ağaç barınak sağlıyordu ama çok soğuk olmayacak kadar güneş ışığı alıyordu.

Yaprak çimenlere doğru yürüdü ve Nova'nın pelerini üzerine oturmaları için serdi. Kendini alçalttı ve sepeti açtı, sonra da beklentiyle bakışlarını kaldırdı. Deri savaş kıyafetleri içindeki iri, kaslı elfin piknik yapmaya çalıştığını görmek çok sevimliyd. Sandaletlerini tekmeledi ve çıplak ayaklarıyla çimlerin üzerinden geçti.

"Oh, Tanrım," diye inledi ilk adımı atarken. Ayak parmaklarını oynattı ve ayak tabanlarına daha fazla karıncalanma masajı yaptı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Yaprak'ın kaşları kalktı ve dirseklerinin üzerinde geriye doğru yayıldı, dudaklarında hafif bir kıvrımla onu izledi. "Bu mağaranın tamamı bir güç kaynağı," dedi. "Dokunduğun her yerde Kuyu'yla olan bağlantının güçlendiğini hissedeceksin. Tarikat bu yüzden burada kuruldu."

"Yakındaki tören gölü yüzünden olduğunu düşünmüştüm."

"O da var ama..." Bakışları, saplarından beyaz çiçekler fışkıran bir saz kümesine kaydı. "Yıldızlara benziyorlar, sence de öyle değil mi?"

CHAPTER OTUZ YEDİ

Leaf, Nova'nın yıldızlı çiçeklere dokunmaya çalışırken yanaklarının kızarmasını izledi. Bir tanesini burnuna götürdü ve içine çekti. Ona baktı ve duyguları aşk ve melankoliyle yükseldi.

"Buraya gel." pelerini okşadı.

Kadın başını salladı ve elbisesinin eteğinden oluşan havuzun içine gömüldü. Adam, kız kendisine yaslanıp yan yatana kadar onu aşağıya doğru çekti. Yüzündeki saçları taradı ve gökyüzünün altında gözlerinin ne kadar güzel olduğuna inanamadı.

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu.

"Beni sevmek için asırlar harcadın. Benimse sadece birkaç kısa yılım vardı ve şimdi..." Mavi gökyüzüne baktı. "Sanırım şimdi ben de seni kaybetmekten korkuyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Koruyucu bir dalgalanma kaslarını kilitledi ve çenesindeki tutuşu sertleşti. "Bana bak."

Sıcak kahverengi bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Ben de yapmayacağım. Ciddiyim.

Ben de seni korumak istiyorum. Eğer beni durdurmaya çalışırsan, bir yolunu bulurum." "Biliyorum." Parmaklarını gevşemeye zorladı.

"Yani yeteneğimi test mi edeceksin? Savaşa hazır olduğumdan emin olacak mısın?" "İnsan asla savaşa gerçekten hazır olamaz. Bu..." Gözlerini kapattı.

Geçmişinden gelen görüntülerin saldırısına karşı. Tarikat adına döktüğü onca kan. "Ama hazırlanabiliriz."

"Şimdi başla." Onu sırt üstü yatırdı, elbisesini düzeltti ve kalçalarına oturdu. Güneş başının etrafındaki kıvrıkcık saç tellerini yakalıyor, onları bir hale gibi parlatıyordu. Ama o bir melek değildi. A

Gözlerinde sinsilik titreşti ve kaşlarını kibirle kaldırdı. "Dersleriniz için hazırım."

Onun da kaşları kalktı. "Dersler mi?"

"Bu test işi her neyse, değil mi?" Başını gökyüzüne doğru eğdi ve kalbine bir darbe almak üzereymiş gibi omuzlarını salladı. "Bana bırak."

Yaprak onun cehaletine gülmek istedi ama vücudunun hareketleri karşısında büyülenmişti. Elbisesi göğüslerini sarıyor, sallanırken meme uçlarının nerede olduğunu ona gösteriyordu. Zarif boynunun uzun çizgisi her zaman onu öpme isteğiyle ağzının sulanmasına neden oluyordu. Kadının duruşu, testten ziyade ona teslim olmak gibi hissettiriyordu.

Bakışları tekrar sertleşen ama tam olarak sertleşmeyen meme uçlarına kaydı. Onları ağzına alırsa o noktaya gelmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Nova tek gözünü açtı ve bilmiş bir sırıtışla ona baktı. Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Clarke'ın sesi yüksek ve net bir şekilde geri geldi: *Yarının ne getireceğini kim bilebilir?*

Yarın savaş kapılarına dayanacaktı. Onun kan, şiddet ve gözyaşlarıyla yüzleşmeye hazır olmasına ihtiyacı vardı. Yarın onu bir daha asla göremeyebilirdi. Başarısız olma, mükemmelden daha azı olma korkusu iliklerine kadar işlemiş ve onu felç etmişti.

Etrafı güzellikle çevriliydi ve düşünebildiği tek şey onu bir daha asla görememektir. Mozaik zihninde oyunlar oynuyordu, Crimson'ın yolculuğu ve o yıldıza bağlı olarak geçirdiği yüzyıllar. Kaybettiği aşkı için hayıflandığı tüm o günlük kayıtları. Kalp ağrısı. İstirap.

Acı çekmek aşkı tanımaktır. O yanındayken tek bir dakikasından bile pişmanlık duymuyordu ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

"Hadi, Bay Eşimle zaman geçirmek istiyorum. Beni test et." Bakışlarında hınzır bir parıltı vardı. "Büyünü kullan ve benimkinden yararlan. Bana ne yapacağını gör."

"Nova," dedi, bakışları mozaiklerin olduğu koridora kayarken sesi yumuşaktı. "Bu zamanı birlikte geçirelim."

Nova'nın dudakları büzüldü ve öfkesini toparlarken çenesi bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. "Yeteneğimi test etmeyecek misin?"

Sepeti açtı. "Bence birlikte olmanın tadını çıkarmalıyız. Yapabiliyorken."

Sıcak, biberli bir meydan okuma dilimi aralarındaki bağı kesti. Sepetin içine uzandı, eli neye denk gelirse onu yakaladı ve Yaprak'ın dudaklarına yapıştırdı. Suyu patlayıp çenesinden aşağı damlayana kadar itti.

"Keyfini çıkar," dedi gözleri parlayarak.

Yaprak dilini dışarı çıkardı ve dudaklarındaki suyu yaladı. Meyveler.

"Seni test etmemi mi istiyorsun?" diye çıkıştı. "Peki. Seni test edeceğim."

Adam onun kalçalarını kavradı ve pozisyonlarını değiştirerek onu yere doğru itti. Çarpmanın etkisiyle gözleri açıldı. onun aklını başına getirmeye yetmişti. Ya da o öyle sanıyordu.

Nova körü körüne başka bir meyveye uzandı. Kırmızı ve büyük bir şeydi ama onu kullanmadı. Henüz kullanmadı. Ona meydan okurcasına tehditkâr bir şekilde uzattı. Bir eliyle omzunu sabitlerken diğer elini serbest bıraktı ve parmaklarını havuza doğru sallayarak manasına nereye gitmesi gerektiğini söyledi. Su çağrısına cevap verdi ama yeterince hızlı değildi. Bir sonraki meyve çenesine çarptı.

Suyu boynundan aşağı akarken "Gıdıklıyor," diye alay etti. Onu kontrolünü kaybetmeye teşvik etmek istiyorsa çilekten daha iyisini yapmalıydı.

Adam havada bir kova büyüklüğünde bir su baloncuğu gönderip başının üzerinde gezdirdiğinde zafer gülümsemesi kayboldu.

Nefesi kesildi. "."

Oh, evet, yapardı. Kaşını kaldırdı. Baloncuğun dönmesine ve güneş ışığını yakalamasına izin verdi. Yüzünde bıraktığı parıltılar yanaklarındaki yıldızlarla yarışıyordu. Bakışları onun yumuşak, şımarık dudaklarına kaydı.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi, sesi şehvetle sertleşmişti.

Kadının bileklerini başının üzerinde sabitledi ve pelerininin ötesine uzanarak çimenlere yaslandı.

"Ne yapıyorsun?" Yukarı bakmaya çalıştı, bir anlığına görebilmek için eğilip büküldü.

"Yeteneğini test ediyorsun." ve suyu buza dönüştürmeden önce bileklerini çimlerle bağlaması için gönderdi.

Nova sıcaklık karşısında nefesini tuttu. Buzdan kelepçeler onu her bir ot parçasına bağlayarak hareket etmesini zorlaştırıyordu. Zordu ama imkânsız değildi. Gerçekten isterse kurtulabilirdi ama adam bunun tam da bahsettiği türden bir yatak odası muamelesi olduğunu biliyordu. Beklenti, aralarındaki bağın içinden geçerek sessizce daha fazlası için ona yalvarıyordu.

Yaprak onun bakışlarını tuttu, Muhafız ceketinin çivilerini çıkardı, sonra ceketini yana fırlattı. Sırada gömleği vardı. Bir esinti dut suyunun geride bıraktığı ıslaklığı gıdıklıyordu, bu yüzden aşağı bakmadan lekenin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Dirseklerini başının yanına koydu ve yapış yapış boynunu gösterdi.

"Beni dilinle temizle," diye emretti.

Onunla kavga ediyormuş gibi yaptı, biraz debelendi ve sonra çilleri parladı, küçük güzel ağzından İspanyolca kelimeler döküldü. Adam bir şekilde söylenen her pis heceyi anladı ve dudakları kıvrıldı. Dudaklarını kızın kulağına indirdi ve "Bana ahmak demen sadece bu... *sınavın*... daha uzun sürmesine neden olacak" dedi.

"Evet, lütfen," diye yalvardı.

Kasıklarına bir sıcaklık çarptı. Ereksiyonu deri pantolonuna çarparak sarsıldı ve "Yala onu, Çilli" diye inledi.

Nova huysuz bir genç gibi dilini dışarı çıkardı. Adam çenesini indirdi ve Nova onu çenesinden kulağına kadar yaladı. Başlangıçta isteksizdi ama kısa süre sonra dili adamın teninde oyalandı. Her yalayışta vücudunda tahrik edici şok dalgaları yayılıyordu. ve neredeyse kollarını açacaktı. Ama çenesinden boğazına doğru akan son damla suyu da kadının kucağına bıraktı. Kulağının etrafında döndüğünde, onu alma ihtiyacıyla neredeyse hırıyordu.

"Mmm," diye mırıldandı, kaygan dilini lobunun etrafında döndürerek. "Bu testi sevdim. Sırada ne var?"

Sanki o tek temas noktası onun her şeyiymiş gibi hissediyordu. Kesik kesik nefesler alarak doğruldu ve saçları yüzüne dökülen kıza baktı. O kadar güzeldi ki. Arı sokmuş dudaklarından pürüzsüz tenine, göğsünün elbisesine bastıran kıvrımına kadar. Bir parmağını yakasına soktu ve çekiştirerek göğüs uçlarından biri dışarı çıkana kadar göğüslerinden birini ortaya çıkardı ve kadın inledi. Uyarılmışlığın yüzünü ele geçirmesini izlerken, bir parmağını

kızın areolasının etrafında, tomurcuğun sert bir tepe noktasına kadar sıkılaştığını hissetti. Ne de olsa uzun sürmedi, diye düşündü.

Gözleri parladı. Yanakları kızardı. Bakışları tekrar keskinleşene kadar onu çimdikledi. Kadın ona doğru eğildi, şimdiden nefes nefese kalmıştı.

"Sırada ne var, *Papı*?" diye sordu.

"Sıradaki?" diye mırıldandı, bakışlarının güneye kaymasına izin vererek. "Yaratıcı bir şeyler düşünmem gerekecek, değil mi?"

Elbisesinin düğmeleri ortasından, etek ucuna kadar iliklenmişti. Hâlâ yanında duran baloncuğa baktı, sonra tekrar ona baktı ve suyu kullanarak vücudundan zevk almak için bir plan yaptı. Parmağını bile kıpırdatmadan onu orgazma ulaştırabilirdi.

CHAPTER OTUZ SEKİZ

O Leaf'in gözlerine bakmak Nova'ya kendini güvende ve el üstünde hissettiriyordu. Tek bir bakış, onunla birlikte olmak için dünyayı yakabileceğini söylüyordu.

Ama aralarındaki bağ sayesinde başka duygular da hissetti - kararlılık gibi kafa karıştırıcı duygular.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Derin, düşünceli bir ses tonuyla cevap verdi. "Beni kaybetmekten korktuğunu söylediğini düşünüyorum ve bunun nedeninin gücümü tam anlamıyla hiç görmemiş olman olduğunu düşünüyorum. Zihnini rahatlatmak için bir gösteriye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Onun gücünün tüm boyutlarını görmemiş miydi? "Bir orduyu yok etmek yetmedi mi?"

"Bu içgüdüsel. Dağınıktı." Yüzünde kendini küçümseyen bir ifade belirdi. Sonra onu kilitledi ve bir parmağını baloncuğa doğru eğdi. İnce bir su şeridi ayrıldı ve Nova'ya doğru süzüldü. "Şanslıydım," dedi, soğuk gözlerle akıntının havada kayarak yaklaşmasını izleyerek. Nova'nın nabızı hızlandı. Onunla ne yapacaktı? "Ve disiplinsizdi."

Kurdele yanağını okşadı, soğuk ve ıslak bir yol bırakarak omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Çenesi boyunca kıvrıldı, boynundan aşağıya doğru sevgiyle okşadı ve dekoltesinin eğimi boyunca ilerledi. Boynunun altından geçerken nefesi kesildi, başı buz gibi sertleşti.

Şimdi dikkatle izliyordu, "Becerim var-" diye mırıldandı. Kumaşın altındaki hareket gıdıkladı ve sonra *Pop!* Düğmesi serbest bırakıldı

alttan ilikten. "İncelik." Güneye doğru devam ederken nefesi kesildi. *Pop!*
"Ve güç." *Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!*

Nova'nın vücudu bir hisler yumağıydı. Buz gibi kaymalar, serin hava, sıcak nefes ve kavurucu karıncalanmalar. Kalçalarını kavrayarak kalçalarının üzerine oturdu.

"Bunların olduğunu biliyorum, Leaf. Bunu bana kanıtlamana gerek yok." *Evet, lütfen. Bana daha fazlasını göster.*

Geriye doğru süründü, bacaklarını açarak aralarına diz çöktü, sonra düğmeleri açık elbisesini ayırdı. Buzlu su şeridi göbek deliğinin etrafında daireler çizerken bakışları ısındı. Kapladığı her santimlik ten, kanında sismik bir reaksiyona neden oldu. Kadın daha fazlasına ihtiyaç duyarak inledi ama adam sıkılmış bakışını korudu.

Hayır, sıkılmadı. Bu sihir gösterisi onun için çocuk oyuncağıydı. Muhtemelen buna benzer bir şeyi milyonlarca kez görmüştür. Zihnen olmasa da bedenlen onun kadar yaşlı olduğu için, Kuyu muhtemelen ona büyük bir güç bahşetmişti. Grung'la o nehir kıyısında savaşırken nasıl kendinden emin bir şekilde hareket ettiğini hatırladı. Endişe aklına nadiren gelirdi. Adrenalin onun öğrencisiydi.

Kendini tutuyor muydu?

bir şehvet kıvılcımı geçti.

Dudaklarını yaladı ve onunla alay etti. "Büyük bir çocuk olarak öğrendiğin tüm zekice şeyleri bana göstermek istediğini biliyorum, öyleyse ."

"Büyük çocuk mu?" O tembel mavi gözlü bakışlarda sıcaklık parladı. "Övünmeme gerek yok, Estrella. Ama bu savaş başladığında bana güveneceğini bilmem gerek."

Bakışları yumuşadı. "Tabii ki yapacağım."

Homurdanması kayıtsızdı, belki de cevabından etkilenmemiştir, ama sonra bakışlarını kadının açık kalçalarının arasına yöneltti. "Şimdiden ıslandın mı?"

"Bunu görmek için roket bilimci olmana gerek yok," diye tekrar takıldı ona.

Cevap vermeyince, bacaklarını adamın beline dolamaya çalıştı ama adam ellerini hızla ayak bileklerine geçirdi ve *Hayır-Hayır* bakışıyla onu yere yapıştırdı.

Onun emir verme ihtiyacını hissettiğinde, mağaradaki rüzgâr da yükseldi. Sazlar dalgalandı. Yeşillik çırpılmış. Isı pişirdi

ama güneş hâlâ aynı alçak pozisyondaydı. Nefes alış veriş düzenlenmişti. Ter kafa derisini diken diken etti. Buzlu su şeridi kavrulmuş tenini yatıştırdı. Arkasından kıvrılan buhar onu çıldırma noktasına getirdi.

"Yaprak," diye yalvardı, kıvrılıyor ve kıvrılıyordu. "Sana ihtiyacım var." "Evet, ihtiyacın var."

Buzbağlarını çekiştirdi ve adamın ellerine tekme attı. "Henüz değil," diye alay etti.

"Ne zaman?" sızlandı.

Dudakları kıvrıldı. "Önce bana nasıl ihtiyacın olduğunu söyle. Sert mi? Yavaş mı?

Tutkulu musun?"

Güneşin saçlarını gölgelediği ve kaslı gövdesini kavurduğu tepesinde Jace'in bir parıltısı belirdi. Kaşlarını çattı, düşüncelerini yolundan çekmeye çalıştı ve "Yumuşaktan başka her şey." dedi.

Çünkü nazik ve sevgi dolu Jace'di. Nazik ve sevgi dolu olmak onu çok incitirdi.

"Gücünü hissetmek istiyorum," diye devam etti. "Kaslarının ellerimin altında yuvarlandığını hissetmek istiyorum."

Okunamayan bir homurtu daha çıkardı, neredeyse bir öneriyi kabul etmiş ama hiçbir şey yapmayacağını taahhüt etmiş bir CEO gibiydi çünkü ne isterse yapacaktı.

"Acele et," diye yalvardı.

Su şeridi göbek deliğinin etrafında dönmeyi bıraktı ve sıcak teninden aşağı indi. Karıncalanmanın verdiği rahatlamayla inledi. Serin, kaygan his kıvrımlarının arasından kayarak onu bir parmak ya da bir dil gibi okşadı. *Tanrım, bu çok iyi hissettirdi.* Yavaş tempo dalgalanmalara ve sert darbelere dönüştüğünde Nova'nın gözleri geri yuvarlandı. Haykırdı ve adamın tatmin olmuş bakışlarıyla karşılaştı.

"mi?" diye mırıldandı.

Kelimelere dökemediği için cevap veremedi. Onun komutuyla titreşim hızlandı, sonra yavaşladı ve alay etti.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Peki. ediyorum. Sen sikiksin. Aman Tanrım. İşte böyle. Durma!"

Başını geriye atıp kendini onun tatlı saldırısına bırakmadan önce, tembel bakışı volkanik bir hal aldı. Zevk vücudunu sararak her sinir ucunu aydınlattı.

Belli belirsiz dudaklarının hareket ettiğini ve ses kutusunun titrediğini hissetti. Belki de onunla dalga geçmiş ya da ona küfretmişti, ama her neyse, sesi onun kontrolünü kaybetmesini tetiklemişti. Kendini kaybetti ve kurdeleyi bıraktı. Su ve küçük buz parçaları kalçalarından aşağı sıçradı.

"Neredeyse oradaydım," diye yakındı - aslında yakınmaya niyetliydi ama Leaf yüzünü kalçalarının arasına gömdü. O ukala ağzıyla da en az büyü kadar yetenekli olduğunu kanıtladı. Kızın hassas etine karşı hırlarken öpücükleri vahşileşti. Altını kavradı ve amını dudaklarına çekti. O imkânsız yere geri dönene, yalvarana, kıvrana ve bitirme ihtiyacıyla kıvrana kadar ziyafet çekti.

"Yaprak," diye yalvardı. "I-"

"Benim için gel," dedi.

Göz kapaklarının arkasında yıldızlar patladı. Zevk beline doğru aktı ve ayak parmaklarını kıvırdı. Yaprak, başladığı gibi büyük bir arzuyla onun orgazmını yalayıp yutuyor, doymak bilmez bir iştahla dokunuyor ve ziyafet çekiyordu. Nova nefesini tutmak için mücadele etti. Vücudunun derisi yüzülmüş gibiydi. Sinirleri hamdı.

Karnına doğru sevgiyle öpücükler kondurdu ve etine övgüler yağdırdı. Bileklerinin etrafındaki buzlar eridi ve onları ağzına çekti. Dilinin pürüzlü pedi kızın tenindeki son su kalıntılarını da temizledi ve sonra kızda hasar olup olmadığını kontrol etti. Damarlarında hoş, enerji verici bir his dolaşıyor, en küçük kramp bile büyüyle iyileştiriyordu.

"Beni iyileştiriyor musun, *Papi*?"

"Savaşacak olduğundan emin ."

Tüm ağrıların geçtiğine emin olduktan sonra dikkatini saçlarına verdi. Saçlarını yüzüne doğru taradı ve elbisesinin düğmelerini ilikledi.

"Şimdi yemek yemelisin," dedi kesin bir ifadeyle.

Bu, hayatının en iyi orgazmıydı ama adam hayal kırıklığına uğramış birinin bakışını ve hissini taşıyordu.

"Ne oldu?" Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve isteksiz bakışlarını kendi yüzüne çekti.

Burun delikleri alevlendi. Onu rahatsız eden şeyi içinde tutacağını düşündü, ama itiraf etti, "Ne kadar disiplinli olduğumu göstermem gerekiyordu, ama birkaç dakika bile dayanamadım.

Seni tatmak." Yüzü için fazla genç görünen sevimli, garip bir şekilde kendi kendine güldü. "Tadın ağzımı en lezzetli şekilde sulandırıyor... ugh."

Hayal kırıklığı tekrar kendini gösterdi.

Ama Nova o kadar da üzgün değildi. Gururlu hissediyordu. Yüceltilmiş. Karşısında onu görünce yıkılan bir tanrı vardı. Henüz bir erkekken onu sevmiş ve hâlâ ona ihtiyaç duymaktan parçalara ayrılmış bir tanrı. Bekâretini yeniden talep eden o genç delikanlıydı, çok azgın ve tutkuluydu. Kadın inledi ve adamın pantolonunun bağcıklarını çekiştirdi. "Beni yeniden azdırıyorsun, *Papi*."

Belirsizliği bağ boyunca sarsıldı, ardından sert şaftını bulup sıkarken saf ilkel açlık hızla takip etti.

"Siktir," diye , elinin içine doğru itti.

"Sen tam da ihtiyacım olan şeysin," diye övdü ve okşadı. "İstediğim şey. Sevdiğim şey."

Adamın kirpikleri dalgalanırken ve kaşları ortada birleşirken gülümsedi. Nova ellerinin ve dizlerinin üzerine kaydı, sonra ağzını adamın sikinin ucuna doğru indirdi. Dili geniş başın etrafında dönüyor, sonra da yarığında aşağı yukarı gidip geliyordu. Bunu her yaptığında adam ürperiyordu.

Her geçen saniye adamın soğukkanlılığı biraz daha kırılıyordu. Sanki çok fazla şeyi çok erken hissetmemek için kendini durdurmaya çalışıyormuş gibi nefesinin kesilmesine ve sıkışmasına bayılıyordu. Sanki aşağı doğru itmek ve ağzını aletine dayamak istiyormuş gibi parmaklarının saçlarında esnemesini seviyordu. Pürüzsüz teninin belirgin kasların üzerinde nasıl sıkı durduğunu seviyordu. Duyguları aralarındaki bağlantıda yuvarlanıyordu. Çaresizdi, düşüyordu ve çaresizdi. Muhtaç ve açgözlüydü.

"Yap ," diye mırıldandı. "Ağzımı dağıt."

Sonunda, boğazının derinliklerine doğru iterken kafa derisini itti. Rahatladı ve adamın kontrolü ele almasına, daha önce uyardığı gibi ağzını sikmesine izin verdi. Adam onu nefes alamayacağı noktaya kadar kullandı ama bu hoşuna gitti. Havasızlıktan gözünün önünde siyah noktalar belirlediğinde, parmakları başının üzerinde kıvrıldı, saçlarını çekti ve iğne gibi battı. Sert bir hırıltıyla onu çekip çıkardı.

Nefes almak için yutkundu ve gözlerinden su sızdığını hissetti. Sonra sırtıttı ve ona baktı.

"Benim için fazla iyisin," diye inleyerek başparmağıyla çenesini temizledi. Aleti öfkeyle sallanıyor, şişmiş dudaklarının hemen uzağında duruyordu. Kadın ucunu kovaladı ama adam gülümsemesinin arasından dişlerini göstererek onu yolundan çekti.

Leaf'in sırtışı onun itibarını yerle bir etti.

"Bitir," diye yalvardı ve ağzını açtı ama bu sefer adam o güçlü savaşçı ellerini kullanarak onu bir bez bebek gibi hareket ettirdi. Kalçalarına ve omuzlarına birkaç hızlı dokunuşla birden kendini tekrar sırt üstü yatarken buldu. Adam onun üzerine tırmandı ve bir ön kolunu başının yanına dayadı.

"Gözte böyle," diye mırıldandı, parmaklarını kızın yarığında gezdirerek hafifçe dar amına soktu. "Seni şu anda böyle istiyorum."

"Alay etmek."

Kadifemsi şaftını hassas girişi boyunca kaydırarak cevap verdi. Kadın sabırsızlıkla onu itti. "Artık oyun yok, *Hoja*."

Böylece aralarına uzandı, kendini kadının açıklığına uydurdu ve yavaşça içeri girdi.

"Oh, Tanrım. Beni çok iyi dolduruyorsun."

Kayarak çıktı, sonra boğuk bir sesle geri çekildi, "Ve sen beni çok iyi alıyorsun."

Nova, vücudu onunkine yol verdikçe inliyor, daha hızlı hareket etmeyi reddettikçe yalvarıyordu. Sonunda itişlerinin şiddeti arttı. Yavaşça başladı ama sertçe bitirdi, kalçalarını onunkilere vurdu ve onun içinden zevkle sarsıldı.

"Siktir," diye ısırды adam ona tekrar çarparken. "Umarım o tapınakta bizi izleyen kimse yoktur."

Çünkü inlemeleri terk edilşin yüksek sesli çığlıklarına dönüşüyordu.

"Zaten hepsi düzüşüyor," diye homurdandı. "Neden biz yapmıyoruz?"

Sırtışı genişledi. Onunla ne kadar gurur duyduğunu, sonunda kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye başladığını söylemeye niyetlenmişti.

ama onu kendisine bakarken yakaladı. Ağzına nefesini kesen bir öpücük kondurdu.

Yoğun duyguları Nova'yı geçmişe sürükledi. Jace'le geçirdiği o son geceyi yeniden yaşadı. Titreyen eller, uzun öpücükler ve yavaş, hoşgörölü itişlerle onunla sevişmişti.

Belki de Yaprak bu anıyı zihninden söküp atmıştı çünkü hareketleri sanki ikinci doğasıymış gibi taklit etmeye başlamıştı. Ona kendi dünyası gibi davranıyordu. Sanki ona dokunmayı bıraksa uçup gidecekmiş gibi, sanki bıraksa uçup gidecekmiş gibi.

"Asla," dedi.

CHAPTER ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fir gizli bahçenin içindeki taş bankta oturan Willow, kuru fıskiyeye bakıyordu. Başkan Nero -ya da ona Nero Amca demesini tercih ediyordu- onu bahçede vakit geçirmeye teşvik ediyordu.

Onun Kuyu'ya bağlanmasını istiyordu, böylece ölülerden oluşan bir orduyu çağırabilecek kadar güçlü olacaktı.

Onun dışında, buraya inmesine izin verilen tek kişi Willow'du. Bahçe harabeye dönmüştü. Yabani otlar ve istilacı sarmaşıklar taşlı mimarının çoğunu kaplamıştı. Forrest Amca on yıl önce kaçarken dikenli ağı kestiğinde hayvanların çoğu kaçmıştı. Ağı onarmışlar ama hayvanları asla yenilememişlerdi.

Willow'un kafasındaki seslerin bile cevap vermediği bu yalnız anlarda, bazen o gün Forrest Amca'yla birlikte gitmiş olmayı diliyordu. Uzun zaman önce eğlenmeyi bırakmıştı ama Elphyne'e dönmesine izin verilmemişti.

"Seni güvende tutmak için," demişti annesi bir keresinde, suda daha önceki bir iletişim sırasında. Willow, annesinin mavinin arasından parlayan parlak kıvıll saçlarını hatırlıyordu. Eve dönmek için yalvardığında babasının altın gözlerindeki acıyı da hatırlıyordu.

Yapamayız, dedi derin sesi kırılarak. "Bir gün anlayacaksın."

"Ama ben eve gelmek istiyorum!"

"Yetişkin olduğunda evde olacağına söz veriyoruz. O zaman kaybettiğimiz zamanı telafi ederiz," diye cevap verdi. "Şimdi, sen hiç"

Sana gösterdiğim gibi tuzak kurma pratiği mi yapıyorsun?"

"Ama dışarıda bu kadar tehlikeli olan ne?" diye sordu, onun yorumunu görmezden gelerek. "Burası daha kötü."

"Hayattasınız. Güvendesin. Önemli olan tek şey bu. Şimdi avlanmaya geri dönelim. Avının manabezini alırsan Kuyu'ya şükran duası etmeyi unutma."

Dışarıda neyin bu kadar tehlikeli olduğunu hiç açıklamadılar ama kafasındaki sesler bile doğru zamana kadar burada kalması gerektiğini söylüyordu. Ona ejderhalar, fetihçi iblis şövalyeler ve kraliçeleri hakkında masallar anlatarak eşlik ettiler. Ailesi, yeniden bir araya geldiklerinde uyum sağlamak isteyeceğini söyleyerek Elphyne hakkında eğitimle oyaladı. Babası ona tüm canavarların isimlerini, güçlerini ve zayıflıklarını öğretti. Annesi ona hırsızlık yapmayı, yankesicilik ve aklını kullanmayı öğretti. Oh, evet. "Birinin gözünü boyamak" içindi. Ama aynı zamanda gücün sorumlu kullanımı ve sonuçları hakkında daha sıkıcı şeyler hakkında da dersler verdi.

Babası bir kurda dönüşüp avını yakalayabiliyordu. Willow sadece kısmen kurda dönüşebiliyordu; kulakları sivriliyor, köpek dişleri uzuyor ve parmak uçlarından pençeleri çıkıyordu. Bin kat daha iyi koku alıyor, duyuyor ve görüyordu. Babası bu haliyle muhtemelen daha hızlı olduğunu, bu yüzden avını elleriyle bile yakalayabileceğini söyledi. Ama ağ koptuktan sonra geriye kalan her hayvan, Nero'yla yaptığı alıştırma seansları yüzünden artık ölmüştü. Bir süre, denek olmazsa duracağını düşünmüştü ama sonra insanları getirmişti.

Ürperdi ve o anıyı unuttu.

Rory Teyze'yi savaş becerilerini geliştirmesi için Elphyne'e götürmeye ikna etmeye çalışmıştı ama Rory Teyze bu Kule'den zar zor ayrılmıştı. Willow'un çaresizce ailesiyle tekrar konuşmaya ihtiyacı vardı. Ergenliğe girdiği anda, biyolojisindeki değişiklikleri bastırmak zorlaşmıştı. İnsanların yanında utanç verici olmasının yanı sıra, buradaki güvenliğinin ailesinin düşündüğü kadar sağlam olmadığından da endişeleniyordu.

Willow sivri fae kulaklarına dokundu ve karnının alt kısmı arzuyla karıncalandı. Hiçbir insan böyle değildi - bir keresinde bir akşam yemeğinde çok fazla şarap içtikten sonra sormuştu. Şaka yaptığını sanmışlar ve gülüp geçmişlerdi. Hassas kulaklar onun sorunlarının sadece başlangıcıydı.

Birkaç ay içinde on sekiz yaşına girecekti. Onu Kule Cemiyeti'ne sosyeteye takdim etmek için planlar yapılmaya başlanmıştı bile. Bazı kızlara daha erken yaşlarda nişan kemeri verilirdi ama Willow'un evliliği politikti. Bütün erkekler Nero'nun "yeğeniyle" evlenerek ona yakınlaşmak istiyordu. Rory hiç uygun olmamıştı.

Bir keresinde Willow teyzesine nedenini sormuştu. Rory, babasının onun için başka planları olduğunu söylemişti. Ama Willow ısrar edince, Rory'nin zihni bulandı. Nero onun zihnini o kadar çok manipüle etmişti ki, kim olduğunu unutmuştu.

Bazı günler iyiydi. Bazıları kötüydü.

Bahçede Rory'yle antrenman yaptığı o ilk günler, burada geçirdiği en mutlu günlerdi. Teyzesi canlı ve hayat doluydu, hatta biraz huysuzdu. Şimdi ise kendisinden bir hayalet gibiydi. Willow'un teyzesini hayal kırıklığına uğrattığı duygusu içini kemiriyordu... ama nedenini hatırlayamıyordu. Sanki Rory'nin kafasındaki bulut Willow'unkine de sızmıştı.

Nero onu manipüle etti. Bahçede kaldıktan sonra bir şekilde etkilerinden kurtulmaya çalışıyordu ama bazen işe yaramıyordu. Sık sık yaşadığı déjà vu hissi onu çıldırtıyordu. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve onu sildi. *Artık bunu düşünmenin bir faydası yoktu.* Kendi akıl sağlığı için, zihnini acil sorunlara çevirmek zorundaydı. Yaklaşan sosyeteye takdim balosuna ve kendisine kemer takacak taliplerin listesine.

Arkadaşı Alfie geçen yıl on sekiz yaşına basmıştı ve havacılık kaptanlığına yeni terfi etmişti. Nero'nun her istediğini yapıyordu ve gözdesiydi.

Alfie'yi seviyordu. Gerçekten seviyordu. Crystal City'ye geldiğinden beri arkadaşlıklar. Ama Alfie, kulaklarına dokunulduğunda olduğu gibi midesinin karıncalanmasına neden olmuyordu. İç çekerek boynunu uzattı ve dövüş sanatları hareketlerini uygulamak için banktan kaydı. Ama dikkat süresi kısıydı ve onu zorlayacak kimse olmadığı için, ağır metal bir kapının açıldığını duyana kadar kırık çeşmenin etrafındaki yabani otları topladı.

Willow burnunu kaldırdı ve kokladı. *Bakır, yasemin ve lanolin Yağ.*

Rory Teyze. Sırıttı ve heyecanla bahçeden kapıya doğru koştu. Rory buraya gelmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Kapıya yaklaştığında Willow'un koşusu yavaşladı ve Rory'nin bahçeye girmediğini gördü. Kollarını kavuşturmuş, kapının gölgesinde duruyordu.

Rory'nin donuk gözlerinin köşelerinde ince çizgiler belirmişti. Karamel teni solgun görünüyordu ve her zaman güzel olan dudakları ince ve çöküktü. Koyu renk saçlarında gri çizgiler belirmişti. Eskiden saçlarını örmek ya da bakır boncuklarla tutturmak için saatlerini harcardı. Kulağının bir tarafını da tıraş ederdi. Ama son zamanlarda saçlarını ensesinde bir topuz haline getirmişti. Küçük tüylü parçalar kaçıyordu. Askeri üniformasının bakır apoletleri kararmıştı ve ön tarafındaki bir düğme uyumsuzdu.

Bir haftadır uyumamış gibi görünüyordu. Willow'un midesinde endişe çalkalandı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Teyzesi gözlerini bahçedeki ışıktan korudu.

"Fae'lerin savaşa gireceği haberini aldık," diye açıkladı. "İşte beklediğimiz an geldi. Hazırlanma zamanı."

Sesi ruhsuzdu. Willow gözlerini kıstı ve teyzesine daha yakından bakmaya çalıştı ama kadın arkasını döndü.

Willow, "Sana ne oldu, demek istedim," dedi. "Yorgun görünüyorsun. Neden bahçeye gelip güneşte biraz vakit geçirmiyorsun? Beş dakika seni daha iyi hissettirir."

"Yapamam." Rory gölgelerin içine doğru çekildi.

"Tamam," dedi omuzları çökerek. "Burada bana ayrılan süreyi henüz harcamadım. En az bir saatim daha var."

"Bu gece dönebilirsin," diye yanıtladı Rory. "Ama şimdilik Nero'nun sana savaş odasında ihtiyacı var."

ÇAPTER KIRK

L eaf zifiri karanlık bir odada uyandı, kalbi çarpıyor ve duyuları hızla çarpıyordu. Bir dakika boyunca orada yattı ve her şeyi değerlendirdi. Ses yoktu, sadece Nova'nın sabit nefes alıp verışı.

yanındaki yatakta yatıyordu. Rüzgâr penceredeki aralıklardan hafifçe ılık çalıyordu. En karanlık köşeleri aradı ama hiçbir tehdit bulamadı.

Samhain bugün gelmişti ama her zamanki tantana olmadan. Kadınlar kısa bir süre balkabağı gelenekleri hakkında konuştular ama sonunda çok ihtiyaç duydukları dinlenmeyi tercih ettiler.

Clarke'ın savaşla ilgili psişik imgelemi görmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Evlerine girip kapıları yumruklamasına rağmen Sluagh'lardan tek bir ses bile duymamıştı. Evde kimse yoktu. Leaf'in Maebh'in ordusunu bulmak için gönderdiği gözcüler elleri boş dönmüştü. Bu hiç mantıklı değildi. Burada olmalıydı... ya da Cornucopia yakınlarında.

Ay hâlâ alçaktı, bu yüzden uzun süre uyumamıştı.

Avucunu göğüs kafesinin üzerine koydu, atan kalbini hissetti ve kâbus görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı ama bir şey bulamadı. Uyuyan eşine baktı, ona doğru uzandı ama kaşlarını çatarak elini geri çekti. Diğer kadınlarla birlikte birkaç uzun gün eğitim almış, hazırlanmak için sahip oldukları bu kısa süreye mümkün olduğunca çok şey sığdırmıştı. Ona öğretecek kişinin kendisi olmasını diledi. Ama o, kendisine daha çok ihtiyaç duyulan yere gitmesi için ısrar etmişti.

Görev bir kez daha onu en çok istediği şeyden, Nova ile geçireceği zamandan alıkoymuştu.

Yaprak yüzünü ovaladı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Bakışları yatağının başucundaki açılmamış mektuba takıldı, Prime'ın balmumu mührü kırılmamıştı.

Nova'ya okuyacağına söz vermişti ama zaman geçip gidiyordu. Kaçınmasının sezgileriyle, Crimson'ın bildiği bir şeyle ilgili olduğundan korkuyordu. Ama gerçeklerden kaçmaya devam ederse, başladığı yere geri dönecekti -kaderi görmezden gelmek ve hatalar yapmak. Bu yüzden mektubu kaptı ve balmumu mührü kırdı.

ÖLÜMÜMÜN EŞİĞİNDE

*Jackson, bunu okuyorsan, tahmin ettiğin şey gerçekleşti.
/Seni bütün yapan kadını buldun.*

*Keşke bu konuda mutlu **olabilseydim**,
ama mutsuzum. /Sen beni bırak. /Bizi bıraktın. Şimdi sen
gittiğine göre, birbirimizi kim engelleyecek? Kim aklın sesi
olacak?*

*İç çekişlerim kelimelere çevrilebilseydi, birçoğu bu
sayfada yer alırdı. İç çekiyorum çünkü sana kızgın olmak
yanlış. İkimiz bu konuda anlaşmıştık.*

*Sana her şey vaat edilmişken, benim hiçbir şeyim yok,
ama sadece bencilliğim benim neden oldu. /Kuyu'yu dinledin.
Maebh pazarlık etti. **Ben** görmezden **geldim**.*

*İstediği şeyi hiç vermedik, tereddütsüz güven. /Sen verdin.
Yüzyıllar boyunca dostluğumuz beni batmaktan korudu.
Şimdi sen gittiğine göre, **ben de** senin gibi yapacağım.*

ve güven. Hayran *olduğum* ama kaybettiğim birinin izinden gideceğim.

/Göle girmeden önceki son sözlerimiz şunlardı: Kalbin geri döndükten sonra ölümüm gelecek, ama dualarım da kabul .

Ondan sonra yüzyıllarca yalnız kaldım. Kendinden bahsediyorsun sanmıştım ama dün ortaya çıktın.

/Gölden. /Kibrimiz katlanmıştı. Şimdi düşününce gülüyorum. Ama sonra, ilk sözlerin bir Gardiyan olduğundu.

/Geçmişin hakkında hiçbir fikrin yoktu. Protokole uymaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuşken, yeni adının ne sordum. Eski hayatını geride bırakıp Kuyu'ya kulluğu benimsemenin sembolü ne olacaktı? /Başını kaldırıp hışırtıdayan ağaçlara baktın /veya o kadar uzun zaman oldu ki anılarından daha fazlasını kaybetmiş olabileceğini düşündüm.

Ama sonra cevap verdiniz, "Lea/. Yeniden doğuş sanatını başka ne etkiledi?"

/Kulak *verdiğimde* ölmemiştin, yeniden başlıyordun. Jackson Crimson olarak söylediğin son sözlerin bir hatırlama olduğunu ve sesin bana ait olduğunu fark ettim.

Bunu okuyorsanız, haklıyım demektir. Bir kez olsun. Ha!

Bunu okuyorsanız, nihayetinde, binlerce yıl sonra, önce kendi kalbinizi düşünüyorsunuzdur. /Sen /Eşini bul. /Estrella'nızdan ya da sizi sanattan asla vazgeçmediniz.

***Benim** zayıflık sandığım şeyin, sen güç olduğunu kanıtladın. /Zihnimizin zamanın ağırlığı altında parçalandığını gördün, bu yüzden Kuyu'ya /ya da daha fazlasına sordun. /Devam ettin. /Aşkınızda yeniden kavuşmak için yanıp tutuşmak, bu onunla olan değerli anılarınızı kaybetmek anlamına gelse bile.*

*Seni bir kardeş gibi sevdim. Seninle bu şekilde mücadele ettim. Yapmam gereken şey senin tavsiyelerini . Her rağmen sevdiklerimin yanında olmaya devam etmeliydim. Hâlâ vücudumda nefes, damarlarımda kan olduğunu **hatırlamalıyım.***

*Çünkü senin aksine **ben** değerli anılarımdan vazgeçmek istemiyordum. Ama görünen o ki zaman çoğunu alıp götürmüş. Elimde sadece duygu kalıntıları kaldı. Bu yüzden, tekrar buluşana kadar, son yıllarımdaki akıl sağlığımı /ort tutmaya dönüştüreceğim. /Geri döneceğini ve bize meşaleyi taşıyacak yeni bir nesil getireceğini söylemiştin. Sana inanmamıştım. Ama geri dönersen, kehanetinin geri kalanının gerçekleşme ihtimali çok yüksek. Elphyne'de yeni kutsanmış ruhlar uyanıyor. Yapacak çok şey olduğunu tahmin ediyorum.*

Bunu okuyorsanız, işimiz bitmiş demektir. Git ve sonsuza dek mutlu yaşa.

/Tekrar şarkıcılar. Gerisini bir sonraki nesle bırakın. Artık onların zamanı.

/ours,

Aleksandra.

Not: Hala bunu okuyorsanız, söylediklerimin tek kelimesini bile duymamışsınız demektir. Fazla düşünmeyi bırak. Bu konuda kendini suçlu hissetmeyi bırak. Sadece... yaşa. O zaman en azından birimizin doğru bir şey yaptığını bileceğim.

ChapTer İLK-BİR

Leaf mektubu katladı ve yatağının başucundaki masanın üzerine koydu. Dışarıdaki ağacın hareket eden gölgelerine baktı ve bir hayaletin sözlerini anlamaya çalıştı. Bugünkü Aleksandra asla çok duygusal.

Nova'yı aramaktan asla vazgeçmediğini bilmek iyi hissettiriyordu. Bunun yerine daha fazla zaman istemişti. Ama mektubun hoşuna giden tek kısmı buydu. Aleksandra onu terk ettiği için Başbakan olmuştu. Suçlu hissetmemesini ya da fazla düşünmemesini söylemişti ama bunu nasıl unutabilirdi ki? Onun yüzünden acı çekmişti. Kendi seçimlerini yaptı, evet. Ve muhtemelen aynı soğuk yolda ilerliyordu ama...

Gözlerini ovuşturdu ve nefes verdi. Gerginliğini bıraktı ve kaderini kabullendi.

Onun işi bitmemişi. Nero ortadan kaldırılana kadar değil. Ama bunu tek başına yapmayacaktı.

Nova'nın elleri adamın çıplak gövdesine dolandı ve omzunu öptü.

"Sorun ne?" diye sordu.

İhtiyaç bedeninde hızla birikti ve onunla birlikte olma dürtüsü diğer her şeyin önüne geçti. Kızın her zaman böyle bir etkisi vardı - onu uçurumun kenarından çekip alan ve topraklayan bir etkisi. Crimson'ın onu bulmak için neden bu kadar uzun zaman harcadığını, ışığını neden bileğine bağladığını anladı.

Yaprak, Nova'nın ellerini güneye doğru yönlendirdi ve parmaklarını onun gergin karnının üzerinden ereksiyonunun bacağına doğru gerildiği yere çarptı. Nova minnettar bir ses çıkardı ve onun arkasında kalçalarının üzerinde diz çökecek şekilde ayarlandı. Kalçaları genişledi ve vücudunu adamın sırtının uzunluğuna doğru bastırdı. Sonra avucunu tükürükle ıslattı ve onu ok amaya ba ladı.

"Bana cevap vermedin," diye mırıldandı, onu sertçe pompalarken eğleniyordu. "Ama buna izin vereceğim. Şimdilik."

Minnettar bir g l msemi dudaklarına dokundu ve ba ını onun omzuna yasladı. Kendini o anın içinde var olmaya bıraktı. Kadının nefes alı  veri inin sığla masını dinledi. Kalçalarını ona doğru sallamaya başladığında, döndü, onu yatağa fırlattı ve sikini onun sıkı, kaygan göbeğine soktu.

Muhtaç eller, ağızlar ve kalplerle sevi tiler. Bu kez zihnini hiçbir anı işgal etmedi. Sadece ikisi o anın içindeydi ve birbirlerinin tadını çıkarıyorlardı.

Bittiğinde ve yatağa uzandıklarında, ona mektubu göstermeye karar verdi. Yeni ismini neden seçtiğini okuduğunda gözleri ya ardı.

"Bunu sana bir keresinde söylemiştim," diye fısıldadı, sesi gergindi. "Yeni hayatla ilgili olan kısmı. Sürekli o olmadığını söylüyorsun ama bir parçan beni hatırladı."

Cevap vermek için ağzını açtı ama dışarıdan gelen bir savaş borusunun rahatsız edici sesi sözünü kesti. Gözleri fal ta ı gibi açılmıştı.

"O da ne?" Nova sordu.

"Bir alarm." Yere yakın bir yerde bıraktığı deri pantolonunu aldı ve ayağa kalkarken  eki tirerek giydi.

"geldi mi?" Nova yatağın kenarına tırmandı. "Savaş mı?"

 zerine bol bir atlet geçirdi, pencereye ko tu ve aşağıdaki araziye baktı. İnsanlar çimenlerin üzerinde toplanmaya ba lamı tı. "Kahretsin."

Nova vücuduna bir  ar af sardı ve o botlarını giyerken pencerenin önüne geldi. Karanlığın içine baktı ve gözlerini kısarak ne gördü. Tüm Muhafızlar savaş için giyinmi tı.

Diğerleri de kışladan ya da evden sahaya koşuyordu.

Yaprak'a baktı, çenesini uzattı ve "Seninle geliyorum, beni durdurmaya çalışma" dedi.

Baldric'ini ceketinin üzerine geçirdi ve Prime'ın mektubuna göz attı. Yalnızlık asla dönmek isteyeceği bir yer değildi. Kemerini bağlamayı bitirdi, *Reckoning*'i kürek kemikleri arasında kınına soktu ve onu sertçe öptü.

Baş döndürücü on saniye sürdü ve sonra alnını onunkine yaslayıp itiraf etti: "Bizi hiçbir şeyin ayırmasına izin vermeyeceğim. Bu da bana tutkal gibi yapıştığın anlamına geliyor."

Şaşkınlıkla geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı. "Savaşmak zorunda kalsan bile mi?"

"Özellikle o zaman." Geri çekildi ve kaşlarını çatarak çarşafa baktı. "Violet yedek bir savaş derisi seti bıraktı mı?"

"Evet."

"Güzel. Giyin ve mümkün olan en kısa sürede benimle çimenlikte buluş. Sanırım bir süre yataklarımızı göremeyeceğiz."

ÇAPTER KIRK İKİ

L eaf odasından çıktı ve Forrest korkuluklara çarparken merdivenlerden aşağı koşarak indi. Eğildiğinde dağınık kumral saçları sallanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Muhtemelen beklediğimiz şey. Teçhizatınızı alın ve en kötüsüne hazırlanın." Yaprak durakladı, sonra yukarı baktı. "Melody'ye savaş için uygun bir şeyler bul."

Forrest başıyla onayladı ve Leaf aceleyle aşağı indi. Evden çıkıp sert geceye girdiğinde, toplananlar arasında panik olduğunu hissetti. Shade, Haze ve Indigo kargaşanın ortasındaydı, gelenleri sakinleştirmeye çalışıyorlardı ama sesler birbirini bastırıyordu. Diğer fae'ler de gelmişti - bazıları cüppeli, bazıları gecelikli, bazıları da gündüz kıyafetliydi.

Yaprak orada bulunan Muhafızları saydı. Altılı'dan hiçbiri orada değildi. Rory'ye Kristal Şehir'den mesaj iletemeyeceklerini düşünürsek, bu pek hayra alamet değildi. Maebh'in ordusu gerçekten buradaysa, sorgusuz sualsiz saldıracaktı.

Kristal Şehir'den çaylak bir Gardiyan ve eski Azrail olan Sid, sakın adımlarla Leaf'e doğru ilerledi. Leaf'le aynı uzun sarı saçlara sahipti ama arkadan bağlıydı. Sid insandı ve kısa süre önce bir peri prensesiyle çiftleşmişti. Kuyu'ya layık olduğunu kanıtlamıştı ve Nero'nun emrinde bir fae katili olarak geçmişini telafi ediyordu.

Çok az manası vardı ama Kuyu ona yasak nesneleri tutma ve mana kanalize etme yeteneğini eşiyle paylaşma gücü verdi.

Bir ormandaki yağmacıları başarıyla yenerek ormanı çorak topraklara katılmaktan kurtarmışlardı. Sid, Tören Gölü'ndeki Muhafız kabul törenini geçen ilk insandı. Kendini kanıtlamaya devam ederse diğerlerinin de önünü açacaktı.

"Vakit geldi mi?" Sid sordu.

"Emin değilim." Yaprak kalabalığı yarmak üzereydi ki Haze'in gür sesi gürültüyü yardı.

"YETER!"

Şaşkınlık dalgaları kalabalığın üzerinde dalgalandı. Yaprak omuzlarını kaldırarak iç çembere doğru ilerledi. Vampirler Rush, River ve Cloud ile tartışıyorlardı.

"Kornayı kim çaldı?" Yaprak sordu.

"O çaldı." Gölge İndigo'yu işaret etti.

"İyi bir sebepten ötürü," diye cevap verdi .

Yaprak'ın çenesi sıkıştı. Haze'e şöyle dedi: "Tahliyeyi başlatalım. Herkesi buraya getirin ve düzenli sıralar halinde organize edin."

Daha önce tahliye etselerdi Maebh'in casusları fark ederdi. Leaf, Seelie ordusunun gelişinin sürpriz olmasını istedi.

Diğerlerinden bir kafa daha uzun olan Haze tiz bir ıslık çalarak emirler yağdırdı. Forrest ve Sid kalabalığın uzaklaşmasına yardım ederek onlara hayatta kalmak için gerekli olan eşyaları toplamalarını söyledi. Çoğu bölgeyi terk ettiğinde, Leaf İndigo'ya bilgi alma emrini verdi.

Ama o daha konuşmadan Cloud ona, "Cornucopia'ya değil de buraya doğru geldiğinden kesinlikle emin misin?" diye sordu.

"Bırakın vampir konuşsun." Leaf'in öfkesi, halsiz ve uykusuz görünen karganın üzerinde boşa gitti. Bundan sonra Bulut'u izin almaya zorlaması gerekebilirdi. Belli ki bir molaya ihtiyacı vardı. Yaprak bakışlarını İndigo'ya çevirdi. "Lütfen devam edin."

"Ordusunu gördüm, demogorgon, lanet bir mantikor ve evcil hayvanının pençelerinden sarkan topak topak bir çuvalın içinde beyaz tüyler. Sanırım bu Prime."

Kan Leaf'in kulaklarına hücum etti. Kendi kalp atışlarını duydu.

"Buraya gelmesine ne kadar var?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Kum saatinin bir dönüşü, belki iki." Yumruğunu kalbinin üzerinde daire şeklinde ovuşturdu. "Onları daha uzakta bulacağımı düşünmüştüm ama

ben görmeden yaklaşmayı başardı. Yeterince uyarı almamamız benim hatam."

"Parmakla göstermenin faydası yok," dedi Leaf. "İyi iş çıkardın."

River saçlarını ovalayarak, "Bir portal hem tahliye hem de takviye için yeterli olmayacaktır," diye mırıldandı.

"O zaman ikiyi aç," diyen Nova'nın sesi Leaf'i döndürdü.

Diğer İyi Kutsanmış kadınlarla birlikte geldi. Clarke da dahil olmak üzere hepsinin koruyucu giysiler giydiğini görünce mutlu oldu.

"Eğer dayanabileceğini düşünüyorsan," dedi arkadaşına.

"Bana ne atarsan at, üstesinden gelirim." Sırıttı.

"O zaman Helianthus'a geçelim. Jasper beklemede. Portalları ben açacağım. Diğer herkes görev yerlerini bulsun. Emirleri bekleyin."

Dağıldılar. En son ayrılan Bulut oldu. Leaf'in hoşuna gitmeyecek kadar acılı görünüyordu. Sanki Clarke'ın görüşü hakkında yalan söylediğini ve savaşın hâlâ Cornucopia'da olduğunu umuyormuş gibiydi.

Yaprak Nova'nın elini tuttu ve "Hazır mısın?" diye sordu. Nova başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

Ateş hastalığına tekrar yakalanmamış olmasına ve son üç gün boyunca yeteneğini defalarca kullanmış olmasına rağmen, yine de onu tüketeneğinden endişe ediyordu. Tüm İyi Kutsanmış kadınlar, eşleri çok fazla ve çok hızlı ödünç aldığı anda bunun fiziksel sonuçları olduğunu bildirmişlerdi. Ama şüphe etme zamanı geçmişti. Hayatları Jasper ve Aeron'un ordusunu buraya getirmeye bağlıydı.

İlk geçidi yaratırken havaya ozon kokusu yayıldı. Doğru hedefe yöneldi ve Helianthus kalesinin ışıltılı dış duvarlarının hemen dışında, sahil kenarındaki kumlu sahilde açıldı.

"Karşıya geçeceğiz," dedi Haze'e. Haze geri dönmüş ve tahliye edilenleri bir sıraya dizmişti. "Ben geçidi oradan açık tutacağım ve Jasper'ın muhafızlarına mesajı ileteceğim. Ben işaret verdiğimde insanları göndermeye başlayın. Yaklaşık beş dakika içinde, tam şurada ikinci bir portal oluşturacağım-" Mevcut portalın yanındaki alanı işaret etti. "Kimsenin orada durmadığından emin olun, yoksa ölürlər."

Geçitten gelen muhafız sesleri Leaf'in fark edildiğini gösteriyordu. Nova'nın elini tutarak, önce saldırıp sonra soru sormaları ihtimaline karşı kendini bir kalkan büyüsüyle silahlandırdı.

İçeri girdiler ve muhafızlar yaylarını ve oklarını indirdiler.

Deniz yosunu, tuzlu su ve kuş pisliği kokusu burnuna hücum etti. Okyanus bir yere çarptı.

"D'arn Leaf." Muhafızlardan biri öne doğru itti. "Haberler nedir?"

"Yüce Kralınıza Maebh'in tahmin edildiği gibi Tarikat'ta olduğunu söyleyin. Birliklerini toplamalı ve derhal bize katılmalı."

Muhafız başıyla onayladı ve kralı bulması için bir başkasını gönderdi. Yaprak kenara çekildi ve kolaylıkla ikinci bir geçit açtı. Sonra ilkinden bağırdı, "Her yer temiz, Haze."

İlk siviller geçitten geçti ve Helianthus muhafızları onları askerlerin yerden uzaktaki sahile yönlendirdi. At sırtındaki iki atlı son hızla yaklaşıp kadar her şey yolunda gitti. Tarikat'tan ayrılan tahliyeler durdu. Bu, akışın tıkanmasına neden oldu. Haze'in diğer taraftan yüksek sesle bağırması, sorunlu tahliye edilenlerin geri dönüp beklemelerine neden oldu.

İlk atlı yaklaştığında Leaf, Jasper'ın yüzünün etrafında dalgalanan siyah uçlu kahverengi saçlarını tanıdı. Camdan tacı yoktu ama bir krala yakışır, karmaşık bir şekilde kabartılmış deri zırh giymişti. Aeron arkasında bir kısırağın üzerinde dört nala koşuyordu, uzun kahverengi saçları tek bir örgü halindeydi. Zırhı oyma ahşap gibi görünüyordu - belki de öyleydi. Bahar Sarayı Kralı olarak Aeron'un Elphyne'deki en iyi ahşap dokumacılarına erişimi vardı. Her iki kral da kürek kemikleri arasında çelik bir kılıç taşıyordu ve hâlâ Muhafız yeteneklerinden sonuna kadar faydalanıyorlardı.

Jasper aygırını dizginledi ve Leaf'in önünde durdu. Nova'ya baktı, şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra tekrar Leaf'e döndü. "Yani bu doğru mu?"

Yaprak'ın kaşları soruyla kalktı. "Maebh'in Tarikat'a saldırdığını mı? Evet, öyle. Gönderdiğimiz mesaja göre ikinci portal sizin ordularınız için."

Aeron keskin hareketlerle Jasper'a eliyle işaret etti, yüzü sabırsızlanıyordu.

Jasper da aynı şekilde sinirlenerek eliyle bir şey imzaladı. "Evet, hallediyorum."

Görünüşe göre iki kral Aeron'un işitme duyusu olmadan iletişim kurmak için ihtiyaç duyduğu eski dünya jest dilini öğrenmek için zaman harcamışlardı.

"Neye ulaşmak?" Yaprak tersledi.

Jasper'ın ifadesi acımasızlaştı. "Yazlık Saray'ın bahçesinde Mithras'ın hükümdarlığından kalma bir taş lahit olduğunu hatırlarsınız. Yakın zamana kadar içini hiç kontrol etmemiştik."

Yaprak'ın bakışları daraldı. Tahliye portalının diğer tarafından gelen tedirgin sesler dikkatini çekti.

"Bu düşünceni unutma," dedi ve Haze'e insanları tekrar göndermesi için bağırdı. Harcamalar yüzünden mana depolarının hissetmeye başlamıştı. Çok fazla değildi ama hareketin farkındaydı. Yüzünde kızgın bir ifade olan Jasper'ın yanına döndü. Belli ki *kral* Leaf'in rahatsızlığından dolayı mutsuzdu. Biraz daha beklemesi gerekecekti çünkü Leaf henüz Nova'yı tanıtmamıştı.

"Bu benim eşim," dedi ve onunla birleştirdiği elini havaya kaldırdı. "Nova Morales, bu Jasper ve bu da Aeron."

Aralarındaki bağda gerginlik vardı ama yine de iki krala nezaketle gülümsedi. Jasper ona doğru kokladı. Kürklü sivri kulakları dikleşmeden önce kısa bir süreliğine alçaldı. Pişmanlık ifadesi yüzünü kapladı ve başını Nova'ya doğru eğdi.

"Kim olduğunuzu anlamalıydım. Kutsanmış çiftleşmeniz için tebrikler." Leaf'e burnunu kıvırdı. "Sanırım."

Eğer Leaf'in terbiyesi daha az kontrol altında olsaydı, kurt değiştirene orta parmağını kaldırırdı. Nova parmaklarını dudaklarına götürdü ve onları aşağıya, krala doğru itti.

"Nova'nın armağanı temiz manayı güçlendiriyor," diye açıkladı Leaf. "Böylece aynı anda iki portal kullanabiliyoruz."

"Harika." Jasper Yaprak'a döndü. "Ama lahitin içinde Mithras ve Maebh'in değişen kızı olduğunu kanıtlayan bir yazıt bulunan bir ceset bulduğumuzu bilmen gerekiyor." Durakladı. "Bir çocuk doğurmak için çok gençti. Yani Maebh'e ulaşmak için Kristal Şehir'deki bu kadını kullanma planınız işe yaramayacak."

"Seni orada durduracağım," dedi Leaf huysuzca. "Rory'nin onun torunu olduğunu düşünmüyoruz. O eski dünyadan gelen kızı. Nero, Nova'nın ikizi. Biz de böyle öğrendik."

"Bize söylemedin mi?"

"Önce Crystal City ya da Maebh'e bir mesaj iletmek istedik. Başarısız olduk. Şu anda savaş devam ediyor, bu yüzden Maebh bir görüşmeyi kabul etmediği sürece kimliği muhtemelen fark etmez."

Jasper daha fazlasını söylemek istedi ama Leaf ona fırsat vermedi. Helianthus askerlerinin ilk birliği geldi ve onları ikinci geçide yönlendirdi.

"Burada on dakika bekleyeceğim," dedi Yaprak Jasper'a. "Sonra portalı diğer taraftan tutacağım. Eğer saldırıya uğrarsak, portalı kapatıp savaşa katılmalıyım."

"Siktir." Jasper atını döndürdü ve dörtnala uzaklaştı, yürüyen ordunun yanında ilerliyor ve onlara oyalanmamaları için emirler yağıdırıyordu. Bazı askerler havadaydı ama çoğu atlı ya da yaya idi.

Seelie'de Unseelie'den daha az kanatlı şekil değiştiren vardı ama bu savaş günlerce ya da haftalarca sürerse Seelie avantajlı olacaktı. Yaprak aya baktı. Gece yarısı çok uzakta değildi. Maebh'in oyununu şimdi - gecenin yarısı bitmişken- oynaması, muhtemelen kolay bir katliam beklediği ve savaşın şafaktan önce biteceği anlamına geliyordu.

Leaf içindeki huzursuzluktan hoşlanmamıştı. Maebh bu kadar kolay yenileceklerine inanacak kadar aptal olamazdı.

Aeron uzun, sert bir an boyunca Yaprak'a, sonra da Nova'ya baktı. Düşünceler sessiz bakışlarında yarışıyor. Soruları olacaktı. Jasper Nova'nın Nero'yla olan ilişkisini duyunca cevap vermedi. Muhtemelen dikkatini vermemiş, onun yerine bir orduyu harekete geçirmek için çok az zamanları olduğu gerçeğine odaklanmıştı. Ama Aeron daha zekiydi. Leaf, Aeron'un sorularını cevaplayabilecek kadar uzun süre hayatta kalmaları için dua etti. Kral dörtnala uzaklaştığı anda genç bir ses yükseldi.

"Yani bu doğru mu?" En yakın geçidin arkasından iri yarı bir adam çıktı. Uzun boylu, sarı dağınık saçlı, altın gözlü ve kendini beğenmiş biriydi.

"Prens Aspen," diye selamladı Yaprak. Leaf onu son gördüğünde çocuk daha yeni yürümeye başlamıştı. Şimdi belki on üç yaşlarındaydı. Kulakları kürklüydü, yani muhtemelen babasına çekmişti ve bir kurda dönüşebiliyordu. Zırh gibi meydan okuyan bir ifade takınmıştı. "Ailen burada olduğunu biliyor mu? Burası güvenli değil."

Nova, Leaf'in elini sıktı ve kaşlarını kaldırdı. "O Jasper ve Ada'nın oğlu," diye açıkladı Leaf.

"Doğru olup olmadığını sordum," diye tekrarladı Aspen, Leaf'i rahatsız eden bir bakışla geçide bakarak. "Maebh Tarikat'ta mı?"

"Yolda, evet. Neden burada kimse bize inanmıyor?"

"Babam savaşın hâlâ Cornucopia'da olduğuna dair mesajlar aldı." Geçide bakarken gözleri büyüdü. "Eğer bu doğruysa, o zaman gidip yardım etmeliyim."

Yaprak gencin önünü kesti ve onu işlemeli yakasından yakaladı. Onu parlayan kale duvarlarına doğru çekti.

"Burada kalmalısın," dedi Yaprak.

Nova çok daha şefkatle, "Evet, *evlat*," diye ekledi. "Burada çok daha güvendesin. Annen seni bulamazsa endişelenir."

Ama Aspen çırpınarak ve kıvrılarak Yaprak'ın elinden kurtulmaya çalıştı. "Jasmine buraya mı geliyor?"

"Haze'nin kızı beni ilgilendirmez," diye yanıtladı Yaprak, sesi sertleşerek. Çocuğu bıraktı ve gitmesi için eliyle işaret etti. "Ve bunun için zamanımız yok. Seni zorlamadan önce git."

"Bana hiçbir şey yaptıramazsın."

"Aspen? Ben Nova. Jasmine'i az önce annesiyle birlikte evde gördüm. Muhtemelen tahliye portalından gelecektir." Nova, insan kuyruğunun devam ettiği en yakın geçidi işaret etti. "Yapabileceğin en iyi şey sırayı görebileceğin bir yer bulup onu beklemek."

Prens'in bakışları önce Nova'ya, sonra da onun parlayan Şeytan'la kutsanmış işaretlerine kaydı.

"Anneme benziyorsun," dedi ses tonunda gururlu bir ifadeyle.

"Evet," diye yanıtladı.

"Ve mananız lekeyi dengeleyebilir mi?"

Yaprak'ın midesi bulandı. Babasıyla yaptığı konuşmayı mı gözetliyordu?

Nova yavaşça, "Evet," diye cevap verdi.

Alarm çaldı. Çok geç kalan Yaprak gence doğru uzandı ama Aspen inatçı bir göz kırpmasıyla Nova'nın koluna dokundu ve sonra gözden kayboldu.

"Küçük pislik," diye mırıldandı.

"Nereye gitti?" Nova'nın paniği ona da bulaştı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen değildin, Çilli." Yaprak'ın sesi yumuşadı. "Çocuk babası gibi portal olabilir. Muhtemelen şu anda Tarikat'ta arkadaşını arıyordur."

"Ah." Omuzları çöktü.

"Hey," dedi yanağına dokunarak. "Bunların hiçbirisi değil. Bu gece zor geçecek. Tetikte olmak önemli. Boktan şeyler olacak. Bunun üzerinde durmamaya çalış ve devam et."

Kadın ona hayret ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Gerçekten değişmişsin."

"Aspen!" Ada'nın tiz sesi askerlerin ve atların gürültüsünü delip geçti.

"İşte!" Yaprak boştaki elini kaldırarak seslendi.

Sarışın kraliçe askerlerin etrafından koştu ve küçük setten kıyıya doğru tırmandı. Trix de çok geride değildi. Her iki kadın da kraliyet giysilerini çıkarmış ve daha az dikkat çekici bir şeyler giymişti. Ama ikisi de savaşa hazır değildi, Leaf bunu fark etti. Bu da ikisinin de gelmeyi planlamadığı anlamına geliyordu. Kaşlarını çatı. Alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları vardı ve Ada'nın iyileştirme becerileri rakipsizdi.

"Tarikat'a geçiş yaptı," diye açıkladı Leaf. "Jasmine'i bulamayınca kalmasını sağlamaya çalışmamızdan hoşlanmadı."

Ada sinirli bir ses çıkardı. "Lanet olsun. Bu çocuk benim ölümüm olacak."

Yaprak homurdandı.

"Merhaba," dedi Ada Nova'ya, kalçalarına dokunarak ve nefesini tutarak. "Sen Nova olmalısın."

Nova gergin bir gülümseme ve el salladı. Trix kumlu kıyıdaki setten aşağı yuvarlandı ve neredeyse Yaprak'a takılıyordu.

"Benim hatam," dedi kulaktan kulağa sırtarak. Kıvrık siyah saçları kuşlar için uygun bir yuva gibi görünüyordu. Yanakları kızarmış ve parlıyordu, elinde kendi icadı olan birkaç cam alet vardı. "Aeron bana senden bahsettikten sonra buraya kadar koştum, ben Trix. Ben... *lanet* olsun, yüzünde ne var senin?" Gözlerini büyüttü ve sonra özür diledi. "Yani, çok güzel görünüyorlar. Sadece daha önce hiç mavi, iyi kutsanmış çiller görmemiştim."

"Trix," diye nazikçe uyardı Yaprak. "Beş dakikamız var ve sonra geçitten geri döneceğiz."

Kadın irkildi. "Doğru ya! O zaman bunlara ihtiyacın olacak. Ayrıca merhaba, Nova. Merhaba dedim, değil mi?"

Nova'nın sinirleri Trix'in içten çağrısı karşısında eridi. "Sen yaptın."

"Harika." Cihazları Yaprak'a doğru itti. "Nova güçlendirebiliyorsa, kan iletişim büyülerini test etmeye değer. Eğer yakınlardaysa bunlar herkese haber vermemize yardımcı olabilir. Thorne, Rush ve Forrest'a birer tane ver. Aeron'da zaten bir tane var."

"İyi düşünmüşsün." Yaprak başını salladı.

Trix geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı. "Az önce bana iltifat mı ettin?"

Ada'nın kaşları alaycı bir ifadeyle kalktı. "Sanırım öyle yaptı."

Yaprak'ın bakışları kaşlarını çatarak karardı ve homurdandı: "Arkadaşlarına söyle de acele etsinler."

Nova İspanyolca olarak öfkesine dikkat etmesini fısıldadı. Diğer kadınlar aval aval ona baktı. İkisi de zekiydi -Trix zamanında bir dâhiydi. Parmağını Nova ve Leaf arasında salladı, dudakları konuşmak için aralandı ama herhangi bir soru ortaya çıkmadan önce Nova'yı geçide doğru çekti.

Onlara daha sonra cevap verecekti. Umarım.

CHapTer İLK ÜÇ

Nova'nın Yaprak'ın küstah tepkisine duyduğu öfke, On İki'lerin evinin önündeki çimenliğe adım attığında buharlaştı. Gerçeklik içine çöktü ve bu tür endişelerin artık saçma olduğunu fark etti. Askerler Her yerde, her türlü krallıktan, her türlü zırhın içinde. İnsanlar bağıırıyordu. Panik, korku ve heyecan atmosferi yoğunlaştırıyordu. Ama Nova dehşet hissediyordu.

"Sorun nedir?" Yaprak sordu, portallar arasında pozisyon aldıklarında sesi samimiydi.

"Ben sadece-" Bir yumru yuttu. "Birden aklıma geldi. Bu bir savaş." Adam onu inceledi. "Evet."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı. "Şimdiye kadar fark etmemiştim. Ölebiliriz. İnsanlar ölecek. I-" Elphyne'deki ilk günlerinden kalma kanlı görüntüler gözlerinin önünden geçti. Panik, mide bulantısı, çaresizlik. Göğsü sanki üzerine bir şey oturmuş gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu.

Yaprak'ın eli onun yüzünü kavradı. "Peki geçen sefer ne oldu?"

Kızın bakışlarını kendisiyle buluşmaya zorladı.

"Beni kurtardın," diye cevap verdi.

"Bu doğru." Kılıç nasırlı başparmağı kızın yanağını okşadı. "Bu senin için yeni olabilir ama benim için değil, kulağa ne kadar üzücü gelse de. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Ne zaman panik ve korkunun yükseldiğini hissedersen, aramızdaki bağı dinle ve nasıl hissettiğime konsantre ol. Nefes al, sonra ver. Güzel." Gözleri onunkileri aradı. "Benim olanı korurum Nova. Son nefesime kadar ve sonra biraz daha."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Sözlerinin ağırlığı omuzlarına sıcak bir battaniye gibi çöktü. Bir kıyameti, mutasyonu, deliliğin başlangıcını ve sonra da bir bakıma ölümü yaşamıştı... hepsi onunla birlikte olmak içindi. Dünyada yanında kendini güvende hissettiği biri varsa, o da oydu. Ve eğer bu şekilde ölüyorsa, en azından birlikte ölüyorlardı. Titreyen dudaklarının arasından gülümsedi ve "Umalım da iş o noktaya gelmesin" dedi.

Bakışlarını bir süre daha Nova'nın üzerinde tuttuktan sonra dikkatini gökyüzüne çevirdi, belki de bir saldırı işareti arıyordu. Nova hayatının aşkına hayranlıkla bakmak için bir an durdu. Söylediği gibi, aralarındaki bağa odaklandığında sadece onun kararlılığını hissediyordu. Portallar gecenin içinde çiçek açmış, sade yüzünde keskin bir ışık ve gölge kontrastına neden olmuştu. Etrafı gözden geçirirken her özelliği daha keskin görünüyordu. Uzun sarı saçları, kılıcının kullanılmayı beklediği sırtından aşağı sarkıyordu.

Kılıçla adamın yüzüne, özellikle de yüzündeki parlak ışıklar yüzünden neredeyse görünmez olan Muhafız gözyaşı damlasına baktı. Birlikte kalacakları konusunda ısrar edip duruyordu ama o bir savaşçıydı. Büyüsü kadar elleriyle de savaşması gerekecekti. Bir noktada, onu terk etmesinin sorun olmadığını söyleyen kişi o olmak zorunda kalabilirdi.

Bakışları adamın omuzlarının genişliğine, ceketinin dikişlerini zorlayan pazularına takıldı. Onun gücünü daha önce pek çok kez tecrübe etmişti. Yatak odasında onu ne kadar kolay idare ettiğini hatırlamak rahatlatıcıydı.

Yaprak ona yan yan baktı. "Bana böyle görüntüler göndermeye devam edersen konsantrasyonumu kaybedeceğim."

Yanakları kızardı. "Fark etmemiştim."

Kıkırdadı, gözleri yumuşadı, sonra kaşları birleşti ve başını kaldırıp baktı.

"Ne sürecektir?" diye havladı gece gökyüzüne.

Kulakları tırmalayan bir çığlık, yukarıda uçan her kimse onun cevabını çaldı. Yaprak'ın eli Nova'nın elinin etrafında kenetlendi ve sonra soğukkanlı, sakin bir kopuş onu sardı. Ardından gelen sessizlikte, "Buradalar!" diye bağırdı.

Gökyüzünden inen bir bomba Nova'nın önündeki toprağı ve çimenleri havaya uçurdu. Gözlerini siper ederek irkildi. Bu bir bomba değil, bir vampirdi -büyük bir vampir, Haze.

Sakin gözleri Leaf'inkilerle buluştu ve üç parmağını havaya kaldırdı. "Doğudan hava birimleri. İki tanesi batıdan. Bir diğeri de ormanda yaya olarak ilerliyor. İndi bir mantikoron kuyruğunun sallandığını gördü. Ayrıca yeraltında titreme olduğuna dair raporlar aldık -muhtemelen bir wyrm. Kış Sarayı'nda birkaç tane tutsağı vardı. Duyduğunuz o çığlık Demogorgon'un Tarikat'tan önce alana iniydi."

"Maebh ile mi?"

Haze'in çenesi sıkıştı. "Ve Prime." "O yaşıyor mu?"

Başını salladı. "Pek iyi görünmüyor. Canavar tarafından bir çuvalın içinde taşınmış ve... yaşlı görünüyor."

Nova'nın gözleri büyüdü. Bu, birinin onun manasını çaldığı anlamına mı geliyordu?

"Altı mı?" Yaprak sordu.

"Görünürde yok," diye Haze.

"Şerefsizler." Yaprak yüzünü ovaladı, sonra da sürekli asker akışının devam ettiği portallara baktı. "Doğru yöne gittiklerinden emin olun. Jasper nerede?"

"Portcullis'in yanında, sözünüz üzerine hazırım." "Aeron?"

"Yaya filosuyla birlikte batı noktası yakınlarında. Kargalar hava birlikleriyle birlikte, duvarın üzerinden geçmeye hazırlar."

"Bulut da mı?"

Haze tereddüt etti, sonra dedi ki, "Onu görmedim. Ama bu orada olmadığı anlamına gelmez."

"Bir şeylerin peşinde." Yaprak'ın kaşları düştü. "Bekle. Kargaların hazır olduğunu . Yani, her halükarda oraya mı gidiyorlar?"

Haze'in büyük omuzları omuz silkti. Bikkın görünüyordu. "Shade'e söyle onları idare etsin," diye önerdi Leaf. "Eğer tutamazsa onları hizaya sok, sonra siktir et. Bırakın kendilerini öldürsünler." "Peki."

"Kuzeye kim göz kulak oluyor? Zehirli ormanın Maebh'i uzak tutacağını düşünmek aptallık olur."

"Birini göndereceğim."

"Güzel." Leaf yerden Trix'in iletişim cihazlarından birini aldı ve Haze'e uzattı. "Bunu Forrest'a götür ve Aeron'da da bir tane olduğunu söyle. Sonra... Jasper'ın küçük boktan çocuğunu bul ve buraya gelmesini söyle. Bu ikinci seti babasına ver. Şansım yaver giderse onlarla iletişim kurabilir ve bu geçidi biraz daha açık tutabilirim."

"Aspen daha çocuk," diye homurdandı Haze. "Onu bu işe karıştırma."

Leaf, "Kızınızı aramak için buraya gizlice girecek kadar yaşlı," diye belirtti. "Ve Muhafızların yarısının kabul edildiklerinde olduklarından daha yaşlı."

Gerilim dolu bir sessizlik uzadı.

"Maebh seni arıyordu," dedi Haze, iletişim cihazına bakarken gözleri donuklaşmıştı.

"Ben mi?" Yaprak gerildi.

Haze durakladı, Nova'ya baktı ve sonra "Diğer sen" dedi.

"*Crimson aşkına*," diye küfretti Leaf, sonra da bu garip gönderme karşısında kendini tuttu. Haze'e, "Git, ben burada kalabildiğim kadar kalacağım. Maebh'i tanırıysam, dışarı çıkmazsam hemen saldırmayacaktır. Bizi rahatsız edecek kadar kanatlarımızdan saldıracaktır. Bu bize daha fazla asker için zaman kazandıracak. Patlamak üzere gibi bana bir mesaj iletin, ben de geleyim."

"Nova'yı Shade'le bırakabilirsin ya da-"

"Ben nereye o da oraya gider," diye hırladı Yaprak.

Haze'in derin sesi alçaldı. "O birden fazla kişi için değerli, Leaf."

"*D'arn* Leaf," diye düzeltti. "Ben sizin ekip liderinizim. Döngüde kalmak kızınızı buraya gönderin. Aspen'le ayrılmaz bir ikili olduklarını düşünürsek, o sizin kan bağınız olabilir. Eğer sizinle ve Jasper'la iletişim kurabilirsem, çabalarımızı koordine edebiliriz."

Haze'in dişleri hırıltıyla açıldı. Nova, Leaf'in tehditkâr dev tarafından nasıl dokunulmadan kaldığından emin değildi.

"Kızım çok küçük. Peaches ile kalıyor, evin içinde gözlerden uzakta."

"Aspen'le aynı yaşta."

Sanki ismi onu büyülemiş gibi, prens gölgelerin arasından çıktı. Gözleri geniş ve heyecandan parlıyordu.

Korkmadan hemen Haze'in yanına gitti. "Jasmine yardım etmek istiyor!"

Hayal kırıklığına uğrayan Haze'in bakışları sağa sola savruldu. "Jaz! Yavru kışını buraya getir."

Jasmine suçlu bir bakışla gölgelerin arasından çıktı ve uzun örgüsünü parmaklarının arasında döndürdü. Haze'in siyah saçlı kızı Aspen kadar uzundu. Bu ergenlik çaığında, narin yüz hatları ve uzun boyu garip bir şekilde çatışıyordu ama Nova büyümesini tamamladığında hem güzellik hem de güç açısından hesaba katılması gereken bir güç olacağını hayal ediyordu.

Haze sabırsızca burnundan nefes verdi. Konuşmak için ağzını açtı ama kızı ondan önce davrandı.

"Merak etme," dedi. "Annem nerede olduğumu biliyor. Bir sorun çıkarsa bodruma ineceğimize söz veriyoruz. Yaprak giderse burada kalacağız." Haze'in kaşları birbirine çarptı. Tekrar konuşmaya çalıştı ama Jasmine sırtı ve kolunu Aspen'in omzuna doladı. "Ve ayrılmayacağız."

Haze'in çenesi kapandı. Nova'ya yalvaran bir bakış attı. "Bir şey söyle."

Omuz silkti. "Tecrübelerime göre, çocukları ne kadar durdurmaya çalışırsanız, arkanızdan o kadar çok şey yapıyorlar."

"İyi," diye homurdandı Haze, sonra büyük, küt parmağını Aspen'in yüzüne doğrulttu ve sarışın irkilinceye kadar yakınına eğildi. "Eğer ona bir şey olursa seni suçlarım."

"Baba!"

Haze büyük deri kanatlarını açarak havalanmaya hazırlandı.

Yaprak, "Bu gece gölgene ihtiyacın olursa bizi bul," dedi.

Haze gittiğinde, Yaprak Nova'ya baktı. "İyi misin? Seni fazla yormuyorum değil mi?"

Nazikçe gülümsedi. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Güzel." Gece mavi gözlerini okyanus kadar karartmıştı. Parlayan portallar onlara yıldızlar veriyordu. Ama hiçbir şey içindeki çalkantılı düşünceleri gizleyemiyordu. "Bu sığınaktan er ya da geç ayrılmamız gerekebilir. Ben başka şeylere odaklanabileyim diye bir iletişim büyüğü kurmak için çocuklarla birlikte çalışır mısın?"

"Sanırım. Daha önce bu büyülerden birini yapmamıştım."

"Nasıl olduğunu bilirler. Biyolojik kan bağı olan herkes bilir. Sadece onlara göz kulak olmanı istiyorum."

"Anladım." Adrenalin onu tetikte tutuyordu. Leaf'in elini tuttu ama heyecanla kıpırdanan iki gence baktı. Leaf portallardan birine yaklaştı ve yakınındaki bir askerle konuşmaya başladı.

"Evet," dedi Nova gençlere. "İkiniz de benden çok daha cesursunuz."

Jasmine kızardı ama Aspen göğsünü kabarttı ve zoraki, derin bir ses tonuyla konuştu. "Bunu babama söyle."

"Senin burada olduğunu bilmiyor mu?" Nova sordu.

Bakışları genişledi ve ayaklarına baktı. "Annem de bilmiyor."

"Ah canım." Nova dudağına dokundu. "Onu diğer tarafta gördüm, endişeliydi. Ona burada olduğunu söyledim ama belki de önce onunla iletişime geçmelisin. Bekle, şu cam şeylerden birine mi ihtiyacı var?"

"Sadece suya yakın olması gerekiyor," diye yanıtladı Jasmine ve iletişim cihazını salladı. İki camın arasında sıkışmış su şırıldadı. Gözleri umutla doldu. "Sana dokunursak eskiden olduğu gibi mana kullanabileceğimiz doğru mu?"

Nova'nın aklına, hayatlarının çoğunu bu lekeden etkilenererek geçirmiş oldukları geldi. Onlara güven dolu olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi ve "Evet. Ve umarım bu geceden sonra hepiniz aynısını yapabileceksiniz. Pekâlâ, kim bana bu şeyi nasıl çalıştıracağımı söyleyebilir?" "Tıpayı çek," diye açıkladı Aspen, sesi yine derindi. Nova gülümsememeye çalıştı. "Sonra kanımızın bir kısmını suya bırakıyoruz ve temas kurmak istediğimiz aile üyesine odaklanıyoruz."

Nova, "Pekâlâ, önce sen gitsen iyi olur," dedi. "Ama bunu yaparken elimi tut."

Her şeyi aynı anda yapamayacağını anladığında Aspen'in kaşları birbirine çarptı. Cihazı bırakabilirdi ama sinirden donup kalmıştı. Jasmine kendi cihazını kolunun altına sıkıştırdı ve ardından Aspen'inkini aldı. Mantarı patlattı ve geri verdi. Tek eliyle hançerle parmağını delmeye çalıştığında gencin yüzünde bir başka sinirli ifade belirdi.

"Elini bırakmalı mıyım?" diye sordu Nova.

"Bu, büyüü ne zaman etkinleştirmeniz gerektiğine bağlı."

Jasmine yine imdadına yetişti ve sırtarak jilet gibi keskin dişlerini gösterdi.

Aspen kızararak parmağını dişine batırdı. Jasmine bir damla kanın mantardan geçip suya karışmasına yardım etti. Aspen cihaza konsantre olurken o da tıpayı taktı. Camın içinden mavi ışık parıldadı. Birkaç dakika sonra Yüce Kraliçe Ada'nın perişan yüzü belirdi. Nova Ada'ya orada olduğunu bildirmek için hızlıca el salladı, sonra ikisi konuşurken gözlerini kaçırdı.

Daha sonra Aspen'in Jasper'la iletişim kurmasına yardım ettiler ve Leaf onunla iletişim kurarken Nova da Jasmine'in Haze'le aynı şeyi yapmasına yardım etti. Her iki büyü de işe yaradığında, kendini oldukça işe yarar hissetti. Leaf'in iç sakinliği devam ediyordu. Her şey düşünüldüğünde, bu savaş o kadar da kötü değildi.

Ama sonra ayaklarının altındaki zemin titredi.

ÇAPTER KIRK DÖRT

Tir wyrm çimenlerin arasından fırlamadan saniyeler önce Leaf'in botlarının altındaki zemin titredi. Yirmi metrelik canavar üç metre genişliğindeydi ve sümüksü, parçalı bir gövdesi vardı. Yerçekimi onu aşağı çekene kadar yukarı doğru fırladı ve vücudunu çimenlikteki herhangi bir zavallı aptalın üzerine çarptı.

yol.

"O da neydi öyle!" Jasper'ın sesi yere düşen iletişim cihazından geliyordu.

Wyrmin çok kanatlı ağızı açıldı, zehirli tükürük düştüğü yerde cızırdadı ve canavar tam Yaprak'ın üzerine geldi. Gençleri geçidin arkasına itti, geçidi açık tuttuğu sürece onları koruyacağını biliyordu. Dişler aşağı inerken, seçeneklerini tarttı.

Reckoning'i kullan, Nova'yı *bırak*. Ama portallar kapanabilir. Çocuklar kolay hedef olur.

Tamam, sihir o zaman.

Manasındaki tahliye vanasını genişletti. Portallar, akışı bölüp yarısını koluna yönlendirene kadar parlak bir şekilde parladı. Sihirli su elinden canavarın açık boğazına doğru çağladı. Wyrmin selde boğuldu. Leaf'in serbest elinin bir hareketiyle akıntıyı buza dönüştürdü, maddeyi genişletti ve içeriden etine parçalar fırlattı. Wyrmin kasıldı, şişti ve sonra basınçtan patladı. Canavar safrası ve yağları geceye püskürdü.

Çıglıklar ve bağırışlar sıçramalara katıldı.

Birisi haykırdı. Yaprak omzunun üzerinden kontrol etti ama bağırın portalın arkasında hâlâ güvende olan gençler ya da vücudunu siper ederek eline yapışan arkadaşı değildi. Onun iri gözlü bakışlarıyla karşılaştı. "Yaralandın mı?"

Başını iki yana salladı.

Çenesi düştü ve kızın elini bıraktı. Wyrin'in yerdeki deliğinden başka bir şey gelmediğinden emin olduktan sonra, gençleri Helianthus Şehri'ne giden portallardan geçirdi ve sonra portalları kapattı. Askerlerin çoğu artık geçmişti. Ozon vızıltısı azaldığında Nova'ya, "Sanırım bu Maebh'in bardağı taşıran son damlası oldu," dedi.

"Onunla tanışma geldi, değil mi?"

Acımasızca başını salladı ve onu kendine doğru çekerek, kontrolünün yüzeyinde yüzen çaresizliği durduramadı. Nova'ya sakın kalacağına dair söz vermişti ama Maebh'in onu bu şekilde çağırması iyi olmamıştı, çünkü olan kesinlikle buydu. Wyrin doğruca ona doğru geldi.

Onun savaşı intikam üzerineydi. Bir şekilde sadakat aşılamayla başardı - ya da halkını onun için savaşmaya iten şey sadece terördü.

Peki Wyrin'i kim kontrol ediyordu? Bu düşünce kaşlarını çatı. Leke herkesi etkilemişti, Maebh'i bile. Ya şanslıydı ya da manayı kullanmanın bir yolunu bulmuştu. Ya da belki de son on yılını canavarı eski yöntemlerle, koku ve acıyla eğiterek geçirmişti. Belki de hepsinden biraz çünkü ordu gizli kalmayı başarmıştı.

Bu kampüsteki herkes şafağa kadar ölmüş olabilir.

Jasper oğlunu ve eşini terk ederdi. Haze de aynı şekilde. Clarke ve Rush hâlâ kızlarıyla Kristal Şehir'de yeniden bir araya gelmeyi umuyordu. Leaf'in başarısızlıklarının apaçık gerçekliği bu gece burada doruğa çıkmıştı. Ama oraya gidemezdi. Aklını keşke ve belki'lerle dolu o karanlık yere sokamıyordu. Tek yapabildiği Kuyu'nun bir amacı olduğuna ve kendisinin de bunun bir parçası olduğuna inanmaktı.

Aleksandra'nın mektubu ona inancını korumasını hatırlattı. Daha önce onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Şimdi de olmayacaktı.

Yani her şey Maebh'in kendini yeniden yaratmasına bağlıydı.

Yaprak başını eğdi ve dudaklarını Nova'nın kılere bastırdı. Kapalı göz kapaklarının ardında, anılarından biri canlandı. Onu öptü, ama onu değil. Bu Jackson Crimson'dı, lüks bir evde hasta ve şişkin kulaklı

Yatağa. Adamın parmakları kadıninkileri kavradı, kadın uzaklaşırken bırakmak istemedi. "Seni bulacağım" sözleri zihninde yankılanırken, halı kaplı koridorda duygularına boğularak yürüyordu.

Yaprak gözlerini açtı ve geri çekildi. Eğer onu kaybettiği günü düşünüyorsa, o zaman korkmaktan da öteydi. Yoksa kendini savaşmaya mı hazırlıyordu? Kardeşinin yarattığı kıyamet sırasında, Crimson ilacını bulmak için bilinmeyen bir tehlikenin içine girmişti. Göğsü yavaşlayan kalbine karşı daraldı ve atışları acı verdi.

Şu anda aptalca bir şey yapmayı düşünmese iyi olur.

Parlayan çilleri titredi ve gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek çillerin yeniden parlaması için yolu açtı.

"Çiller," diye mırıldandı ve başparmağını tekrar kaydırды. Aklına bir fikir geldi. "Anıları zihnime itebilirsin."

Şaşkınlık kaşlarını gerdi. "Nereye varmaya çalışıyorsun, *Papı*?" "Ya o anıyı Maebh'in aklına sokabilirsen?"

diye sordu. "Aleksandra ona kızlarından bahsetse inanmayabilirdi ama anıyı kendi gözleriyle görse belki inanırdı."

Maebh umursamayacak kadar deli olmasaydı. Ama daha önce de açıkladığı gibi, saplantının tek bir çıkış noktası vardı. Çocuğunu kaybetmek Unseelie Kraliçesi'nin deliliğinin sebebiydi. Tarikat kapılarından ne kadar uzakta durduğuna bağlı olarak, Nova ona mazgallardan ulaşabilirdi. Başka kimse zarar görmeden bu iş bitebilirdi.

"Deneyebilirim. Bana yardım etmen gerekebilir." Nova'nın kaşları ortadan kalktı. "Ama ancak beni kanlı canlı görürse inanacaktır. O zaman beni anılardaki kadın olarak tanıyacaktı."

"Haklısın." *Lanet olsun*. Bu, Nova'yı da tehlikeye atmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, Maebh'in Nova'nın yüzünü görebileceği kadar yaklaşımları gerekiyordu.

Kendisi için çok şey ifade eden anılarını kaybetmiş gibi görünen Aleksandra'nın aksine Maebh onlara bir mengene gibi tutunmuştu. Bu hamle uzak bir ihtimaldi ama ellerinde olan tek şeydi.

"Denemek zorundayız." Nova'nın elini sıktı. "Ama seni tehlikeye atmayacağım."

Çenesi gerildi ve gözleri sertleşti. "Kardeşimin hatalarını halının altına süpürmeyeceğim. Onları çok uzun süre görmezden geldim. Ve bu çocuk benim ailem, değil mi? Onu bu kadere terk edemem."

"O artık kesinlikle bir çocuk değil. Cloud onun da babası kadar zalim ve kaçık olduğunu düşünüyor."

"Ya sen?"

"Bilmiyorum. Şu anda önemli olan tek şey Maebh'in hayatta olduğuna inanması."

"Tamam o zaman. *Vamanos*. Cesaretimi kaybetmeden önce."

Ön kapılara doğru koşarlarken Leaf sol eliyle onun elini, sağ eliyle de *Hesaplaşma*'nın elini tuttu. Oraya vardıklarında Jasper ve askerleri Leaf'in kapıları açmasını engellemeye çalıştı.

"Oraya gidemezsin!" Jasper ona deliymiş gibi baktı. "Onun istediği de bu. Belli ki bu bir tuzak."

"Bir planım var," diye karşılık verdi.

"Tabii ki biliyorsun." Jasper'ın ifadesi karardı. "Senin her zaman bir planın vardır. Arada bir paylaşılsaydın, bu karmaşanın içinde olmazdık. İyi demek, seni ölümüne terk etmek istiyorum. Mithras beni kafese tıktığında bana gösterdiğin saygının aynısı."

Leaf gerçek karşısında irkildi. Nova'dan önce, fae politikasından uzak durmanın en büyük destekçisiydi ve Mithras'ın doğurduğu her piçi öldürmesinin Tarikat'la hiçbir ilgisi yoktu. Teknik olarak, Maebh'in Aleksandra'yla olan kan davasının da Tarikat'la hiçbir ilgisi yoktu.

Ama artık Leaf tarafsız kalmak diye bir şey olmadığını biliyordu. Her eylemi önemseydiği insanları ya da Kuyu'nun bütünlüğünü etkiliyordu.

Leaf, Jasper kaybolduğunda Başbakan'ın onu aramamasına yönelik direktifini desteklemişti. Ancak Jasper'ın kaderinde Seelie Yüce Kralı olmak ve Kuyu tarafından kutsanmış bir birliktelikle çiftleşmek olduğu ortaya çıktı. Thorne'un onu kurtarması Kuyu'nun hayatta kalması için en az bu savaş kadar önemliydi. Aleksandra bu kehanetin ortaya çıkmasına yardımcı olmak için satranç taşlarını yerinden oynatmıştı ama bazen Leaf bunu bilerek mi yaptığını yoksa Leaf'in kendi sorumluluğunu görmezden mi geldiğini merak ediyordu. Kader yine de Jasper'ı buldu. Bir yol daha kolay, diğeri daha acı vericiydi.

Özür dilemek için ağzını açtı ama Jasper ona yatıştırıcı bir bakış attı ve hâlâ aktif olan iletişim cihazını kaldırdı, sulu yüzey oğlunun bulanık yüzünü gösteriyordu. "Aspen bana onun hayatını kurtardığını söyledi. Bana itaat etmedi ve Tarikat'a portal açtı. Onu görmezden ama onun ve Jasmine'in işine yarayacak bir şey bulmuşsun. Dikkatlerini dağıtarak beladan uzak durmalarını sağladın ve sonra onları güvenli bir yere götürüp portalları kapattın." Kurnaz bakışları Nova'ya, sonra tekrar Yaprak'a döndü. "Tarikat'ı kuran Crimson bunu yapmazdı. O dışarıdaki kadın gibiydi-" Kapıları işaret etti. "Henüz delirmemiş olsa bile tek bir şeye takıntılıydı. Bu yüzden, eğer planınızın en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyorsanız, size güveniyorum. Bize ne yapacağımızı söyle."

Leaf ona daha iyisini yapabilirdi. "Onun yerine planı paylaşacağım."

Jasper'ın kaşları kalktı. Kapıların ötesinden gelen çığlıklar Leaf'in nabzını hızlandırdı. Maebh tekrar dikişlerini önce fazla zamanları yoktu. Şafak yıldırım hızıyla yaklaşıyordu. Seelie'nin bir gece fae ordusuyla karşılaştığında güneşi beklemesi stratejik açıdan mantıklıydı. Ama güneş rakiplerini zayıflatsa da, onları çaresiz de bırakıyordu. Ve çaresiz bir düşman Leaf'in karşılaşmak isteyeceği biri değildi.

ÇAPTER KIRK BEŞ

M Tarikat duvarlarının dışındaki zehirli ağaçlarda sabah kuşları cıvıldıyordu. Güneş doğmadan önce kum saatini belki iki kez çevirmeleri gerekiyordu. Yaprak, Jasper'a ne yapmak istediğini çabucak özetledi

nedenini de içerecek şekilde.

"Peki ya boka dönerse?" Jasper sordu.

"O zaman onu bir şekilde durdurmak için elimizden geleni yaparız." Yaprak omuz silkti. "İş o noktaya gelirse, en iyisi askerleriniz savaşa katılmadan önce ham gücümle bir atış yapayım - tabii kayıplara katılmak istemiyorlarsa."

Jasper kollarını kavuşturmuş, dikkatle Yaprak'a bakıyordu. "Ormandaki ordu hakkında bir şeyler duydum. Etin kemikten ayrıldığını söylediler."

"Doğru," diye itiraf etti Yaprak, ama böyle bir niyeti olmadığını söylemedi. Kralı endişelendirmeye gerek yoktu. "Bir ham güç dalgası Nova'yı buraya, duvara geri getirmem için bana zaman kazandırır, sonra da hangi Muhafızları ya da İyi Kutsanmış kadınları önce kullanacağımızı koordine edebiliriz."

"Siz Muhafızları kim yönetiyor?"

Sözleri havada asılı kaldı. Başka bir deyişle, Yaprak ölürse kimin liderlik edeceğini kastediyordu. Kaşlarını çattı ve duvarları koruyan ve havada asılı duran Muhafızlara baktı, yaylara takılı metal okları hedeflerken kanatları çarpıyordu. Sırayı taradı. Shade ve daha aşağıdaki kargalardan biri, başları birbirine yakın, sohbet ediyorlardı. Bulut değildi.

Duvarda Rush ve Thorne muhafızların arkasında sinsice ilerliyordu. Caraway'in iri gövdesi ve belirgin boynuzlarının silüeti

başka bir duvar boyunca. Leaf bakışlarını Jasper'a çevirdi ve "Shade Konsey'de kalan tek güvenilir Muhafız" dedi.

Jasper başıyla onayladıktan sonra askerlerine yol açmalarını işaret etti. Omurgasını dik ve iradesini çelik gibi tutan Leaf, sevdiği tek kadını da yanına alarak olası bir ölüme doğru ilerledi.

Tarikat'ın büyük ahşap kapıları bir gıcırtyla açıldı ve içeri adım attılar. Siper perdesindeki Muhafızlar oklarını Leaf ve Nova'nın önüne doğrultarak saldıran herkesi öldürülecekleri konusunda uyardılar. Duvarların üzerinde, kanatlı Muhafızlar da aynı şeyi yapmaya hazırlanıyordu.

Tarikat'ın sağında, solunda ve arkasında, zehirli bir orman kampüsü davetsiz misafirlerden koruyordu. Ancak ilerideki alan geniş, açık ve savaş için mükemmel bir muharebe alanıydı.

Birkaç yüz metre ötede bekleyen askerlerin arasında Maebh'i fark etmek zor olmadı. Kaslı orkların omuzlarına yaslanmış on ayak genişliğindeki bir sedyenin üzerinde ihtişamla duruyordu. Diğer kraliçeler güvenli bir mesafede kalabilirdi. Maebh değil. Yüksekteydi, açıktaydı ve bir hedefti.

Leaf'in onun ruhsal durumu hakkında bilmesi gereken tek şey buydu; çoktan kazandığını düşünüyordu. Yenilmez olduğunu düşünüyordu. Gerçeklikle bağı kopmuştu. Leaf'in güç patlaması çöpün altında sinsice dolaşan demogorgonu öldüremeyebilirdi ama Maebh'i ve ordusunun büyük bir kısmını öldürebilirdi. İlk hattın arkasındaki gölgelerde saklanan yüzlerce -belki de binlerce- asker olmasa bunun bir anlamı olabilirdi.

Demogorgon eskiden Neron'un sağ koluydu, Bones. Dokunaçlı kanatları telaş içinde çırpınıyordu. Rüzgâr Maebh'in koyu renk işlemeli elbisesini bir çılgınlığa sürükledi. Nova'yı ileriye doğru yönlendirirken peçe olmadığını fark etti. Kış Sarayı'ndan gelen raporlara göre Maebh o kadar yaşlı ve yıpranmıştı ki örtünmek zorundaydı. Ama Nova'yla birlikte tarlaya yaklaştıkça bu haberlerin abartılı olduğunu ya da Maebh'in tıpkı Neron'un yaptığı gibi zamanı geri döndürmenin bir yolunu bulduğunu anladı.

Leaf'in bakışları Maebh'in ayaklarının dibindeki solmuş baykuş şekil değiştirene kaydı. Indigo haklıydı, o yaşlanmıştı. Aleksandra başını kaldırdı, bakışları Leaf'inkilerle çarpıştı ve duygularla doldu. Kadının rahatlaması onu şaşırtmıştı.

Prime'ı kaderine terk etmişti. Birkaç dakika önce Jasper ona Nova'yla tanışmadan önce pek de merhamet örneği olmadığını hatırlatmıştı. Daha fazlasını öğrenmesi için önünde uzun bir yol varmış gibi görünüyordu.

Leaf ve Nova yolun yarısına geldiklerinde, botları çimenleri, devedikenlerini ve karahindibaları ezerken demogorgon sustu. Çok geçmeden hayvanların, kanın ve terin mazmatik kokusu eviyle özdeşleştirdiği o güzelim buketi bozacaktı. Öldürme işi bittikten ve son insan yavrusu da öldükten çok sonra bile, savaş bir yerle ilgili güzel olan her şeyi silip süpürüyordu.

"Nihayet sonuyla yüzleşmeye geliyor," diye hırladı Maebh, sesi boğuk bir törpüydü. Kırmızı savaş boyası yüzünü burnundan alınına kadar kaplamıştı. Kırmızı kurdeleler, afro saçlarını yüzünden kazınmış sert rulolar halinde büküyordu. Tepede bir taç gibi birbirine dolanıyor, sonra da sırtından aşağıya sarkıyordu. Bu gece vampir kanatları yoktu ama bu alışılmadık bir durum değildi. Zaten onlarla nadiren görülürdü. Arkasında gölgeler dalgalanıyordu. Asker üstüne asker. Redcap goblinlerinden orklara, trollere, elflere ve vampirlere kadar her türden asker. Ayırt edilemeyecek kadar çok sayıda fae onun sancağı altında toplanmıştı.

Dünyayı sarsan bir kükreme Yaprak'ın kollarındaki tüyleri kaldırdı. Bir gölge ayın önünü kapattı. Demogorgon'un yerde olduğunu bilen Leaf'in nabızı hızlandı ve yukarı baktı. Drakonik kanatları ve akrep kuyruğu olan aslansı bir canavar Maebh'in üzerinde daireler çiziyordu.

Yaratık ele geçirilmesi zor, mana çarpık bir canavardı. Halkı nadiren rahatsız ederdi ve yaşam alanı çoğu kişi için bir gizemdi. Nehir boyunca uzanan Unseelie savaş kampındaki o kafesler şimdi anlam kazanmıştı. Canavar avlıyorlardı, özellikle de bu canavarı. Manticore'un zehirli kuyruğu en korkutucu kısmı değildi; asıl korkutucu olan o dönebilen, insana benzeyen kafasının içindeki zekâydı.

Nova'nın nefesi kesildi ve aralarındaki bağdan korku aktı. Kendini sakın kalmaya zorladı ve onun elini sıktı. Gökyüzünü taramaya devam etti ve biraz rahatladı.

Maebh'in bir manticore'u vardı ama Sluagh'ı yoktu. En azından henüz. Bu da Leaf ham gücüyle kraliçeyi öldürmeyi başarır ve ordusu saldırmaya devam ederse önceliğin canavarlara verileceği anlamına geliyordu. Forrest'in yeteneği zihinden zihine hayvan kontrolüydü. Eğer Leaf

Maebh'in bu savaşı durdurması ve yıkıcı bir vuruş yapamaması halinde elfi duvara çağıracaktı. Belki de Nova'nın güçlendirmesiyle Forrest, Maebh'in canavarlarından birini çok fazla zarar görmeden kontrol edebilirdi.

Eğer bu başarısız olursa, sırada Melody'nin sesi vardı. Leaf'in aklına başka taktikler de geldi. Yeterince olasılığı olduğuna kanaat getirdikten sonra onları bir kenara bıraktı ve acil tehdide odaklandı. Demogorgon, Leaf ve Nova yirmi metrelik işarete yaklaşırken hırladı ve durdu.

Yaprak Maebh'e, "Hadi bunu konuşalım," diye bağırdı. "Eskiden arkadaştık. Fae kanı dökülmesini önleyecek bir çözüm mutlaka vardır."

Maebh kıkırdadı. "Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Ben Crimson'la arkadaşım, seninle değil. Sen sadece o elfin bir kabuğu ve onun bir kuklasısın. Seni buraya çağırdım çünkü bunu üçümüz başlattık. Sonunda da birlikte olmamız uygun olur."

Aleksandra'nın kafasına bir çizme geçirip tekmelediğinde, beyaz lüleler ve hırpalanmış kanatlar dökülürken, askerlerinin üzerinde bir hoşnutsuzluk dalgası dolaştı. Bu Prime'a yapılan muameleden değil, kraliçelerinin intihara meyilli açıklamasından kaynaklanıyordu. Görünüşe göre onlara şan ve zenginlik gibi başka bir şey vaat etmiş olabilirdi. Bir tür ölüm anlaşmasının parçası olmak için değil. Generallerinden biri birkaç adım öteden yan gözle baktı. Belki de Leaf kraliçeyi öldürürse ordu geri çekilirdi.

Maebh onu tekrar tekmelediğinde kalbi, zayıf bedenini korumak için kamburlaşan liderini çekiştirdi.

"Savaşmamıza gerek yok," diye bağırdı Yaprak, tekrar deneyerek. "Nero'nun istediği de bu. Onu Niles Morales olarak tanısanız daha iyi olur."

Maebh'in bakışları ona kaydı. Çılgınlığın içinde kafa karışıklığı uçuşuyordu. Sadece bir anlığına, sonra kayboldu. Bir yerlerden vızıltı sesleri geliyordu.

"Yanılıyorsun," diye çıkıştı. "Bu bir dövüş değil. Bu bir yok etme."

Kraliçenin arkasında hayalet yüzler belirdi. Bir, iki, üç... her birinin sol gözünün altında mavi parıltılı bir gözyaşı damlası olan, kanatları parçalanmış altı güzel erkek. Legion'un soğuk, gece yarısı gözleri Leaf'inkilerle buluştu.

Bu da planının bir parçası olsa iyi olur. Leaf düşüncesini Legion'a gönderdi.

Cevap yok. Altılı'nın her biri boş bir ifadeyle Yaprak'a baktı. Maebh onları yine mi kontrol ediyordu? Yoksa taraf mı değiştiriyorlardı? Hiç Tarikat'ın tarafında olmuşlar mıydı?

Leaf'in arkasında, Tarikat'tan biri "Hainler!" diye bağırdı.

Maebh'in siyah lekeli dudakları kıvrıldı ve aniden, bağırarak asker sanki görünmez parmaklar boğazını sıkmış gibi boğuldu. Leaf'in kalbi boğazına kaçtı. Emrys'in kafatası derisinin altında aydınlanmış ve solgun tenini yer yer canlı bir hale getirmişti. Wraith formu, Legion'ın bir zamanlar Leaf'e saldırdığı gibi o askere saldırıyor olmalıydı.

Leaf ne olduğunu anladıktan birkaç dakika sonra kaos patlak verdi. Maebh elini kaldırdı ve ileri atıldı. Her iki taraftan da savaş çığlıkları geceyi yırttı. Askerler sahaya hücum ederken yer titredi. Leaf Nova'yı göğsüne bastırdı ve *Reckoning*'i kaldırdı. Kendini mana ile doldurarak ham güç dalgasını serbest bırakmaya hazırlandı ama Kovan'ın sesi zihninde patladı: *BEKLE*.

Altı Sluagh da tereddüt ederken şeytani bakışlarını Yaprak'a çevirdi. Gücünü dizginleme çabasıyla elleri titredi. Çenesini sıkı ve *"Açıklamak için saniyeleriniz var"* diye karşılık verdi.

Saniyeler sonra Leaf'in fırsatı kaçtı. Eğer ikna edilemezse, kraliçe ölmek zorundaydı.

Yanlış değerlendirmişiz, itiraf ettiler. Vahşi Av aracılığıyla bizi kontrol ediyor. Anıyı şimdi paylaşın, biz de onun zihnine yönlendirmesine yardımcı olalım.

Nova dönüp geniş gözlerle Yaprak'a baktı. "Hafızamı paylaşmamı istiyorlar."

"Ben de duydum." O değerli saniyeler buharlaştı. Askerler gölgelerden fırladı, saldırırken yüzleri hiddetliydi. Leaf, *Reckoning*'i yere sapladı ve gücü serbest bıraktı. Görünmez bir dalga dışarıya doğru yayıldı, toprağı kavurdu ve deriyi etten ve kemikten ayırdı.

Önünde, gücünün Maebh'in çöpüne doğru bir kanal açtığı bir oluk açıldı. Maebh'in şok olmuş yüzü, çoktan Kozmik Kuyu'ya doğru yola çıkmış olan askerlerinin gökyüzüne süzölen manabazlerinden parıldıyordu.

Leaf büyüsuyle askerlerin büyük bir kısmını hedef almıştı - belki yüz kadar. Ama geri çekilmiş, sadece yakın menzili içindekileri öldürmüştü. Bu bir uyarıydı. Maebh'e güçsüz olmadıklarının bir göstergesiydi. Nazikçe aşağı inmeyeceklerdi.

Reckoning'i yerden çekerek ve Nova'yı ön kolundan tutarak cesetlerin üzerinden geçti ve Maebh'e doğru ilerledi.

ÇAPTER KIRK ALTI

N Ova çok korkmuştu ama bunu belli etmediği için kendisiyle gurur duyuyordu. En azından dışa vurmadığı için. Leaf'in yarattığı cesetlerden kaçan parlak ışık topları onu kör etti. Ötesinde ışık, savaş sesleri devam ediyordu. Fae'ler onun ve Leaf'in iki yanında birbirlerini parçalıyordu. Sert vücudunun sabit sıcaklığı onu ileriye doğru itiyordu ve ona güvenmek zorundaydı. Aralarındaki bağdan yayılan güvene odaklanmak zorundaydı. *Ona güvenmeliydi. Ona güven, deyip* duruyordu kendine. Onu güvende tutacaktı. Tek yapması gereken, iyi bir küçük eş gibi kendisine söyleneni yapmaktı.

Uzun zaman önce söylediği sözleri hatırlayınca neredeyse histerik bir kahkaha atacaktı. O zamanlar bu sözlerinden dolayı ondan nefret etmişti ama şu an için daha doğru sözler söylenemezdi.

Yaprak ayağını yere vurdu ve ardından kılıcını ileri itti. Elinden çıkan devasa güçteki bir rüzgâr yollarındaki manabezi uçurarak sarhoş edici enerji toplarından kaçınmalarına yardımcı oldu. Toz dağıldığında, yarık çeneli kâbus gibi bir yaratık birkaç metre ötede onları bekliyordu. Eti Yaprak'ın patlamasıyla parçalanmış ama şimdi tekrar bir araya gelmişti. Salyaları akıyor ve yeri eşeliyordu.

"Aman Tanrım." Nova'nın kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Uzaktan o kadar da korkutucu görünmüyordu. "O da ne?"

"Demogorgon. Eskiden insandı," diye homurdandı Leaf kulağının dibinde. "Maebh onu ele geçirmeden önce ikizinin sağ koluydu."

Sağdan bir gölge saldırdı. Leaf kılıcıyla onu engelledi, çelik ile tırtıklı kemik kılıç çarpıştı. Leaf ileri atıldı ve kılıcını bir şeye sapladı; Nova da onunla birlikte çekildi. O anın ötesinde bir şey göremiyordu ama kılıcın ete çarpıp kemikle buluştuğunu duyabiliyordu. Ardından ıslak bir çıtırtı, fışkıran kan ve şaşkınlık dolu bir erkek homurtusu geldi.

Yaprak dengelerini düzeltti ve Nova'yı çöp yığınının dibine çekti. Yukarıda, cılız platformun üzerinde, fae kraliçesi ve altı güzel canavarı onlara bakıyordu. Leaf'in son güç patlaması saçlarını havaya dikmiş, yüzlerini rüzgârda yanmış gibi lekeli bırakmıştı. Ama başka bir hasar yoktu. Kan ve iç organlar oyma ahşap altlığa ve onu tutan orklara sıçramıştı. Nova dehşetle bazılarının etlerinin olmadığını fark etti. Çenelerdeki deliklerden kemik ve tendon şeritleri sarkıyordu. Bir ork cansız bir şekilde yere yığılırken sedye dengesiz bir şekilde sallandı.

Omurgaları aniden sertleşti ve altlık düzeline kadar onları doğal olmayan bir güçle doldurdu. Maebh kendini dengede tutmaya çalışmakla meşguldü. Ne kadar güçlü bir kraliçe olmuş olmalıydı.

"Büyü kullanamayacak kadar meşguller," diye mırıldandı Yaprak, neredeyse kendi kendine. "Bir süre önce üzerlerine zorlayıcı bir geas yerleştirmiş olmalılar. Aksi takdirde bu hasarla düşerlerdi."

"Hepiniz ne yapıyorsunuz?" Maebh ordusuna bağırdı. "Saldırın!"

Savaş sesleri yeniden yükseldi. Şimdi ayaklarının üzerinde sabit duruyordu,

Maebh'in bakışları Nova'nın yüzüne ve iki kez baktı.

Şimdi yap, diye bağırdı Nova'nın zihnindeki sesler. *Anıyı paylaş yoksa onu öldürürüz.*

"Ne-ne?" diye mırıldandı, bunu kimin söylediğini merak ediyordu ama sonra kraliçenin arkasında duran Altılı'yı hatırladı. Geniş, mürekkep gibi gözlerle ona bakıyorlardı. "Anıyı paylaşmamı istiyorlar," diye tekrarladı Nova Leaf'e, ölmekte olanların çığlıkları arasında kendini zorlukla duyabiliyordu.

Yaprak'ın nefesi kulağında sıcaktı. "Eğer sana bir seçenek sunuyorsa, hâlâ bizimle olmalılar. Aksi takdirde, hafızanı zihninden söküp alırlar." Yumruğunu savurdu ve iki metre ötede, saldırmak üzere olan üç asker görünmeyen bir büyüyle sarsıldı. Güce karşı zorlanarak ilerlemeye devam ettiler, ama sonra Leaf bir

Elinden bir yangın hortumu gibi su fışkırttı. "Yap ," diye homurdandı sis perdesinin arkasından. "Hâlâ konsantre olabiliyorken."

Cesaretini toplayan Nova kraliçeye odaklandı. Hafızasını canlandırdı. Leaf'in ön kolunu göğüs kafesinde kavrayarak gözlerini kapattı ve eşinin onu güvende tutacağına inandı.

Sonra hayatının en kötü gününü yeniden yaşadı.

"Her zaman yapacağımı söylediğim şeyi YAPTIM." Nil'in duygusuz gözleri sözleriyle çelişiyordu. "Seni yendim. Seni her zaman yeneceğim."

Nova, "Yarıştığımızı fark etmemiştim," diye cevap verdi.

"Doğduğumuzdan beri yarışıyoruz." Dudağı kıvrıldı. "Anne karnında, ebeveynlerimizin sevgisi için, okulda, arkadaşlıkta. Sen hep kazanmış göründün. Ama ben uzun bir oyun oynadım, Nova."

Kimdi bu adam?

"Biliyorsun..." Sanki bu konuşma onu sıkışmış gibi iç geçirdi. "Buraya yarım kalan işleri tamamlamak için geldim. Hayatta olup da her şeyi bilen tek kişi sensin. En büyük satranç rakibimin sen olduğunu sanıyordum ama şimdi görüyorum ki bir güvercinle oynuyordum. Geriye dönüp , seni gözümde fazla büyüttüm. Seni kullanmak başka bir biyolojik enerji kaynağı yaratmaktan daha kolay olurdu ama..." Bir iç çekiş daha. "Her şey daha iyiye gitti diyelim."

Mutfaktan çıktı.

"Buraya gel ve kendini açıkla," diye bağırdı. "Niles!"

Ama ön kapıya doğru yürüdü, salondaki aile resimlerinin yanından durmadan geçti. Ön kapıyı açtı, yağmura attı ve yüzünde güneş parlıyormuş gibi yaklaşan fırtınaya baktı.

"Bu ismin kulağa hep zayıf geldiğini düşünmüşümdür," dedi, ses tonundan tiksinti sızıyordu. "Sana güzel, güçlü bir isim vermişler. Nova. Patlayan bir yıldız gibi. Eskiden buna kafayı takardım. Neden? Neden olasılıkları bana karşı yığdılar? Sonra fark ettim ki... bir süpernovanın diğer yüzü, ardında yarattığı kara deliktir - Boşluk."

Karanlık bakışlarını Nova'ya kaydırđı ve sanki kalbinin üzerine bir şeytan filmi inmiş gibi titreyene kadar baktı. Nova gözlerini ona dikti, aralarında zıplayan duyguya baktı. Aralarında her zaman bir ikiz bağı vardı, her zaman diğ erinin ne hissettiğini ya da nerede olduğunu hissederlerdi. Ama bu kötölük, bu yeniydi.

Hayır... yeni de ğ il. Sadece gizlenmemiş.

Gözlerinde hiç ş aka yoktu. Espri yoktu. Gerçek Niles buydu ve haklıydı. Onun satranç taşlarını deviren bir güvercin olabilirdi, oynadıkları oyunu bile anlamamış tı. Ama her zaman onun iyi bir şey yapmayacağını hissetmiş ti. İç güdülerine güvenmeliydi. Onu kadar cesur olmalıydı.

Çenesini kaldırdı ve "Annem ve babam senin bu hale gelmeden utanırlardı" dedi.

"Ş anslısın o zaman, de ğ il mi?" Bakışları acımasızlaşt ı. "İkisi de aynı anda öldüğü için şanslıyız."

O uzaklaşırken paravan kapı ç ınladı ve pahalı mokasenleri taş verandadaki su birikintilerine ç arptı. Kalbi boğ azında, onun peşinden gitti. Öfkeliydi.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu ama onu harekete geçiren mantığı de ğ ildi. Duygu ve öfke onu ileri itti, eli kapıda, ayakları dışarıda ve yağmurun içindeydi.

Genç bir kızın sesi Nova'yı oldu ğ u durdurdu.

"Baba!"

İkiz kardeşi evlerinin önünde park etmiş bir arabaya yaklaşırken yaşadığı ş ok onu sarsmış tı. Arka kapı açıldı ve genç bir kız dışarı fırlayarak Niles'a doğru koşmaya başladı. Belki de onlu yaşlarının başındaydı, teni Niles ve Nova'ya benziyordu ama saçları... saçları yer yer kıvrımlı, yer yer düz bir dokuya sahipti. Bu onun coş kulu kişiliğiyle uyumlu görünüyordu.

Kollarını iki yana açarak Nil'in kollarına atıldı. Nova kaygan sundurma korkuluklarını kavradı. Yağmur yüzüne vuruyordu.

"Beni ıslatıyorsun Aurora," diye homurdandı Niles. "Arabaya geri dön."

Kız mız mızlandı ama adam onu bedeninden ayırıp arabaya ittiğinde Nova içeride iki kadın gördü. İkisi de

Afrika kökenli Amerikalılar genç kızı sarıp sarmalayarak sevgi yağmuruna tuttular. Kadınlardan biri sürücü koltuğuna kayan Niles'a ters ters baktı. Diğer ise yağmura karışan kızının gözündeki bir damla yaşı sildi.

"Bu kadar acımasız olmak zorunda mıydın?" Keskin sesi açık pencereden dışarı taştı. "Seni özledi. Hepsi bu."

Diğeri sitemle ekledi: "Bugünlerde sana ne oldu böyle?"

Niles kontak anahtarını çevirirken Nova'ya kendini beğenmiş bir bakış gönderdi. Saf, şeytani bir zaferdi bu. Araba geri geri giderek garaj yolundan çıktı ama uzaklaşmadan önce ilk kadın dönüp Nova'ya şaşkın bir bakış attı. Sanki o da Nova'nın varlığından habersizdi ama aile olduklarını fark etmişti... çocuk onları birbirine bağlıyordu.

Savaşın gürültüsünün üzerinde AGONIZE BİR ÇIĞLIK yükseldi. Nova'nın gözleri açıldı ve Maebh'e kilitlendi, dizlerinin üzerine sendeleyerek çökmüştü, ağzı geniş bir O şeklini almıştı. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordu ve Sluagh'ın parçalanmış kanatlarından birini kavradı, belki de sessiz bir komut gönderiyordu. Ama kanat yanıt vermeyince diğer eliyle Prime'a uzandı. Aleksandra'nın boğumlu, titrek eli onunkiyile buluştu ve acısını kabul ederek sıktı... belki de affederek. Maebh kan çanağına dönmüş, kırmızı çerçeveli gözlerini Nova'ya çevirdi ve kısık sesle, "Bunu bana neden gösterdin?" diye bağırdı.

"Çünkü merdivenlerdeki kadın benim," diye cevap verdi Nova, sesinin sabit kalmasından gurur duyarak. "Beni o gün verandadan tanıyor olmalısınız. Niles benim ikizim. O artık Nero olarak biliniyor - Kristal Şehir'in başkanı ve eski dünyayı yok eden adam. Arabadaki genç kız, bana onun Kristal Şehir'de yaşadığını söylediler. Sana daha fazla anı gösterebilirim. Leaf onu gördüğü zamanki anılarını paylaşabilir."

"Hayır!" Maebh başını tuttu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bu yalanları istemiyorum."

"O yaşıyor!" Yaprak onayladı, sesi Nova'nınki kadar kararlıydı. "Niles ikinize de yalan söyledi. İkinizi de kullandı. İkinizi de kullandı."

bir çocuk sahibi oldu ve sonra onu çaldı çünkü biyolojik bir kız çocuğu, delirmeden onun manasından beslenebileceği anlamına geliyordu. Crimson'ın sana ona ihanet eden bir arkadaşından bahsettiğini hatırlıyorsundur. Bir komşu, en büyük aşkının ikizi. Bu o, Crimson'ın, *benim Estrella'm.*"

"Yalan söylüyorsun!" Maebh başını sallayarak bağırdı. "Aurora öldü!"

Demogorgon kraliçesini korumak için saldırırken Leaf geri adım attı. Leaf onu arkasına çekip kılıcını kaldırdığında Nova'nın çığlığı kesildi.

Hava basıncı değiştikçe kulakları patladı. Boğazı karıncalandı. Her yeri kaşındı ve ciğerlerindeki oksijen buharlaştı. Yani çıkan çığlık onun çığlığı değildi. Yaprak'ın görünmez bir kalkan gibi etraflarına ördüğü katı hava duvarıyla -ya da başka bir *şeyle*- çarpışan demogorgon'un çığlığıydı. Arkadaşına baktı ve bariyeri tutmanın zorluğundan yüzünün kızardığını gördü. Alnında damarlar çıkıntı yapmıştı. Boynundaki tendonlar patlamıştı.

Tanrım, keşke orada durup büyüğü için kullanılmaktan başka bir şey yapabilseydi. Canavar görünmez kalkanı pençeliyor, dokunaçları tıpkı şeffaf bir geminin gövdesini kavrayan bir Kraken gibi kalkanın üzerine vuruyordu. Kasları pullu derisinin altındaki yağ gibi çalkalandı ve dalgalandı. Çene kemiklerini kırdı.

Nova o öfkeli gözlere baktı ve insandan geriye hiçbir şey kalmadığını gördü. Pençeleri bariyeri aşmaya başladığında açlık, susuzluk ve zaferden başka bir şey yoktu.

"*Kahretsin*, Maebh. O yaşıyor!" Yaprak böğürdü. "Dönüşen kızın öldü. Mithras onu arka bahçesine gömdü." Maebh'in acı dolu ifadesi karşısında durakladı. Sesi yumuşadı. "O hâlâ bir çocuktur. Yani Rory senin torunun olamaz. Anlamıyor musun? Onu geri getirmenin yolu Fae öldürmek değil. Kızının mirasını düşmanına gümüş tepside sunmaktır. Evcil hayvanının zihnine bakmak için Sluagh'ı kullan. Niles-Nero'yu tanıyordu! Kızını tanıyordu."

Maebh başını salladı. "Sluagh'ım biz onu değiştirmeden önce zihnini yağmaladı. Orada iddianızı kanıtlayacak hiçbir şey yoktu."

Tabii onlar istemediyse.

Legion Maebh'e bir şeyler söyledi, aşağıdaki zeminden duyamayacakları kadar sessizdi. Maebh'in bakışları, pençelerini görünmez kalkanın içinden geçirmeye çalışan evcil hayvanına takıldı. Demogorgon sanki elektrik çarpmış gibi aniden durdu. Gevşeyerek bariyerden yere doğru kaydı ve acı içinde kıvrandı. Boğazındaki tıkrıtı derinleşti ve dokunaçları bacaklarının arasında kayarak uzaklaştı. Yaralı bir köpek gibi çöpün altındaki karanlığın içinde kayboldu.

Nova daha önce Unseelie Yüce Kraliçesi'nin tehlikeli olduğunu düşünmüştü ama şimdi yüzündeki ifade öldürücüydü. Kalkan düşerken Nova tekrar Yaprak'a doğru bastırdı.

"O haklı Maebh." Başbakan titreyen bacakları üzerinde doğruldu ama bornozuna takıldı; cenaze törenindeki krem rengi bornozuna. Maebh dirseklerinden tutarak onu destekledi. Başbakan onun bakışlarıyla karşılaştığında beyaz kirpikleri kalktı. "Bizi aptal yerine koydu. Güvercinlerle satranç, Maebh. Hep böyle demez miydi? Bu dünyanın güvercinlerle dolu olduğunu. Ah, bizden bahsettiğini nasıl da anlamalıydık."

Nova'nın hafızası da Prime'a gitmiş olmalı.

"Ona bir miras bırakmak istiyordun," diye hatırlattı Yaprak ona. "Bu yüzden fae türüne güçlerini geri ver. Kendini yeniden yarat. Bozduğun dengeyi yeniden kur. Kızına ondan kaçması için bir şans ver; ona kaçabileceği bir sığınak ver. Kavgayı durdur ki bunu konuşabilelim."

Nova çenesini kaldırdı ve ekledi, "Elphyne'e sadece birkaç ay önce gelmiş olabilirim, ama bu kardeşimle ilgili anılarımın taze olduğu anlamına geliyor. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum; inanın bana, hâlâ entrikalar çeviriyor. Siz onun o şehirde saklandığını sanıyorsunuz ama onun her zaman bir planı vardır. O oyun oynamayı seven sabırlı bir adam ve o-"

Güvercinlerle satranç.

Bu sözler Nova'nın anılarının derinliklerinde bir yol açarak onu anne babasının bir aile oyun gecesi düzenlediği zamana götürdü. On iki ya da on üç yaşlarında olmalıydılar ve Niles ile Nova'nın rekabetçi doğası ortaya çıkmıştı. Sonunda, oynadıkları her oyunda ustalaştı ya da bir öfke nöbeti içinde yapamadıklarını yok etti. Ama annelerinin bulduğu ve Nova ile Niles'in çözmek için birlikte çalıştıkları bir bulmaca vardı. Cryptix, Davinci tarafından icat edilmiş bir silindirdi. Niles, eğer onu ele geçirirlerse içindeki her şeyin yok olacağı şeklindeki uğursuz düşünceyi seviyordu.

Yanlış. Nova onun kendisini bir ortak olarak görmesini seviyordu... ta ki bu sorunu çözene kadar.

"Burada nükleer şifreler olabilir," mırıldandı, içeriden bir kâğıt parçası çıkarırlarken dehşete kapılmıştı. "Ya da gizli bir hazinenin haritası."

Nova keşfini Leaf'e söyleyemeden, Leaf bir başka saldırıyı daha engelledi. Ani hareket onu gerçekliğe geri döndürdü.

Maebh Nova'ya baktı, gözleri kocaman ve öfkeliydi. "Bize yaptıkları için seni öldürmeliyim."

"Benden herkesten daha çok nefret ediyor," diye bağırdı, sesindeki korkuyu artık saklamıyordu. "Beni öldürmek hiçbir işe yaramayacak. Ama onu tanıyorum, onun planına alet oluyorsun. Ona bu zevki tattırma."

Eliyle savaşı işaret etti. Yüzen manabeeze birleşerek güneşin erken doğmuş gibi görünmesini sağladı.

Altılardan ikisi tıslayarak Nova'nın başının ötesine, arkalarındaki gökyüzünde bir yere baktı. Bir diğeri nefes nefese kaldı. Üzerlerine bir tedirginlik dalgası çöktü ve bu uğultu savaşın kakofonisinden daha yüksek bir ses haline geldi. Nova bu zamana kadar uyandığından beri her türlü kâbusu gördüğünü sanıyordu ama bu fae şeytanlarının yarattığı dehşet en kötüsüydü. Siyah gözleri ruhunun karanlığını yansıtıyor gibiydi, en büyük korkusu ve utancı bir aradaydı.

Ve bir şeyin peşindeydiler. Umutsuzca.

Legion Maebh'e hırladı, dişleri parlıyordu. "Kendini serbest bırak Kraliçe, yoksa Av'ı serbest bıraktığın an ölürsün."

"Kahretsin," diye mırıldandı Leaf, kurnaz bakışları Altı'nın üzerindeydi. Her birinin yüzünü kaplayan ter parıltısı etlerine sedefli bir parlaklık veriyordu. Neredeyse fırtınada sinyal almaya çalışan görüntülü bir televizyon gibi titriyorlardı. Sanki atomları parçalanıyormuş gibi irkildiler. Eşi kulağının dibinde alçak sesle mırıldandı: "Sakladıkları ruhlar zar zor zapt ediliyor. Maebh Kovan'ın kraliçesi, Vahşi Av'ın önüne çıkan her şeyi öldürmesini engelleyebilecek tek kişi." Sonra, neredeyse kendi kendine, ekledi, "Bizim tarafımızda olduklarını sanıyordum. Bunu neden istesinler ki?"

Nova'nın zihninde birleşen altı ses cevap verdi: *Çünkü sadece bir kraliçe olabilir.*

ChapTer

FİRMA-SeVen

T Dürbünden bin fit aşağıdaki savaşa bakan Nero'nun yüzüne buz gibi bir rüzgâr çarptı. Mekanik solunum cihazı ince havanın onu boğmasını engelledi ama

rahatsız edici hırıltı sesleri çıkarıyordu. Gözlükleri -Tinker'ın insanlığa ihanet etmeden önceki en iyi icatlarından biriydi- gece görüş özelliğine sahipti. Gölgelerdeki renkleri göremiyordu ama yeterince iyi görebiliyordu. Ölü bedenlerden yükselip zeplinin ağına yakalanan insanımsılar hariç.

Ani bir rüzgâr, ışık toplarını görebileceği kadar temizledi. Ve sonra kaynak yavaşlamaya başladı.

"Hayır," diye mırıldandı Nero, daha iyi bir açıdan görebilmek için sancak tarafındaki küpeşteye doğru ilerlerken. Buradan bir sel gibi fışkırıyor olmalıydılar.

"Çok yüksekteyiz!" Rory onun yanından bağırdı, sesi solunum cihazı tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Bunu biliyorum," diye tersledi.

"O değil iyi. Biz var için daha düşük irtifa," o ısrarla geri döndü. "Bu sefer farklı. Belki de çok fazla kez çok hızlı."

Nero küpeşteye yaslanmış gümüş saçlı çırağına baktı, Kuyu'yla bağlantısını kaybettiği için hasta ve nemli görünüyordu. Savaşan fae'lerden bir işaret gelmesini umarak, Cornucopia'nın köhne fae şehri üzerinde çok uzun süre gezinmişlerdi. Yakıt kaynakları neredeyse tükenmişti. Bir kuş güverteye konup bir mesaj bırakana kadar her şey kaybolmuş gibi görünüyordu.

Neden ya da kim olduğu umurunda değildi, sadece buraya geldiklerinde istihbaratın doğru olduğu kanıtlanmıştı. Fae'ler savaş planlarını değıştirmişlerdi ama hâlâ ilerliyorlardı. Manabeeze gece gökyüzünü doldurmayı bırakana kadar her şey plana göre gitti. Onun hesabına göre, daha çok gelmeleri gerekiyordu.

Sinirlenen Nero gözlüklerini kaldırdı ve gözlerini yakan rüzgârdan dolayı irkildi. Merceği göz yuvasına yerleştirdi ve teleskopik lensi ayarladı. Güneş yakında doğacaktı, bu yüzden gece görüşüne ihtiyacı olmayabilirdi. Karanlık tekrar bastırana kadar parlak topar yıldızlar gibi sürüklendi. Lekeli sürülerinin toplandığı yere doğru zum yaptı, güvercinler çizmesinin altında ezilmek üzereydi.

Ama bir şeyler yanlıştı. Savaş durmuştu. Neden durmuştu? Birbirlerini öldürüyor, boğazlarını kesiyor olmalıydılar. Ve o da portallara yakıt olarak kullanabilecekleri daha fazla manabeeze topluyor olmalıydı. Bunun onun zamanı olması gerekiyordu. Sonra dürbünü bir kürsü ya da platformun önünde duran sarışın bir Muhafızın üzerine düştü. Liderler görüşüyor olmalıydı. Fae kraliçesi abartılı giyinmişti. Koyu afro saçları, kahverengi teni vardı. Bir diğerrinin beyaz saçları ve kanatları vardı. Muhafız göğsünde kadın tutuyordu; yüz hatlarına odaklandığında kalbi küt küt atmaya başladı ama çok uzaktaydılar ve hava hâlâ çok karanlıktı. Tanıdıklık kafa karışıklığını tetiklerken kulaklarına kan hücum etti.

Dürbün sarışın muhafız, kraliçe ve

-

"Baba!"

Rory kulağının dibinde hırlayınca Nero sarsıldı.

Onu görmezden geldi ve casusluğa geri döndü ama yerini kaybetti. O bu insanların ya da Fae koğuşunun rahatını çok az önemsiyordu. İnsanlık elini oynamadan önce zamanlamanın doğru olması gerekiyordu. Yakında, yaralı ve zayıfların üzerine çullanıp onlardan faydalanma emrini verecekti. Kız büyü kaynağına geri dönecekti, bu yüzden çenelerini kapatıp diğerr askerler gibi beklemeliydiler.

"Efendim." Genç kaptan ona katıldı. "Saygılarımla, efendim. Kızınıza katılıyorum. Nişanlımın sağlığı tehlikede. Gemiye indirmeliyiz. şu ana kadar tespit edilmekten kaçındık. Elbette yapabiliriz-"

Öfke Nero'nun görüşünü kırmızıya çevirdi. Dün gece Kaptan'ın nişanlanmasına asla izin vermemeliydi. Çenesini sıkan Nero onunla yüzleşti. Solunum cihazının üzerinde, çocuğun gözlüksüz gözleri kısılmıştı, böylece şişirilmiş kibri açıkça görülüyordu. Nero elinin tersiyle çilli şakağına vurdu. Kaptan'ın başı yana savruldu, solunum cihazını yerinden çıkardı ve ince havanın içeri süzülmesine izin verdi. Hırıltıyla nefes alan ve gözlerini kırıştıran kızıl saçlı genç adam şok içinde ağrıyan şakağını tuttu. Havacılar ve askerler donup kaldı, garip bir şekilde bakıyorlardı.

"Sakin planlarımı dikte etmeye cüret etme," diye hırladı Nero, sesi mekanizmanın içinde boğuklaşıyordu. "Zamanını ben söylerim, ne kadar yüksek olduğunu ben söylerim, kim olduğunu ben söylerim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Sayın Başkan." Genç kaptan omurgasını dikleştirdi ve ağızlığını sabitleyerek yeniden rahatça nefes aldı. "Emirlerinizi bekleyeceğiz."

Nero küpeştenin üzerinden bakarak aşağıdaki manzarayı acımasızca inceledi. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Bu fae'ler neden tanıdık geliyordu? Neden içinde çalkalanan bir his vardı?

Ağları bu keşif gezisini başarıya ulaştıracak kadar dolu değildi. Yeşil iğneler hâlâ çanaklarda duruyor, savaş haritasındaki diğerlerine katılmayı bekliyordu. Durum ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı. Çatışmalar durmuştu. Bu, son on yıldır elinde tuttuğu kartı kullanmak için tek fırsatı olabiliyordu.

"Daha alçak irtifa," diye bağırdı.

Kaptan direktifini tekrarladı ve güverteden aşağı doğru yürüyerek havacılık ekibinin duyduğundan emin oldu. Güvertede koşuşturuyor, yerlerini alıyor, balonun motorlarını ve sıcak havasını ayarlıyorlardı. Nero'nun bakışları eski dünyadan tek arkadaşı olan kızına takıldı. Güvercine dönüştürdüğü köpekbalığıydı o. Şimdi ondan daha yaşlı görünüyordu, daha yaşlıydı. Manasını çektiği son seanstan beri gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuştu. Koyu renk saçları beyaz, tel tel, ensesinde düğümlenmişti. Hüzünlü, yaşlı bir başhemşire gibi görünüyordu.

Bir zamanlar, Kuyu'yla bağlantısını ayarlayarak bu çıkarma işlemleri ve bahçeye girip çıkmalar sırasında çektiği acıyı en aza indirecek kadar önemseydiğini düşünüyordu. Ama sonra durdu

Gümüş saçlı buçukluk koğuğu gibi acı hissediyordu. Ve umursamayı bırakmıştı.

Bir süre onu eğitti ve nasıl kendisinininki kadar keskin bir zihne sahip olacağını öğretti. Dünyaya karşı iki kişi olursa, yarı zamanda mükemmelliğe ulaşabileceğini düşündü. Ama sonra kız onu bir satranç oyununda yendi ve bu ona ikizini hatırlattı. *Onu* bir güvercine çevirmiş ve ikiz kardeşinin yaptığı gibi gülmüştü. Sanki onu yenmek bir şekilde komikmiş gibi.

Böylece Nero ondan her şeyi aldı.

Aurora buçukluğu kontrol etmek için diz çöktüğünde nefes maskesi dudaklarına yayılan yavaş gülümsemeyi gizledi. Kendini bu küçük mutantın sağlığına o kadar kaptırmıştı ki zamanlarının dolmak üzere olduğunu fark etmemişti bile.

Hava gemisi alçaldı, Nero'nun kulakları patladı ve hava daha sıcak ve solunabilir hale geldi. Cihazını çıkardı ve ardından şafak öncesi taze havayı içine çekti. *Neredeyse zamanı gelmişti*. Yeni bir portal cihazının takılı olduğu bileğini kontrol etti. Tinker'ın yerini alan mühendis onun tasarımlarını geliştirmişti ve Nero hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi. Hatta Tinker'ın en iyi fikirlerini saklayıp saklamadığını bile merak etmişti.

Bundan sonra ne olursa olsun, Nero güvenli bir yere kaçacaktı. Hava gemisi filosundan özenle seçilmiş birkaç kişide de cihaz vardı. Ama ne kızında ne de buçuklukta.

Küpeştenin üzerinden yaklaşan karaya baktı. *İşte bu* . Hâlâ heyecan duyabileceğini hiç düşünmemişti ama kemikleri beklentiyle titriyordu. Geçtiğimiz on yılın büyük bir kısmını buçukluğa yeteneğini nasıl kullanacağını ve ölümleri nasıl manipüle edeceğini öğreterek geçirmişti. Uzun zamandır o çekilmez kulede kilitliydi ama yakında her şeyin lideri olacaktı.

Sonra, asıl eğlence başlayacaktı.

Buçukluk güverteden soluk soluğa geldi, derin derin nefes alıyordu. Gözlerinin akı göründü. Cildi yeniden renklenirken kızardı. Yeni uyuşturucu almış bir esrarkeşe benziyordu.

Aptal değildi. Onun kendi türüne sadık kaldığını biliyordu ama ailesiyle konuşmasına izin vermesinin bir nedeni vardı.

Tıpkı Crystal City'deyken arkadaşlıklarına izin verdiği ve Aurora'da ona bir bakıcı lüksü tanıdığı gibi.

"Pilot merdivenini hazırlayın," diye bağırdı.

Kaptan öne çıktı, solunum cihazı yoktu. "Efendim? Onları aşağı göndermeyeceğimizi sanıyordum. Hâlâ hayatta olan bu kadar asker varken çok tehlikeli."

Nero zihninde üçe kadar saydı ve sabrının geri gelmesini diledi.

"Cesetlere ne kadar yakın olursa," diye açıkladı dişlerini sıkarak, "onlar üzerinde o kadar fazla güce sahip olur." Nero genç adamın yakasını düzeltti ve yüksek rütbesini gösteren altın askeri apoletleri ayarladı. "Sen de onunla gideceksin. Elbette bir Azrail ekibiyle birlikte."

Kaptanın şaşkın bakışları önce buçukluk nişanlığına, sonra da Nero'ya kaydı. Savaşa hazır değildi ve bunu biliyordu. Ama Nero'ya hayır diyemezdi. Bu onu nişanlısı olmaya layık değilmiş gibi gösterirdi.

"Merak etme," dedi Nero gülümseyerek. "Merdiveni aşağıda bırakacağız."

Dürbüne döndüğünde gülümsemesi kayboldu. Güneş gökyüzünü, savaşın neden durduğunu görebileceği kadar aydınlatmıştı. Unseelie Kraliçesi'nin yüzünü görebilecek kadar yakındı ve zeplinin motorlarının sesine başını kaldırıp baktığında damarlarına buz damladı.

Taşıyıcı anne... ama nasıl? Ayaklarının dibindeki kadın da ikinci anneydi... ama kanatları ve beyaz saçları vardı. Onların harcanabilir olması gerekiyordu -on yıl boyunca ihtiyaç duydukları baba ve bağışçı gibi davranırken uğraştığı yüzler. Elbette Kartel'deki gerçek hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve Nero sık sık iş seyahatlerine çıkıyordu. Nero onların yüzlerini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Nero dürbünü yerdeki diğerlerine doğru kaydırıp ve boğuldu. Sarışın Gardiyan *Jace*'e benziyordu. Ve sonra kollarındaki kadın Nova'ydı, Nero'nun ikizi. Kollarındaki mavi, parlayan izler eşleşiyordu. İçten içe kaynayan acı Nero'nun midesini yumrukladı. Ona karşı güçlerini birleştirmenin bir yolunu bulmuşlardı ve büyü kaynakları onları kutsamıştı.

Ufuk kaymış ve devrilmemek için küpeşteye tutunmak zorunda kalmıştı. Yerin görüntüsünden uzaklaştı. Onu gördüklerini sanmıyordu ama bu nasıl bir çılgınlıktı? Önce Clarke bu zamanda uyanmıştı, şimdi de onlar mı? Ve... anneler yaşlı görünüyordu. Ama kesinlikle Fae'ydiler. Nasıl yani?

Zihni paranoyasını yatıştırmaya çalışan açıklamalarla dolup taşıyordu. Hepsi Serpinti'den beri hayatta olabilir miydi? Bu mümkündü. O ve Aurora donmuş uykularını medyumlarından birinin öngörülerıyla üretmişlerdi. O kadın artık ölmüştü. Çok fazla talepte bulunmuştu, bu yüzden Nero Clarke'ın ortaya çıktığını öğrendikten sonra onu öldürdü. Bir hata. Clarke'ın ona kader tarafından verildiğini düşünmesi ne kadar dar görüşlüydü...

Bakışları garip şekilde kurt gibi nefes almaya başlayan buçukluğa kaydı. Yayın üzerinden görünmeyen bir şeye hırladı. Sanki havanın zıplayıp ona saldırmasını bekliyormuş gibiydi.

Willow Clarke'ın kızıydı, yani belki de kader Nero'ya bir hediye vermişti. Belki de geçmişinden gelen bu yüzleri görmek o kadar da kötü olmazdı. Belki bu hâlâ kurtarılabilirdi.

Willow'un sarı gözlü bakışları Nero'ya kaydı. Rüzgâr uzun, gümüş rengi saçlarını kaldırıp saldırganlıkla düzleşmiş sivri fae kulaklarını ortaya çıkarırken, gözlerinin ardında karanlık ve çarpık bir şey gizleniyordu. Dudağı kıvrıldı ve zarif kurt köpek dişlerini gösterdi.

Onun bu vahşi yanı çok utanç vericiydi. Kız güçlü, egzotik bir güzelliğe dönüşmüştü. Onu karısı olarak almayı bile düşünmüştü. Ama sonra Nero'nun doktoru onun bir sürtük gibi kızıştığını rapor etti. *İğrençti*. Eğer kız onun emirlerini yerine getirmeyi reddederse, vücudunda onu zorlamaya yetecek kadar mana vardı. Eğer bu başarısız olursa, onu yine de öldürmeyi planlıyordu.

Beklemeye aldığı üç Reaper iki metre ötede, mekanik tüfekleri hazır bir şekilde duruyordu.

"Ordumuzu toplama zamanı, canım," dedi, sesi sabitti. "Hepsini öldürün. Ama parlayan mavi çilli kadını bana getirin. Canlı olarak."

Nero gülmek istedi. Kaderin onu unuttuğundan bahsettiği onca şeye rağmen, işte bir hediye örneği daha. Kızındaki bir biyolojik mana kaynağını boşaltmıştı ama bir diğeri içeri girmişti. Nova

İyi şanslar. Onu gelecek çağlar boyunca genç ve güçlü tutacaktı.

Willow gözleri parlayarak, "Siktir ," diye tükürdü.

Nişanlısı kaptan bir okul çocuğu gibi soluk soluğa kaldı. "Willow!"

"Onları öldürmeyeceğim," dedi ona, sesi daha yumuşaktı ve ona karşı bir şeyler hissettiğini kanıtlıyordu. İyi bir şeydi. Duygular kolayca manipüle edilebilirdi.

Nero emrini bekleyen Azraillere başıyla işaret etti.

Maskeli, uzun boylu biri Willow'un saçlarını avuçladı ve onu ip merdivenin açılıp aşağıya indiği iskeleye doğru itti. Nero, silahlarını Aurora'ya doğrultmuş olan diğer Azraillere işaret etti.

"Neden silahlarınızı bana doğrultuyorsunuz?" diye sordu başını eğerek. Kızının hakkını teslim etmek gerekirse, yıllar boyunca gördüğü tedavilerin zihninde yarattığı sise rağmen, şu anda çok zeki görünüyordu. Ve ölümcül. Bu aptalların aksine, bir Azrail olarak hünerlerini geliştirmek için yüzyıllar olmasa bile on yıllar geçirmişti. Leke, geçtiğimiz on yıl boyunca soru sormayı bırakması için ihtiyaç duyduğu zorlama seviyesini korumasını zorlaştırmıştı. Hatırlamaması gereken şeyleri hatırlıyordu ve tam da bu yüzden onun için yararlılığını yitirmişti.

"Çünkü buçukluk kendisine söyleneni yapmazsa," diye açıkladı Nero, "ölürsün."

." Aurora'nın bakışları onun üzerinde daraldı. Tamamen siyah askeri kıyafetler giymişti ve rütbesini belirten bakır apoletleri yoktu. Bakır değerli bir kaynaktı. Onları geride bıraktığından emin olmak için önceden düşünmüştü. Ama Yüzbaşı'nın katılımı yeni doğaçlamaydı. Nero omuzlarını süsleyen altınları söktü. Boşa gitmesinin bir anlamı yoktu.

"İşini yaptığından emin olun, ben de bunları iade edeyim."

Bugünlerde dilinden yalanların nasıl döküldüğü dikkat çekiciydi.

"Benim için endişelenme," dedi Aurora Willow'a, Azrail onu iterken. merdivene doğru.

Kaptan çoktan uçurumun kenarındaydı ve birkaç basamak aşağı sarkıyordu. Sırada Willow vardı ama Azrail'e direnirken iri gözleri Aurora'ninkileri aradı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Nero. Her şeyi kendisi yapmak zorundaydı.

Kızının ensesindeki düğümü yakaladı ve onu iskeleye doğru itti. Kız, kafa derisini yüzmesini engellemek için Nero'nun bileklerini kavradı.

Göğsünde acımasız bir gurur kabardı. Kızı, yaşlanmış olmasına rağmen DNA'sının muhteşem bir örneğiydi. Sahip olduğu tüm güce ve metanete hâlâ sahipti ve onu değerlendirmek için bir an durdu. Gözlerindeki o ateş nihayet geri gelmişti. Saçlarını o kadar sert çekti ki saç telleri kafa derisinden koptu, ancak göz bebekleri küçülme acı çektiği anlaşılmayacaktı.

Bu tür bir direnç bir yetenektir. Çoğu insan yıkılırdı. Ona hiçbir şey vermediğinden şikâyet edemezdi.

Bir an için bal rengi bakışlarındaki bir şey onu duraksattı. Boynundaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Karıncalanma hissi derisi boyunca, omurgasından aşağıya ve kollarına doğru ilerledi. İçgüdüleri *tehlike* diye bağıırıyordu.

Onun aksine, donmuş uykularından büyümlü enerji için doğal bir kapasiteyle uyanmıştı. Ama o bunun olacağını biliyordu. Bunun için plan yapmıştı. Bunun için bir tarikat kurmuştu - kendilerini Kristal Şehir sığınaklarında karantinaya alanlarla aynı tarikat. Nero ve Aurora'nın çözölme vakti geldiğinde hazır ve nazır bir şekilde orada bekliyorlardı.

"Sana söyleneni yap," dedi ona, sesine zorlama karışmıştı. Aralarındaki hava titreşti ve gözlerindeki boşluk geri geldi.

Onun bileklerini bıraktı ve Willow'un peşinden merdivenin kenarından aşağı indi. Üç Azrail de arkalarından alçaldı. Onlar uzun iptе sallanırken, hava gemisi daha alçak bir irtifaya doğru ilerlemeye devam etti.

Yere yaklaştıklarında Nero nefesini içine çekti. Vücudunda bir titreme kaldı. Kızının gözlerindeki o bakışı aklından çıkaramıyordu. Onun bakışlarını tuttuğunda gördüğü o isimsiz şeyi. Kaşlarını çatarak kalan Reaper'ları işaret etti. Her birinin keskin nişancı tüfeğı hazır, vücutları güvertede yassılaştı, mazgallardan nişan almışlardı.

Kadının onu kavradığı yerdeki yanmayı hafifletmek için bileklerini ovuşturdu. Parmakları sol bileğinin üzerinde kayarken şaşkınlığı içinden geçti

-Çıplak sol bileğı. Geçit cihazı gitmişti. Koşarak

Merdiven savaş alanının ortasındaki bir toprak parçasına ulaştığında, geminin küpeştesi açıldı. Savaş yorgunu askerler yanlarına çekilmiş, ancak dağılmış cesetlerden oluşan alanda liderlerini izliyorlardı. Alçalan hava gemisini henüz kimse fark etmemişti.

Sahada bir uyarı çığlığı duyuldu. şimdi fark etmişlerdi.

Alfred ve Willow ipten atlarken Nero'nun dudakları kıvrıldı. Sırada üç Ölüm Meleği vardı. Onlara katılmadan önce Aurora yüzünü kaldırdı ve Nero'yu aradı. Gözleri buluştuğunda, Nero zorlamanın ne yazık ki etkisini yitirdiğini fark etti. Sonunda onun gözlerinde gizlenen o isimsiz şeyi tanıımıştı -ödöl.

CHAPTER KIRK SEKİZ

Mİlkinin üzerinde cevher zeplinleri belirdi, mor gökyüzüne karşı gölge lekeleri. Bunca zamandır oradaydılar, leş toplayan akbabalar gibi mana topluyorlardı. Gümüş Trix de bunun olacağı konusunda uyarmıştı. Tarikat da hazırlıklıydı ama kimse hava gemilerini rapor etmemişti ve şimdi Leaf bunun nedenini biliyordu. Kuyu'nun ulaşamayacağı bir yüksekliğe uçmuşlardı.

Zekice.

Ve muhtemelen fae türünün sonu.

En alttaki hava gemisinden bir ip merdiven açılırken, Yaprak Maebh'e yalvardı. O zaten düşmanlıkların askıya alınmasını onaylamıştı. Savaşın her iki tarafı da alanın öbür ucundan birbirlerine dik dik bakıyor, temkinli bir şekilde talimat bekliyorlardı. Bazıları gemilere korkuyla değil merakla bakıyordu. Bu fae'lerin çoğu insan savaş makinelerinin yıkıcı gücünü kavrayamıyordu.

Ve kullanacak temiz mana olmadan, katledileceklerdi. Tabii... Yaprak hava gemilerini araştırdı ve ağır toplar olmadığı için rahatladı. Belki bir ya da iki top. Belki de geri kalanlar hasat ağları için feda edilmişti. Ama o zaman neden insanları merdivenle aşağı gönderiyorlardı?

"Kendini serbest bırak Maebh," diye yalvardı. "Onlarla bu şekilde savaşamayız."

Ama Maebh'in iri gözlü bakışları Leaf'in arkasında bir yerdeydi. Zaten akli dengesi yerinde değildi, kızı hakkında öğrendikleri onu hem uçurumun kenarına getirmiş hem de düşmesini engellemiş gibiydi. Ama onun bu bakışı

gözleri başka bir şeydi. Dişlerini göstermiş ve mürekkep lekeli parmaklarını pençelere dönüştürmüştü.

"Hayır!" diye bağırdı Altılardan biri ama Yaprak kim olduğunu anlayamadı. Hepsi sıkıntılıydı. Yükselen güneş onları rahatsız ediyordu. Ölmeyen vampirlerin aksine, Sluagh ultraviyole ışıklarda yanıyordu. Legion, Violet ve Indigo'ya bunu itiraf etmişti.

Yaprak Nova'yı göğsüne doğru çekti. Zihnine uyarı fısıltıları doldu. Kuyu onunla konuşuyor, onu acele etmeye çağırıyordu. Tehlike, kaos ve ölüm yaklaşıyordu. Ama donmuş savaş alanını tararken ve yukarı bakarken, tehdidin nerede daha kötü olduğundan emin değildi.

"Kardeşin," dedi sessizce, sadece Nova'nın duyması için. "O gemilerden birinde."

Kolunu sıktı ve "Benden ne istiyorsan al," diye fısıldadı.

Bodin hırladı ve Maebh'i pençeli eliyle omzundan tutarak geri çekti. Yüzü sertleşerek şiddete dönüştü ve yüzündeki kırmızı savaş boyası çatladı. Bakışları hâlâ hava gemisine, daha merdivenden inenlere kilitlenmişti. Bu mesafeden Leaf, sallanan halata tutunmuş uzun, kabarık gümüş saçlı kadını bulana kadar özel bir şey seçemedi.

Bir kurdun ulumasının unutulmaz sesi her şeyin üzerinde yükseldi. Bir başkası da ona katıldı. Tarikatın siperinde iki büyük beyaz kurt burunlarını gökyüzüne doğru eğmiş, akrabalarının dönüşünü müjdelerken ağızlarını açmışlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Leaf, bunun yanlış gidebileceği tüm yolları düşünerek. Rush ve Thorne'un dönüşümlerini bozan leke olmadan kurda dönüşebilmiş olmaları büyük şanstı. Ama insan formuna dönmenin bu kadar sorunsuz olacağından şüpheliydi.

Maebh'te ciddi bir sorun vardı... normalden daha fazla. Savaş alanına girmeye çalışan Bodin'e bir manyak gibi saldırdı.

Zeplin havada asılı kaldı ve gövdesindeki deliklerden tüfekler doğrultuldu. Bakışlarını merdivene çevirdi. Willow'un ayakları Elphyne toprağına bastığı anda, sessiz ve görünmez bir güç ondan dışarı doğru patladı. Patlama dalgası tozu toprağı havaya savurarak yaklaşırken Leaf'in içini korku kapladı. Leaf ayaklarını dikti ve Nova vücudunu ile korudu,

Patlamanın etkisinden kurtuldu. Sadece hava ve yakıcı kum taneleri vardı. Türbülans Maebh'in çöpünü tutan yaralı orkları sarstı. Platform eğildi. Sluagh'ın kanatları omuzlarından kalktı ve orklar yeniden dengelenene kadar onları yukarıda tutmak için bir bulanıklık içinde titreşti.

Yaprak'ın kulaklarının içi acıdı ve yüzü karıncalandı. "İyi misin?" diye sordu Nova'ya.

Başını salladı ama korkuyla ona sarıldı. Kimse yaralanmış görünmüyordu. Bu patlama da neyin nesiydi böyle? Maebh ve Altı dışında herkes aynı şaşkın bakışa sahipti. Yaprak, kana susamış bakışlarını gölgelerin arasından Willow'un gümüş saçlarının ayın kendisi gibi parladığı yere kadar takip etti.

"Kendine gel Maebh," diye Aleksandra'nın rahatlatıcı sesi kaostan içinden yükseldi. Unseelie Yüce Kraliçesi'nin önüne çıktı ve onu göz göze gelmeye zorladı. "Kızımız da dışarıda, *bak!*"

Maebh'in bakışları şüpheyle titredi. Bu, çıldırtıcı sisi delip geçmeye yetti. Öfkesi eridi. Prime'in omuzlarını kavradı ve gözlerinde yaşlar oluştu.

"Onu görüyorum," diye homurdandı, sonra acı dolu bir nefes çekti. "Tanrım, çok güzel. Nasıl da büyümüş. Küçük kelebeğimiz."

Ancak Yaprak'ın rahatlamasıyla birlikte yer titredi.

"Başka bir wrym daha mı?" diye sordu. "Crimson aşkına, Maebh. Yeter artık!"

"Ben değilim."

Maebh zaptedilmiş haldeyken, kara gözlü Sluagh'ların her biri neredeyse manyakça bir dikkatle savaş alanına bakıyordu. Hayır, sadece savaş alanına değil, insanlara da bakıyorlardı. Ve Willow'a.

Sonra izdiham başladı. Savaşın her iki tarafındaki Fae'ler, patlamanın hızını aratmayan bir dalgayla insan istilacılardan kaçtı. Leaf nedenini zorlukla ayırt edebildi. Yerde çok fazla insan yoktu - hava gemilerinden ateş açılmamıştı.

Ama dehşete kapılmış askerler geri çekilirken, Yaprak'ın düşünecek vakti yoktu. Kalbi boğazına kaçtı ve kılıcıyla çok yakından geçen herkesi engelledi. Nova'nın çılgılığı onu güvende tutmak için daha çok çalışmasına neden oldu. Bir koruyucu kalkan daha oluşturmak üzereyken akın eden askerler azaldı.

Savaş alanında toz çiçekleri açmış, her şeyi saklıyordu. Güneşin çoktan doğması gerekiyordu. Daha fazla ışığa ihtiyacı vardı. Gözlerini siper ederek bulanık sisin içinde gözlerini kısıtı ve ciğerlerinin sığ nefesler almasını diledi.

Tüm duyularıyla gölgeleri taradı, dinledi ve tehlike aradı. Kan donduran bir çığlık. Başka bir uluma. Willow'u en son gördüğü yerde bir yırtıcının sarı gözleri kırıştı.

Yaprak ona doğru bir rüzgâr gönderdi. Toz, kıvrımlar halinde dağıldı. Willow ortaya çıktığında, yüzü Maebh ile aynı çıldırtıcı öfkeyle doluydu. Yere çömelmiş olan Willow'un yumruğu çoktan toprağa gömülmüştü.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandı. Fae'ler Kuyu'yla daha derin bir bağlantı kurmak istediklerinde toprağın altına inerlerdi... daha fazla güç ve menzil için.

Willow'un öfkesi Maebh'e odaklandı.

Tehlike... Yanlış. Kaçın. Acele et. Düzelt... Temizle. Son şans. Kuyu çok hızlı fısıldadı.

Birisi siperlerden bağıırıyordu ama ne olduğunu anlayamıyordu; savaş sesleri dehşet dolu çığlıklarla yenileniyordu. Daha fazla toz ve toprak yükselerek Yaprak'ın görüşünü engelledi. Manabeeze havaya karıştı.

Yakınlarda, yaralı bir Unseelie askeri toprak bulutunun içinden tökezleyerek çıktı. Yüzünü kan kaplamıştı. Kolu yerinden çıkmış gibi gevşekçe sallanıyordu. Boğazı parçalanmış, tendonları ve omurları ortaya çıkmıştı. Hayatta olmamalıydı.

Asker gözlerini Nova'ya dikti, burnunu çekti, sonra da sanki bir engelmış gibi Yaprak'a hırladı.

"Siktir git," diye uyardı Yaprak. "Bir şifacıya git."

Ama asker saldırdı. Yaprak dönerek hem Nova'yı vücuduyla korudu hem de askeri gövdesinden bıçakladı. Kafası karışan asker *Hesaplaşma*'ya baktı ve sonra akılsızca bıçağı kendine saplayarak Nova'ya uzandı. Dişlerini Leaf'in suratından birkaç santim öteye geçirdiğinde çürümüş nefes kokusu yayıldı.

"O hasta," diye homurdandı Leaf. "Belki de leke zihnine bulaşmıştır."

Botunu askerin kalçasına ve ardından kılıcını çekti. Leaf Nova'yı bıraktı, döndü ve kılıcının tüm gücünü kullandı.

başını koparacak kadar ağırdı. Vücudu yere düşüp seğirirken, kafası tozlu gölgelere yuvarlandı ve orada başka bir yaralı fae belirip Leaf'e saldırdı. Ve bir başkası. Ve daha fazlası. Her yerdeydiler. Kesti, doğradı, bıçakladı ve engelledi ama hepsi de Nova'ya ulaşmak için çılgınca ve akılsızca saldırıyordu. Sadece ona değil. Unseelie Yüce Kraliçesi'ni öldürmek için çaresizce çöpün üzerine atladılar.

Diğerleri kendilerini enfekte olanlardan korurken savaş alanında lekeli mana kullanıldı. Manabeze'in beyaz parıltısı arasındaki tozda renkli ışıklar çiçek açtı. Leke saçma ve çarpık şeyler yarattı - gökkuşağı, sonra kar ve birinin elinden dökülen ipek kurdeleler.

Her geçen saniye daha fazla insan bezi uçuşuyor ve yaralı askerlerden daha az çığlık duyuluyordu. Toz bulutunun içinden daha çılgın, akılsız ve vahşi ölümcül yaralılar çıktı. Bazıları Seelie üniforması giyerken, diğerleri Muhafız derisi giyiyordu.

Yaprak her saldırıyı *Hesaplaşma* ile bertaraf etti. Altı'ya yardım etmeleri için bağırdı ama onu görmezden geldiler. Bakacak zaman bulduğunda, Willow'a doğru bakan Tilki'nin yüzünde sinsî bir sırıtış vardı.

Bu delilik.

Yerdeki başsız asker inledi -daha doğrusu, ses toprağa yarı gömülü kafadan geliyordu. Ceset ayağa kalktı.

"Zombiler," diye bağırdı Nova. "Onlar lanet olası zombiler."

Kelime tanıdık değildi ama dehşeti tanıdıktı. Adam onu gözleriyle sorgulayınca ekledi: "Onlar ölü. Ölümsüzler."

Zihni tökezleyen, çürümüş cesetlerin beyinleri inlettiği görüntülerle doldu. Ona bu anıyı o göndermiş olmalıydı.

"Sizin zamanınızda da bu canavarlar var mıydı?" diye sordu.

Başını çılgınca salladı. "Sadece hikayelerde. Televizyonda. Gerçek hayatta asla. Sanırım beyinlerine ateş etmeniz gerekiyor. Ve eğer sizi ısırırlarsa, enfekte olursunuz ve onlara dönüşürsünüz."

Leaf kılıcını bir goblinin kafa derisine sapladı ve üst kısmını bir kapak gibi kesti. Nova arkasından kustu ve gri beyin maddesi etrafa saçıldı. Ama saniyeler içinde ceset kıpırdadı ve goblin tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bunlar değil," diye onayladı Yaprak, başı kesilmiş cesedin ortasını keserken, ceset ona doğru sendeliyordu. "Onlar öldürülemez."

Willow'un çıldırmış bakışları zihninde parladı. Ailesinin inandığına rağmen onlara ihanet etmiş olmalıydı. Toparlayabildiği tek mantık buydu. Willow bir şekilde onları öldürmeleri için ölümsüz, çılgın savaşçılardan oluşan bir ordu göndermişti.

"Onu öldürmek zorunda kalacağım," dedi Leaf, Prime'a bakarak.

Dudaklarından başka bir kelime çıkmadan önce acı vücudunu keserek kaslarını kilitledi. Soğuk parmaklar Leaf'in boğazını sararken, kara kaşlı, kısa beyaz saçlı ve porselen teninin altında bir kafatası parıldayan bir baş birkaç santim ötede belirdi. Emrys'in vücudundaki siyah dövmeleler, gözleri siyah, kadim vaatlerle derisinin altında kıvranıyordu.

Sluagh burnunu Leaf'in çenesinde gezdirerek korkunun kokusunu bir uyuşturucu gibi içine çekti. Nefes verirken sesi tahrik olmuş, istekli geliyordu. "Dene bakalım. Sana meydan okuyorum."

Keskin pençeler Leaf'in boynunu deldi. Emrys'in arkasında, Maebh yumruğunu kaldırdı ve kolunu savurdu. Emrys sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi Leaf'in üzerinden fırladı. Drakonik kanatları genişçe açılarak onu zarifçe dengeledi. Sırıtişı keskin dişlerini ortaya çıkardı ve simsiyah gözleri Leaf'in üzerinde yoğunlaşarak daraldı. Yaprak hâlâ Emrys'in görünmez hayalet formu tarafından olduğu yerde dondurulmuştu.

Kendini metafizik zincirlerden kurtarmak için ileri doğru adım atmaya çalıştı. Maebh'in hayvanı gölgelerden fırladı ve Sluagh'a saldırdı. Emrys Leaf'e sırtıttı, sonra da titreyerek yoldan çekildi. Demogorgon her saldırdığında, gülümsemesi daha kötü bir şeye dönüşüyordu. Canavarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı.

Ta ki daha fazla zombi cesetlerin üzerine tırmanana kadar. Yaprak'ın üzerindeki tutuş, saldırıyı savuşturması için tam zamanında serbest kaldı.

"Kendi aramızda kavga edecek vaktimiz yok," diye homurdandı Yaprak, kılıcındaki kanı silerken.

Maebh ona düz ama hoş bir bakış attı. Gözlerindeki delilik şimdi daha az görünüyordu. Hayvanını Emrys'ten uzağa, sonu gelmeyen ceset ordusunun içine gönderdi ve onları uzak tutmasını emretti. Sonra Emrys'in kukla iplerini çekerek, bir şekilde içindeki ruhları sağır edici bir kükremeyele vızıldayınca kadar salladı.

Maebh, "Ona bir daha saldırmayın," diye emretti.

Ama Sluagh sakinleşmemişti. Kafesteki bir kaplan gibi volta atıyordu. Altılı da aynı şekilde tedirgindi, bakışları müstakbel kraliçelerine odaklanmıştı, güneşin küçük ışıkları sanki bir fırın kadar sıcakmış gibi tenlerini ter basıyordu.

Nova titreyerek onun kollarına atıldı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı, saçlarını okşayarak.

Altıların lideri amansız bir metanetle Yaprak'ı görmezden geldi. Leaf'in çenesi sıkıştı. *Reckoning*'i topladı ve yine bir anlık umutsuzluğa kapıldı. "Sluagh'la aranızda ne haltlar dönüyor?"

Maebh'in dudakları aralandı ve gözlerini sıkarak kapattı, kusmamak için kendini zor tutuyormuş gibi hafifçe kasıldı. Gözleri tekrar açıldığında Leaf'e cevap verdi. "Yeni kraliçelerini koruyorlar."

Yaprak'ın bakışları savaş alanına kaydı. "Willow?"

"Bunu kadim ilimde okumuştum. Onun güç dalgası meydan okumaydı, içgüdüsel bir silahlanma çağrısıydı. Vücudumdaki her varlık onu parçalamak istiyordu. Eğer kızım onun yanında olmasaydı, şimdiye kadar çoktan *ölmüş* olurdu."

Sesindeki sertlik Leaf'in omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

Kurt kraliçemiz çok güçlü. Bodin'in dudakları hınzırca kıvrıldı ve Leaf, yakışıklı yüz hatlarını gururun kapladığına yemin etti.

Leaf'in bakışları Altı'nın kahini Varen'a kaydı ve her şey anlam kazandı. Bu gizemli, özel Muhafızlar ya görevlere ya da en tuhaf zamanlarda yardım teklif etmişlerdi. Sebeplerini asla açıklamamışlar ve Prime çağırdığında nadiren gelmişlerdi.

Varen şöyle dedi: "Gebe kaldığı an Kuyu'da büyük bir heyecan yarattı. Aynı anda hem kutsanmış hem de lanetlenmişti. Her iki dünyanın da armağanı, aradaki ve herkesin gerçek kraliçesi."

"Kehanet," diye soluk soluğa kaldı Başbakan, bitkin yüz hatlarına anlayış gelmeye başlamıştı. "Clarke'la değil, kızıyla ilgili. Rush o sırada lanetlenmişti - bana nasıl yapacağımı söyleyenler onlardı."

Legion'un dudaklarına kederli bir gülümseme dokundu. "Tıpkı bizim gibi karanlıkta gören birini asırlardır bekliyoruz. Bir rüya olmayan birini

ne de bir kabus. O bizim tenimiz."

Maebh'in gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Yıkımımı ne zamandır planlıyorsun?"

"Yedincimizi öldürerek," diye yanıtladı Legion, "sonunuzu mühürlediniz. Sen bizim için Kuyu'yla pazarlık yaptın ama biz onun için pazarlık yaptık. Sonrasında her şey, bu da dahil olmak üzere" -gözünün altındaki parlayan mavi damlayı işaret etti- "onun içindi."

Tilki kuyruğunu sallayarak kıkırdadı. "Bir yerde iki kişi olamaz. Onu öldürme dürtüsünü dizginleyecek iradeye sahip olduğunu biliyorduk - doğru mühimmatla." Gülümsemesi kayboldu. "Ama onu çocukken yok ederdin, bu yüzden onu uzağa gönderdik."

"Vahşileşmek için," diye homurdandı Spike gölgelerin arasından. "Ve güçlü," diye ekledi Legion.

"Solana kadar beklemek için," diye söylendi Emrys. "Ya da yaratılmamak için," diye sırttı Bodin.

Şafak onları zayıflatırken bile, yaşlı kraliçelerine zaferle gülümsediler. Leaf, tıpkı Emrys'in demogorgonla oynadığı gibi, onunla oynadıklarını hissetti. Ve bu oyunun henüz bitmemiş olmasından korkuyordu.

İhanet Maebh'in yüz hatlarında parladı, ardından hızla dehşet ve korku geldi. Zayıfladığını biliyordu... Sluagh olayları tam da bu an için planlamıştı - Shade ve Indigo'yu besledikleri kan, Maebh'in Bones'u demogorgona dönüştürme şekli, kaçınılmaz olarak lekeyi ve mana eksikliğini yarattı. Prime'dan çalmak zorundaydı ama bu uzun sürmeyecekti. Çalınan mana sınırlıydı ve Kozmik Kuyu'dan yenilenemezdi.

Altı her şeyi planlamıştı. *Lanet olsun.*

Yeni kraliçelerine sahip olabilmek için kaç tane fae ölecekti?

ChapTer

FİRTY-Nİne

L eaf, demogorgonun bariyerini aşan daha fazla ölümsüzle savaştı. Sluagh'lar ne fae yaşamlarını ne de insanları önemsiyordu. Tek istedikleri Maebh gibi onları kontrol etmeyen bir kraliçe, gerçek bir eştı.

Çılgınların sayısı arttı. Kimse boş durmadı. Artık konuşmak yok. Aleksandra, Maebh ve kraliçelerinin yanında duracak kadar cesur olan herhangi bir Unseelie kaldı. Altılılar bile çıldırmışları haşere gibi vücutlarından kopardı.

Sürü kalabalıklaştığında, Leaf azalan kaynaklarından bir ham güç patlaması çıkardı. Bu noktada, umurunda değildi. Gitmelerini istiyordu. Bunun bitmesine ihtiyacı vardı. Savaşmaktan yorulmuştu. Bu hiç bitmeyen ölüm ve yaşam döngüsünden bıkmıştı.

Rezervlerine derin bir dalış yaparak, bir kalkan daha fırlatmaya yetecek kadar mana çekti. Hortlaklar görünmez duvara çarptı ve sersemlemiş bir halde başlarını salladı. Sonra da havayı dövmeye devam ettiler. Arada sırada demogorgon karanlığın içinden çıkıp bir tanesini kalkandan kopararak tekrar savaşın içine sürüklüyordu.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye homurdandı Yaprak, ciğerleri kabarak. Vücudundaki her kas ağrıyordu. "Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

Nova acı dolu bir ses çıkardı.

"Sorun ne?" diye sordu, elini sıkıca kavrayarak. Kızın yüzü soldu. "Kendimi... halsiz hissediyorum."

"Manam neredeyse bitmek üzere," diye itiraf etti. "Belki de benim seviyelerimle bağlantılısın. Bilmiyorum."

Bu iyi değildi.

Umutsuzluk Leaf'in ruhuna işledi ve o lanet Sluagh aç gözlerle ona baktı.

Savaş alanını, kıvranan zombilerin ve savaşan cesur askerlerin üzerinden tararken, beyaz ve kanlı kürkün Willow'a doğru bir yol açtığını gördü ama hâlâ çok uzaktaydı. Hem gökyüzünde hem de yerde parlayan metal ışıkları, On İki'den daha fazlasının orada olduğunu ve ellerinden geldiğince savaştıklarını gösteriyordu. Dövmeleri kimliğinin açık bir işareti olan Cloud'u bile gördü. Ama öldürülen her düşmanla birlikte daha fazlası ortaya çıkıyordu. Willow bir şekilde yeni ölenleri kuklalara dönüştürmüştü, tıpkı Maebh'in Sluagh'ı, yani ölümle yaşam arasında var olan hayalet savaşçıları kontrol ettiği gibi. Ne de olsa bu Samhain'di. Perdenin en ince olduğu geceydi. Ama gece bitmişti.

Silah sesleri havaya dağıldı. Bir kadının kırık ve acı dolu çığlığı havayı bıçak gibi kesti. Leaf acıyı iliklerine kadar hissetti. Altılı Willow'a gitmeye çalıştı ama Maebh, sakladıkları ruhlar aracılığıyla onları geri tuttu.

Vahşileştiler, çılgına döndüler, çaresizleştiler. Leaf onları hiç bu kadar vahşi görmemişti.

Maebh'in panik içindeki bakışları Başbakan'a kaydı. Yüz ifadesi sertleşti ve söz verdi: "Ölmesine izin vermeyeceğim, bu şekilde olmaz. Mirasını almadan önce olmaz." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve çatlak savaş boyasının üzerine döküldü. "Bunu onun için yaptım!"

"Biliyorum," diye yanıtladı Başbakan kısıp sesle. "Ama kimin çığlık attığını bilmiyoruz. O olmayabilir. Eğer o olsaydı bu kadar vahşi olmazlardı."

Altılı hırlayarak Maebh'in zaptına karşı koydu ve gözlerinde ölüm vaat etti. Ama ruhları içlerinde hapsoldüğü sürece Maebh'e karşı hareket edemezlerdi. Yükselen güneş onları zayıflattı. Gökyüzü pembe, turuncu ve mavi tonlardan oluşan bir tuvale dönüşmüştü.

Acı dolu çığlığın tonu yükseldi, yardım için ölümcül bir yalvarış. Bu bir ebeveynin ya da eşin karşı koyabileceği bir ses değildi.

"Aleksandra haklı," diye homurdandı Yaprak, onları sakinleştirmeye çalışarak. Panik hatalar ülkesiydi. Hedefini unutamazdı. "Bu çok

görmek zor."

"Umurumda değil." Çaresizlik Maebh'in kan çanağına dönmüş gözlerini delilikle doldurdu. "Yapacağım son şey de olsa, onu güvende tutacağım."

"Maebh, dur!" diye kükredi.

Ama Sluagh'ın içindeki uğultu yoğunlaştı. Kanatları titreşti. Alarm Leaf'in içine işledi. Kulaklarını tıkadı ve Nova'yı kendine çekti ama neler olduğu hakkında hiçbir fikri yokken onu nasıl kurtarabilirdi?

Altılı iğne gibi doğruldu, vücutları kaskatı kesildi ve omurgaları eğildi. Boş bir sessizlik uzadı. Zaman durdu. Sonra kalplerinden karanlık fışkırdı. Göğüslerinden siyah vızıldayan ve uçan şey sürüleri döküldü.

Sikeyim.

Yaprak yere düştü ve Nova'yı da yanına alarak kalkanını indirmeyi unutmadı. Kalkan hepsinin üzerine atılmıştı ve sürüyle birlikte içeride kapana kısılmak istemiyordu. Ama bu ölümsüzlerin yolunu açtı.

Şafak, başlarının üzerinde birleşen ve büyüdüğü gökyüzünü kapatan karanlığın uğultusuyla geceye dönüştü. Ve büyüdü. Ve büyüdü.

"Vahşi Av," diye fısıldadı.

Hapsedilmiş her hayalet, ruh ve can neşeyle inledi ve çığlık attı. Köpüren, sisli sürünün içinden karanlık, ağzı açık çeneler çıktı. Aynı hızla tekrar sisin içinde eridi. Bir başka uzuv dışarı fırlayarak pullu arka bacakları ve pençeleri ortaya çıkardı. Geri döndüğünde, drakonik ve parçalanmış kanatlar genişçe açıldı, çırpındı ve karanlık sisi kıvrımlar halinde rahatsız etti.

Gölgeli bulut Onikiler'in eğitim alanının uzunluğundaydı. Titreşim ve uğultu durdu. Yaprak nefesini tuttu, onları oradan çıkarmaya hazırlandı.

Bir süre geçti.

Dünya nefesini tuttu.

Ve sonra beyaz kafataslı bir ejderha gölgelerin arasından zaferle kükreyerek fırladı. Dehşete kapılmış ve tüyler ürpertici yüzler yağlı pullara bastırılmış, içeride hapsolmuşlardı. Onlar affedilmemiş ölümler sürüsüydü.

Altıların yedikleri ve kötülüklerinin cezası olarak sakladıkları ruhlar.

Leaf'in omurgasından bir ürperti geçti. Sluagh'ın bu ruhları kötü olarak yargılaması için en kötü türden olmaları gerekirdi. Demogorgon ortaya çıkmadan önce savaş alanından gelen tıkırtılar onları uyardı, sadık bir piyade askeri gibi kraliçesine doğru ilerliyordu, onu canı pahasına korumaya hazırdı. Kan revan içinde kalan canavar, Maebh'in başının üzerinden uçarken Vahşi Av'ı yukarıdan takip etti.

Altılı diz çökmüştü, kanatları şövalye pelerinleri gibi arkalarından dökülüyordu. Ama boyun eğmiyorlardı. Nefes nefese kalmışlardı.

Bir başka acı dolu çığlık onlara ulaştı. Bu kez sesi kederliydi. Kederli. Sluagh'lar ağır başlarını kaldırdılar, kederli ve kalp hastasıydılar. Maebh savaş alanına dik dik baktı ve bir nefes aldı; saldırmadan önce alınan türden bir nefes. İpeksi bir gölge önündeki beyazla çarpışarak onu geriye doğru savurdu. Yaprak göz kırptı ve ipeksi gölge, yumruğu Aleksandra'nın göğsüne gömülmüş Legion şeklini aldı. Prime araya girmiş, eski sevgilisini ve işkencecisini korumaya çalışıyordu. Ağzından kan fokurdadı.

"Hayır!" Maebh çığlık attı, Başbakan yere yığılırken dizlerinin üzerine çöktü ve kalın tüylü kanatlarının arasından umutsuzca onu dik tutmaya çalıştı. "Sandy! Ne yaptın sen?"

Onun dikkati başka yöne çevrilince, Vahşi Av gökyüzünü sarsan bir kükreme çıkardı. Gözetlenmeyen yaramaz bir çocuk gibi savaşın içine doğru uçuştu ve önüne çıkan her şeyi kapıp götürdü.

Legion kanlı yumruğunu Aleksandra'nın göğsünden çekti, ardından altı Sluagh da titreyerek uzaklaştı. Bir an oradaydılar, bir an sonra yok oldular.

Etrafında feryatlar ve çığlıklar yankılandı. Kulaklarındaki çınlama şiddetlendi.

Ne yapacağını bilmiyordu. O

her zaman ne yapacağını

bilirdi. Ama neden?

Neden zahmet ediyorsunuz?

Neden savaşmaya devam ediyorsun?

Crimson'ın umutsuz günlük kayıtları, Leaf'in zihninde boşa akan su gibi dönüp duruyordu.

Bu gezegendeki yaşam, geriye hiçbir şey kalmayana kadar tekrarlanmaya mahkum görünüyor.

"Papi." Nova onu yakasından tutup sarstı.

Ama akli geçmişte, zamanın soğuk umutsuzluğunda sıkışıp kalmıştı.

Biz doğarız. Kusurlarımız nesilden nesile geçiyor. Bizi besleyen gezegenin uyarılarını görmezden geliyoruz. Yıkıcı ve bencil yollarımızı değiştirmeyi reddediyoruz. Neslimiz tükeniyor.

"Ne anlamı var ki?" diye mırıldandı sersemlemiş bir halde. Rezervlerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Bu çılgınlığın yayılmasını durduracak manası yoktu. Kaderinden kaçmak ve görevinin altında saklanmak için o kadar çok zaman harcamıştı ki her şeyi mahvetmişti. Artık çok geçti.

"*Hoja de los Guardianes. Pues escúchame bien.*" Nova onun çenesine bir tokat attı. Sertçe. Gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve bakışlarını vahşi, canlı buldu. Yakasını kavradı ve onu sarstı. "Böyle düşünme!"

Yanığa karşı gözlerini hızla kırıştırdı. Ama bu da bir başka başarısızlık gibiydi, en kötüsü.

"Doğru," diye itiraf etti. "Kardeşin kazandı. Sluagh bile-" Kaşlarını çatı, onlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Prime'dan, Maebh'ten ya da... kendisinden mı kötüydüler? Mutlu sonu tehlikeye girerse ne kadar ileri gidebilirdi?

ÇAPTER ELLİ

T Leaf'in kulaklarındaki çınlama, ortaya çıkan yıkımla birlikte daha da arttı.

Vahşi Av her şeyden ve her şeyden beslenirdi. Çılgınlardan Fae'lere ve güverteden koparılmış insanlara kadar. Hava gemileri teker teker geri çekilmeye başladı. En azından kaos onlara bunu sağladı.

Savaş alanının üzerinde Rory, Willow'u sallanan ip merdivenden yukarı çekerek, onu pençeleyen ölümsüzlerden kurtarmaya çalışıyordu. Yukarıdaki hava gemisi, Av'ın son saldırısından kurtulmaya çalışırken sallanıp duruyordu. Ama Altılı görünürde yoktu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı Yaprak, kafası karışmış bir halde.

"Onunla başla." Nova onu Maebh'in Aleksandra'nın kanlar içindeki bedeninin başında feryat ettiği yere sürükledi. "Beni bahçede iyileştirmiştin, değil mi? Peki ya o?"

Şafağın ilk ışıkları ufku yarmış, kırmızıya boyanmış tüyleri parlatmıştı. Yaprak yüzünü ovaladı ve yakın bir tehdit altında olup olmadıklarını kontrol etmek için etrafına bakındı ama görünüşe göre demogorgon hâlâ en kötüsünü çevrelerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Kulaklarındaki çınlama durdu.

Başını salladı.

"Güzel," dedi sesi yumuşayarak. "Mesele de bu zaten, *mi alma*. Bizi onlardan ayıran şey bu. Bu yüzden savaşmaya devam ediyoruz."

Mi alma-ruhum. Onu anlaması her şey demektir.

Çömeliş Maebh'in yapışkan ellerini Aleksandra'nın göğsünden kaldırarak yarayı inceledi ve nefesi kesildi. Bilinci yerinde olmayan baykuş şekil değiştiren

parçalanmış kalbi ortaya çıktığında gözünü bile kırpmadı. Bir kez pompaladı.

Zar zor hayatta.

Ama mahvolmadı. Elinin yanlış kalbin üzerinde olduğunu fark ettiğinde, Legion yumruğunu çekmiş olmalı.

Maebh ağladı, "Bunu neden yaptı? Neden, ona yaptığım onca şeyden sonra... hepinize?"

Mektubunu hatırladı.

"Doğru bir şey yapmak istiyor," diye cevap verdi, boğazı düğümlenerek. "Bir hatayı düzeltiyor."

"Hata mı?"

"Her şeye rağmen sevdikleri için savaşmadığı için pişmanlık duyuyor." Yaprak farkındalığını kişisel kuyusuna, sadece su birikintilerinin kaldığı yere gönderdi. Onu iyileştirmeli miydi yoksa son manasını Nova'yı elinden geldiğince uzun süre hayatta tutmak için mi kullanmalıydı?

Maebh, Aleksandra'nın solmuş, zayıflamış ve grileşmiş yüzünü tutarak, "Bedenimde nefes varken," diye hıçkırdı. "Ve damarlarımda kan varken."

Bunu onlara nasıl inkar edebilirdi? Aleksandra onun yüzünden buradaydı. Nefes vererek Nova'nın yeteneğinden yararlandı ve arkadaşının göğsündeki yarayı onardı; yırtıkları, bir şekilde hâlâ damarlarına kan pompalamayı başaran boş bir kalbin üzerine ördü.

İşini incelemek için eğildi, mananın karmaşık akımlarını örselenmiş etin içinden geçirdi. Maebh'in gözyaşları Prime'in açıkta kalan organlarının üzerine düştü. Bir damla daha düştü; bu kez Nova, çok az tanıdığı ama tıpkı kendisi gibi kardeşinin kurbanı olan bir kadın için ağlıyordu.

Leaf'in Koruyucu gözyaşı damlası gözyaşı parlaklığındaki organlara yansıdı. Gözyaşları düştükçe yansımalar çoğaldı ve daha fazla yüzey parladı. Kırılmış camlardan oluşan bir odada olduğu gibi, bir damla yüzlercesine dönüştü.

Birdenbire neden her Muhafız ve Büyücünün Kuyu'ya adanmışlıklarını temsil eden tek bir gözyaşı damlası olduğunu anladı. Tek başına, tek bir su damlası hiçbir şeydi. Birlikte bir kuyuyu doldurur, bir dalgaya güç verir ya da bir gemiyi taşırlardı.

Mesele buydu.

İnsanlar. Bağlantıları. Aileleri. Sadece tek bir takıntı değil. Hepsinin. Prime'ın beyaz kirpikleri dalgalandı.

"Sandy?" Maebh'in parmakları beyaz tüylerin üzerinde sıkılaştı. "Beni duyabiliyor musun? Özür dilerim. Yaptığım şey için özür dilerim. Bu affedilemez. Her şeyi hak ediyorum."

Aleksandra'nın boğumlu eli Maebh'inkine yapıştı. Dudaklarını yaladı ve Leaf'i görünce keskinleşen buğulu gözlerle etrafına bakındı. Tanıma gibi bir şey titreşti ve sonra Maebh'e, "Birlikte gideceğiz," dedi.

"Ne-ne?" Maebh hışımla gözlerini zeplinin uçuğu yöne çevirdi. "Ama Aurora... bizim-"

"Benden özür diledin. Bana bir borcun var. Aurora'nın miras alacak bir şeye ihtiyacı var. Günahlarımızın kefaretinin ödediğimizi görmesi gerekiyor." Parmak eklemleri teninde soldu. "Ona eve giden doğru yolu *göstermeliyiz*. Bağışlanmaya layık olmalıyız, aksi takdirde ne yaparsak yapalım... o kaybolur."

Vahşi Av çullandı ve dişlerini gösterdi. Eğildiler ve korunmak için ellerini havaya kaldırdılar. Ama akılsız canavar savaş alanına geri dönmeye devam etti. Savaşan askerler ya da Muhafızlar yorulmuştu. Güneş doğmuştu. Gececi fae geri çekildi. Bir kurdun unutulmaz ve melankolik uluması Leaf'in derisini diken diken etti.

"Ölü olarak kalmıyorlar," diye mırıldandı, seğiren, eksik uzuvlarına rağmen ayağa kalkmaya çalışan cesetleri inceleyerek. "Manabeeze bile salmıyorlar."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Başbakan. "Neredeyse hiç ruhları yokmuş gibi."

Yaprak'ın bakışları onunkilerle çarpıştı. İşte buydu, ölümsüzleri öldürememelerinin nedeni buydu.

Maebh'e "Vahşi Av" dedi.

"Ruhlarını ölümsüzlere gönderebilir," diye sözlerini tamamladı Prime.

Maebh'in gözlerinde anlayış belirdi. "Elbette. Ölümü anlamak için bir ruhun serbest kalması gerekir."

Maebh yeni güneşin parıltısına karşı gözlerini siper etti ve Altı'nın kaçtığı yöne doğru delici bir bakış attı. Onların bilmediği bir şeyi düşünüyor gibiydi ama sonra başını salladı ve

durdu. Tozlu ellerini hırpalanmış elbisesine sildi. Bir esinti ölüm ve kir kokusu getirdi. Omurgasını çelikleştirdi, sonra tereddüt etti ve Prime'a baktı.

Aleksandra başını sallayarak onu cesaretlendirdi.

Maebh'in derisi enerjiyle çatırdadı. Gözleri Sluagh'inkiler kadar anlamsızlaştı, affedilmemiş ölümlerin çığlıklarını yankıladı ve onları kendisininmiş gibi sahiplendi.

Şeytani ejderha aniden kanatlarını açarak havada döndü. Savaş alanının üzerinde bir, iki kez daireler çizerek Maebh'in isteğine direndi. Maebh çabayla homurdandı, gücün baskısı altında tökezledi. Leaf artık çok geç olduğundan korkuyordu. Tasma çok fazla gevşemişti.

Nova Maebh'in kolunu kavradı ve ona mana verdi. Maebh'in gücü arttı. Elektrik Leaf'in derisinin üzerinden atladı, çatırdadı ve kırıldı. Vücudundaki tüyler statik yük ile havalandı.

"Gidin," diye hırladı Maebh canavarın içindeki ruhlara. "Artık hiçbir kraliçe sizi tutamaz. Özgürsünüz."

Ejderhanın kükremesi aniden kesildi ve vücudu yeniden bir sürüye dönüştü, karanlık her yöne yayıldı. Yuvarlanan fırtınanın içinde küçük yıldızlar şimşek gibi parılıyordu.

Maebh, "Bir ceset bulun ve orayı eviniz yapın," diye emretti. "Yeniden yaşa. Bu bitmek bilmeyen işkenceden kurtul."

Yıldızlar düştü, ısıklık çalarak ve sızlanarak her yöne doğru fırladılar. Her birinin arkasında bir gölge şeridi uzanıyordu ve sonra ölümsüzlerle çarpıştılar. Hayat gözlerine geri döndü. Önce heyecan, yeniden hayatta olmanın heyecanı vardı. Ama sonra kötülük, zalim niyet geldi. Bu ruhlar varoluştaki en kötü ruhlardı.

Dikkatlerinin dağılması, Rory ve Willow'un sonunda kalabalıktan kaçması için yeterliydi. Merdiven serbest kalınca, hava gemisi onları yerden kaldırdı. Maebh, Prime'ın elini sıktı ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, "Onu kurtardık," diye fısıldadı.

"Evet," diye karşılık verdi Başbakan, yumuşak bakışları artık kendilerine ikinci bir şans verildiğini anlayan kötü ruhlara sertçe döndü. "Ama şimdi iş başlıyor."

"Şimdi onları öldüreceğiz." Yaprak *Hesaplaşma'yı* döndürdü. Çelik güneşte parlıyordu. "Temelli."

Nova savaş alanını işaret ederek, "Git," diye ısrar etti. "Arkadaşlarına ne yapmaları gerektiğini söyle. Ben burada kalacağım ve-"

"Bize göz kulak ol," diye bitirdi Başbakan. "Dengeyi Kuyu'ya geri getirirken eşin bize göz kulak olacak."

Nova ölü orklardan bir silah bulabilmek için yere düşmüş çöplerin etrafından dolaştı.

Yaprak onu terk etmek istemedi.

Aleksandra ve Maebh, sanki kucaklaşmaları kurtuluşa vesile olacakmış gibi birbirlerinin dirseklerini sıkıca kavradılar. Belki de öyleydi. *Dünya üzerindeki yaşam döngüler halinde hareket eder.* Bir tarafta beyaz kanatlar, diğer tarafta siyah. Yavaş yavaş değişmeye başladılar. Tüyler ve dişler eridi. Beyaz kirpikler ve saçlar siyaha döndü.

Maebh'in savaş boyalı yüzünde yıkım parlıyordu. Aleksandra'ninkinde ise keder. Bu onların fae taraflarının Well'e dönerek yeniden insan oluşuydu.

Demogorgon'un çığlığı, savaş alanından alçaktan ve yaralı görünerek süzölürken daha da yükseldi. Dokunaçlı kanatlar toprağı sürüklüyor ve cesetlerin üzerinden kayıyordu. Sıvı gözleri Leaf'e yardım etmesi için yalvardı ama o geri çekildi. O da yapılmamış olmalıydı. Yer değiştirmeye başladı, derisi yuvarlanıyor ve kasları zonkluyordu. Hayvansı eller yaratıcısına uzandı. Pençeler parmaklara dönüştü. Maebh soluk soluğa hıçkırarak Aleksandra'ya daha sıkı sarıldı ve hayvanının acı dolu iniltilerine karşı kararlılığını pekiştirdi.

Yaprak atmosferde bir değişim hissetti - Kuyu'daki yarıklar.

Nova bir orkun yere düşmüş kemik kılıcını burnunu buruşturarak aldı ve onun gitmediğini fark etti.

"Git arkadaşlarına yardım et," dedi ona, yıpranmış sinirlerini cesurca gizlemeye çalışarak. "Bir savaş kampında aylarca tek başıma hayatta kaldım. Bunu da atlatabilirim."

Ona inanıyordu. Tehlikenin çoğu şimdiye kadar başka yerlerdeydi. Kalbinden şiddetli bir aşk fışkırdı. İki hızlı adımla ona doğru koştu, saçlarını kavradı ve yüzünü kendine doğru eğdi. Ağzı bir şey söylemek için açıldı, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmesini sağlayacak herhangi bir şey.

"Biliyorum, *Papi*," diye fısıldadı, bakışları yumuşamıştı.

Dudakları onunkilerle çarpıştı. Dili onun ağızına girdi, giriş talep etti ve onun sahip olduğu her şey üzerinde hak iddia etti. Öpüşmelerini derinleştirirken, tutkusuyla onun sırtını bükerken, zihninde ona sarılacağına, onu öpeceğine, onu her zaman özleyeceğine dair sözler verdi. Ona güvenmek, onu dinlemek ve bütün gece onunla sevişmek için. Nefes nefese geri çekildi ve başparmağıyla onun parlayan illerini okşadı.

"Seni seviyorum," dedi gözlerinin içine derin derin bakarak. "Ben de seni seviyorum."

"şimdi uslu bir kız ol ve ben bu embesillere ne yapacaklarını gösterirken sakın ölme."

Dudaklarından keskin bir kahkaha fırladı. Islak gözlerini sildi. "Sen de onları seviyorsun. Kabul et."

"Sadece kendilerine söyleneni yaptıklarında," diye şaka yaptı ve ardından sürünün içine doğru koşmaya başladı.

ÇAPTER FIFTY-OnE

P Ain, Willow'un ciğerlerini sıktı. Hayır, bu acıdan da beterdi. İçinin derinliklerine ulaştığında, eskiden kuyusunun geliştiği kuru ve ufalanan boşluğu hissetti.

Gölgeler etrafını sardı. Güneş ışığında hareket parıltıları. Biri bağırarak uyarıda bulundu ama onlar dövüşürken o da darbe aldı, yana savruldu. Ani hareket gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu.

Gitti.

Boş.

Kuru.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Son akıllı başında düşüncesi Alfie'yi merdivenden inerken takip etmesiydi. Arkadaşlarına güvenli bir yol bulmaları için yardım etmek istiyordu; uzaktan bir umut ışığı gibi uluyan ailesine doğru. Ama sonra ayakları yere bastı ve keskin şekil değiştiren burnu bir rakibin kokusunu aldı.

Savaş alanının karşısında, bir kraliçe Willow'un ölmesini istiyordu.

Kaderin eli ruhuna uzandı ve doymak bilmez bir hükmetme dürtüsünü çekip çıkardı. Kurt dişleri uzadı. Kulakları düzleşti. Kúpeleri kalktı. Yumruğu kanla ıslanmış toprağa saplandı. Yaratılışın özünü pençeledi ve sonra Nero'nun onu yapması için eğittiği, asla yapmamaya yemin ettiği şeyi yaptı.

Doğayı ihlal etti. Ve bu

iyi hissettirdi.

Özgürleştirici. Katartik. Bir geçiş töreni. Yapmak için doğduğu şey.

Willow içgüdülerinin kölesi oldu. Dünyanın damarlarını yüce, çalkalanan ruhuyla pompaladı.

Yükse

I.

Uyan.

Ölümün diğer tarafından çağırdığı kuşlar gibi, fae cesetleri de yaşamla seçiriyor, terk edilmiş hareketlerle sertçe yükseliyorlardı.

Kraliçeyi öldürün, diye emretti.

Yerdeki her ölü şey, hatta gömülü olanlar bile onun emrini bekliyordu. Avlandılar. Yırttılar ve parçaladılar. Ama sonra rakip kraliçe ona karşı savaştı... ya da yanında biri vardı. Yeni bir güç Willow'unkine cevap verdi. Düşmanından bir yol açarak, toprağa bir oluk kazdı. Parlak ve temiz, onunkini bulanık ve yanlışı hissettiriyordu. Bakışları tozların arasından kaynağı buldu: Sert mavi gözleri ve uzun sarı saçları olan bir erkek elf.

Tanıdık. Belki de...

Willow'un bakışları sağa, yok etmesi gereken kraliçeye kaydı. Tekrar hırladı. İhtiyaç, varlığının her zerresindeydi ve iradesini parçalıyordu. Öldürücü dürtü kavrulmuş kemiklerini sızlatıyor, anlamadığı bir şeye susamasına neden oluyordu.

Ama sonra bakışları yeniden bir grup unutulmaz güzellikteki erkeğe kaydı. İhtiyacı tempo değiştirdi ve sıcak, nabız gibi atan, talepkâr bir hal aldı. Kule'de banyoda saklanarak "*canavarca ihtiyaçlarını*" buzlu suyla uyuşturmak zorunda kaldığı zamanlardaki gibi hissetti. İçlerinden biriyle göz göze geldi ve dipsiz gecenin içine düştü. Adamın varlığının etkisi nefesini kesmişti. Koyu, yontulmuş kaşlar. Yüksek elmacık kemikleri. Keskin, erkeksi bir çene ama yumuşak, duygulu dudaklar. Porselen ten. Dul bir kadının tepesinden dökülen uzun, ipeksi siyah saçlar. Baştan çıkarmak için yaratılmış bir varlıktı ama gözlerinde hüznü vardı. Bunu daha sıcak, daha karanlık bir duygunun arkasına saklamaya çalışıyordu.

Yanıdaki diğerleri dikkatini çekti: düşmüş melekler, her biri ilki kadar unutulmaz güzellikte ama kendi tarzlarında farklı. Eşsiz. Kıymetli. Onun gibi arada kalmışlar. İki yere de ait değil ama ikisinden de oluşmuş.

Yeterli değil, diye fısıldadı karanlık dostları zihnine, onu ilerlemeye teşvik ederek. *Senin yaşamaman için o ölmeli.*

"Yeterli değil," diye cevap verdi, aynı fikirdeydi.

Ve böylece ilkinin altındaki diğer yere, mürekkebin ardındaki gece yarısına uzandı. Dokunmaktan korktuğu yere. Ama her nasılsa, onlar bu kadar yakinken, kendini güvende hissediyordu. Evinde.

Daha fazlası, diye fısıldadılar zihnine. Yaşam ve ölüm arasındaki boşluğu kapat. Perdede bir delik aç.

Boşluk.

Vızıltı. Uğultu. Ruhlar kaynaşıyor ve yalvarıyor, kanatlarda bekliyor.

Boşluk.

Aradaki boşluk. Bu ejderha, bu altı güzel kâbus, tıpkı onun gibiydiler. Farklıydılar, asla tam olarak uyum sağlayamıyorlardı. Willow'un ailesi bile bazen ona garip garip bakıyordu. Onu ne kadar çok sevmişlerdi. Ama onu yanlış anlamışlardı. Küçük bir çocukken bile kendini farklı hissetmişti. Bu yüzden Rory onu kaçırdığında ve sesler ona sorun olmadığını söylediğinde onlara inanmıştı.

Ama o büyüdükçe, alaylar da büyüdü.

Yarı ucube. Lekeli Olan. Çirkin. Garip. Çirkin. Kaltak. Hiçbir şey. Buraya ait değilsin. Seni istemiyorlar.

İlk başta, Nero onun Fae tarafını saklamasını sağlamıştı. Bir süre rol yapmaktan mutluydu. Sonunda, altın gözleri, garip biyolojisi ve orada bulunma amacı hakkında sorular sormaya başladılar. Willow, Nero'nun kızından çaldığı manayı kullanarak hepsinin beynini yıkadığını öğrendi. Ama leke kötüleşince, kaynaklarını korumuş. Halkını kontrol etmek için alternatifler bulmak zorunda kalınca, dikkatlerini dağıtmak için onu bir buçukluk kurtarıcısına dönüştürdü.

"O her iki dünyadan da en iyimiz," demişti. "Lekeli yalan söyledi! Burada yaşayabilir ve hâla büyüye sahip olabilir. Hastalıktan iyileşebilir ve güçlü olabilir. Onun gibi hayvana dnşmemize gerek yok. Onun annesi insandı. Hepiniz onun gibi güçlü ve ölümsüz olmak istemiyor musunuz?"

Sorun şu ki, her iki dünyada da bir ayağı olması, hiçbirine ait olmadığı anlamına geliyordu.

Bu güzel canavarlarla, ailesiyle olduğundan daha yoğun bir akrabalık hissetti. Anlayış, kabul, ihtiyaç ve arzu gördü - karanlıkta sıkışıp kalmış ve ışıktan bir dilim isteyen varlıklar.

Evet, küçük kurt. Yüzünü gördüğümüz zaman gece değil. Perdede bir delik aç. Boşluğu kapat. Tenimiz ol.

Fısıltılar çok tanıdıktı. Yalnız zamanlarında onu rahatlatmışlardı. Onunla birlikte rüya görmüşlerdi. Gözyaşlarını silmişlerdi. Ve şimdi, onları kurtarması için ona ihtiyaçları vardı.

Willow'un içinde meydan okuma ateşi yandı. İçgüdülerine boyun eğdi. Dünya yok oldu. Kalbi bir davul gibi çarpana ve gücü yıldızlara fırlayana kadar, kanat vızıltılarının uğultusu altında sesler azaldı.

Orada, ihtiyacı olan şeyi buldu. Ona yapıştı, tırmaladı. Sonra onu toprağa geri çekti. Yaklaştırdı, boşluğu kapattı.

Uyan.

Yükse

İ.

Arada bir şey yoktur, yalnızca yaşam vardır - herkes için tek bir varoluş.

Willow tüm gerçeklik duygusunu kaybetti. Ondan sonra kan, vızıldayan sürüler, çığlıklar ve bir şeylerin plana uygun gitmediği hissinden başka bir şey yoktu. Kuyu'daki leke niyetini değiştirmiş ve her şeyi karıştırmıştı. Acı, ıstırap ve gücünün vücudundan, açık bir yaradan sızan kan gibi sızdığının dehşet verici bir şekilde farkına varması.

Sızıntıdan da kötüsü, bir şey onu bir vampir gibi emdi ve bu savaş alanının karşısındaki kraliçe değildi. Çok çok uzakta ve aç olan biriydi. Kadim. Açıgözlü. Dürüst.

Willow mücadele etti, çırpındı, çırpındı ve tutunmaya çalıştı. Ama bu, hava yakalamak kadar boşunaydı. Yeterince deneyimli değildi. Bu kadim varlık yıldız tozundan doğmuştu ve Willow diğer her şeyle birlikte onu da uykusundan uyandırmıştı.

Boğazından kulak tırmalayıcı bir çığlık koptu. İçinde bir ip koptu. Ve sonra vücudunun içindeki kuru, ufalanan delikten başka bir şey kalmadı.

Terliyor, nefes nefese kalıyor, uyuşmuş bir halde etrafına bakınıyordu. Dünya artık çok sıkıcı görünüyordu. Tanıdık bir ses Willow'un yüzünün iki santim ötesinde bağırdı.

"Ne?" Willow kulaklarına dokunarak mırıldandı. Kan sızıyordu ama hâlâ sivri uçluydular, hâlâ Fae'ydiler. neden böyle hissediyordu?

İçerisi çorak mı?

"Gitmek zorundayız!" Rory gözleri parlayarak bağırdı.

Willow'un çenesini ve omzunu yakan ateş, onu yana savurdu. Çığlık atarak kolunu tuttu ve kirli etinde sıcak, yapışkan bir ıslaklık hissetti. Önünde bir adamın yüzü belirdi. Burnu yoktu ve kemiklerini görebiliyordu. Vücudundan sarkan giysiler yırtık pırtıktı. Kemiklerine kadar aşınmış parmaklarıyla ona uzandı, sanki bir şeyleri parçalamış gibiydi. Kir olduğunu fark etti. Kendini bir mezardan çıkarmıştı. Rory, Willow'u yolundan çekti ve çizmesini burnu olmayan adamın suratına çarptı.

Şafak vakti gökyüzünden gelen bir çığlık bakışlarını kaldırdı. Şeytani bir ejderha savaş alanının üzerinde uçuyor, akşam yemeği için ruhları çalarken çenesi açılıyordu. Her beslendiğinde vücudu bir yağ tabakası gibi parlıyordu. Açıkta kalan beyaz kafatası ve boynuzları başının dışında parlıyordu ama çenesi siyah pullarla kaplıydı. Karanlık, dipsiz gözler yanından geçerken ona baktı. Bir onaylama.

"Yukarı!" diye homurdandı Rory, Willow'un uyuşmuş ellerini tutup merdivenin basamaklarına yerleştirerek. "Tırman!"

"Ne-ne oldu?" Bıraktı ve savaşa geri döndü.

Rory hayal kırıklığı içinde çığlık attı ve ağırlığını kullanarak başka bir ölümsüzü omuzlayıp yoldan çekti. "Yaşamak istiyorsan kendine gel. Tırman."

Willow'un olayları kavrayışı ani bir netlikle geri döndü. Bu yıkım onun yüzünden olmuştu. Nero'nun istediği gibi ölümsüzler ordusunu çağırmıştı. Ya da başka bir şey istemişti. Ama onların kontrolünü kaybetmişti. Dikkatsizce saldırmışlar, efendilerine sırt çevirmişlerdi çünkü... Willow'un gücü gitmişti.

Kırık dişler ona çarptı. Geri sıçradı, ayağı takıldı ve düştü. Sertçe yere düştü ve omurgası sarsıldı. Hortlaklar üzerine düşerken, umutsuzca Rory'nin derslerini hatırlamaya çalışarak mücadele etti.

Blok. Kendinizi sakınleştirin. Vücudun bir silah.

Ama Willow'un pençeleri parmak uçlarının altından kaymıştı. Tekmeleyip iterek ölümsüzleri uzaklaştırdı. Süngerimsi deriyi her sıyırdığında, yüzleri kâğıt gibi yırtılıyordu. Ölümün iğrenç kokusu onu boğuyordu. Yaratık dişlerini gıcırdatıp tükürük püskürtürken yüzünü çevirdi.

Öleceğim, diye düşündü gözlerini .

Ağırlık kalktı. Soğuk hava içeri doldu. Willow temiz havayı içine çekerek gözlerini açtı ve derisinin altında bir kafatasının izi parlayan yakışıklı bir yüz gördü. Sonra adam gitmişti. Karanlık onu örttü. Ayağa kalkmak için cesedin üzerinden kalkmaya çalıştı ama kolları titredi ve kanlı ete basıp kaydı.

Tüy gibi hafif bir basınç kol ve bacaklarını sardı. Hayalet eller onu kaldırırken midesi düştü. Korkunç bir an boyunca ağırlıksız ve güçsüzdü. Ve sonra ayakları yere değdi. Kafası karışmış bir halde etrafına bakınırken, altı çift karanlık kanat çırpıldı ve sahipleri bir çember oluşturarak önünde diz çöktü. Düşmüş melekler bir kraliçenin önündeki şövalyeler gibi eğildiler, kanatları kan ve ölümü örtmek için arkalarından dökülen peçeler gibiydi.

Garip bir şekilde, çemberlerinin ötesinde, zombiler görünmez bir güç tarafından engelleniyordu. Ama hiçbir şey o halkayı geçemedi.

Rory, Willow'un ensesinden tutup onu merdivene doğru çekti. "Tırman, Lanet olsun, kızım."

Sesinde korku titriyordu. Rory nadiren korkardı. Willow dönüp altı güzel canavara baktı ve bu korku ona da bulaştı. Willow ipi kavradı ve kendini bir basamağın üzerine kaldırdı.

Ejderha çığlık attı. Arkasına baktı ve hem mucizevi bir manzara hem de korkutucu bir şey gördü. Ejderha tekrar yıldızlarla parıldayan bir gölgeye dönüştü. Willow'un karanlık koruyucuları bitkin bir halde ayakta durmaya çalışıyordu. Hortlaklar görünmez bariyeri aştı. Ama uzun siyah saçlı biri parmaklarını bileğine doladı. O hüzünlü gözler yalvarıyordu. *Gitme*, der gibiydi. Vücudunda bir bağlantı sarsıntısı dalgalandı ve adamın ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

"Sana sahip olmak için bu kadar uzun süre çalıştık ama sen bizim kraliçemiz değil misin?" diye homurdandı dehşetle. "Sen bir hiçsin."

Ben bir hiç miyim? Reddedilme göğsüne çarptı. Kuru iç organları parçalandı. Ayağını geri çekti, çizmesini adamın yüzüne dikti ve kısık sesle, "O zaman canavarsınız!" diye bağırdı.

Dalgalanan ölümsüzler tarafından yutularak tekrar savaşın içine düştü. Gökyüzünden yıldızlar düşerken hüzünlü gözleri hâlâ ona bakıyordu.

"Willow!" Rory'nin sesi yukarıdaki havayı yarararak geldi. "Şimdi, onların dikkati dağılmışken."

Sarsılarak yukarı baktı ve tırmandı.

"Peki ya Alfie?" diye boğuk bir ses çıkardı, arkasına bakmak istemiyordu.

Yaşıyor muydu?

Rory durakladı.

"O gelmiyor," dedi ve tırmanmaya devam etti.

ÇAPTER ELLİ İKİ

W Willow, Rory'nin yardımıyla ahşap güverteye tırmandı. Sırt üstü yuvarlandı ve nefes almak için soluk soluğa kaldı. Güvendeydi. Hayattaydı. Ama dünyası hâlâ sona eriyordu. Ailesi yaptığı şey için onu asla affetmeyecekti.

Açıklama. Mazeret yok. Gazla pompalanmış ve parıldayan hasat edilmiş beyaz balon cevapları tutamazdı.

"Willow." Rory'nin uyarı sesi bakışlarını ona çevirdi.

Dört havacı silahlarını onlara doğrulttu. Yan tarafta, Nero yüzünde cani bir ifadeyle duruyordu. Ama hâlâ temizdi, kahverengi deri ceketinde ya da yüzünde tek bir kan lekesi bile yoktu.

Willow'un yüzü ve omzu ölümsüzün tırnakları yüzünden yanıyordu. Rory topallıyor ve ağır ağır nefes alıyordu, sıkı saç modeli kıvırcık ve orantısızdı. Gözünün üzerindeki bir kesikten kan damlıyordu.

Yavaşça ayağa kalkan Willow, çevrelerini araştırdı. Bu zeplinin hemen ötesinde, pervaneleri son hızla dönen, yelkenleri açılmış ve rüzgârı yakalayan bir başka zeplin süzülüyordu. Bir başka hasat zeplini, sanki Nero'nun talimatlarını bekliyormuş gibi, birkaç yüz metre arkalarında süzülüyordu.

Bakışları Willow ile Rory arasında gidip gelirken parmakları çıplak sol bileğini okşuyordu. Sonunda Willow'da karar kıldı ve "O ejderha da neydi öyle?" diye havladı.

İrkildi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bunu ben yapmadım. Sanırım Vahşi Av'dı."

Gözlerini kırıştırdı, yüz ifadesine tanıdık geldi. Vahşi Av hikâyeleri, propagandasının bir parçası olarak yemek salonunda anlatılıyordu. İnsanların Kristal Şehir duvarlarını terk etmekten korkmasını sağlıyordu.

"Hepimizi yemediği için şanslısın," diye karşılık verdi öfkeli bir sesle. İşte o zaman Willow güvertenin köşelerine yığılmış, denize atılmak üzereymiş gibi duran cesetleri fark etti.

Hava gemisi Kristal Şehir'e dönmek üzere yön değiştirirken motorların ve pervanelerin vızıltısı giderek arttı. Henüz irtifa kazanmamış olmalarına rağmen hava daha ince hissediliyordu.

Willow burada olmamalıydı. Nero'nun onu istemesinin tek nedeni gücüydü. Ama o da gitmişti. Ailesinin yanına dönebileceğinden bile emin değildi. Bu şekilde değil, yaptıklarından sonra değil.

"Bu üçüncü derece de neyin nesi?" Rory, eli kınında duran hançerinin -elinde kalan tek silahın- üzerinde gezinirken sesini yükseltti. Bakışları mürettebatın üzerinde gezindi.

Rüzgârda yanmış yanakları ve uzun burnu olan bir adam bakışlarını kısmıştı. "Lekeli ucubenle birlikte aşağıda kalmalıydın."

"Affedersiniz?" Kaşları kalktı, adamın hıncına inanamadı. "Merdiveni aşağıda bırakmışsınız."

"Bir hata," diye soğuk soğuk sırttı Nero. "O ejderhayla savaşmak ve gemiyi geri döndürmekle çok meşguldük. Halatı kesecek zamanımız olmadı."

Nero adamlarına ilerlemelerini işaret ederken Rory'nin gözlerinde acı ve ihanet parlıyordu.

"Neden?" diye .

"Siz hainsiniz," diye ilan etti. "Canavarlarınızdan birini bizi öldürmesi için gönderdiniz."

Willow bön bön baktı. Az önce ona bunu yapmadığını söylemişti. Willow onu tanıdığından beri Rory ilk kez kaybolmuş gibi görünüyordu. Willow şimdiye kadar, babasının sözde tedavileri yüzünden Rory' beyninde oluşan hasarın tam boyutunu fark etmemişti. Onun kendisine yaptığı tüm kötü şeyleri unutuyor, davranışları için bahaneler uyduruyordu.

Lanse ettiği kurtarıcı olamayınca, tek çaresi hikayeyi değiştirmek ve Willow'u bir hain olarak resmetmek oldu. Ama kendi

Kızı mı? Onu kullanmıştı. Ona hiçbir şey borçlu değillerdi.

Rory ona *bunu kullanmasını* öğretmişti. *Tüm bu duyguları dövüşüne kanalize et.*

Willow'un bakışları sertleşti. "Beni hasta ediyorsun. Hiçbir şey sana yetmiyor." Diğerlerine döndü. "Yıllardır seni manipüle ediyor, gerçeği unutturmak için çalıntı mana kullanıyor. Bunu yapmak için kızının manasını çaldı. Hainlikten bahsediyoruz." Güldü. "Yüzyıllardır hepiniz üzerinde 'lekeli' fae büyüsü kullanıyor. Hafızalarınızı değiştirdi ve sizi başkanlığı yeni devraldığına inandırdı. Ama o bir asırdan fazladır burada. Başka neden insanları kuleye hapsettiğini düşünüyorsunuz? Beyni yıkanmış küçük grupları ikna etmek onun için daha kolay. Hepiniz onun tarikatının bir parçasısınız! Ama o-"

"Bu kadar yalan yeter," diye bağırdı Nero.

Rory elini kemerinden indirerek, "Bizi vuramazsınız," diye alay etti. "Zeplinin brandasında serseri bir kurşun bir delik açacak ve manabeeze salacak."

"Çaldığın cihazı geri ver," diye homurdandı Nero, başıyla bileğini işaret ederek. "Ve burada karaya çıkmaya izin vereceğiz. Alacağın en iyi teklif bu."

Çatık kaşlı bakışları bileğine kaydı - etrafında ışıltılı bir portal cihazı olan bir bant. Sanki orada olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Hızla gözlerini kırıştırarak, gözlerine daha keskin bir ışık geri döndü. Çenesini kararlılıkla gererek, Willow'un bileğini yakaladı ve cihazın üzerindeki bir düğmeye bastı.

Vücutlarından elektrik fışkırdı. Willow gözlerini bir sonraki açışında, yüzlerce metre ötedeki üçüncü zeplinin güvertesindeydi ve Kristal Şehir'e doğru tam hızla yol alıyordu. Başlarının üzerindeki gri zeplinin rüzgârı yönlendiren yüzgeçleri vardı. Willow'a hep bir köpekbalığını hatırlatırdı.

Bir mide bulantısı dalgası yükseldi ve öğürdü. Güvertedeki bir havacı, aniden gelişlerini soluk soluğa izledi. Rory, ışınlanmanın yarattığı şaşkınlığa başışıklık kazanmış gibi, ayağa kalktı. Willow'un başka bir mide bulantısı dalgası onu ele geçirmeden önce gördüğü tek şey buydu.

Botlar sürtündü. Havacının çığlığı tizleşti ve sonra uzaklaşarak kayboldu. Willow tekrar nefes alabildiğinde, yukarı baktı.

Rory omzunu düşürdü ve ikinci bir mürettebat üyesini yakalayarak yere düşürdü. Onlar boğuşurken Willow'a bağırdı, "Dümene geç! Doğuya yönel."

Doğu. Batıya değil. Kristal Şehir'e değil. Willow güverteye koştu ve dümenin pürüzsüz ahşap direklerine tutundu. Daha önce Alfie'nin yaptığını gördüğü gibi, pervanenin motorlarını çalıştıran yakındaki bir kolu itti.

Alfie. Kalbi sıkıştı ve yeni bir keder dalgası onu ele geçirmekle tehdit etti.

Kullan onu. Nefretinizi, acınızı ve kederinizi kullanın. *Gücünüzü beslemek için kullanın.*

Willow dümeni bir tarafa doğru çekerken kasları çığlık attı, dümenin yönünü değiştirdi ve parmaklarının derisi soyuldu. Güvertenin altındaki mürettebat, şaşkınlık içinde bağıarak kapaktan dışarı fırladı. Hiçbiri askere ya da daha kötüsü Azrail'e benzemiyordu. Willow, görünürdeki ihanetlerinin kendilerine söylendiğinden bile emin değildi. Nero o anda onlardan kurtulmaya karar vermiş olmalıydı. Rory havacıyı etkisiz hale getirip gözlüklerini çaldı, sonra da Nero'nun yalanını ona karşı kullandı.

"Onlar vatan hainiydi," açıkladı. "İşinizin başına dönün!"

Mürettebat onun emriyle sıçradı, çoğu güvertenin altına döndü. Suçlu bakışlarla bakan birkaçı ise gemide düzgün bir kaptan olmadan muhtemelen göz ardı edecekleri arma ve diğer işleri kontrol etmek için yukarıda kaldı.

Rory gözlerini kocaman açarak topallaya topallaya güverteye çıktı ve tam hızda olup olmadıklarını kontrol etti. Gözlükleri Willow'a verdi.

"Onlara ihtiyacın olmayacak mı?" Willow rüzgara karşı gözlerini kısarak sordu.

"Giy şunları." Rory'nin sesi alçaktı. Saçlarının bağı çözülmüştü ve uzun, dağınık teller rüzgârda uçuşuyordu. Bakır boncuklar olmadan bambaşka biri gibi görünüyordu. Normal. Kanlar içinde ve yaralı, ama normal. Belki de Willow'un yüzünde fark ettiği rahatlamaydı. Sonunda aklındaki sorunun ne olduğunu biliyordu ve bu da onların kaçıştıydı.

Rory irkildi ve açık bir yarıktan kan sızan kolunu kontrol etti.

"Bu irtifayı koruyun," diye emretti hızlıca. "Fae'lerin onları yakalamasından çok korkuyorlar. Burası daha güvenli."

Topallayarak alt güverteye çıktı ve yaralarını kontrol etmek için bir küpeşteye yaslandı.

Willow söyleneni yaptı, gözlükleri taktı ve yayı karşısına aldı. Ama savaşın kanlı sıçramalarını aklından çıkaramıyordu. Vücudu hâlâ hamdı. Ruhu çok boştu. Kolu iterek motorları daha hızlı çalıştırdı. Yavaşlamak istemiyordu çünkü o zaman yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Mürettebattan biri arkalarını işaret ettiğinde neredeyse savaş alanından çıkmışlardı.

"Bekle," diye bağırdı. "Bak!"

Omzunun üzerinden baktı. Savaş alanından gökyüzüne daha fazla insan bezi yükseliyordu. Ailesini düşünen Willow'un kalbi sıkıştı. Onlarla yeniden bir araya gelmeye çok yaklaştı. Bu manabeeze'ler onların olabilirdi.

"Geri dönmeliyiz," dedi havacı, dürbününden bakarak. "Hasat ağımızda daha fazla yer var."

Belki de bu manabeeze iyiye işaretti. Belki de fae'lerin ölümsüzleri alt ettiği anlamına geliyordu. Ama bunu düşündüğü anda, bunun yanlış olduğunu anladı. Ölümsüzler de en az onun kadar boştu.

"Devam et," diye bağırdı Rory korkuluklardan nefes nefese, yorgunluktan zar zor dik durarak.

Dürbünü onlara yaklaşan hava gemisine doğru hareket ederken, havacı kaşlarını çatı. Willow, Rory'nin onlara yalan söylediğini tam olarak o anda anlamıştı. Gerginlik omuzlarına çökmüştü. Parmak eklemleri pirinç silindirin üzerinde beyazlaştı. Dürbünü indirdiğinde gözleri etrafta gezindi ve dudaklarını yaladı.

Güvertenin altındaki mürettebata bir uyarı çığlığı attı. Willow onun dürbününü çaldı ve onu bayıltmak için kullandı. Takipçilerinin pruva direği gövdelerine çarparak ahşabı parçaladı. İnsan balonuyla dolu balon sarsıldıkça zeplinleri sallanıp sarsılıyordu. Cesetler ve kargolar eğilen güvertede kayıyordu. Dümen yön değiştirdikçe tekerlek dönüyordu. Arma gerildikçe gıcırıyordu.

Hayatını kurtarmak için dümeni tutan Willow alabora olacaklarından korkuyordu. Bir mürettebat üyesi kayarak onu geçti, güverte korkuluklarına çarptı, ve

sekerek denize düştü. Rüzgar onun çığlığını yuttu.

Balonun içine doluşan manabeeze bir şekilde gemiyi dengeledi. Her iki mürettebattan da kaos çığlıkları geliyordu. Willow, derisindeki kabarcıklara aldırmadan ayağa kalkarak diğer hava gemisini kontrol etti ve onları brandalarındaki bir deliği yamamak için çabalarken buldu. Yırtıktan yavaşça parlayan toplar fışkırıyordu. Nero güvertede volta atıyor, emirler yağdırıyordu. Çarpıştıklarında kendi gemilerine de zarar vermiş olmalıydılar. Sırtarak dümene döndü, onları uzaklaştırabileceğini düşündü ama bunun yerine gözlerini yırtığın gerçek sebebine kilitledi - yarısı kanla kaplı, kızgın dövmeli bir karga şekil değiştiren.

CHAPTER ELLİ ÜÇ

A ir, şekil değiştirenin bir tutam siyah saçını kızgın mavi gözlerine doğru savurdu. İyi kullanılmış deri zırhı kan ve kirle kaplanmıştı.

Doğruca savaştan gelmiş olmalıydı. Tek bir hançeri kalmış olan Rory'nin aksine, kaslı vücudunda tam bir cephanelik taşıyordu.

Yüreği ağzına gelen Willow, bir silah, belki de parçalanmış bir tahta parçası aradı. Dürbün yuvarlanmıştı. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Şansını deneyerek, küpeştenin üzerinden aşağıdaki manzaraya baktı. Sabah güneşinin altında su parlıyordu. Ve biyoluminesan ağaçlar. Hem de bir sürü. Tören gölünün üzerindeydiler, Tarikat'tan çok uzakta değillerdi. Willow buraya gelmeyeli yıllar olmuştu ama gölün derin ve büyük olduğunu hatırlıyordu. Belki atlayabilirdi.

Davetsiz misafirin kaşları, sanki ona denemeye cesaret ediyormuş gibi alaycı bir şekilde kalktı. Boynundaki mürekkep rengi dövmeler parıldıyor, ona ejderhanın pullarını hatırlatıyordu. Sol gözünün altında mavi, ışıltılı bir gözyaşı damlası göz kırptıyordu. Ölümcül görünmesine rağmen dövmeli parmağını dudaklarına götürdü ve sessizce yanından geçip gitti.

Bir Gardiyan.

Nefes verdi ve hangisi olduğunu hatırlamaya çalışarak beynini yokladı. Babası Rush'ı tanıyor muydu? Aklına bir görüntü geldi. Kaçırıldığı gün, bu düşünceli Gardiyan oradaydı. Rory'ye onu tanıyormuş gibi, onu öldürmek istiyormuş gibi bakmıştı.

Willow altı güzel canavara düşmüş melekler demekle hata etmişti. Şimdi bir karşılaştırma yapabildiğine göre, aradaki farkı görebiliyordu. Bu Gardiyan'ın gözlerinin kenarlarında gülümseme çizgileri vardı; sanki uzun zaman önce bir zamanlar mutluymuş gibi. Gerçek bir düşmüş melek, yolunu kaybetmiş biri. Diğerleri karanlığın içine doğmuş şeytanlardı... ışığı hiç görmemiş ruhlar.

Yüzünü gördüğümüz zaman gece değildir.

Sözlerini bir kenara iterek, Muhafız'ın Rory'ye yaklaşmasını dikkatle izledi. Mürettebattan birinin üzerine eğilmiş, ön koluyla soluk borusunu tıkiyordu. Düşmüş meleğin yumrukları, boğulma dürtüsünden kendini alıkoymuş gibi yan tarafına doğru esnedi.

Hâlâ sızıntıyı onarmaya çalışan hava gemisine doğru baktı. Açı yine yüzünü ortaya çıkarmıştı. Willow, onu kızının manasını çalmakla suçladığı ilk seferden sonra Nero'da da aynı bakışı görmüştü. Daha on bir ya da on iki yaşındaydı. Bahçede satranç oynuyorlardı ve Nero bir süreliğine ayrılmıştı. Döndüğünde, yaşlı adamın kır saçları gitmişti. Teyzesi daha fazlasıyla döndü.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Nero, Willow'la alay etti. "Ona ne yaptığını söyleyeceğim!" diye hıçkırdı.

Nero arkasına yaslandı, satranç tahtasına baktı ve piyonunu hareket ettirerek veziri aldı. Sonra şahı devirdi.

"Şah mat," dedi, dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı.

Zafer, Muhafız'ın yüzündeki ifadeydi.

Yaklaştıkça botları güverteye sürtünüyordu. Rory rüzgârın ve motorların sesini mi duydu, yoksa atmosferde bir değişiklik mi hissetti bilinmez, başını kaldırmadan gerildi. Bilinci yerinde olmayan mürettebatın düşmesine izin verdi ve tam boyuna doğru doğruldu, yana doğru adım attı.

Gardiyanla yüzleştğinde, yorgun bir teslimiyet ifadesiyle karşılaştı.

Bir havacı bir sandığın arkasından atladı. İki cesur adım attı, sonra yıldırım çarptı. Bir balon gibi patladı, iç organları ve kanı yüzlerine sıçradı. Bu karmaşanın içinde Muhafız'ın gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Rory irkilmedi. Yüzündeki kanı bile silmedi. Babasının yaptıklarına rağmen korkusuzdu, kırılmazdı ve asla yılmazdı. Willow kendisinin de o kadar cesur olabilmesini diledi.

"Bunu nasıl yaptın?" Rory'nin bakışları Muhafız'ın etrafında dönerken daraldı. "Kuyu'ya bağlı olmak için biraz fazla yüksektsin, değil mi?"

"İkimiz de çoğundan daha yükseğe uçabileceğimi biliyoruz." Kendini beğenmiş egosu gözlerinde parladı.

Rory'nin kaşları kalktı, kafası karışmıştı. Oyma küpeşteye doğru yürüdü ve diğer zeplini kontrol etmek için şöyle bir baktı. Hâlâ meşgul olduklarından emin olunca, rahat kalçasını tahtaya yasladı.

Uzun, sert bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Willow, havanın teninde çatırdadığını hissettiğine yemin etti. Yıldırım kokusu burun deliklerini yakıyordu. Gerginlik, bir şeyler kopacakmış gibi hissedene kadar arttı. Belki Willow bunu hayal etmişti. Belki de arkadaşılar.

Ama sonra Rory avuçlarını gösterip Willow'a başını salladı. "Buraya onu ailesine geri götürmeye geldim. Seni durdurmayacağım."

Kirpikleri temkinli bir şekilde aşağı indi.

"Bu doğru," diye bağırdı Willow, güverteden aşağı koşarak. Kalbi neden saatte bir milyon mil hızla çarpıyordu? Neden içgüdüleri ona bir silah bulması için yalvarıyordu?

Rory onun yanıt vermemesi üzerine dudaklarını büzdü. "O bu hava gemisine binmeden önce onu alsan iyi olur." Bileğindeki portal cihazını çıkarıp fırlattı. "Bunun için geliyor."

Bakışları Nero'nun zeplinine kaydı, sonra omuz silkti. "Ondan korkmuyorum. Sırada o var."

Güldü. "Bak, her kimsen, babamı hafife almak akıllıca bir şey değil."

Muhafız'ın gözlerinde mavi ateş parlıyordu. "*Ben her kimsem?*"

"Evet," diye yanıtladı kızgın bir ifadeyle. "Eğer Willow'u indirmek için burada değilsen, onu güvenli bir yere götürmeme izin ver ve sonra..." Önce adamın yüzüne, sonra da tüylerine bakarken sözleri kesildi. Kaşları çatıldı, başını salladı ve gözlerini kırıştırdı. "Cielo mu?"

"O ismi bir daha söylersen dilini keserim," diye havladı, aniden küpeşteden inip kızın yüzüne bakarak. "Benim adım Bulut!"

Rory, "Willow benim günahlarım yüzünden ölmeyi hak etmiyor," diye mırıldandı.

"Cloud," diye bağırdı, tükürükleri yüzüne çarptı. "Söyle. 'Sen benim kafamdaki bir buluttan başka bir şey değilsin' de. Hatırladın mı?"

Rory dehşete kapılmış bir halde başını salladı. Onun yüzünde asla bulamayacağı bir şey aradı.

Rory, Willow'u göstererek, "Onu önemseydiğini biliyorum," diye ısrar etti. "Yoksa onu şimdiye kadar öldürmüş olurdun. O yüzden çok geç olmadan onu kıyıya uçur. Balonlarını yamayı neredeyse bitirdiler."

"Dikkat..." Başını, dönüştüğü kuş gibi eğdi... karganın gözlerinizi gagalamadan önce attığı o meraklı bakış. "Benim de kanımı emdin."

"Bunu kastetmiyorsun. O sizin türünüzden, sizden biri."

"Ben kimseye sadık değilim." Gözlerinde keskin bir ifade belirdi. "Babana savaşla ilgili bilgileri başka kimin verdiğini düşünüyorsun?"

Willow ağzı açık kaldı. Kendi türüne ihanet etmişti... annesine ve babasına... hepsi ne içindi? Rory'den intikam almak için mi?

"Bana öyle bakma." Willow'un ifadesi karşısında üst dudağı kıvrıldı. "Sanki az önce bir ölümler ordusu yetiştirmemişsin gibi."

Kanatları ceketinin deri yarıklarının arasından kayarak aniden kayboldu. Arkasında birkaç küçük siyah tüy sürüklendi. Rory'ye doğru yürümeye başladı, kemerinden hançerlerini çıkarıp yere bıraktı.

Güm. Adım. Güm. Adım. Güm. Adım.

Bu bir geri sayımdı, saatin tik , bir meydan okumaydı, koş ya da ölümlerle yüzleş.

Umarım kaçarsın, dedi parlayan gözleri. Hayatının çıplak ellerimin arasından kayıp gittiğini hissederken yalvarmanı istiyorum.

Willow bu çılgınlığın devam etmesine izin veremezdi. Kristal Şehir'deki hayatında değişmeyen tek şey Rory'ydi. Umutsuz bir planla onun düşen hançerlerinden birine doğru hamle yaptı. Ama fırtınalı gözler ona doğru kaydı. Bir an sonra Willow sırt üstü yatmış, parlak balona bakıyordu. Kulaklarındaki çınlama, motorların sesini bastırıyordu. Sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı. Başının arkasındaki ağrı zonkluyordu. Titreyen parmaklarıyla uzandığında kanamadığını görünce rahatladı. Adam büyü kullanmış olmalıydı, onun yakalayamayacağı kadar hızlıydı.

Ve şimdi Willow insandı. Daha az. Onunla boy ölçüşemezdi. Bir iniltiyi bastırarak doğruldu ve baş dönmesiyle savaştı. Rory Cloud'a saldırdı, sert yumruklar savurdu ve hiçbir şeyi geri çekmedi. Sıkılmış dişlerin arasından öfkeli sözler geçiyordu ama

Willow onları anlayamadı. Adam öfkeliydi. O da öfkeliydi, çünkü Willow'a saldırmıştı. Ama sonra Rory şaşkın, yorgun ve geri adım atmış görünüyordu.

Kullan onu. Willow'un elinde kalan tek şey onun dersleriydi. *Her şeyi, her şeyi, hatta birbirlerini bile kullanmak.*

Düşen hançeri aldı, kabzasını kanayan avuç içleri ağlayana kadar kavradı, sonra iskele tarafına yaklaşan düellocu çifte saldırdı. Willow Rory'nin boynuna doğru hamle yaparken, Cloud'un yumruğu Rory'nin boğazına dolandı. Döndü ve bıçağı deri eldiveninin üzerine alarak engelledi. Hançer yana savruldu ve Willow da tam ahşap parmaklığın üzerinden geçti.

Denize düşerken çığlık atan Willow, tutunacak bir şey bulmak için yardıma uzandı. Cloud'un boştaki eli uzandı ve Willow'un elini yakaladı. Yerçekimi onu aşağı çekti, neredeyse kolunu yuvasından koparıyordu. Bacakları tekmeledi.

Bulut'un panik içindeki gözleri pişmanlık gibi bir şeyle doldu. Bakışları, birini ilmik gibi, diğerini de elinden tuttuğu iki kadın arasında gidip geliyordu. Onların ağırlığı altında zorlanırken başına kan hücum etti. Meydan okuyan bir kükreme titretti. Sırtından siyah tüylü kanatlar fırladı, ayaklarını gövdeye dayayıp ikisini de yukarı kaldırmaya çalışırken çılgınca çırpındı.

Rory, boğazını kavrayan elini şapırdatarak, "Bırak beni," diye homurdandı. Gözlerindeki kılcal damarlar patladı.

"Hayır!" Willow'un çığlığı bir feryada dönüştü. "O değil! Ben!"

Rory Cloud'a, "Ben olmalıydım, biliyorsun," diye tısladı. "Öldür beni."

Damarları şakaklarında şişti. O kadar gerilmişti ki konuşamıyordu. Bir nefes daha alsa ayağı kayabilirdi.

Willow, "Belki de suya ineriz," diye bağırdı.

Cloud'un gözlerindeki umutsuz bakış her şeyi anlatıyordu. Derinlerde bir şey vardı, hiçbirinin yüzleşmek istemediği korkunç bir şey. Willow, amcası Thorne'un anlattığı hikâyeleri hayal meyal hatırlıyordu. Orada asla yalnız dolaşmaması için uyarılar.

"Benden nefret ediyorsan, öldür beni!" Rory'nin sesi tıslayarak boğuklaştı ve adamın pençesi altında ezildi.

Kadının yüzüne doğru kükredi. O kadar güçlü, o kadar derin bir öfkeyle doluydu ki havayı titretti. Ama gitmesine izin vermedi. Kanatları devam etti.

çırpmak için. Verdiği karar karşısında felç olmuş bir halde ikisini de tutmaya devam etti.

Hava gemisi yana doğru sarsıldı. Cloud'un onları tutuşu kaydı. Willow bir santim düşerken çığlık attı. Arkasında bir yerden uyarı sesleri geliyordu; silahların metalik tıkırtıları.

Nero buradaydı.

Cloud'un hatası omzunun üzerinden bakmaktı. Boğazından tuttuğu güçlü iradeli kadına bakması gerekirdi. Kollarını kavradı, tekmelemeyi bıraktı ve kendini yukarı kaldırdı. Ağırlığı onu aşağı çekti. Baş, kadının kulağına bir şeyler fısıldayabileceği kadar eğildi. Adamın gözleri büyüdü, dudakları aralandı ve sonra kadın hançerini adamın dövmeli eline saplayarak onu bırakmaya zorladı.

Rory düşerken acı yüzünü buruşturdu. Koyu renk saçları şerit gibi akıyordu. Ama . Çığlık atmadı. Derin mavi su onu bütünüyle yutana kadar Cloud'un bakışlarını tuttu.

ÇAPTER ELLİ DÖRT

C Sıraların uzun hafızaları vardı. Kabusları hiç bitmedi. River şiddet konusunda yeni değildi. Karga şekil değiştirenler nadiren öyleydi. Savaşta mantıklı olmayan şeyler görmüştü. Hatta mesafe, bazen netlik ondan kaçtı. En kötü zamanlarda, savaşlardan rastgele anılar zihnini kesiyor, uykusunda ona musallat oluyordu.

Kan. Kan. Kırık kanatlar. Dişler. Zarlara yapışmış saçlar. Parçalanmış parmaklara bağlı pençeler. Gölgeler. Garip sesler. Dehşet hissi. Mistik ışıklar.

Şaşkınlık içinde, soğuk terler dökerek uyandığı zamanlar sayılamayacak kadar çoktu. Zihninin gördüğü bilgileri bir araya getirmeye çalıştığını biliyordu. Çok geç olmadan tehdidi yeniden değerlendirmek istiyordu.

Onu buraya -tören gölüne doğru uçmaya- gönderen tehlike bir düşmandan değil, bir dosttan geliyordu. Savaşın sancıları içindeyken, bir gölge doğan güneşi kararttı. River, Willow ve Rory'nin hava gemilerine kaçtıklarını görmek için başını kaldırmıştı. Sonra ölümsüzlerden biri tarafından vuruldu. Tekrar baktığında, zeplin uzakta bir lekeydi ve arkasında daha küçük bir leke daha vardı; siyah tüylü kanatları olan bir gölge.

Birdenbire Kuyu'daki leke sızıp gitti. Enerji veren berraklık üzerine çöktü. Kanatları biraz daha güç, kalbi biraz kuvvet buldu. Bulut onun en eski, en yakın arkadaşıydı. Onlar kardeşti. River, eskiden sevdiği, ona işkence eden kadından intikam alarak hayatının en büyük hatasını yapmasına izin veremezdi.

ve kalbini . Bu onu iyileştirmeyecekti. Sadece onu daha da kötüleştirecekti.

River işte tam da bu yüzden hiç aşık olmamıştı. Saf bir kalbin nasıl kullanılabileceğini, zedelenebileceğini ve istismar edilebileceğini ilk elden görmüştü. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmıştı. Bu kararından pişmanlık duyduğu tek an, dehşet içinde uyandığı, kafasının karıştığı ve bir kadının kollarının ya da kalçalarının arasındaki rahatlığa ihtiyaç duyduğu gecelerdi.

Uzakta bir fırtına koptu. River'ın kanatları hiç bu kadar sert çarpmamıştı, bir şey ona hızlanmasını söylüyordu. Rezervlerinin derinliklerine indi ama neredeyse tükendiğini, savaş yorgunu, ağır ve ağırlı olduğunu biliyordu. Ama bu içgüdü teninde vızıldıyordu. Yağmura yakalanmak istemiyordu ve şimdiden gök gürültüsünün yuvarlandığını ve şimşeklerin çıktığını duyabiliyordu.

Parlayan biyoluminesan ağaçlar belirdi; ışıkları kara bulutların altında daha parlaktı. River'ın bakışları Tören Gölü'nün kıyısındaki gümüş rengi bir saç teline takıldı. Kanatlarını çırttı ve dalışa geçti.

Yere inmeden önce Willow'un çevresini hızlıca gözden geçirdi ama acil bir tehdit bulamadı.

Genç kız hayattaydı.

Güvendeydi.

Ama yalnız, dizlerine sarılmış ve sallanıyor.

Zarafetsizce yere inen River'ın botları kumsal boyunca koşarken tökezledi. Ciğerleri kabarmış, hırıltılar çıkararak ona ulaşmak için kendini zorlamıştı. Gök gürledi. Havadaki yağmur ve elektriğin tadını alabiliyordu.

"Willow!"

Başını ona doğru çevirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlarken kırmızı çerçeveli gözleri büyüdü ve River'ın aklına onun düşman olduğunu düşünebileceği geldi. Elphyne'den o kadar uzun süre ayrı kalmıştı ki, onun gelişiminin ayrılmaz bir parçasıydı. Kristal Şehir'in duvarlarının ardında neler olduğunu kim bilebilirdi? Bir de savaş sırasında tanık oldukları dehşet vardı. Attığı o ıstırap çığlığı hâlâ River'ın tüylerini diken diken ediyordu.

Gözyaşları kirli ve kan lekeli yanaklarında izler oluşturdu. O kadar çok hıçkırdı ki nefes alamadı ve yutkunarak hava almaya çalıştı

ama konuşamıyordu. Askeri tarzdaki siyah giysileri kirli ve kanlıydı. Yer yer yırtılmıştı. Adımlarını yavaşlatmaya, ağrıyan kanatlarını arkasına sabitlemeye zorladı ve kafesteki bir hayvana yaklaşır gibi ona yaklaştı.

"Willow, ben River." Ses tonunu alçak ve sakın tuttu. Sol gözünün altındaki Muhafız gözyaşı damlasını işaret etti. "D'arn River. Ben ailenin bir arkadaşım. Baban Rush'la birlikte çalışıyorum. Beni hatırlıyor musun?"

Spazm geçiren diyaframını kontrol altına almaya çalışırken çatlak dudaklarından inilti yükseldi.

Crimson'ın hatırı için. Travma geçirmişti. Elleri yırtılmıştı ve kolunu kırılmış gibi kucaklıyordu. Bir başka gök gürültüsü sesi onu irkiltti ve gözlerini kapatıp sallanmaya devam etti.

"Hey, Willow." Çömeldi ve tavşan gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Yaralandın mı?"

Kaşları ortadan kalktı ve dizlerine daha sıkı sarılarak başını salladı.

"Kolun mu?"

Başını salladı ama sonra başını salladı.

Crimson. Anlaşılamayacak kadar derin yaralar olabilir.

"Kırık mı?" diye sordu, eliyle işaret ederek. "Bakabilir miyim? Ada Teyzen gibi iyi bir şifacı değilim ama yaraları bilirim. Bir göz atabilirim. Nazik olacağım, söz veriyorum."

Adamın gözleriyle karşılaşamayınca ona doğru hafifçe döndü. Bileği morarmış ve çürümüştü. Omzu garip bir açıyla çökmüş, kemiği patlamıştı.

"Omzun yerinden çıkmış gibi görünüyor," dedi omzundaki yanlış şekli göstererek. "Bileğin kırılmış olabilir. Neresi daha çok acıyor?"

"Omuz," diye fısıldadı.

"Doğru. Sanırım çıkık. Kolunu eklem yerine yerleştirirsem omzundaki ağrı hafifler. Ama bileğin, bir şifacı seni görene kadar beklemek zorunda kalacak."

River bir dizinin üzerine çöktü ve kolunu ve omzunu test etti. Sertçe haykırdı ama bunu yapmak zorundaydı. Kimsenin

gittiğini fark ettim. Lanet olsun. Cloud'un peşinden gitmeden önce bir şeyler söylemeliydi.

"Arkana oturacağım ve sonra kolunu içeri iteceğim. Çok fena acıyacak. Ama sonra neredeyse anında daha iyi hissedeceksin."

Başını salladı. Kahretsin, çok cesurdu. Ya da ne kadar acıtacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Oh neyse. Halletsek iyi olur. Kendini konumlandırdı, onu destekledi ve kolunu tekrar içeri soktu.

Çılgılık attığında ağzından hiçbir ses çıkmadı. Onu sıkıca tuttu ve "Şimdi daha iyi hissediyorsun, değil mi?" dedi.

İnledi ama başını salladı.

"Güzel. Bu iyi." Diğer eline uzandı, yumruğu sıkılı olduğu için yara olup olmadığını kontrol etmek niyetindeydi ama elini açtı ve siyah bir tüy düştü. Kanı buza dönüştü.

Cloud'un mıydı?

Saklamaya mı çalışıyordu, yoksa ona tutunmaya mı çalışıyordu?

Yağmur yağmaya başladı. Büyük damlalar düşüyor, gürültüyle kuma çarpıyordu. Willow gözlerini sıkıca kapadı ve kıpırdamayı reddederek başını salladı. River onu yağmurdan korumak için kanatlarını açtı ve yukarı baktı ama bir damla gözüne sıçradı. Yüzünü buruşturarak sildi ve tanıdık bir bakır kokusu yayıldı. Titreyen ıslak parmaklarını yüzüne götürdü. *Kan*.

Hayır.

Yukarı baktı ve yağan kanlı yağmura karşı gözlerini kıstı. Fırtınanın arasında, boş boş sürüklenen bir zeplinin arkasından şimşekler çakıyor, sanki zeplinin pilotu yokmuş gibi rüzgârda sallanıyordu. Zeplin her yana yattığında güverteden kanlar süzülüyor ve aşağıya yağıyordu.

"Hay sikeyim," diye nefes aldı farkına vardığında. Bu bir fırtına değildi. Cloud'du.

River'ın çevresinde bir hareketlenme oldu. Hançerini çekip döndü ve tanıdık bir wolpertinger küçük formuyla ormandan çıkıp Willow'a doğru zıpladı. Tinger, River'ın bıçağının şimşekte parladığını görünce dondu kaldı. Küçük kürk topu titredi ama River çenesini sertleştirdi ve onu daha da yaklaştırdı. Maebh manasının çoğunu çaldığında, wolpertinger yer değiştirme yeteneğini kaybetmişti.

Sanki hayvan onu anlayabiliyormuş gibi, "Ailesi gelene kadar Willow'un yanında kal," diye emretti. "Onu koru."

Sadece küçük bir şeydi ama umarım süvariler gelene kadar onu rahatlatırdı. Sonra çömeldi, kanatlarını açtı ve gökyüzüne çıktı. Kan yağmuru içinde süzüldü, mana ile silahlandı, arkadaşını kurtarmak için hayatını ortaya koymaya hazırdı. Ama güverteye indiğinde kana bulandı.

"Kutsal Kuyu," diye mırıldandı yıkımı geniş gözlerle tararken. Bir motorun uğultusu, yelkenlerin çırpınışı ve yıldırımlardan çıkan duman ve küçük yangınlar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Tüm mürettebat ölmüştü. Belki de Fae'ler bile. Dağınıklığı tanımlamak imkânsızdı. River yanmış tahtalar ve saçma sapan oyuk izleri boyunca yıkımı takip ederek üst güvertede gözüne çarpan harekete ulaştı.

Bulut çömelmiş, ayaklarına yakın bir yeri kazıyordu. Rüzgâr ıslak saçlarını yüzüne savuruyordu ama o buna aldırmiyordu; çalışırken yüzünde öyle bir konsantrasyon vardı ki. River hızla etrafı kolaçan etti, gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol etti. Ama yaşayan tek şey deri üniforması içindeki dövmeli Muhafız'dı, solmuş kanatları arkasındaki kanlı güvertede duruyordu.

Alarm River'ın derisini diken diken etti. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Cloud'un şimdiye kadar kafasını kaldırmış olması gerekirdi ama o, hançerini omzunun üzerinden fırlatana kadar tek bir düşünceyle saldırmaya devam etti. Hançer bir çınlamayla güverteye savruldu. Yüzünü ovalayarak temizledi. Sonra üç parmağıyla şakağından sıkılı çenesine doğru bir kan şeridi çizdi ve aynısını diğer taraf için de yaptı.

River her zaman Cloud'a her yeri kaplıyken neden yüzünü güç artırıcı dövmelerden arındırdığını sorardı. Bir daha asla savunmasız kalmamak için güç kazanmayı takıntı haline getirmişti ama bu her zaman kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyordu. Kibir miydi? Yoksa pek çok kadının ağzının suyunu akıttığı yakışıklı yüz hatlarını bozmayı reddetmek mi?

Ama Cloud dururken, mavi gözleri kırmızının arasında parlarken, River sonunda nedenini anladı.

O tuvali bu özel an için saklamıştı; böylece kimse yüzündeki kan izini yanlış anlamayacaktı.

Tüysüz bir karganın gökyüzünden düşüp River'ın ayaklarının dibine kırık ve seğirerek konması sanki yüzyıllar önce olmuş gibiydi. Bulut -ya da o zamanki adıyla Cielo- Elphyne'de onlarca yıldır kayıptı. Herkes onun öldüğünü düşünmüştü.

River, sadece iradesiyle nefes alan birinin Kristal Şehir'de onlarca yıl süren işkenceden sağ çıkabileceğini bilmeliydi... onu sevdiğini söyleyen bir insandan. River yara izleriyle kaplı, titreyen minik bedeni kucağına almıştı. Yer değiştirmeyi reddetti ya da yapamadı. Bu yüzden River yapabileceği tek şeyi yaptı. Kırık kargayı sağlığına kavuşturdu, tüyleri daha kalın ve daha sağlam olana kadar ona baktı. Ona ihanet eden aşkı hakkındaki sırrı sakladı. Bulut'la hiçbir şey değişmemiş gibi konuştu. Sonunda Bulut tekrar yer değiştirmeyi öğrendi. Konuşmayı öğrendi.

Ama Cloud bir kez bile Vendetta çağrısı yapmadı. Bir kez bile arkadaşlarından ve ailesinden uğradığı zulmün bedelini ödemek için düşmana karşı silahlanmalarını istemedi.

"Söyle bana," diye yalvardı River. "Bunu kimin yaptığını söyle. Tanıdığımız her kargayı arayacağız -Nikan, Carmine ve Tommas. Babanı. Benim ailemi. Hepsini arayıp gökten cinayet yağdıracağız. Onların ve torunlarının üzerine. Sadece kelimeleri söyleyin ve düşmanınızın kanını yüzümüze boyayalım."

"Hayır," diye mırıldandı Cloud, sesi yanlış kullanımdan dolayı kısıktı, yumrukları yanında esniyordu. "Onun ölümü bana ait."

"Cloud," dedi River, sesindeki titremeyi yumuşatmaya çalışarak. "Ne oldu?"

Kargaların uzun hafızaları vardı. Düşmanlarının yüzlerini asla unutmazlardı. Ve içlerinden biri yüzüne kanlı bir V çizdiğinde, her karga bunun bir yardım çığlığı olduğunu bilirdi; dökülecek kan kalmayana kadar düşmanlarına on kat acı çektirmeye yemin etmişlerdi. Ancak o zaman Vendetta tatmin olur ve karga topluluğu hayatlarına geri dönebilirdi... tabii geriye bir şey kaldıysa.

Bu nedenle Vendetta'lar nadiren çağrılırdı. Çoğu zaman kurtarılandan çok hayat kaybediliyordu.

Ama Bulut'un masmavi gözleri River'in bakışlarıyla buluştuğunda bir şeyler eksikti.

"Onu öldürdüler," diye , gözleri buğulanmıştı.

"Kimi öldürdüler?"

"Aurora."

"Ama... İstedığının bu olduğunu sanıyordum."

"O *benim* öldürmem gereken biriydi." Bulut kanla lekelenmiş kalbini yumruğuyla dövdü. "Hesaplaşmak için benimdi ve bunu benim için mahvettiler. Onu çaldılar-" Sesi duygusallıktan çatladı. Nefesini içine çekerken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Sanki hava ciğerlerini jilet gibi kesiyordu. "Dikkatimi dağıttılar."

Acı hissetmek demekti. Acı, hayatta olmak demekti. Cloud bir şeyler hissettiği sürece umut vardı. Ama sonra gözleri donuklaştı. İfadesi donuklaştı. Kanatlarını çırpı ve River'in kulaklarında bir savaş davulu gibi yankılandı. Bulut kanatlarını daha hızlı, daha hızlı çırpı, ivme kazandı ve vücudunun her yüzeyinde enerji çatırdayana, yağdan kaygan dövmeleri havai fişeklerle tutuşana kadar kendini ham güçle doldurdu. Işık gözlerini tüketti ve onları bembeyaz parlattı.

River'in içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu ama o yerinde durdu. Cloud'un saplantısının nesnesi öldüyse, bu işin sonu iyi bitmeyecekti. Başlarının üzerindeki fırtına büyüdü, gri bulutlar yuvarlanıp gölü kaplamak için çiçek açtı. Güneş tamamen kayboldu.

"Bana Vendetta'nın kime karşı olduğunu söyle, ben de sana katılayım," diye bağırdı. "Yalnız değilsin!"

Şimşek Bulut'un ellerinde toplandı. Sanki dünyadaki her atom, her kıvılcım, her nefes onun emrine koşmuş gibiydi. Sonra onu River'in ayaklarının dibine bıraktı ve hava gemisini ikiye böldü.

ÇAPTER ELLİ BEŞ

N Ova, kendilerini Fae yapan her şeyden vazgeçen iki kadının önünde nöbet tutuyordu. Ödünç aldığı kemik kılıcını kavradı, bir gözü savaş alanında bir gözü de ölmekte olan

Bir zamanlar dokunaçları olan bir yaratık. Şimdi daha insani görünüyordu ama şekilsiz ve çarpıktı, hâlâ inliyor ve yaratıcısına ulaşmak için yeri tırmalıyor, işe yaramaz bacaklarıyla kumda izler bırakıyordu. Ama Maebh ve Alexandra birbirlerine kenetlenmiş, diz çökmüş, verdikleri söze sadık kalarak onun yalvarışlarına aldırış etmiyorlardı. Kraliçenin saçlarındaki beyaz teller her geçen saniye çoğalıyordu.

Tepeden gelen bir çığlık Nova'nın bakışlarını üzerine çekti. Ejderhanın geri dönmüş olmasından korkuyordu ama gökyüzünü görmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. O her neyse çoktan gitmişti ama nabızı normale dönmüyordu. Savaşın çok ötesinde, uzaktaki bir fırtınada şimşekler çakıyordu. Tanrım, buraya gelmemesini umuyordu. Gece boyunca bir savaş yeterince korkutucuydu, bir de buna yağmur ve fırtına bulutları eklenince, cesaretinin uzun süre dayanacağından emin değildi.

Leaf'in kendine güveni ve konumu aralarındaki bağdan süzülüyordu. Onun tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Onun da muhtemelen aynı şeyi düşündüğünü fark ettiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Eğer çok fazla korkarsa anında burada olurdu.

Bir çığlık daha. Bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyor, en yüksek ses nereden geliyorsa oraya bakıyordu. Çatışmaların çoğu artık alanın merkezine daha yakındı. Bir çığlık. Bir çığlık. Bir gurgle. Bir hırıltı. O kaldırdı

Savaş alanında kendisine en yakın kümeye bir şey girdiğinde her seferinde kılıcını çekerdi. Ama bir asker her zaman tehlikeyi tekrar savaşın içine çekerdi. Kuyu yeniden dengelendikçe, savaşın gidişatı da o kadar hızlı değişti. Maebh'e sadık Unseelie askerleri yakınlarda savaşmaya devam etti ama artık Seelie'lere karşı savaşmıyorlardı. Fae'ler, savaşın hangi tarafında olduklarına bakmaksızın, sürüyü yok etmek için kaynaklarını bir araya getirdiler.

Bir süre sonra, manabeeze ısıltılı yükselişinde yavaşladı. Nova'nın kılıcı yanına düştü ve bunun ne anlama geldiğini fark ederek sırtıttı.

"Başardınız!" Nova kadınlara doğru haykırdı. Ama döndüğünde ikisi de cevap vermedi. Kamburlarını çıkararak birbirlerine yaslandılar. Kalbi çarpan Nova onlara doğru koştu. "Hey! Hey, başardınız. Bakın."

Dizlerinin üzerine çöktü ve en kötüsünden korkarak her kadının sırtına bir avuç koydu. Ama göğüs kafesleri genişledi. Nefes aldılar. Hırıltılar çıkardılar. Maebh'in saçları bembeyazdı, şimdi Prime'inkilerle eşleşiyordu. Yaşlılık lekeleri ellerini kaplamıştı. Ciltleri sarktı. Dudaklar sakızlı ağızlara gömülmüştü. Sanki iki bin yıl onları yakalamış gibiydi. Maebh yavaşça ağırlaşmış bakışlarını Nova'ya kaldırdı. Konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

." Nova gülümsedi, bunun gözlerindeki endişeyi azaltmasını umuyordu.

Maebh bir şeyler fısıldadı. Tıslamaya benziyordu. Kelimeleri çıkaramayınca Nova'nın boğazını panik kapladı. Önemli ve acil görünüyorlardı.

"Seni anlayamıyorum," dedi gözyaşlarını tutamayarak.

Daha fazla uygunsuz fısıltı. Aleksandra Nova'nın elini sıktı ve "Kızımıza söyle. Ne yaptığımızı."

"Elbette," diye cevap verdi. "Onu görür görmez yapacağım."

Başını salladı, yorgundu. "Crimson'a söyle." Başını iki yana salladı. "Yaprak..."

Fısıltısı bir nefese dönüştü ve başka bir şey olmadı. O kadar uzun süre sessizlik oldu ki Nova bunun son nefesi olduğunu düşündü.

"Hey." Nova onları uyandırdı. Lütfen ölmeyin. "Uyanın." Ayak sesleri arkasında gümbürdedi. Sesler. Etrafında döndü, Düşen kılıcı almak için çabalıyorlardı ama sadece iki dişi fae vardı, tapınaktan gelenler. Colt ve Dawn. Üçüncüsü . O

uzun beyaz bir sakalı ve bir büyücü gibi saçları vardı. Nova onunla akademide tanışmıştı. O da başka bir Konsey Üyesi olan Barrow'du. Dawn, Başbakanlarını dizlerinin üzerinde bir deri bir kemik kalmış ve solmuş bir halde görünce dehşet içinde haykırdı.

Nova gözlerini sildi ve şöyle dedi: "Kendilerini değiştirdiler. Sanırım artık insan oldular."

İnsan, ama eski. Bu kadar yaşlı olmaları imkânsızdı ama hâlâ nefes alıyorlardı.

Colt'un peri kanatları çırpınarak kadınların yanına diz çöktü ve parmaklarını boyunlarına koydu. "Hayattalar. Zar zor."

Dawn'ın çatallı ayakları Nova'nın çömeldiği yerin yanına geldi. Omzuna yapılan bir dokunuş dikkatini Kahin'in beyaz gözlerine çekti. "Onları almamıza izin vereceksin," derken sesi sakın ve her şeyi bilen bir tondaydı.

"Ben mi?"

"Öylesin."

Dawn'ın arkasında Colt ve Barrow kadınların titreyen ayakları üzerinde durmalarına yardım etti. Nova, Colt'un sürekli olarak omzunun üzerinden onları durduracak biri olup olmadığını kontrol ettiğini görene kadar neden endişelendiklerini tam olarak anlamamıştı.

"Kraliçeyi öldürecekler," diye mırıldandı Nova. "İşlediği suçlar için." "Deneyecekler," diye onayladı Dawn. "Ama sen onlara izin vermeyeceksin."

"Hayır," diye cevap verdi, kendine olan güveni omurgasını çelikleştirmişti. "Yapmayacağım."

Nova adalete inanmakla birlikte, bu kadınların yeterince acı çektiğine de inanıyordu. Çok uzun süre yaşamayacaklardı, belki günler ya da saatler.

Nil'in zalimliği sakın bir göle düşen taş gibiydi. Neden olduğu dalgalar her şeye dokunurdu ama ona en yakın olanlar bu dalgalarda boğulurdu. Bu kadınların ne kadar zamanı kaldıysa, onu birlikte geçirmeyi hak ediyorlardı.

"Git," dedi Nova. "Leaf'in geldiğini hissedebiliyorum. Sen geldiğinde yaşadığım paniği hissetmiş olmalı. Başkalarını da getirecektir. Ve Unseelie kraliçelerini almanı engellemeye çalışacaktır."

Nova, yakınlarda dövüşenlerin kaşlarını çatarak onlara baktığını fark etti bile.

Barrow cübbesinin cebinden bir taş çıkararak çöplerin ve ölü orkların arkasında bir geçit açtı. Hepsi diğer tarafa geçtikten sonra Aleksandra tekrar Nova'ya baktı ve az önceki mesajını tamamlayacak gücü kendinde buldu.

"Parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermemesini söyle."

Geçit kapandı ve Nova alanın yanlış tarafında tek başına kaldı. İnleyen, çarpılmış insan inledi. Mantikor aşağı doğru çullanırken bir çığlık havayı yırttı. Bir gümbürtüyle yere indi, yavaşlayarak tırıs giderken kanatlarını katladı ve geçidin kapandığı yerdeki havayı kokladı. İnsana benzeyen ucube başını ona doğru çevirdiğinde Nova'nın gözleri büyüdü.

Arkasındaki savaş sesleri kesildi. Unseelie askerlerinin nefes alış veriş sesleri daha da yükseldi ve Nova'nın kulaklarına hücum eden kanı bastırdı.

"Kraliçemiz nerede?" dedi arkasından hırıltılı bir ses.

Ağzını açtı ama onlara ne söyleyeceğini bilemedi. Canavar akrep kuyruğunu kaldırdı, ucundan zehir damladı ve kükredi. Nova onun öldüğünü düşünürken, acımasız bir el omzuna indi ve onu kenara itti. Büyük Unseelie askerlerinden biri akrep kuyruğunu koluna aldı. Nova yere düştü ve ellerinin üzerinde kaymaya başladı. Şok olmuş bir halde başını kaldırdığında bunun bir asker olmadığını, sadece dev bir gölge olduğunu gördü. Bir an sonra, mantikoron durduğu yerde bir geçit açıldı ve onu ikiye böldü.

Geçitten geçince Yaprak, Haze'in yanında durdu. Mavi gözleri Nova'nın üzerine dikildi ve bariz yaralar olup olmadığını araştırdı. Haze'in gölgesi Nova'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu Leaf'in kollarına alarak yanına geçti.

"Seni buldum," diye mırıldandı saçlarına doğru, onu sıkıca kavrayarak. "Bulacağımı biliyordum."

Uzun bir dakika boyunca birbirlerine sarıldılar, sadece birbirlerinin kollarında olmanın tadını çıkardılar. Geçitten daha fazla insan geçtikçe sesler de artıyordu. Hâlâ Nova'ya sarılan Yaprak emirler yağıdırıyor ve dinlemeyi bıraktığı başka şeyler söylüyordu. Önemli olan tek şey askerlerin onları yalnız bırakmasıydı. O anda umursadığı tek şey kulağına çarpan kalbinin sesiydi, derin bir gümbürtüyle

Sesi göğsünden boğuk boğuk geliyordu. Sonunda onu uzaklaştırdı ve "Onlara ne oldu?" diye sordu.

"Gitmelerine izin verdim," dedi yüzünü buruşturarak. "Yine insandılar ve çok yaşlıydılar *Hoja*. Gerçekten çok yaşlılar. Dawn, Colt ve Barrow onları aldı. Hepinizin bana kızacağını biliyorum çünkü kraliçenin ödemesi gereken suçlar vardı ve..." Nefes aldı. "Yapamadım işte. Yeterince acı çektiler."

"Tamam." Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Tamam mı?"

"Evet." Laurel, Thorne ve Clarke'la birlikte açık geçitten geçerken gözleri kısa bir süre kırıştı, sonra tekrar ciddileşti.

Laurel, savaş derileri içinde, kadınların güçlenmesinin vahşi bir örneğiydi. En az erkekler kadar kirli ve kanlı olan Laurel, Nova'nın büyüdüğünde olmak istediği kişiydi. Clarke ve Thorne Leaf'e kilitleyip ona doğru ilerlerken Laurel'in keskin bakışları yerde kıvranan, delirmiş adama takıldı. Vücudunun dışında bazı kemikler görünüyordu ama adam sarsılıyor ve canlı bir şekilde hareket ediyordu. Nova ona yaklaşamayacak kadar korkmuştu ama Laurel gruptan ayrılarak adamın yanına gitti.

"Yaprak," dedi Clarke, sesinde bir gerginlik vardı. "Willow'u bulduk. Gölde. Bizi oraya götürebilir misin?"

Başıyla onayladı. "Rush nerede?"

"Clarke imgelemi gördüğü anda kaçtı," diye yanıtladı Thorne. "Seni bulamazsak diye." Bakışları dikkati dağıldı ve arkadaşının çömeldiği yere doğru kaydı. "Laurel, sen, bu da ne böyle?"

Büyük savaş baltasını kılıfından çıkardı ve bir halka şeklinde savurarak kesmeye hazırlandı ama Laurel avucunu kaldırarak onu durdurdu. Merakla kırık adamın acı içindeki yüzünü inceledi, sonra Nova'yla yüzleşti ve "Bu kim?" diye sordu.

"O dokunaçlı canavardı," diye yanıtladı Nova. "Kraliçe kendini serbest bıraktığında, o bu hale geldi."

"Bones." Laurel ayağa fırladı ve geri adım attı.

Thorne'un dudaklarından bir hırıltı döküldü. Hemen eşinin yanına gitti ve merhamet dilenen adama ters ters baktı. Kraliçesi artık orada olmadığına göre, sürünerek Laurel'e doğru ilerledi.

"Acı çekiyor," dedi Laurel.

"Güzel," diye cevap verdi Thorne karanlık bir sesle. "Onu öyle bırakın."

"Hayır." Laurel omurgasını dikleştirdi ve burnunun ucuyla ona baktı.

"Bu cezalandırma döngüsüne bir son veriyoruz. Merhamet hepimizin iyileşmesinin tek yolu."

Alevler elinin üzerinde patladı, parmaklarının etrafını yaladı ve hevesle çatırdadı. Eşine baktı, kısaca gözleriyle onun fikrini almaya çalıştı. Eşi nazikçe sırtının alt kısmına dokundu ve "Eğer istediğin buysa" dedi.

Başını salladı, sonra Thorne'a Bones'u diğer orkların yattığı tahta sedyeye taşımasını söyledi. İşini bitirdikten sonra, acı çeken yarattığı ateşe verdi. Ateş o kadar sıcaktı ki geri çekilip gözlerini korumak zorunda kaldılar. Birkaç saniye içinde, geriye için için yanan bir kül yığınının başka bir şey kalmamıştı.

"Yaprak," diye ısrar etti Clarke, gözleri panik . "Onu görmem gerek."

"Tabii ki. Hadi gidelim." Nova'nın elini tuttu, eski geçidi kapattı, sonra bir başkasını açtı.

Kapı açıldığında, doğrudan parlak kumlu sahilleri, güneşin altında parıldayan bir gölü ve suyun üzerinde yüzen yanan döküntüleri gördüler.

ÇAPTER ELLİ ALTI

B O akşam gün batımında ordular Tarikat alanından büyük ölçüde dağılmıştı. On İki Kadro'nun asıl üyeleri, artı Caraway ve arkadaşı, çimenlikte toplandılar evlerinin önünde. Leaf, Willow ve ailesiyle birlikte gölden döndükten sonra toplantı çağrısı yapmıştı.

Savaş alanında olanlardan sonra yaralanmış, travma geçirmiş ve ne yazık ki manasını kaybetmişti. Ayrıntılara girmede ve Leaf de ısrar etmedi. Şu anda tek bildiği savaş alanında gördükleri ve Rory ile Cloud'un dövüştükleriydi. Sonra bir şekilde iki kadın denize atılmıştı. Cloud onları yakalamıştı ama ikisinin de yükünü taşıyamayan Rory, onun yerine seçim yapmıştı. Willow için kendini feda etmişti.

Bu, Unseelie ile işleri zorlaştıracaktı. Nova'nın söylediği kadar yaşlı olsa bile Maebh'in hâlâ hayatta olması Leaf'in içine sinmemişti. Ona göre, son manabee de vücuttan kadar hiçbir şey sona ermemişti.

Willow'un anlattıklarının geri kalanı biraz bulanıktı. Rory öldükten sonra gökyüzünden kan yağdığını ve onu göl kenarında bulan River'ın araştırmak için zepline uçtuğunu söyledi. Bir patlama gemiyi yok ettiğinde o da gemideydi ve Nero'nun hasat ettiği manabeeze doğaya salınmıştı.

Yaprak, Nehir'i gölde yüzerken buldu, yanmış, hırpalanmış ve zar zor yaşıyordu. Ada onun iyileştiremediğini iyileştirdi ama kargaların tüylerinin ve saçlarının yeniden uzaması zaman alacaktı.

Bu gece orijinal On İki'den kayıp olan tek kişi Cloud'du. Yaprak sırayla her birine baktı ve şöyle dedi: "Kuyu bütün ama Elphyne değil."

"Tarikat da öyle," diye Shade. "Tam bir karmaşa." "Aynı fikirde değilim," diye cevap verdi.

"River, gölde ne oldu?" Trix'in sesi diğerlerinin üzerinde yükseldi. Sorusunu imzalayan Aeron'a tercümanlık yaptı. Karga şekil değiştiren onu görmezden gelince, elf kralının sabırsızlığı arttı. Jasper'a bir şeyler işaret etti, o da başıyla onayladı ama yorum yapmadı.

Leaf öğrendiklerini onlara anlattı ama Aeron River'ın tüm gerçeği anlattığına ikna olmamıştı. Grup arasında başka sorular da sorulmaya başlandı: Maebh ve Prime neredeydi? Altılı şimdi nerede? Zeplin patlamasından kim sorumlu? Bulut nerede? Unseelie'nin Maebh'e olanlar için Tarikat'ı suçlayacağını düşünüyor muyuz? Nero geri çekildi mi? Almak için geldiği şeyi aldı mı? Ne için gelmişti?

Bazıları diğerlerinin aradığı cevaplara, en azından bir kısmına sahipti, ancak hepsi bu cevaplarla yola çıkmaya istekli değildi.

"Tüm bu saçmalıklardan bıktım." Clarke uzun saçlarını köklerinden çekti, çimenlerde volta atarken gözleri çılgına dönmüştü. "Fae'ler yalan söyleyemeyeceklerini söyleyip duruyorlar ama her biriniz en az onlar kadar zararlı sırlar saklıyorsunuz. Birbirimize güvenemezsek Nero'nun başladığı işi bitirmesini nasıl engelleyebiliriz?"

Rush onu yatıştırmaya çalışarak, "Prenses," diye mırıldandı. Bakışları River'ın üzerindeydi. "Bazen gerçekler acı verici olabilir."

Clarke volta atmayı bıraktı. Ellerini yumruk yaptı ve gözlerinde soğuk bir kararlılıkla yavaşça döndü. Enerjisinde bir artış hissettiğinde Leaf'in içini bir endişe kapladı.

"Clarke," diye uyardı Leaf. "Her ne düşünüyorsan, sakın yapma."

Mavi gözleri onunkilerle çakıştı. "Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olabilmemizin tek yolu bu."

Atmosfer çatırdadı ve Clarke'ın gözleri beyaza döndü. Güç havada, ciğerlerinde ve kalbinde dalgalandı. Tek bir görünmez güç çemberdeki herkesi ele geçirdi. Leaf'in dilinin ucunda sırlarının her birini dökme dürtüsü vardı.

Clarke ne zaman bu kadar güçlendi?

"Bana gerçeği söyle." Sesine zorlama bir hava kattı. "Birinin diğerine zarar verebilecek sırları varsa, konuş-"

Rush kulağına bir şeyler fısıldayınca sızleri kesildi. Yüzü buruştu ve başıyla onayladıktan sonra kontrolsüzce hıçkırarak Rush'ın kollarına yığıldı. Birdenbire metafiziksel saldırısından kurtulan çemberdeki pek çok kişi, Clarke'ın iradelerini ihlal etme girişimine karşı savunmaya ya da misilleme yapmaya hazırlanmak kendilerini güçle silahlandırdı. Leaf'in bir kısmı az önce denediği şeye kızmak istedi ama diğer kısmı acısını paylaşıyordu. Ve bunun ne kadar zor olduğunu da biliyordu.

Biri kontrolü ele almazsa bu toplantı kötü bir şekilde tırmanacaktı ama herkes kendi çıkarını düşünüyordu. Onları dizginleyecek bir Başbakan olmadığı için, Yaprak da dahil olmak üzere kimse sorumluluk almak istemiyordu.

"Bize yalan söylediler," dedi Clarke aniden, Rush'ın kollarından kurtulup Altıların evini işaret ederek. "Kızımıza olan sevgimizi, Rush'ın bir çocuk daha kaybetme korkusunu kullandılar ve onu bizden sakladılar. On yıl boyunca!"

Rush isteksizce, "Onun hayatını kurtardılar," dedi. "Willow ve Maebh arasında neler olduğunu gördün. O kısım hakkında yalan söylememişlerdi."

"Willow'un manası yok! Onlar yüzünden Lesser oldu."

"Yaptıklarına göz yummuyorum, Clarke." Sert tepkisi yüksek sesle oldu. "Ama bunun için onlardan nefret edemem. Onun için sihirsiz olmak ölmekten daha iyidir."

"Biliyorum. Hâlâ berbat bir şey." Gözyaşlarını sildi ve kızlarının uyuduğu On İki'lerin evine baktı. "Willow'un kabul edeceğinden emin değilim."

"Willow ve Maebh arasında ne oldu?" Ada nazikçe sordu. "Sakıncası yoksa paylaşır mısın?"

Rush elini sakalında gezdirdi. "Willow'a ben lanetliyken hamile kaldım."

Clarke onun elini sıktı ve ekledi, "Bu onu çok özel yaptı. Henüz hikayenin tamamını bilmiyorum ama düşündüğümüz gibi psişik değildi. Bence Altı ona Varen'dan gelecekle ilgili hikayeler anlatıyordu. Bence iyi niyetliydi; kraliçeyle savaşacak yaşa gelene kadar onun hayatta ve güvende olmasını istiyorlardı."

Leaf'in gözleri hatırladıkça kısıldı. "Maebh'in Yedinci'lerini öldürdüğünü söylediler. Bunun için onun ölmesini istediler. Ruhları bedenlerinin içinde serbest bıraktığı anda Legion onu öldürmeye çalıştı. Ama Aleksandra yoluna çıktı." Gerisini hatırlayınca yüzünü buruşturdu ama Clarke ve Rush bilmeyi hak ediyordu. "Sanki kızınızın doğumunu çağlar boyunca bekliyorlarmış gibi konuştular. Ona kendi derileri dediler."

"Ve manasını kaybettikten sonra onu terk mi ettiler?" Clarke ağzı açık kaldı.

Rush'ın öfkesi aşikârdı. "Onları bir daha , öldürmenin bir yolunu bulacağım."

"Bana sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle," dedi Violet, Indigo'nun yüzündeki endişeli ifadeye rağmen.

"Peki, Willow'un hediyesi neydi?" Laurel arkadaşının yanına gitti. "Nero için ölümsüzleri yetiştirdiğini sanıyordum."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum," diye fısıldadı Clarke, gözleri perişan bir halde. "Bence bu fırsatı bizi bulmak için kullanmak niyetindeydi. Ama oraya vardığında her şey ters gitti. Belki de onun yeteneği de Maebh'inki gibi büyücülüktü."

Yaprak başını salladı. "Maebh bu yetenek için pazarlık yaptı. Buna sahip olması gerektiğini sanmıyorum ve bu onu değiştirdi."

Rush'ın kaşları ortada birleşti. "Kuyu, Maebh'in sonunu getirecekse neden ona böyle bir yetenek versin ki?"

"Kuyu sadece aydınlık taraftan oluşmuyor. Karanlık tarafı da var. Her yarının kendi gündemi var," diye yanıtladı Leaf. "Ama bu Maebh'in pazarlık yaptığı şeyin Kuyu olduğunu varsayıyor. Legion da Kuyu ile pazarlık yaptığını söylemişti... belki de bu şekilde Koruyucu oldular."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu dünya hakkında hala bilmediğimiz çok şey var. Bizden önce başka fae'ler ve başka büyüler varmış. Maebh eski dünya folkloruna hayrandı." Yaprak yutkundu ve Crimson'ın günlük kayıtlarından bazılarını hatırladı. Eski masallara dayanarak bu dünya için yeni isimler önermişti. Buz kraliçesi ateşle oynamıştı, anlamadığı bir şeydi bu.

"Willow'un hediyesi her neyse, artık yok." Clarke derin bir nefes aldı ve "Willow'dan gerçeği zorla öğrenmeye çalışmamalıydım.

Herkese. Aslında hepinize teşekkürü ve içten bir özrü borç bilirim. Sizler de benim ailemsiniz. Hepinizi seviyorum. Lütfen yardıma ihtiyacı olan olursa, burada olduğumu bilin. Yargılamak yok. Sahip olabileceğiniz sırları veya korkuları açıklayacak kadar bana güvenmenizi istiyorum. Eğer Altı'dan bu kadar... korkmasaydım, belki bana Willow'un için ne anlama geleceğini söylerlerdi."

Havada bilinmeyen bir şeyin dalgalanması hissedildi. Herkesin yüzüne yayıldı ve Leaf bunun bir borçtan kaynaklandığını düşünmüyordu. Bu başka bir şeydi. Nova gözlerinde şefkatle Clarke'a doğru bir adım attı. "Sırlar konusunda sana katılıyorum. Daha iyi bir yer inşa etmek istiyorsanız, dürüstlük ilerlemenin tek yoludur."

"Pencere kenarında soğumaya bıraktığın turtayı yedim." River nazikçe elini kaldırdı. "Ben yedim."

Her ağızdan çıkan kahkahalar gerginliği yeterince azalttı. Ama River esprileriyle Leaf'i kandıramadı. Kirpiksiz gözlerinin ardında acı gizleniyordu. Şakacılar genellikle en üzücü yanlarını gizlemek için mizahı kullanırlardı. O hava gemisinde her ne oluyorsa Bulut ve ihanet söz konusuydu. Leaf bunu iliklerine kadar hissetmişti.

Bedenin acı hissetmesinin bir nedeni vardı: Bir şeyler ters gittiğinde alarm vermek. Başbakan ve Maebh, Serpinti'den sonra kızlarını kaybetmişlerdi. Bu kayıpla başa çıkmayı reddettiler ve sonunda ikisi de bu yüzden acı çekti. Cloud'un şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyordu ama akıl sağlığı Ash ve River'ın aklından çıkmıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Shade yüz ifadesi asık bir şekilde sordu.

Yaprak kollarını kavuşturdu ve Tarikat'ın, Elphyne'in ve içindeki insanların geleceğini merak etti.

"Nero'nun işi bitmedi," diye cevap verdi. "Ama bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeden önce yeni bir Başbakan'a ihtiyacımız var. Altı'ya ne olduğunu ve hatta sanırım Unseelie topraklarındaki durumumuzu bile öğrenmemiz gerekiyor. Maebh gittiğine göre, kim yönetecek? Tarikat bu işe karışacak mı yoksa her zamanki gibi tarafsız mı kalacak?" Jasper ve Aeron'u işaret etti. "Bununla tek başınıza uğraşmanızı istemiyorum."

"Sana verecek bir cevabım yok," diye Jasper. "Ama yalnız değiliz. Tarikat o tarafsız yere dönse bile, ihtiyacımız olduğunda her birinizin yardımımıza koşacağınızı biliyorum. Birbirimizin arkasını kolladığımızı zaten kanıtladık."

"Peki Prime kim?" Shade sordu. "Bu işi istemiyorum."

Bütün gözler Yaprak'a çevrildi. Nabızı hızlandı ve derisi sıcaktan karıncalandı. Dünya üzerine kapanmış gibiydi. Başını iki yana salladı. "Hayır. Artık yok."

"Ama sen Jackson Crimson'sın," diye belirtti Indigo. "Senin başlattığın organizasyonu yönetmeye daha uygun kimse yok."

"Hayır." Leaf'in işi bitmişti. Hayatının büyük bir kısmı bunun etrafında dönüyordu.

Yardım için Nova'ya döndü, sesinde bir yalvarış vardı. "Yeterince verdim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama yapılacak çok iş olduğunu da biliyorum."

"Biri nasıl Başbakan olur?" Laurel kalçasını kaldırarak sordu.

Thorne gözlerini kocaman açarak bakakaldı. "Pozisyonu istiyor musun?" "Tanrım, hayır." Başını sertçe salladı. "Asla olmaz."

"İş istediğimi de söylemiyorum ama Laurel'in sorduğu soruya geri dönelim mi?" Haze, Leaf'e kaşlarını çatarak gürlledi.

Yaprak omuz silkerek cevap verdi, "Belki de Kuyu'nun bir hükümdardan diğerine bir ondalık vermesiyle aynı şeydir. Mithras'ı öldürüp cam tacı aldığında Jasper'a olan da bu değil miydi?"

Shade, "Yine de Başbakan kendi kendini yarattı," diye karşılık verdi. "Açık bir güç devri olmadı."

"Belki de birinin bu rol için gönüllü olması gerekiyordur," diye ekledi

Yaprak. Hepsi birbirlerine baktı, her biri en az bir kadar temkinliydi.

"Buradaki hiç kimsenin son birkaç yıldır Kuyu'nun iyiliğini düşündüğünü iddia edebileceğini sanmıyorum." Forrest Yaprak'a baktı. "Özellikle de sen."

"Bir kişi var," dedi Yaprak, kendini şaşırtarak. "Yeteneği susturulduğunda bile öne çıkan biri."

Clarke'a baktı.

ÇAPTER ELLİ YEDİ

L eaf bakışlarını Clarke'a çevirdi, her bir Muhafızı özverili bir şekilde İyi Kutsanmış eşlerini bulmaya yönlendiren tek kişiydi. Yeteneğini kaybettiğinde bile Leaf'i bu yolda tutmaya çalışmıştı. iz. Ve en etkileyici bulduğu şey, onun bir insan olarak ne kadar büyümeye devam ettiğiydi.

Dudakları aralandı. Başka biri olduğunu düşünerek omzunun üzerinden baktı. Arkasında kimsenin olmadığını fark edince göğsünü işaret etti ve kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

Shade alay etti. "Forrest"ı Kristal Şehir'e bencilce nedenlerle gönderdi."

"Doğru, ama eşini orada bulacağını da biliyordu," diye karşılık verdi Leaf. "Ve devam ederse kızının hayatının tehlikeye gireceğini öğrendiğinde durdu ve özür diledi. Prime'in manipülasyonunun hepinize ne yaptığını tam olarak anladı. Çabalarını herkesin eşini bulmaya ve Nero'yu yenmeye yöneltti. Leke her şeyi mahvetmekle tehdit ettiğinde bile bizi sorun hakkında eğitti." Başbakan'ın mektubunu hatırlayınca düşünceleri içe döndü. "Yeni bir neslin görevi devralmasının zamanı geldi. Kuyu'yu ihmal etmenin nelere yol görmüş biri. Bence Clarke seçilmiş kişi... hep öyle oldu."

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?" Clarke, Rush'a bakarak sordu. "Onun yok mu?"

Rush arkadaşına endişeyle baktı, sonra Prime'in evine doğru bir bakış ve "Onun yaşamıyoruz. Hepsi bu.

." "Ama-"

"Clarke." Yaprak onun dikkatini tekrar kendisine çekti. "Son zamanlarda, özellikle de Aleksandra kendini yarattıktan sonra gücünde bir artış hissettin mi?"

Sinirli bir şekilde güldü, gözleri etrafta geziniyordu. "Evet, ama bunun nedeni Kuyu'daki lekenin temizlenmiş olmasıydı. Hepimiz bir destek hissettik, değil mi?"

Birden fazla göz şaşkınlıkla açıldı. Her bir Gardiyan ya da eşi teker teker başını salladı. Gerçek, kızıl saçlı kızın üzerine bir battaniye gibi çöktü. Omuzları çöktü.

"Ben yeni Prime olamam. Ben bir hırsızım! Hile yapıyorum. Çalarım ve... kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika önce hepinizi manipüle etmeye çalıştım. Yani, yapmadım. Ve özür diledim, sanırım hepinize borçluyum..." Rush'ın dudakları eşine karşı gururlu bir gülümsemeye kıvrılırken sesi kesildi. "Ama ben liderlik edecek nitelikte değilim," diye fısıldadı.

Ash başını eğip rüzgârı dinleyerek, "Görünüşe göre Kuyu çoktan seçimini yapmış," dedi. Duyduklarından tatmin olan Ash'in bakışları sertleşti. "Şimdi bu iş hallolduğuna göre, Nero hakkında ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Nova elini kaldırdı. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim." "Ama..." Clarke'ın gözlerinde çaresizlik çiçekleri açtı.

"Bebeğim." Laurel ona sarıldı. "Buranın gördüğü en iyi patron kadın olacaksın. Ve hepimiz burada sana yardım ediyoruz."

Çemberin etrafında anlaşma mırıltıları dalgalandı. Orada bulunan herkes Clarke'ın bir sonraki Başbakan olarak görevi devralmasını başıyla onayladı.

"Aman Tanrım, hasta olacağım." Clarke'ın yüzü soldu.

Rush onu kollarına çekti ve başının üstünü öptü. "Şimdi taleplerinle dayanılmaz olacaksın."

Karnına bir yumruk indirdi ama adamın sırtışı genişledi. Clarke Nova'ya döndü ve "Bölmek istememiştim. Yardım etmek hakkında ne söyleyecektin?"

Nova grubun etrafına gergin bir bakış attıktan sonra halka küpelerini ovuşturdu. "Bu bir teori."

Yaprak elini kızın omzunda yumuşattı. "Bir teori şu anda sahip olduğumuz her şeyden daha iyidir."

Derin bir nefes aldı, sonra ağzından yavaşça verdi. Minnetle gülümseyip konuşmaya başlayana kadar aralarındaki bağ aracılığıyla ona cesaret verdi.

"Küçükken ikizimle birbirimize karşı oyunlar oynardık. Beni her şeyde yenmeyi severdi. Çoğunlukla da yenerdi... Ama bir bulmaca vardı ki, o ne kadar uğraşırsa uğraşsın ben hep çözerdim. Birlikte oynardık, sonra o beni alt etmeye çalışırdı. Patlamadan önceki günlerde bana gerçek yüzünü gösterdiğinde, beni gözünde fazla büyüttüğünü itiraf etti. Bu bana bulmacayı düşündürdü - hazineye giden bir haritayı saklamak için en iyi yer olduğunu iddia ettiği bulmacayı... ya da nükleer savaş başlıklarının şifrelerini."

"Ne bulmacası?" Clarke sordu.

"Neye ?" Peaches ekledi.

"Buna cryptix deniyor." Nova ellerini birbirinden ayırdı, sonra küçük bir silindir şeklini işaret etti. "Pirinçten yapılmış. Namlusunda küçük hareketli tekerlekler var ve doğru hizalandıklarında cihazı bir kasanın kilidi gibi açıyorlar. Eğer yanlışlıkla açmaya çalışırsan, içindeki mürekkep şişesi kırılır ve her şeyi yok eder. Bence Niles son nükleer savaş başlığını nereye sakladığını gösteren bir harita saklamış. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Oyunu kazanamazsa öfke nöbeti geçirirdi. Bu bomba onun öfke nöbeti olacak." Nova, Leaf'in bakışlarıyla karşılaştı ve tüyleri diken diken oldu.

"Ya senin için gelecek," dedi Leaf. "Ya da bombası için gelecek."

"Beni bulmakla uğraşacağını sanmıyorum." Omuz silkti. "Bence önce onu bulacak, iki bin yıl önce bıraktığı yerde olduğundan emin olacak, sonra da belki kendini iyi hissediyorsa Elphyne'i ele geçirmek bir oyun daha deneyecek. Her iki durumda da önce onu bulmalıyız."

"Neden hâlâ geri almadı?" Rush sordu.

River Ash'e bakarak, "Biliyor olabiliriz," diye cevap verdi.

İkisi de aynı ürkütücü farkındalığı yaşayarak bir an paylaştılar. Leaf daha önce karga şekil değiştirenin korktuğunu hiç görmemişti ama Ash'in ifadesi değişti ve geri adım attı. "Oraya geri dönmeyeceğim."

"Nerede?" Yaprak sordu.

River ciddiyle, "Koleksiyoncu'ya," diye cevap verdi. "Biz gençken Cloud'un insan liderden çaldığı bir cihazı takas ettiğine tanık olmuştuk. Sizin tarifinize uyuyor."

Yaprak'ın kaşları kalktı. Koleksiyoncu hakkında hikâyeler duymuştu; insandan çok kargaya benzeyen bir dişiydi. Kurnaz anlaşmaları ve davetsiz misafirlere verdiği sert cezalarla ün salmıştı. İninin yeri gizemle örtülüydü.

"Onu neyle takas etti?" diye sordu.

"Bu önemli değil," diye tersledi Ash.

Leaf bu kaçamak cevap karşısında tansiyonun yükseldiğini hissetti. Özellikle Clarke bu sır karşısında öfkesini bastırmakta zorlandı. Ama belki de bu sır onlar için değildi. Kayıp arkadaşlarının aksine, iki karga buradaydı ve yardım ediyordu. Onlara, "Biri Koleksiyoncu'ya gidip onu bulmalı," dedi.

River suratsızca, "Ben yaparım," dedi. "Nerede yaşadığını biliyorum." "Yapma," diye uyardı Ash, gözlerinde bir yalvarış vardı.

"Birinin yapması gerekiyor," dedi sanki onu rahatsız etmiyormuş gibi rahatça. Ama karga hâlâ yaralıydı. Tüyleri yeniden çıkana kadar oraya uçması mümkün değildi. Düzenli olarak yer değiştirmek büyümesine yardımcı oluyordu ama Yaprak hâlâ Nehir olması gerektiğinden emin değildi.

Clarke, "Yalnız gitmek zorunda değilsin," dedi. "Eminim diğer Muhafızlardan biri seninle gelebilir."

"Bu bir emir mi?" Shade kaşlarını kaldırdı.

Herkes sessizleşti. Leaf, alaycı ses tonunu bilerek mi kullandığını merak ederek Shade'e ters ters baktı ama Rush onun saygısızlığı karşısında hırlamayınca, Leaf vampirin dudaklarındaki seğirmeyi yakaladı.

Huh.

Bir zamanlar Shade bir sonraki Prime olmak için her şeyi yapardı ama Leaf, Silver'la çiftleştikten sonra önceliklerinin değiştiğini düşünüyordu. Tıpkı Leaf'inki gibi.

"Har har." Clarke onun yüzünü işaret etti. "Aşağı inip saygısızlık yaptığım için bana yirmi dolar verebilirsin."

"Neyin yirmisi?" Shade'in kaşları çatıldı.

Eski dünyalı kadınlar güldü, bu da Shade'i çileden çıkardı, ta ki Silver bunun kendi zamanlarından kalma aptalca bir söz olduğunu söyleyene kadar - orduda şınav çekmekle ilgili bir şey.

"Bu çok aptalca," dedi Shade, sırtışını gizlemeye çalışan Indigo'ya.

Shade'in kaşları çatıldı ve Silver'ın elini tuttu. Gölge şeritleri ikisini de sardı ve sonra yok oldular.

Sanki bu dağılma işaretiymiş gibi Clarke ellerini çırpı ve şöyle dedi: "Sanırım şimdilik bu kadar çocuklar. Yarın için endişelenmeyi yarın bitirebiliriz. Şu anda gidip kızımızı kontrol etmemiz gerekiyor."

Arkadaşına baktı ve fısıldadı, "Bu liderceydi, değil mi?"

Kızın burnuna bir öpücük kondurdu. "Mükemmel, Prenses." Jasper başıyla onları işaret etti.

"Konuşacağız."

Aeron eliyle imzaladı ve Trix tercüme etti. "Yeni bir Konsey oluşturmamız gerektiğini düşünüyor, ancak bu konseyde Elphyne'in her yerinden liderler yer alacak."

"Bunu sevdim." Clarke onu işaret etti. "Hepimizin sahip olduğu şeyi kaybetmek istemiyorum. Bu konuyu daha sonra konuşalım."

Leaf ihtiyacı olan herkes için bir portal açtı ve manasını çok fazla kullanmadan bunu yapabilmesi içten içe hoşuna gitti. Ama aynı zamanda, hem kendisinin hem de Nova'nın sahip olduğu bu güç armağanının Kuyu'ya ya da Elphyne'e sırtını dönemeyeceği anlamına geldiğini de fark etti. Herkes gittikten sonra kolunu Nova'nın omuzlarına doladı ve eve dönerlerken Clarke ve Rush'ın arkasında onunla birlikte yürüdü.

"Emin misin Clarke?" diye sormak zorunda kaldı. Kızın kararından kolayca dönebileceğini düşünmüyordu ama kendini köşeye sıkışmış hissetmesini de istemiyordu.

Bir tutam kızıl saçının ucunu kopardı. "Çoktan oldu, değil mi?"

Başını salladı. "Ama Aleksandra bu hakkından feragat etti. Eminim sen de vazgeçebilirsin."

"Neden, sonunda işi istediğine mi karar verdin?"

Panik içini sıktı. Nova'nın eli Leaf'in beline dolandı ama ondan hissettiği tek duygu destektir. Crimson'ın hayatının çoğunu göreve adanmasından hiç hoşlanmamıştı ama Başbakan olarak devreye girmesi gerekirse onun yanında durmaya hazırды. Bu yüzden onu daha da çok seviyordu. Belki de bu ona Clarke'a "Milyon yıl geçse de olmaz," diyecek cesareti vermişti.

Rush, Leaf'in mizah olduğunu düşündüğü bir şekilde homurdandı. Clarke arkadaşına sırtıttı ama sonra durdu ve Leaf'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum," dedi bakışlarını sabit tutarak. "Ama sana katılıyorum. Şimdiye kadar çok şey verdin. Eşinle biraz mutluluğu hak ediyorsun."

"Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"İkiniz de hak " "Buna sahip olacağız," diye güvence verdi ona.

"Merak etmeyin."

Yaprak'ın kaşları çatıldı. "Onu gördün mü?"

"Hayır. Ama hissediyorum. Ve Prime olarak, halihazırda başladığım işe devam edebilirim. Herkes beni destekliyor, bu da benim için yeterli. Onikiler'in son üçü de İyi Kutsanmış eşlerini bulduklarında, içimden bir ses ikizin Nova'yı yenmek için çözümümüzü bulacağımızı söylüyor."

"Umarım öyledir," diye cevap verdi. Yüzündeki kasvetli ifade aydınlandı. "Kutlamak için bir akşam yemeği yemeliyiz. Sence de öyle değil mi? Kızın eve döndü. Muhteşem bir lider olacaksın. Kurtulduk! Bekle. Çok mu erken?"

Bakışlarını temkinli bir şekilde etrafına çevirdi.

Clarke Leaf'in ellerini bıraktı. Muhtemelen Rush'ın birleşmeye bakışları yüzünden ama aynı zamanda verdiği kararlar barışık görüldüğü için. Belki de Kuyu, Aleksandra'nın ondalık gücünü ona verdiğinde bunu zaten biliyordu. Belki de onların bilmediği bir şeyi biliyordu ve Clarke'ın bu desteğe bir nedenden ötürü ihtiyacı vardı.

Clarke Nova'ya gülümsedi. İki kadın arasında gerçek bir sıcaklık yayıldı. "Bence akşam yemeği mükemmel bir fikir. Laurel az önce kokteyller hakkında bir şeyler söyledi ama dürüst olmak gerekirse, karışıma yemek eklemek herkes için daha iyi olur. Willow'a ne kadar çabuk olumlu ve rutin bir ortam sağlarsak o kadar iyi olur."

Altı'nın boş evinin önünden geçerlerken Clarke yine durdu. Rush'ı yanına çekti ve karanlığı düşündü. "Yaptıkları şeyle ilgili bir şeyler akla yatkın değil."

"Ne demek istiyorsun?" Rush'ın derin gümbürtüsü, köhne eve bakarken bir miktar tehdit içeriyordu.

"Sadece, Willow'u kraliçeleri olarak ilan edebilecekleri kadar uzun süre hayatta tutabilmek için çok uğraşılar."

Rush homurdandı, dilinden onaylamama sözcükleri dökülüyordu.

"Kes sesini," diye iç geçirdi Clarke ona. "Artık gittiler. Bunu hissedebiliyorsun. O ev bile artık sadece bir ev gibi görünüyor. Ve... Bilemiyorum. Prime'in eski evi yerine oraya taşınısak nasıl olur? Belki Haze ve Peaches Aleksandra'nın evini alabilir, böylece Onikiler çocuksuz evlerine geri dönmüş olurlar."

"Oraya taşınmak mı istiyorsun?" Rush'ın kaşları kalktı.

"Yeni bir boyayla o kadar da kötü olmaz. Ayrıca," dedi. "Eğer o evde olursam, sanırım onların hisleriyle bağlantı kurabilirim, anlıyor musun? Gerçek kraliçeleri olduğunda ısrar ettikleri genç bir kadını neden terk ettiklerini bilmek istiyorum - çok nadir olduğunu söyledikleri bir kadını. Şöyle düşünün, Kuyu'yla bağlantımı kaybetseydim beni terk eder miydiniz?"

"Sikeyim hayır."

"Gördün mü?" Düşünceli bakışları karanlık eve döndü. "Willow'u manasını kaybettikten sonra bırakmak istediklerini sanmıyorum. Bu hikâyede daha fazlası var. Bunun ne olduğunu bulmayı Willow'a borçluyuz."

Yaprak dehşete kapılmış şekil değiştireni sırtından alkışladı. "İyi şanslar, Prime'in eşi."

"Siktir git," diye homurdandı.

Leaf içtenlikle güldü ve arkadaşını eve doğru çekti. Arkalarındaki Clarke'ın Rush'a "Bu yeni Leaf'i sevdim." dediğini duyunca kahkahası kükrete döndü. Komik biri."

Leaf ve Nova eve girdiğinde hava kasvetliydi. Birkaç Muhafız salonda iksir ya da bira içmek için toplanmıştı. Laurel'in elinde bir çubuğun üzerinde ters üçgen şeklinde bir bardak vardı. Bunun onun kokteyl bardağı olduğunu öğrenmişti. Leaf Nova'yla birlikte gizlice geçmeye çalıştı ama Laurel fark etti ve onları içeri davet etti. Yüzünü buruşturdu ve Nova'yı merdivene doğru yürütmeye devam etti.

"Hey," diye tersledi onu. "*Hoja de Los Guardianes*. Belki ben de onlara katılmak isterim."

"Seni herkesin önünde becermemi istemiyorsan, hayır," diye kulağına kısık sesle fısıldadı. Estrella'nın nefesi kesilince, adamın sikini tahrik edici bir şekilde sıktı. "Seni hissetmeye ihtiyacım var, Estrella."

Onun kokusuna, kollarının onu sarmasına ve taşaklarının derinliklerine gömülmeye ihtiyacı vardı. Hepsini istiyordu ama önce o gelmişti. Bu savaş onun için kabul etmek istediğinden daha zor olmuştu. Kendini toparlaması için ona yalnız zaman vermek istiyordu. Hiçbir şey onun için bu kadar önemli değildi.

onun iyiliğinden daha önemli. İçinde şemsiye olan aptal içecekler değil, hatta bu aileyle vakit geçirmek bile değil.

"Daha sonra tekrar gelebiliriz," diye söz verdi sessizce. "Seni en az bir kez boşalttıktan sonra."

Ellerini adamın boynunda gezdirirken mırıldanmaya başladı. "Suyla şu şeyi yapacak mısın?"

"Seni duyabiliyorum!" Thorne'un sesi oturma odasından gürledi.

"Evet, muhabbet kuşları. Bir oda bulun!" Indigo kıkırdadı.

Nova kıkırdadı ve merdivenlerden yukarı koştu. Yaprak onu kovaladı, yakaladı ve odasına hapsetti. Adamın kıyafetleri saniyeler içinde çıkmıştı. Sırada onunkiler vardı. Sonra da sert ve hırçın hamlelerle ona sahip oldu, ta ki önce onun kendini iyi hissetmesini sağlamak olan asıl amacını unutana kadar. Tüm o parlayan güzelliğiyle mantığını tüketen bir yolu vardı. İşini bitirdikten sonra, kızın istediği her şeyi yaparak -suyla, sıcakla, diliyle ve sonra tekrar sikiyle- çılgınlığı için özür diledi. Daha sonra, yatakta nefes nefese yatıp iyileşirken, vücudundaki her uzuvdan memnuniyet yayıldı.

"Bu ne için," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, onun ruh halini hissederek.

"Ben mutluyum." Başparmağını dalgınca onun omzunda gezdirdi. "Evimdeyim. Leke temizlendi. Ben Başbakan değilim. Yapacak işlerimiz var, ama"-onun üzerine yuvarlandı ve her bir göz kapağını öptü-"Sanırım mutlu sona ulaştığımızı söyleyebiliriz."

Önce gülümsedi, ama sonra endişe gözlerini kararttı ve bağlarında gezindi. Onu takip eden eşsiz suçluluk duygusunun farkındaydı. Kardeşini düşünürken sık sık aynı duygu ikilisini hissediyordu. Onu kızının mana kaynağı için bir yedek olarak kullanmaya çalışabilirdi.

Leaf'in cesedi üzerinden ve Kuyu'bağlı kaldığı sürece, bu çok uzun bir süre gerçekleşmeyecekti.

Nova onun korumacı dalgalanmasını hissetti ve gözlerinde arsız bir parıltıyla çıplak poposunu sıktı. Kendisini güvende tutacağı konusunda ona güveniyordu ve bunun için onu seviyordu.

Leaf, ikizini en çok korkutan şeyin tam da bu yanı, kırılmaz ruhu olduğunu fark etti. Nero plan yapmak ve oyun oynamak zorundaydı. Yıllarını pratik yaparak ve planlar kurarak geçirmişti. Oysa Nova'nın tek yaptığı kendisi olmaktı ve dünyayı değiştirecek kadar parlıyordu.

Dudaklarını onunkilere uzatmak için alçalttı ama kadın mırıldandığı üç kelimeyle onu durdurdu. "Yanılıyorsun, *Papi*."

"Gerçekten mi?" Arkasına yaslandı ve bir kaşını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Bu bizim mutlu sonumuz değil." Sırıttı. "Daha yeni başlıyoruz."

EPİLOG

Nero, o lanet leş kargası saldırmaya başladığında kendini toparlamıştı. Hasatlarının yarısı kendini toparlamıştı. O lanet olası her şeyi bir arada tuttu.

Crystal City'ye, asansöre ve konservatuarına.

Öfkeyle kükreyen Nero, kış bahçesindeki masasının üzerindeki haritadan iğneleri aldı. Her şey uçtu, yırtıldı ve yere düşerken buruştu.

"Sayın Başkan?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, gözleri kocaman açılmış ve bir boğa gibi şişmişti. Arkasındaki asker irkildi, çenesini sıktı ama kendini tuttu. Genç Alfred'in ölümüyle yüzbaşı için bir boşluk açılmıştı. Herkes Başkan'ın bir sonraki bok koklayıcısı olmak istiyordu. Bu onu hasta ediyordu.

Nova, Jace ve Aurora'nın annelerini tanımadan önce kendi egoist kafasının içinde kaybolmuştu. Ne kadar zamandır buradaydı ve hastalıklı iyimserliğini bu Lekeli pisliklere bulaştırıyordu?

Düşen iğnelere ve haritaya baktı, sonra başını eğdi. Yakındaki bir fener haritanın üzerine alışılmadık bir gölge düşürerek ona bir satranç taşını, bir fili .

Satrançta Fil Açılışı denilen bir hamle vardı. Rakibi şaşırtmak ve alt etmek için kullanılırdı. Nova'nın görünüşü

bir sürprizdi. Bu onu şaşırtmıştı ama sofistike ve planlı bir şey değildi. Bu bir kazaydı. Nero bir kazadan daha iyisini yapabilirdi.

Otuz dakika sonra, Gökyüzü Kulesi'nin altındaki dondurucu sığınakta duruyordu. Bu oda, bu binanın buraya inşa edilmesinin sebebiydi. Mezar benzeri altı çukur iki bin yıl önce kazılmış ve sonra suyla doldurulmuştu. Kendisinin, Aurora'nın ve Bones'un bulunduğu üçü boştu. Ancak diğer üçü hâlâ suyla doluydu ve donmuş halde erimek için doğru zamanı bekliyordu.

Bones, Fae'ler onu almadan önce Elphyne'de akıl almaz bir tahribat yarattı. Bu tek bir adamdı. Üçünün neler yapabileceğini bir düşünsene.

Kıvılcımının geri geldiğini hisseden Nero ilk kapsülün önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kesen buzı görmezden geldi ve mürettebatından hangilerinin aşağıda olduğunu kontrol etmek niyetiyle yüzeyden en kötüsünü kazıdı.

Boş.

Nabızı boğazında düğümlendi.

İmkansız.

Yüzeyi biraz daha ovaladı, buzı kaygan bir parıltıyla parlatmak için kolunu kullandı. Bones'un yüzü yüzeyin bir santim altındaydı. Ama görebildiği kadarıyla burada sudan başka bir şey yoktu. Düşünecek olursak, yüzey olması gerekenden biraz daha alçaktı. Sanki bir ceset çıkarılmış ya da toprağın daha da altına batmış gibiydi. Nasıl olmuş? Artık kimse bu odayı bilmiyordu. Nero burayı güvende tutan kıyamet günü tarikatının tüm üyelerini öldürmüştü. Bir sonraki bölmeye koşarak aceleyle buzı kazıdı. Yüzeyin hemen altında yine bir yüz yoktu. Ayrıca hacmi de daha düşüktü. Safra gırtlığında yükselirken, kendini üçüncüyü kontrol etmeye zorladı ve en gözde paralı askerine ait yüz ortaya çıktığında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Diğer ikisinin nasıl kaybolduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu kapsüller sadece yerdeki deliklerdi. Yöntem kusursuz değildi. Yaşlı medyum, güvenli bir şekilde varacaklarına dair öngörüsünün bir yere kadar geçerli olduğu konusunda onu uyarmıştı. Durum ne olursa olsun, her şey kaybolmamıştı. Nero'nun tahtada tek bir taşı kalmıştı. İlk başta umduğu gibi fili olmayabilirdi ama belki de daha iyiydi.

Buzlu ellerinin tozunu pantolonuna sürerek kapının arkasındaki kancada asılı duran kazmayı aldı. Sonra da kazmayı buzun üzerine indirdi... kraliçesinin yüzünün hemen yanına.

Leaf ve Nova'nın kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz. Fae Muhafızları için her şey bitmiş değil. Ama River'ın kitabını almadan önce, nihayet ahlaki açıdan gri Muhafızlarımız - Altılılar hakkında bilgi edineceğiz.

Willow'un yanlışlıkla hangi kadim tehlikeyi uyandırdığını, Altı'ya ne olduğunu ve hayatını mahvetmenin bedelini hepsine nasıl ödeteceğini öğrenmeye mi çalışıyor? Fae Şeytanları Serisi'nin ilk kitabı [Nevers Kalesi ve Kâbuslar](#) için ön sipariş verin.

O zamana kadar bekleyemiyor musunuz? Patreon'da yayınlandıkça kısa hikayeleri, dizileri ve nsfw sanat eserlerini okumaya başlayın. www.patreon.com/lanacreates adresinden Koruyucu Melek olun.

TEŞEKKÜRLER

Vay canına. Ne kadar büyük bir kitap oldu bu. Resmi olarak yazdığım en uzun kitap. Bu yıl pek çok aksilik oldu ama yalnız olduğumu sanmıyorum. Umarım bu kitap hepinize, eğer de zorluklar yaşıyorsanız, içine kaçabileceğiniz güzel bir fantastik romantizm dilimi sunar.

Angelica Luevano'ya teşekkür ederim, kendisi sadece bir ARC Meleği değil, aynı zamanda Nova'nın Papi'yle, yani Yaprak'la konuştuğu bazı otantik İspanyolca kelimeleri bulmama yardımcı olmak için bana biraz zaman ayırdı.

Bazı yapısal düzenlemelerde bana yardımcı olan Erika Robles'e teşekkür ederim. Kendisi aynı zamanda bu seri için benim harika Portekizce çevirmenim.

Kelly Messenger'a, düzeltme düzenlemeleri için bana katlandığı ve büyük yurtdışı seyahatinden önce bunu ayarladığı için teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım.

Bu yıl bir uçurumdan düşmüş olsam da hala benimle olan ARC Meleklerine. Lol. TEŞEKKÜR EDERİM.

Ve bana sürekli şevk, fikir ve cesaret veren tüm Patreon Melekleri. Hepiniz birer cevhersiniz.

Bir dahaki sefere kadar,

Lana

xx

ASLA YAYIN YAPMAYIN

İS ÜCRETSİZ FAE MUHAFİZİ ANS NOVELLA'YI ALIN

subscribe.lanapecherczyk.com adresinden Lana'nın Bülten
Listesine katıldığınızda

DİĞER OKUYUCULARLA KONUŞMAYA İHTİYACINIZ MI VAR?

Eğlenceli sohbetler, çekilişler ve özel içerikler için Lana's Angels Facebook Grubuna katılın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels>

Ayrıca Lana Pecherczyk tarafından

FAE MUHAFAIZLARI ANS DÜNYASI

Fae Muhafızları - Elphyne

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Kurt Mevsimi Üçlemesi

[Yalnız Kurtların Özlemi Keskin](#)

[Pençelerin Tesellisi](#)

Of Kisses & Wishes Novella of (aboneler için ücretsiz)

[The Dreams Broken Kings](#)

Vampir Mevsimi Üçlemesi [Gölge](#)

[ve Kandaki Sırlar Dişler ve](#)

[Dikenlerden Labirent Vahşi](#)

[Kalplerin](#) *Senfonisi Elf Mevsimi*

Üçlemesi

[Gökyüzü ve Fedakârlığın](#)

[Şarkısı Zalim Yalanların Tacı](#)

[Bir Yıkım ve Hesaplaşma Savaşı](#)

Fae Şeytanları - Elfhame

(Fae Muhafızları Spin-off)

Nevers Kalesi ve Kabuslar

ÖLÜMCÜL EVREN

Günahkar Kardeşlik

(İblis Avcısı Paranormal Romantik)

[Günahkar ve Bilgin Günahkar](#)

[Günahkar ve Rahipve Silahşör](#)

Ölümcül Yedili

(Paranormal/Bilim Kurgu Romantizm)

[Ölümcül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3](#)

[Günahkar](#)

[Kıskançlık](#)

[İk](#)

[Açgözlülük](#)

[Ülk](#)

[Oburluk](#)

[Gazap](#)

[Tembelli](#)

[İk Şehvet](#)

[Gurur](#)

[Umutsuzluk](#)

[İz](#)

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

[Soul Thing](#)

[İçindeki Şeytan](#)

[Tanrıyı Oynamak](#)

[Oyun Bitti](#)

[Tanrıların Oyunu Kutu Seti](#)

YAZAR HAKKINDA

Aman Tanrım! Adımı nasıl söylüyorsun?

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o *kız* denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşındayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşındayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmişim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte .

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et

subscribe.lanapecherczyk.com

lp@lanapecherczyk.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

